KEŞİFLER ZAMANI

BARIŞ MÜSTECAPLIOĞLU

ithaki

Şamanlar Diyarı 2. Kitap

Bir yolculuğa anlam katan; yol açtığı keşiflerdir. Kimi zaman yeni yerler keşfederiz, kimi zamansa yeni dostlar. Bazı yolculuklar vardır ki, içimizde kalıcı izler bırakır, derinlerde sakladıklarımızı açığa çıkarır. Her attığımız adımda bizi başka birine dönüştürür. Kahramanlarımız birbirlerinden ayrı çıktıkları yolculuklarda, sürprizlerle dolu maceralar sonunda acaba nelerle karşılaşacak? Yabancı sandığımız diyarları, yeni bir geleceği ve sınırlarımızın ötesini keşfetme zamanı!

KAKTUSUN
TELEGRAM

9 786053 753292

www.ithaki.com.tr İnternet Satış: www.ilknokta.com

Barış Müstecaplıoğlu, 1977'de Kocaeli'nin İzmit ilçesinde doğdu. Yükseköğrenimini Boğaziçi Üniversitesi İnşaat Mühendisliği Bölümü'nde tamamladı. Hikâyeleri *Yaşasın Edebiyat, Varlık, Kitaplık* gibi dergilerde yayımlandı. 2002-2005 yılları arasında, Türk Edebiyatı'nın ilk fantastik kurgu serisi olan ve dört kitaptan oluşan *Perg Efsaneleri*'ni kaleme aldı. *1002. Gece Masalları* derlemesine yine Perg'de geçen bir öyküsüyle katıldı. Bu seriyi tamamladıktan sonra *Şakird*, *Kardeş Kanı* ve *Bir Hayaldi Gerçekten Güzel* isimli, farklı türlerde üç roman kaleme aldı. 2008'de yayınladığı *Hodi Podi, Gökyüzündeki Ülke* isimli çocuk kitabından uyarladığı tiyatro oyunu, 2010'da Devlet Tiyatroları repertuarına alındı. 2011'de fantastik edebiyata geri dönerek *Şamanlar Diyarı*'nı kaleme aldı. Yunanistan, Romanya ve Bulgaristan'ı kapsayan Word Express yolculuğu, Frankfurt Kitap Fuarı, Romanya Edebiyat Festivali, Şanghay Edebiyat Festivali, Londra Kitap Fuarı gibi çeşitli uluslararası etkinliklere Türk fantastik edebiyatını temsilen katıldı. Çeşitli eserleri Lehçe, Bulgarca, Arapça, Sırpça, Romence, Çince, Hintçe, Almanca ve İngilizceye çevrildi.

http://www.barismustecaplioglu.com

KAKTÜS

İthaki

Keşifler Zamanı
Barış Müstecaplıoğlu

İthaki Yayınları - 889

Redaksiyon: *M. Ahmet Özyapıcı*
Kapak ve Harita İllüstrasyonu: *Ertaç Altınöz*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Grafik Uygulama: *Şükrü Karakoç*
1. Baskı, Kasım 2013, İstanbul
ISBN: 978-605-375-329-2

Sertifika No: 11407

© Barış Müstecaplıoğlu, 2013
© İthaki, 2013

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 25001

Barış Müstecaplıoğlu

Keşifler Zamanı

Şamanlar Diyarı - II

KAKTÜS TEAM

Şarkılar söylerdik yolculuklarda,
yolculuk, şarkılarımız kadar neşe getirsin diye.
Gittiğimiz yerde kendimizi bulurduk bazen.
Bazen de kendimizi kaybederdik.
Yolculuk büyülerdi bizi, bütün bilinmezlikleriyle.
Keşfetmek istediğimiz kendimizdik aslında.
Sınırlarımız neydi, ne kadar uzağa gidebilirdik?
Gittiğimiz yerde dönüşeceğimiz kişiyi merak ederdik.
Yolculuk bir bahaneydi sanki.
Aslında hiçbirimiz bilmezdik,
gitmek istediğimiz yer gerçekte neresiydi.
Belki ihtiyaç duyduğumuz sadece gitmekti,
kendimizden uzağa...
Tek bir soru vardı aklımızda.
Daha iyi bir yer mi arıyorduk,
daha iyisini yapabileceğimiz bir yer mi?

Sera Om Talse
Ünlü ozanın Kermak Savaşı'ndan sonra bir altın madeninde esirken yazdığı Yolculuklar isimli şiirden alıntıdır.

Giriş

"Yalvarırım yapma, Derenser," dedi Yavzuk, gözlerinden akan yaşları durdurmaya çalışmadan. "Kardeşlerimin ikisini de böyle kaybettim. Seni de kaybedemem. Buna dayanamam."

Derenser, dört kolunu birden sevgili karısının beline doladı. Bunun ona son sarılışı olabileceğini biliyordu. Güzel kokusunu derin derin içine çekti, gözleri sevdiğinin ona çiçekleri hatırlatan minik hortumlarında, bakmaya doyamadığı sivri boynuzlarında, bahar yapraklarının yeşilini almış dolgun dudaklarında gezindi. Böyle bir kadının kendisini sevmesi hayatı boyunca Kadim Güçler'in bir mucizesi gibi gelmişti ona, şimdi güzel yüzüne bakıp "Hayır!" diyebilme gücü bulması da benzer bir mucizeydi. Parmak uçlarıyla kadınının boynuzlarını usulca okşadı.

"Yapamam Yavzuk. Ben de böyle yaşamaya dayanamıyorum. Her doğan günle acılar çekerek ölüyorum. Yavrularımın orada ölümü beklediğini ve hiçbir şey yapamadığımı düşünmek nefes almamı engelliyor. Bir tanesini olsun kurtarmalıyım. Belki sonra bir tanesini daha. Üçünü dördünü bile oradan çıkarabilsek soyumuzun devamı için bir umut olabilir. Biliyorum, belki beceremem, belki daha önce inenlerden fazlasını yapamam. Fakat denemem gerekiyor, ne olur anla beni."

Yavzuk, kocasının turuncu renkte çekik gözlerine dimdik baktı. Onu hiç bu kadar kararlı görmemişti, her ne söylerse söylesin aklına koyduğunu yapacağını anlayabiliyordu. İçin-

den onu sımsıkı tutmak, bırakmamak, gitmesine engel olmak geliyordu, gücü buna yeterdi, tüm dişi erasnamuslar gibi sıradan bir erkeğin iki katı kuvvetindeydi, ama ne zamana kadar... Derenser, bugün olmasa da yarın yine aynı çılgınlığı yapacaktı ve onu sonsuza kadar zorla yanında tutamazdı.

Usulca kocasından ayrıldı, birkaç adım geriledi. Onu sanki yüzünün, bedeninin tüm ayrıntılarını hafızasına kazımak ister gibi birkaç dakika sessizce süzdü. Kocası kemikli kolları, helezonik boynuzları, çenesinden sarkan kalın, erkeksi hortumlarıyla ne kadar yakışıklı görünüyordu. Birbirlerini ne çok sevmişlerdi, birlikte ne zorluklar aşmışlardı, onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordu. İstemsizce de olsa gözleriyle elveda der gibiydi. Ardından arkasına döndü, tek kelime etmeden mağaranın çıkışına yürüdü. Ancak günışığına ulaşıp engin denize bir başına bakakaldığında yeniden ağlamaya başlayabildi.

Karanlıkta sevdiğinin uzaklaşmasını seyrederken, Derenser'in içinde fırtınalar kopuyordu. Onu üzmekten nefret ediyordu, üstelik her ne denli saklamaya çalışsa da olabileceklerden ölesiye korkuyordu. Gene de yapması gereken şeyden en ufak bir kuşkusu yoktu. Geçen sefer yuvaya kalabalık gittiklerinde hepsi kolayca avlanmıştı, şimdi gecenin bir yarısında, tek başına sessizce yapacağı bir akın, yılanların dikkatini çekmeyebilirdi. Öyle olmasa bile, hiçbir şey yapmadan felaketin gerçekleşmesini beklemek ona katlanamayacağı kadar acı veriyordu. Bu acıyla yaşayamazdı, Yavzuk'a bu acıyla sarılamaz, dostlarıyla bu acıyla gülüp eğlenemezdi.

Tünelde ses çıkarmamaya çalışarak dikkatle ilerledi. Yılanlar bugüne kadar tünellere yalnızca birkaç kez çıkmıştı, ama onları iyi tanıdıklarını, ne zaman ne yapacaklarını bildiklerini söyleyemezdi. Bu yaratıklar kendileri için hâlâ kapalı kutuydu. Tünelin sonuna geldiğinde, karanlıkta oldukça iyi görebilen gözlerini kısıp aşağı baktı, ortalık sakindi. Kıpırtısız

duran, uyuyor izlenimi veren birkaç yılan dışında mağaranın ortası boştu, duvarlardaki yumurtalar elini uzatıp alabileceği kadar yakın ve savunmasız görünüyordu. Derin bir soluk aldı, tüm gücünü kanatlarında topladı. Hızla inip hızla çıkacağım diye geçirdi içinden, yalnızca birkaç saniye sürecek, yumurtalardan birinin eksik olduğunu asla anlamayacaklar. Korku, hissettiği tek duyguydu, benliğini tamamen kaplamıştı. Aşağıya doğru eğildi, kanatlarını gerdi, güçlü bir zıplayışla kendini boşluğa bıraktı.

Derenser, erasnamuslar arasında hızıyla ve çevikliğiyle nam salmış bir erkekti. Gençliğinde yaşıtları arasında yapılan neredeyse tüm yarışmalarda başa güreşirdi. Yıllar geçtikçe kasları gevşemiş, kanatları yıpranmıştı, gene de mağaranın boşluğunda pike yaparken, o eski günleri hatırlatırcasına hızlıydı. En yakın yumurtalardan birini gözüne kestirmişti, görebildiği yılanlardan en uzak olan oydu. Hedefine yaklaştıkça, yüreğine bu işin düşündüğünden daha kolay olabileceği umudu yayıldı. Yılanlar onu fark etmişe benzemiyorlardı, yerlerinden milim kıpırdamamışlardı. Uygun bir yere gelince dört kolundan ikisini duvara geçirip kendini sabitledi, diğer ikisiyle yumurtayı sıkıca kavradı, ses çıkarmamaya elinden geldiğince özen gösteriyordu. Beklediğinden ağırdı, yine de onu yukarı taşıyabileceğinden emindi. Şeffaf kabuğun içinde yavru erasnamus hem çok güzel hem de çok kırılgan görünüyordu, yeni oluşmuş kolları koruyucu sıvının içinde oradan oraya sallanıyordu, büyüdüğü zaman kanatlarının çıkacağı omuz başları henüz birer yumru halindeydi. Yumurtayı sıkı sıkı karnına yapıştırdı, kanatlarını çırpıp duvardan ayrıldı.

Tam o sırada, az önce yumurtanın durduğu yerde, kocaman siyah gözlerini ona dikmiş öfkeyle bakan dev bir yılanla göz göze geldi.

Panik içinde kanatlarını çırparak oradan uzaklaşmaya çalıştı, ama yükü onu yavaşlatıyordu. Yılan bir ok gibi duvar-

dan fırlayıp Derenser'e doğru uçtu, zırhlı başıyla ona güçlü bir darbe indirdi. Erasnamus, bu darbenin etkisiyle savruldu, ellerinden kayıp giden yumurtayı telaşla tutmaya çalıştı, lakin başaramadı. Yumurta, taştan taşa çarparak aşağı yuvarlanırken, o da kırılan kanadının etkisiyle başka bir yöne doğru düştü.

Derenser, kesif bir acıyla başını kaldırıp yumurtaya doğru baktı. Yılanların dişlerine bile dayanabilen kabuğunun bu düşmeden zarar görmeyeceğini biliyordu, içinde kıpırdanan yavrusunu son bir kez görebilmek istemişti. Yere çarptığında ezilen hortumları soluk almasını zorlaştırıyordu. Yine de hayal kırıklığı içinde derin bir nefes aldı.

Son gördüğü şey, ona doğru büyük bir hızla süzülen yılanın sonuna kadar açtığı ağzı ve uzun, bıçak keskinliğindeki dişleri oldu.

Kılıçbalığı'nın Yolculuğu

1

Sıcak... Kahrolası, bunaltıcı, harnanı çıldırtan sıcak... Bütün sultanlık donanmasına karşı bağrım açık durabilirim, hiçbirinden korkum yok! Ne dağ gibi mancınıklarından ne de kahpe oklarından! Fakat sana karşı koyamıyorum, seninle savaşamıyorum. Sen kazandın, evet iblislerin kralı, sen kazandın! Ah, palamı saplayabileceğim bir yerin olsaydı...

Karnına kıvrılmış, baygın yatan yılan başlı kuyruğu okşarken, Coro'nun aklından bunlar geçiyordu. Harnan erkeklerine özgü kısa bir etek dışında çıplaktı, ama bedenini kaplayan kalın kıllar, bitmek bilmeyen sıcağı onun için dayanılması zor bir işkence haline getiriyordu. Kılları kirden birbirine yapışmıştı, kökleri fena halde kaşınsa da parmaklarını aralarına sokamıyordu. Iyice bir yıkanmaya ihtiyacı vardı, temizlenmeliydi, bir ölü gibi kokmaktan kurtulmalıydı, gene de susuzluğa dayanamayıp tuzlu suyu kana kana içmekten, zihnini bu tuzla kavurmaktan korktuğu için denizden uzak duruyordu. Zaten deniz neredeyse havanın kendisinden bile sıcaktı, mümkün olduğunu bilse, derinlerde dev bir yanardağ patlamış derdi. Böylece uzun zamandır avlayacak tek bir balık bile bulamamaları anlam kazanırdı.

Harnan şehrinden ayrılalı kaç gün geçmişti, yüz elli, iki yüz? Yoksa daha fazla mı olmuştu? Yakalandıkları son büyük fırtınadan sonra saymayı bırakmıştı, güvenli bir kara parçasına ayak basacaklarına dair umuduyla birlikte zamanı hesap-

lamayı da sulara terk etmişti. İlk zamanlar pek çok ada çıkmıştı karşılarına, sadece kaya ve ottan ibaret, haritada işaretli yerlerden hiçbirine benzemeyen ıssız toprak parçaları... Her hayal kırıklığı, umutlarından bir parça daha alıp götürmüştü. Sonra birbiri ardına gelen fırtınalarla boğuşmuşlardı, yaşlı geminin güvertesi amansız dalgaların yumrukları altında çığlıklar atmış, acı çeker gibi inlemişti. Bir süre sonra, bildikleri sınırlardan iyice uzaklaştıkça, çevrelerinde sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen mavilikten başka bir şey seçememeye başlamışlardı. Uzun zamandır en azından bu rutinliğe bir renk katan ıssız adalar bile gözlerinde tütüyordu.

Birbirinden farksız onca günden sonra artık düşünmek onu yoruyordu; umut etmek, hayal etmek canını yakıyordu. Yalnızca zamanın geçmesini, ya bir kara parçasına ya da ölüme bir an evvel ulaşmak istiyordu. İkisi de kendisine eşit ölçüde rahatlatıcı görünüyordu. Hiçbir zaman ölümden korkan bir harnan olmamıştı, *harnanların en cesuru... asla pes etmeyen adam*... şehirdekiler ona böyle derlerdi. Şu perişan, yenilgiyi kabullenmiş halini görseler kim bilir ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrarlardı. Çatlamış dudaklarını yaladı, tükürüğüyle nemlendirmeye çalıştı, lakin dili bile kurumuştu.

"Sadece bir bardak! Bir bardak dedim kahpe dölleri!"

Öfkeli haykırışın geldiği yöne ilgisizce baktı. Neler olduğunu tahmin ediyordu, harnanlardan ya da korsanlardan biri su dağıtan gemiciden günlük hakkından ötesini istemiş olmalıydı. Metal bardakta iki parmak sudan biraz daha fazlasını. Boğazlarını ıslatmakla kalmayacak, birkaç damla olsun midelerine ulaşabilecek kadar. Geminin o tarafı bir anlığına karıştı, sonra gemiciye refakat eden iki devasa korumanın olaya el koymasıyla ortam yatıştı. Kendi haklarından olmaktan korkan diğer gemiciler de su dağıtıcısının yanında saf tutmuştu. Şimdilik harnanlar da insanlar da tüm zorluklara karşın disiplini bozmuyorlardı, fakat susuzluk ve sıcak, yavaş yavaş

baş gösteren açlıkla birleşince daha ne kadar dayanabılırler, bilmiyordu. Eninde sonunda birilerinin sinirleri iflas edecekti, iradeler çözülecekti, gemide kalan az miktar su ve erzak için birbirlerini boğazlamaya başlayacaklardı, bu kaçınılmazdı. Harnanlar ne kadar iyi eğitimli askerler, Kaptan Gura'nın insanları ne denli sadık korsanlar olsa da, o gün çok uzak değildi. Bunları düşünmek, içinde bir kaygıya yol açmadı, belki böylece bu çıldırtan bekleyiş bir son bulurdu.

Neredik... Sen haklıydın, hep haklısındır zaten. Seni dinlemeliydim. Her ne olursa olsun yanında kalmalıydım. Seninle ve çocuğumuzla... Beni affet güzelim, lütfen benden nefret etme.

Kendisi, nasıl erkek harnanların en namlı savaşçısıysa, eşi Neredik de kadınlar arasında aynı üne sahipti. Tek koluyla bir atı devirebilir, bıçak fırlatmakta tüm erkek savaşçıları alt edebilirdi. Ama Neredik, Meclis Başkanı bu görev için gönüllü aradığında onun gibi macera, yolculuk ve yeni bir diyar keşfetme tutkusuna kapılmamış, yeni doğan çocuklarının hatırına ülkesinde kalmayı tercih etmişti. Ondan da gitmemesini istemişti, ne ağlamış ne ısrar etmiş, sadece her onurlu harnan kadınının yapacağı gibi gözlerine dimdik bakıp, "Yanımda kal, Coro," demişti. Bu görevin önemi, taşıdığı sorumluluklar, Meclis Başkanı'nın ve halkın kendisine duyduğu güven hakkında söylev çekerken, Neredik sakince, yargılamadan ve itiraz etmeden dinlemişti. Hâlbuki ikisi de kararının harnanların ondan beklentileriyle ilgili olmadığını biliyordu. Çocuğunu sebep gösterip bu yolculuğa gönüllü olmasa kimse tek kelime etmezdi. Bu göreve katılmak istemişti, çünkü doğduğu andan beri hiç ayrılmadığı topraklardan uzaklaşmak, denizi ve ötesini keşfetmek, şu anki hayatından daha fazlasını görmek ve tanımak onu çok heyecanlandırmıştı. Perg denilen gizemli ülkeye ayak basan ilk kişi olmak istemişti, adının tarihe bir kâşif olarak yazılmasını. Neredik, o sözlerini bitirdiğinde gülümseyerek uzanmış, yanağına bir öpücük kondurmuş

ve iyi şanslar dilemişti. O andan sonra bir daha hiç bu konuyu tartışmamışlardı.

Sen hak etmediğim kadar iyi bir kadınsın Neredik... Çocuğum seninle güvende olacak. Onu kendin gibi korkusuz bir kahraman olarak yetiştireceksin. İyi olacaksınız, biliyorum, bensiz de iyi olacaksınız.

Kaptan Gura, bitkin bir halde odasından güverteye çıktığında, gözlerini ona dikmiş harnan komutanı Coro ile göz göze geldi. Coro o tarafa bakıyordu bakmasına, ama sanki onu görmüyordu, bakışları bedenini delip geçiyor uzaklarda bir yeri görmeye çalışıyordu. Bu dev savaşçının gemiye ilk bindiği günü anımsadı, ne kadar da mağrur ve karşı konulamaz bir havası vardı, belinde sallanan palasıyla tek başına bir orduya bedeldi. Meclis Başkanı, onu gemidekilere harnanların gururu olarak tanıtmıştı, "Size yolculuğunuzda eşlik etmesi için yüz yirmi savaşçımızı bir de Coro'yu veriyorum," demişti, "Sultan'ın askerleri karşınıza dikilirse, yarısını savaşçılarımıza diğer yarısını ona bırakın, siz keyfinize bakın!" En az kendisi kadar görkemli görünen Kornoz isimli yılan başlı kuyruğu, yolcuğun ilk günlerinde gözlerini kısıp etrafı "Buraların hâkimi biziz," der gibi süzüyordu, diğer harnanların kuyrukları ona saygıda kusur etmiyorlardı. Şimdi o da kuyruğu da sessizce bir köşeye çekilmiş, ölümü bekleyen ihtiyarlar gibi bitkin ve hayattan bezmiş görünüyorlardı. Kaptan, "Acaba ben ne haldeyim," diye geçirdi içinden. Günlerdir tıraş olmamıştı, kirli sakalı ve dağınık saçlarıyla bin yaşında görünüyor olmalıydı, tayfasına moral vermek için biraz toparlanması lazımdı. Onu yenik ve umutsuz görmemeliydiler, buna izin veremezdi.

Uzaktan yaklaşan iki kartalı fark edince umutları biraz olsun canlandı, merdivenleri inmeye koyuldu. Güvertedeki herkes yavaş yavaş kartalların farkına vardı, harnanlar ve insanlar ellerinde ne iş varsa bırakıp toplanmaya başladılar,

gözleri, bulutların üstünde yaşayan bir tanrıya dua eder gibi gökyüzündeydi.

Önce kartallardan erkek olanı indi, onlar için hazırlanmış, perde gibi gerilmiş battaniyelerin arasında gözden kayboldu, hemen ardından da dişi olanı. Birkaç saniye sonra battaniyeler aralandı, genç bir adam ve aynı yaşlarda bir kadın, üstlerine yeni geçirdikleri kıyafetleri çekiştirip düzelterek dışarı çıktılar. Yorgun ve keyifsiz bir halleri vardı, suratlarındaki ifade onlar daha konuşmaya başlamadan gemidekilerin umutlarını söndürdü.

"Darok, Kaye, hoş geldiniz," dedi kaptan, kendini fazla bir beklentiye sokmadan. "Bu kez her zamankinden geç döndünüz. Bize iyi haberler getirdiniz mi?"

"Maalesef..." diye homurdandı Darok, "Uçabileceğimiz en uzak noktaya kadar uçtuk, geri zor döndük sayılır, gözün alabildiği yerde tek bir kara parçası yok."

"Ne kara parçası ne de bir başka gemi," diye ekledi Kaye. "Hatta yakınlarda toprak olduğunu düşündürecek tek bir kuş bile görmedik. Sanki mavi, sonsuz bir boşluğun içine düşmüşüz."

Üstündeki sefil kıyafetlere rağmen güzelliği göz alıcıydı. Yanağındaki derin yara izi bile bu güzelliği gölgeleyemiyordu. Bilakis ona farklı bir çekicilik kattığı söylenebilirdi.

Kaptan, cesaret vermeye çalışan gözlerle şamanlara baktı, pes etmeye hazır değildi, hâlâ nefes alabilirken mağlubiyeti kabul etmeyecekti. Buraya kadar kolay gelmemişti, Perg denilen yeri bulmadan geri dönmeyi kendine yediremezdi. Konuştuğunda sesi, etraflarına toplanmış, duydukları yüzünden hayal kırıklığına uğramış tüm gemicilerin ve harnanların duyabileceği kadar gürdü.

"Uzun zamandır kuzeye gidiyoruz, artık yönümüzü değiştirmenin vakti geldi. Geminin burnunu doğuya çevireceğim, içimden bir ses orada bizi daha iyi şeylerin beklediğini söylüyor."

Darok, derin bir iç çekti. Yola çıktıklarından beridir Kaptan Gura'nın içinden gelen sesleri dinliyorlardı, hiçlik dışında bir yere ulaşamamışlardı. Fakat ona da kızamıyordu, ellerindeki haritada işaretli bir yere rastlayana dek yapabilecekleri yalnızca buydu. Umut etmek ve denemek...

"Biz biraz dinleneceğiz," dedi kardeşinin de yerine konuşarak. Gözleriyle genç kadına baktı, Kaye ona itiraz edecek gibi görünmüyordu. "Günlük su hakkımızı kamaramıza gönderir misin?"

"Elbette. Getirdiğiniz bilgiler için teşekkürler, en azından önümüzde bir şey olmadığını biliyoruz artık. Rotayı değiştirirken içimiz rahat olacak. Gidip uyuyun biraz. Ben de direklerdeki gözcüleri kolaçan edeyim, sıcaktan hastalanan yeni birileri var mı, bakayım. Aşağıda altı kişi yorgan döşek yatıyor. Gece biraz daha serin olduğunda sizi uyandırırım, ne yapacağımızı konuşuruz."

2

Seninle kalmak istiyorum, dedi genç kız, olabildiğine masum ve korunmaya muhtaç bir tavırla. *Yanında kalmama izin ver lütfen.* Kız dibi görünmeyen bir uçurumun kenarında duruyordu, üzerinde beyaz bir elbise vardı. Sert bir rüzgâr esse boşluğa yuvarlanacakmış gibiydi, kollarını ona doğru uzatmıştı, ellerinden tutmasını, kendisine doğru çekmesini, uçurumdan uzaklaştırmasını bekliyordu. Gökyüzü kan kırmızısıydı, kızın alnında da kan damlaları vardı. Beyaz gözbebekleriyle hüzünlü bakıyordu, hiç hak etmediği büyük acılar çekmiş gibi. *Sana yük olmam,* diye fısıldadı, kırılgan bir gülümsemeyle. Kelimeleri boşluğun içinde minik kar taneleri gibi eriyip yok oldu. *Beni oraya gönderme... Yanında güvende olacağım.*

Kız birden yanmaya başladı. Alevler önce bacaklarını sardı, sonra kollarını, kısa sürede her yeri ateşe boğuldu. Kızıl

bir kütleydi şimdi, başından ve omuzlarından minik ateş parçaları kopup yükseliyordu. Sanki bunu hissetmiyormuş gibi duruşunu bozmuyordu, elini hâlâ ona uzatıyor ve ısrarla tekrarlıyordu: *Seninle kalmak istiyorum.*

Sonra gökyüzü de yanmaya başladı. Uçurum, görünürdeki taşlar, her şey kızıl alevlerle kaplandı, yangın yavaş yavaş yaklaştı, sonunda kendisi de bu ateşten dünyanın bir parçası oldu.

Gözlerini açtığında hissettiği şey korku değildi. Sadece ağlamak isteyecek kadar büyük bir üzüntüydü.

Kaye, yatakta bir çocuk gibi büzüldüğünü fark etti, başının altındaki yastığa sımsıkı sarılmıştı, bedeni kaskatı kesilmişti. Dışarıdan bakıldığında ürkek, güvensiz bir kız gibi görünüyor olmalıydı. Neyse ki bu haline şahit olabilecek tek kişi, odadaki diğer yatakta bağdaş kurmuş kitap okumakta olan Darok'tu.

Yanma hissi azalmış ama hâlâ kaybolmamıştı, yatağa birleştirilmiş ahşap komodinin üstünde duran metal bardağı aldı. İçindeki birkaç parmak ılık suyu bir süre ağzında gezdirdi, sonra zorlukla yutkundu. Bardağı yerine koyup doğruldu, sırtını duvara yasladı.

"Ne zaman kalktın? Çok oldu mu?"

Darok, kardeşinin uyandığını ancak sesini duyunca fark etti. Başını önündeki kitaptan kaldırıp, "Epey oldu," dedi. "Sıcaktan uyuyamıyorum. Öyle çok terlemişim ki şilte bir sal gibi yüzecekmiş neredeyse. Sen iyi uyudun mu?"

Kaye yüzünü sıkıntıyla sıvazladı, mutsuz bir ifadeyle başka yöne baktı.

"Pek sayılmaz. Rüyamda yine Ayron'u gördüm. Aynı kâbus, sürekli gördüğüm, bu işkence ne zaman bitecek acaba?.."

"Bitecek," dedi Darok, gizleyemediği bir hüzünle. Bu konuda kardeşine yardımcı olamamak çok yıpratıcıydı. "Ayron'un başına gelenler, büyük bir haksızlıktı. Ama kendi-

ni suçlamayı bırak artık. Delkarna'da yaşanan ilk zulüm değildi, sonuncusu da olmayacak, bu kötülükleri sona erdirdiğimiz gün, kâbuslarımızdan kurtulacağız."

"Sona erdirebilecek miyiz cidden?"

Darok sessiz kaldı. Sanki kadını duymamıştı. Kaye, ağabeyinin yeterince derdi olduğunu düşünüp bunu sorduğuna pişman oldu.

"Ne okuyorsun?"

"Denizcilik üzerine bir kitap... Bir kaptanın yolculuklarını anlatıyor, yönettiği gemileri ve atlattığı fırtınaları. Aslında anlatmaya çalıştığı bu, ancak adamın kalemi sürekli kıyıda bıraktığı karısına ve ona olan aşkına kaymış, aktardığı her detaya o kadına duyduğu özlemi katmadan duramamış. Uyumama yardımcı olur diye umdum, tam tersine ilgimi çekti, uykumu kaçırdı."

"Tanıdık gelmiş olmalı," diye ağabeyine takıldı Kaye. "Sen de kıyıda birini bıraktın ne de olsa. Eymar'ı özlüyorsun, öyle değil mi? Hadi itiraf et, insanca duygular beslemek ayıp değil!"

Darok ona bakıp kaşlarını çattı. Yanakları hafiften kızarmıştı.

"Kaye, saçmalama, şu an böyle şeyler düşünmenin ne yeri ne de zamanı. Uğraştığımız bunca mesele varken olacak iş mi?"

"Sana bırakırsak doğru zaman asla gelmeyecek ki! Kendine bu kadar yüklenme lütfen. Sana eşlik etmemi isterken *'Gerektiğinde bana dur diyecek birine ihtiyacım oluyor,'* demiştin. Şimdi diyorum işte, dur ve kabullen, sen de birini sevmeyi, sevilmeyi herkes kadar hak ediyorsun. Eymar'a her bakışında yüzünde güller açıyordu. Eymar, Delkarna tatlısı bir kız, sana da çok düşkün, ben onu ailemize katmaya dünden razıyım. Birlikte olursanız, yanında olamadığım zamanlar gözüm arkada kalmayacak. Eğer içinde yaşayan kimseyi sevemeyeceksek, niye bu diyarı kurtarmak için böylesine çabalıyoruz?"

Darok buna cevap vermedi, başını kitaba ve anlattığı öykûye gömdü. Bir başkasının özlemine odaklanmak, kendi duygularını düşünmemek için iyi bir yoldu.

"Sen de kâbus görüyor musun bazen?" diye sordu Kaye, genç adamı yan gözle süzüp.

Darok, lombozdan dışarı, denizin durgun maviliğine baktı. Kitabı kapayıp komodinin üstüne koydu.

"Tam bir kâbus denemez, ama garip rüyalar görüyorum. Bu gece, kısacık uykumun ortasında, kendimi daha önce hiç gitmediğim bir yerde buldum. Uçsuz bucaksız bir çöl gibiydi, tam hatırlayamıyorum, karşımda uzun kuleleri olan kocaman bir kale vardı, surlarında kimse yoktu. Kulelerden birinin tepesi kubbe gibiydi, pencereleri altın renginde ışıldıyordu. Oraya doğru gitmem gerektiğini hissediyordum, anlatması zor, o kaledeki bir şey beni kendine çekiyordu. Fakat ben o yöne yürüdükçe, kale benden uzaklaşıyordu sanki, bir türlü yaklaşamıyordum ona. Yoruldum, dizlerim titredi, fakat duramadım. Sonra büyük bir dalga geldi, her şeyi örttü, boğulacak gibi oldum, uyanmadan önce aklımda kalan son şey, bu dayanılmaz boğulma hissi."

Kaye içinde bir huzursuzluk hissetti. Bu cümleleri sanki ilk defa duymuyordu. Bir başkasının da kendisine çok benzer bir rüyayı anlattığını hayal meyal hatırlıyordu, kimdi, ne zaman dinlemişti, bunu anımsayamadı. Belki de sadece ona öyle gelmişti, gene de farklı insanların farklı zamanlarda aynı kâbusu görmeleri, tedirgin edici bir düşünceydi. O an aklına daha iyi bir fikir gelmediği için konuyu değiştirmek istedi.

"Son keşif uçuşumuzun üstünden haftalar geçti, rotamızı doğuya çevirmek de bir işe yaramadı. Sence gemidekiler daha ne kadar dayanır?"

"Pek uzun değil," dedi Darok, "Yakında ne yapacağımızı kararlaştırmamız gerek. Susuzluk ve sıcak bizi de yıpratıyor, gücümüzü tamamen kaybetmeden bir çözüm bulmalıyız."

Kamarada tedirgin edici bir sessizlik oldu. Kaye, ağabeyinin kaygılı yüzünü okumaya çalıştı, sonra şefkatli bir sesle tane tane sordu.

"Zamanı geldiğinde, daha iyi bir yol bulamazsak, onları ölüme terk edeceğiz, öyle değil mi? Aklındaki bu..."

Darok derin bir iç çekti. Yoğun bir acı hissetti, fakat kardeşine yalan söyleyemedi.

"Bu gemide onlarla birlikte ölmemizin kimseye faydası dokunmaz. Bir kuş olarak ne kadar uzun kalabilirsek, o kadar uzağa uçabiliriz. Kendimize bir kara parçası ya da sığınacak başka bir gemi arayabiliriz. Belki bunun bir yararı olmaz, belki kanatlarımızın bizi taşıyamadığı ana dek hiçbir şey bulamayız, gene de denemek zorundayız. Harnan şehrinde bıraktığımız dostlarımıza, Eymar'a, Natensi'ye, Melkara'ya bunu borçluyuz."

Kaye, ağabeyinin söylediklerine karşı çıkacak değildi, genç adamın haklı olduğunu biliyor, bu kararı alırken ne denli zorlandığını tahmin ediyordu. Başkalarının acılarını önemsemek konusunda Darok her zaman ondan daha hassas olmuştu. Kiralık bir kılıç olarak yaşadığı zamanlarda, kendisi bundan çok daha kötülerini yapmıştı. "Dışarı çıkmak istemiyorum," diye mırıldandı, "Yakında ölüme terk edeceğimiz adamların suratlarına bakmak, onlarla gülüp şakalaşmak istemiyorum."

"Uyumaya devam et," dedi Darok, anlayışlı bir sesle. "Kaptanla konuştum, bize ihtiyacı olursa çağırtacak. Günlük yemek ve suyumuzu kamaraya gönderecekler. Ne kadar dinlenebilirsek, gücümüzü ne denli korursak o kadar iyi. Ben de yeniden uyumayı deneyeceğim zaten."

Kaye, komodindeki bardağı kavradı, parmağını içine sokup dibinde kalan son yudumu aldı, dudaklarına sürdü. Gözlerini kapadı, rüyasında bir kez daha Ayron'u görmemek için Kadim Güçler'e dua ederek huzursuz bir uykuya daldı.

***

"Hadi, uyanın artık tembeller! Açın gözlerinizi!"

Darok, suratına inen tokatlardan kendini korumak için gayri ihtiyari silkindi. Kolları yüzünün üstünde kavuştu.

"Neler oluyor... Ne yapıyorsun?"

Kaptan Gura, ellerini beline koyup kocaman bir kahkaha attı.

"Şuna da bakın, koca bir bebek... Kim inanır diyarın en yürekli şamanı olduğuna!"

"Nedir bu telaşın?" diye toparlandı Darok. "Sultanlık gemileri mi geldi? Başımız belada mı?"

"Yok öyle bir şey, bir an hiç uyanmayacaksınız sandım, ondan telaşlandım. Güçlerini fazla zorlayınca şamanların bu âlemden nasıl koptuklarını biliyorum. Aylarca gözlerinizi açmamanızdan korktum! Sizi silkeledim, seslendim, kulağınıza bağırdım, çan çaldım, bana mısın demediniz. Tokatlar için kusura bakma, ama son çaremdi bu, aklıma ilk gelen değil!"

Darok, mahmur gözlerini ovuşturarak kardeşini süzdü. Genç kadın yatağının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu. O da kendine gelmeye çalışıyor gibiydi. Saçlarının ve yüzünün ıslaklığına, yerde duran yarısı su dolu kovaya bakılırsa, onu uyandırmak için tokat atmaya cesaret edememişlerdi, amansız yumruklarından korkmuş olacaklardı.

"Bize bir açıklama borçlusun," dedi Kaye huysuzlanarak. "Son gördüğümüzde yüzünden düşen bin parçaydı, şimdi çocuk gibi şakalaşıyorsun. Neler oluyor Kaptan? Sıcak başına mı vurdu?"

"Hiçbirini duymadınız değil mi?" diye hayretle başını iki yana salladı Gura. "Tüm o sarsıntıyı, gürültüyü, çığlıkları... Gerçekten çok yorulmuş olmalısınız."

"Ne sarsıntısı?" diye kaşlarını kaldırdı Darok. Gürültü ve çığlıklar... Kaptanın sözleri bir sorun varmış gibiydi, fakat suratındaki kocaman sırıtış, pek öyle söylemiyordu.

"Yukarı gelin," diye eliyle güverteyi işaret etti Kaptan.

"Kendi gözlerinizle görün." Sonra arkasına dönüp sanki bir yere yetişecekmiş gibi koşar adım kamaradan çıktı. Kapıda bekleyen iriyarı korsan, hemen arkasından seğirtti.

"Yeni kâbuslar gördün mü?" diye ağabeyine seslendi Kaye, uyanmaya çalışarak. Ellerini ensesinde birleştirip iyice bir gerindi. "Bir türlü yaklaşamadığın kalelerle boğuştun mu yine?"

"Pek sayılmaz," dedi Darok. Sandalyedeki kıyafetlerini alıp giyinmeye başladı. "Eymar'ı gördüm. Natensi'yle birlikte, onlardan ayrıldığımız limanda dolaşıyorlardı. İyiydiler, hallerinden memnun görünüyorlardı. Ortalık sakin ve huzurluydu, etrafta onlardan başka kimse yoktu. Güzel bir rüyaydı. Hatta hayal olduğunu bilsem de rüzgârın serinliğini hissettim. Ya sen?"

Kaye, genç adamın Eymar'a olan ilgisinin farkında olduğu için dudağının ucuyla gülümsedi. Ağabeyinin hayatını başkalarına adamak dışında bir şeyi önemsediğini görmeye alışık değildi, bu durumun hoşuna gitmediğini söyleyemezdi. Onun da insanca duygulara kapılabildiğini görmek güzeldi, geçmişte şamanlıktan vazgeçip gönlünce yaşadığı zamanlar için kendisini daha az kabahatli hissettiriyordu.

"Hayır, ben hiç rüya görmedim," dedi sakin bir sesle. Yine Ayron'la, alevlerle ve suçluluk duygusuyla cebelleştiğini söyleyip ağabeyinin keyfini kaçırmak içinden gelmedi.

Darok ve Kaye, güverteye çıktıklarında kaptanın neden bu kadar sevinçli olduğunu, bahsettiği sarsıntı ve gürültünün ne manaya geldiğini hemen anladılar. Gemileri Kılıçbalığı, şu an denizde değildi, en azından geminin yarısı bir kumsalın üzerindeydi, direklerden biri boylu boyunca güverteye devrilmişti, her taraf kırılmış tahtalarla, yan yatmış fıçılarla doluydu, gemiciler ve harnanların bir kısmı morarmış yaralarıyla ilgileniyor, diğerleri kumsalda şaşkın ama mutlu ifadelerle dolanıyorlardı.

"Karaya mı oturduk?" diye mırıldandı Kaye, hayretini saklamadan.

"Bunca zaman bir toprak parçası aradık ve sonunda ona tosladık mı?" dedi Darok, neşeli bir sesle.

"O kadar çabuk olmadı," diye açıkladı Kaptan. Gözleri kumsalda ve hemen ardında yükselen görkemli dağda gezindi. "Önce harnanlar kendilerinden geçti, sıcağa bizden dayanıksız çıktılar, sonra birer birer tüm tayfa. Dayanabildiğim kadar dayandım, fakat sonunda ben de kendimi karanlığa teslim ettim. Ne kadar zaman sürüklendik, bilemiyorum; kim bilir kaç gün, kaç gece?.. Birkaç saat önce büyük bir gürültüyle ve sarsıntıyla uyandık. Bakın, dağda birçok mağara var, içleri eminim serin ve nemlidir, bu öldürücü sıcaktan biraz uzaklaşmamız iyi olacak. Belki yiyecek hayvanlar, temiz su kaynağı bile bulabiliriz. Daha öncekiler gibi bu ada da ıssız bir yer çıksa bile kaybedecek bir şeyimiz yok. Karaya oturduğumuzda gemi epey hasar görmüş, tamir edene dek bir yere ayrılamayız zaten."

"Bir keşif grubu kurdun mu?" diye sordu Kaye, gözleri güvertede dolaştı. Mancınığın gölgesinde toplanmış bir grup harnan ve insan, yolculuk hazırlığı yapıyor gibiydi.

"Iki keşif grubu oluşturuyorum, biri dağın etrafını dolaşacak, kumsalı araştıracak, lakin pek bir şey bulacaklarını sanmam, bütün ada bu dağdan ibaret gibi. Diğeri yukarı tırmanıp mağaraları dolaşacak."

"Sanırım Coro da geliyor," dedi Darok. Kardeşine güverteden inmekte olan harnanı işaret etti. Devasa savaşçı, iki adamın zor kaldıracağı cüssede bir baltayı sırtına asmış, değnek taşıyormuş gibi rahat hareket ediyordu.

"Coro bu göreve gönüllü oldu, dağa çıkacak grubun başına geçecek. Aslında siz de ona katılmak istersiniz diye düşünmüştüm. Orada şamanların yol göstericiliğine ihtiyaçları olabilir."

"Doğru düşünmüşsün Kaptan," diye gülümsedi Darok, "Bize ne kadar iş düşer bilmem, ama bu keşfe katılmayı çok

isterim. Mağaraların gölgesinde biraz soluklanmak hiç fena olmayacak! Suyumuz tükendiğinden beri bu sıcak çekilmez oldu. Geliyor musun Kaye?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Arkanızdayım," dedi sakince, ağabeyinin hevesini paylaşmadan. "Bana birkaç dakika verin, gidip kılıçlarımı alayım."

Sonsuzluğun ortasında bir başına dikiliyor gibi görünen bu dağda, onu huzursuz eden bir şeyler vardı.

3

Tırmanış yorucuydu, gene de son günlerde yüzen bir tabutun içindelermiş gibi hissettiren gemiden uzaklaşmak hepsine güç vermişti. Dağ, fazla dik değildi, çoğu zaman ellerinden destek almadan yürüyebiliyorlardı. İnsanlar ve harnanlar kendi dillerinde şakalaşıyor, birbirlerini cesaretlendirmeye çalışıyorlardı. Güneşin altında saatler süren bir tırmanıştan sonra, büyük mağaralardan birine ulaşıp içeri girdiklerinde kapkara taştan oyuk, onlara Kadim Güçler'in bahçesinden bir köşe gibi geldi.

"Serinliği hissediyor musunuz?" diye yayvan bir gülümsemeyle bağırdı yaşlı korsanlardan biri. "Lanet güneş! Neredesin şimdi! Kolun buraya kadar uzanmıyor değil mi!" Güneş yanıklarıyla dolu böğrünü açıp bir kahkaha patlattı. Cildi yer yer soyulmuş, kanlı yaralarla dolmuştu. "Dokun bana dokunabilirsen! Hadi gel! Seni bekliyorum aşkım!" Sonra tüm gücü tükenmiş bir halde dizlerinin üstüne çöktü, kayaların serinliğine yatıp kaldı.

On iki kişilik bir keşif grubuydular. Coro'nun da dâhil olduğu beş harnan ve beş korsan, Kaye ve Darok'un söze dökülmemiş liderliğinde ilerliyorlardı. Harnanlar, atalarına yaptıkları zulümleri dinleyerek büyüdükleri insanlarla, korsanlar ise kendilerine en az bir baş yukarıdan bakan, yılan kuyruklu

ürkütücü yaratıklarla yan yana olmaya hâlâ alışabilmiş değillerdi. Onları birleştiren tek nokta, şamanlara duydukları derin saygı ve güvendi.

"Birkaç dakika dinlenelim," dedi Darok, elini kaldırarak. "İçerilere gitmeden burada soluklanalım. Karşımıza ne çıkacağını bilmiyoruz, biraz güç toplayalım."

Herkes bu karardan memnun olmuştu, harnanlar bir köşede, insanlar bir başka köşede toplanıp sırtlarını duvara verdiler. Yanlarında getirdikleri peksimetleri çıkarıp atıştırmaya başladılar.

Ayakta kalan yalnızca Kaye olmuştu. Genç kadın, ellerini beline koyup mağaranın içinde temkinli adımlarla bir tur attı. Gözleri nemli duvarlarda geziniyor, bir delik ya da içinde zehirli böceklerin olabileceği bir yuva görmeye çalışıyordu. Tünelin ağzına fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu, elleri her an kılıçlarının kabzalarına kayabilecek kadar gergindi. Kardeşini iyi tanıyan Darok, yanına dönünce alçak sesle sordu.

"Seni rahatsız eden ne?"

"Sadece bir his..." diye mırıldandı Kaye. "Gemiden indiğimiz andan beri, üzerimizde bir çift göz var sanki. Belki bir çiftten de fazlası."

Darok, gayri ihtiyari etrafına bakındı.

"Kuşkularına güvenirim. Şaman hislerin her zaman hassas olmuştur. Peki, ne yapmamızı öneriyorsun? Sahile mi dönelim?"

"Devam etmeyi," dedi Kaye derin bir iç çekerek. "Bir tehlike varsa bile, bunu göze almak zorundayız. Gemidekilere elimiz boş dönemeyiz. Yiyecek ve su bulamazsak, asıl kaygılanmamız gereken buradaki belalar olmayacak. Bir kıvılcımla tutuşacak kıvamda herkes. Sen mümkün olduğunca dikkatli ol, yeter."

"Gözlerimi dört açarım," diye onu temin etti Darok.

Aniden mağaranın içinde bir aydınlık oldu. Kaye bir ref-

leksle kılıçlarına uzandı, diğer herkes şaşkınlıkla o yöne baktı. Harnanların oturduğu yerde bir meşalenin yandığını görünce rahatladılar.

"Karanlıktan pek hazzetmem," diye homurdandı Coro. Devasa baltasını alıp kucağına koydu. Yılan kuyruğu görkemli eliyle kavradığı meşalenin sopasına sarılmıştı, üstüne düşen alev ışığında oldukça korkutucu görünüyordu.

"Karanlıkkkktannn... Tıssss.... Hazzzetmeyizzz!"

"Gerçekten bizi takip eden birileri varsa," diye kız kardeşine göz kırptı Darok. "Belki kendimizden çok onlar adına korkmalıyız."

Kısa bir dinlenmeden sonra herkes yeniden gücünü toplamıştı. İki meşale daha yakılmış, mağaranın içi oldukça aydınlık olmuştu. Yan yana üç insanın ya da iki harnanın yürüyemeyeceği kadar dar ve sonu görünmeyen bir tünel, dağın derinliklerine doğru uzanıyordu.

Şamanlar grubun en önüne geçtiler, Coro ise hemen arkalarında yer aldı. Gerekirse gemiye dönüp yardım çağırabilmesi için, korsanlardan en yaşlı olanı mağarada bıraktılar. Doğrusu adamın buna hiç itirazı olmadı.

Tünelde kardeşinin yanında yürürken, Darok şu an harnan şehrinde Eymar'ın ve Natensi'nin neler yaptığını düşündü. Acaba iyi miydiler, sağlıkları, keyifleri yerinde miydi? Kim bilir onları bir daha ne zaman görebilecekti? Şehirden ayrılırken Eymar'ın tüm güzelliğiyle ona sarıldığı, dudaklarını dudaklarına yapıştırdığı anın mutluluğu ile gülümsedi. Uzun sarı saçlarının yüzüne ve boynuna sürtünüşü, ellerinin arasında tuttuğu belinin yumuşaklığı... Göz göze geldiklerinde, kendisini ne kadar çok sevdiğini ve istediğini bakışlarından okumuştu. Hayatı boyunca ilk kez bir kadına bu kadar bağlandığını hissediyordu.

Onu çok özlüyor olsa da bu yolculukta yanında olmadığı için mutluydu. Genç kızı gemide susuzluktan kavrulurken ya

da bu karanlık mağarada bilinmeze doğru korkuyla yururken görmek istemezdi. Onu bir daha hiç görememe ihtimalini ise aklına getirmekten korkuyordu.

Darok farkında değildi, ama korku denebilecek bir duygunun pençesinde olan bir başka genç kadın vardı yanında. Kaye, uzun zaman önce buna benzer bir tünele girdiğinde yaşadığı olayları, onu ölümün kıyısına getiren kâbusu hatırlamadan edemiyordu. Sanki her an burnuna yoğun bir koku dolacak, etraf bulanıklaşacak, sonra sinir bozucu gülümsemesiyle Olein karşısına dikilip ona meydan okuyacaktı. Kılıcın göğsünü yardığı anın acısı fazlasıyla tazeydi, etine giren metalin soğukluğunu hâlâ hissedebiliyordu.

Parmağındaki yüzüğü huzursuzca ovaladı. Olein'in verdiği bu efsunlu aleti şu ana kadar hiç kullanmamıştı. İlk günler ondan tiksinmiş, parmağına takmamıştı bile. Kirli, kötücül bir nesneydi sanki. Genç kadına bu yüzük aracılığıyla seslenebilmesi için, onu tüm detaylarıyla hayal etmesi, zihnini onunla doldurması, karşısındaymış gibi gözlerinin önünde canlandırması gerekecekti, içinden bunu yapmak gelmiyordu. Elinden gelse limanda ilk tanışmalarından harnan şehrinde son görüşmelerine kadar, onunla ilgili tüm anılarını silip yok ederdi. Bu hatıralar acı vericiydi, içinde dizginleyemediği ve tam anlamıyla isimlendiremediği yorucu duygu fırtınaları yaratıyorlardı. En çok da zihni yoruluyordu, bu kadın hakkında ne hissettiğini ve ne hissetmesi gerektiğini bilememek yüreğini sıkıyordu. Hem konuşabilseler ne diyecekti ki, nerede olduklarını kendileri bile bilmezken nasıl yardıma gelebilirdi?

"Olein'le mi konuşuyorsun? Sonunda ona ulaştın mı?"

Kaye, onu merakla süzen ağabeyine döndü, genç adam bir eline bir yüzüne bakmıştı, başını iki yana salladı.

"Henüz kullanmadım bu yüzüğü. Hiç dener miyim, bilmiyorum."

"O da sana seslenmedi mi daha? Bunca zamandır hiç konuşmadınız mı? Garip..."

"Hayır. Bazen belli belirsiz fısıltılar duyuyorum. Sanki aklından geçirdiği düşünceler... Benimle ilgili olmalı, ya da bizimle, çatlaklardan zihnime sızıyorlar sanki, ama bana doğrudan bir şey söylediğini sanmıyorum. En azından şimdiye kadar öyle bir şey duyamadım."

"Bu yüzükler hakkında bazı söylentiler işitmiştim. Aradaki mesafeden etkileniyor olabilirler. Delkarna'dan çok uzaklaştık, biliyorsun."

"Olabilir... Gerçi Olein bundan bahsetmedi, gene de mümkündür. Bütün efsunların sınırları var."

"Umarım Sultanlık'a ulaşabilmiştir," diye mırıldandı Darok. "O küçük kayıkla güçlü dalgalara dayanabilmiş olması zor. Ulaştıysa bile uydurduğu hikâyeye inanmışlar mıdır, bilemiyorum. Koca bir donanmayı denize gömen fırtınadan sadece ikisinin sağ kurtulması... Kolay ikna olunacak şey değil. Büyük ihtimalle onu bir daha göremeyeceğiz."

Kaye, bunu isteyip istemediğini düşündü. Olein'in döktüğü kanlar ne kadar anlamlı bir sebebe dayanırsa dayansın, günün birinde onu affedebileceğinden kuşkuluydu. Herkes seçtiği yolun bedelini öder, diye geçirdi içinden. Eli yanağındaki derin yara izine gitti, orayı parmak uçlarıyla okşadı. *Herkes bir şekilde öder bunu...*

Uzun bir yürüyüşten sonra, tünelin ikiye ayrıldığı noktada mola verdiler. Darok, başını serin bir kayaya yaslayıp gözlerini kapadı, fazlasıyla yorulduğunu hissediyordu. Önce yanına birinin oturduğunu fark etti, sonra ince bir tıslama işitti. Gözlerini araladığı zaman dizlerinin hemen üstünde kıvrılan yılanbaşı gördü.

"Buraya gel Kornoz," diye homurdandı Coro. Koca eliyle kuyruğunu tutup geri çekti.

"Sadeceeee, tısss, bakıyordummm," diye huysuzlandı

Kornoz. "Bu kayalarrrda fareee yok mudurrr, tisss, Kornozzz, tisss, fare severrrr."

"Umarım yakında sana fareden daha iyisini buluruz Kornoz," diye gülümsedi Darok.

"Kadınının adı ne?" diye sordu Coro birdenbire.

Darok şaşırdı. Az konuşan bu haşin savaşçıdan beklediği bir hamle değildi.

"Kadınım mı?"

"Evet. Şehrimizde bıraktığın. Güverteye bindiğimde vedalaşıyordunuz. Onu öptüğünü gördüm. Adı ne?"

"Eymar," dedi şaman, içine derin bir özlem doldu.

"Onu çok düşünüyorsun. Dönünce karın yapacak mısın?"

Darok elinde olmadan güldü. Eymar'a "Seni karım yapacağım," dediğini hayal edemedi, harnanlar bu mevzuda kısa ve net konuşuyordu galiba.

"Sürekli onu düşündüğümü nereden biliyorsun?"

"Sık sık, durup dururken gülümsüyorsun. Birkaç saniye geçmeden hüzünleniyorsun. Ancak bir kadını hayal etmek, bir adamı bu kadar kısa sürede önce mutlu edip sonra hüzünlendirebilir. Biliyorum, çünkü ben de kadınımı özledim."

"İçimdeki güçleri keşfettikten sonra, önemsediğim tek şey doğru olanı yapmak oldu," dedi Darok, sadece harnanın duyacağı bir sesle. "Hayatımı başkalarına yardım etmeye adamıştım, böyle yapmayanları küçümserdim, kendi öz kardeşimi bile. Kaye'yi gönlünce yaşamak istediği için hor gördüm bir zaman, aramıza mesafe koydum. Şimdi böylesine önemli bir görevin ortasında, bir kadını aklımdan çıkaramıyor olmak kendimi garip hissettiriyor. Biraz suçluluk hissi gibi, kendime, bugüne kadar yaptıklarıma yakıştıramıyorum sanki."

"Saçma!" dedi Harnan, hiç nazik olmaya çalışmadan. "Herkes kendisini mutlu edecek şeylerden uzak dursaydı, hayat çok sıkıcı olurdu. O zaman uğrunda mücadele etmeye değecek bir şey kalmazdı, şamanlara da gerek olmazdı. Ben

sevdiğim ve özlediğim bir kadının olduğu için suçluluk değil, gurur duyuyorum. Bu yolculuktan geriye zaferle döneceksem, bunu da en çok onun ve çocuğum için yapacağım. Huzurlu ve güvende yaşayabilsinler diye... Bence hayatını hem sevdiklerine adayabilirsin hem de ideallerine, biri diğerine engel değil. Tek üzüntüm bunu geç keşfetmiş olmak..."

"Seninkinin adı ne?"

"Neredik," dedi Coro. Kornoz, sahibinin kucağında kıvrılıp fısıldadı. "Nereeedikkk... tısss... Neredikkkimizzz!"

"İlk defa mı bu kadar uzun ayrı düştünüz?"

"Evet," dedi Coro. Yüzünden bir bulut geçti. "Çocukluğumuzdan beri hayatı paylaşıyoruz. Tanıştığımızda Neredik, yaşıtları arasında en yetenekli avcıydı. Bense sıradan, fazlasıyla silik biriydim. Ona öyle âşıktım ki sırf onun dengi olabilmek için delicesine çalıştım, yıllar boyunca kendimden güçlü ve atik savaşçıları benimle dövüşmeye zorladım, çok dayak yedim, ama her düştüğümde yerden biraz daha güçlü, biraz daha tecrübeli kalktım. Gün geldi ki kimse beni yıkamaz oldu. Hatta Neredik bile. O gün ona olan aşkımı itiraf etme gücü buldum kendimde."

"Büyük bir savaşçının aşkından gurur duymuş olmalı."

Coro güldü.

"Hayır. Tam tersine beni bir rakip olarak sevdiğini, başarılarıma saygı duyduğunu, fakat hayatı paylaşacak bir erkek olarak göremediğini söyledi. *'Kendime bir erkek almak istediğim gün, onu savaşçılar arasından seçmeyeceğim, şairler arasından seçeceğim,'* dedi. *'Gece kulağıma içimi ısıtacak şiirler fısıldayacak birini istiyorum.'* İnanabiliyor musun? Ben de savaşmayı öğrenmek için harcadığım zaman kadarını şairliği öğrenmek için harcadım. Ancak ondan sonra sevdi beni. Ona olan aşkımdan harnan şehrinin en iyi savaşçısı ve en iyi şairi oldum."

Darok, başını çevirip dev harnanı hayretle süzdü. Dudaklarında minik bir gülümseme vardı.

"Sana bakınca bir şair olabileceğini hiç hayal edemiyorum."

Coro bir kaşını kaldırıp şamanın ifadesini taklit etti.

"Ben de sana bakınca bir ayı olabileceğini hayal edemiyorum! Hayat sürprizlerle dolu!"

Darok elinde olmadan bir kahkaha attı. Tüneldeki herkes, bir anlığına durup onlara baktı, sonra yürümeye devam ettiler. Bu küçük sohbet ve içinde bulundukları ortamdan uzaklaşmak, genç şamana iyi gelmişti.

"Teşekkürler Coro," dedi alçak sesle, dev harnanın kolunu dostça sıvazladı. "Nasıl olduğumu merak ettiğin için sağ ol. Sürekli başkalarını düşünmekten unutmuşum, benimle ilgilenen birinin olması güzel şeymiş."

"Bu lanet yerde, kadınımdan uzak olmamın tek nedeni bu," diye göz kırptı savaşçı. "Sevgili şamanlarımıza göz kulak olmak!"

4

Kayalar sertti, soğuktu. Kayalar güvenli bir yuvaydı, dosttu. Vagora böceği, minik ama bıçak kadar keskin tırnaklarıyla kayaların üstünde oradan oraya dolaşırken huzurlu ve mutluydu. Sabah eşiyle iki kez sevişmişlerdi, çiftleşme mevsiminin son demleri olmasına karşın birbirlerine tutkuyla sokulmuşlardı, hortumları defalarca buluşmuş, kuyrukları havada dans etmişti. Bu defa çocukları olacağından emindi, yakında yuvada onun minikleri de neşeyle ve keşfetme arzusuyla koşturacaktı.

Birden antenlerine tanıdık bir titreşim çarptı. Birkaç saniye odaklandıktan sonra yakından geldiğini anladı, bu sabah şansı gerçekten yaver gidiyordu. Avın bulunduğu yöne seğirtti, çıkıntı yapmış bir taşın çevresinden dolaştı. Titreşim yer değiştiriyordu, varlığını fark etmiş olsa gerekti, fakat kaçabilecek kadar hızlı değildi.

Doğru zamanı kollayıp atıldı, sivri pençelerini farenin kar-

nına tüm gücüyle geçirdi. Onu bir hamlede ikiye ayırdı, üstüne sıçrayan kan yüzünden bir taşa sürtünerek temizlendi. Avının bir parçasını ağzına attı, diğerini özenle tırnaklarına takıp yuvasına doğru yola koyuldu. Eşine güzel bir sürpriz olacaktı bu, sevineceğini biliyordu, yavrularının güçlü doğması için bundan böyle onu hep en güzel farelerle besleyecekti.

Yolu yarılamıştı ki antenleri yeni bir titreşimle sallandı. Bu defaki çok uzaktan geliyordu, lakin süratle yaklaşıyordu. O da son derece tanıdıktı, fakat içine neşe salmak yerine talihiyle ilgili düşüncelerini tümden yok etti. Bu titreşimi son fark ettiğinde, halkından yüzlercesi gözlerinin önünde ezilip can vermişti. Güzeller güzeli eşini, doğacak yavrularını düşündü, yüreğinde tarifsiz bir korku büyüdü. Onu ve yuvadaki dostlarını uyarmak için tırnağındaki fare parçasını bir kenara fırlatıp olanca hızıyla koşmaya başladı.

***

"Sesleri duyuyor musun?" diye sordu Kaye, elini usulca kılıcına götürürken. Ağabeyini omzundan tutup durdurdu. "Daha fazla ilerleme. Bir şeyler oluyor."

Aynı anda Coro'nun yılanbaşlı kuyruğu, rahatsız edici bir içgüdüyle dikildi, başını ileri uzatıp sahibini korumak ister gibi dişlerini gösterdi.

Darok, harnan şehrinde bıraktığı sevgili Eymar'ını hayal ederken dikkati tünelin karanlığından uzaklaşmıştı, etrafta olan bitenlere odaklanamadığı için suçluluk duydu. Dışarıda bir gemi dolusu adam onlara bel bağlamış, çaresizlik içinde bekliyordu, daha temkinli davranmalıydı.

"Ne oldu?" diye sordu kardeşine, gözlerini kısarak tünelin ilerisini görmeye çalıştı. Herhangi bir gariplik sezemedi.

"Duvarlarda..." diye mırıldandı genç kadın, kılıcını kabzasından çıkarıp önünde tuttu. "Duvarlarda bir şey var."

Darok, o an diğerlerinin duyduğu şeyi işitti. Sivri bir pençenin kayaya sürtülmesine benzer bir sesti, ama kesik kesikti ve çok hızlıydı. Tavan yeterince yüksekti, gerekirse bir nazkor ayısına dönüşebilirdi, fakat tehlikenin gerçekliğinden ve boyutundan emin olmadan gücünü harcamak istemiyordu. Bu karanlık geçitlerde daha ne kadar dolaşmak zorunda kalacaklarını bilmiyordu.

Gürültü, sadece yanlardan değil tavandan da geliyordu artık, kaygı verecek kadar yükselmişti. Korsanlardan biri merakına karşı koyamayıp elindeki meşaleyi duvara yaklaştırdı, sonra "Hay Bin Tanrı!" diye haykırıp iki adım geri sıçradı.

Kaye, adamı dehşete düşüren şeyi görmek için yanındaki harnanın elinden meşalesini aldı. Duvara bir adım yaklaşıp ateşi ileri uzattı.

Kayaların üstünde bir sel gibi akmakta olan avuç büyüklüğünde sayısız kabuklu böceği o zaman görebildiler. Gece gibi karaydılar ve hiç tekin görünmüyorlardı.

Tüm adamlar korku içinde birbirlerine sokulup duvarlardan uzaklaştılar.

Coro meşalesini yukarı kaldırdı, oradan bir yay çizerek diğer duvara kadar indirdi, zemin hariç her tarafta aynı böcekler koşturuyordu. Binlerceydiler ve birbirlerini ezerek, üstlerinden atlayarak, bacaklarından çekerek ya da yarışarak aynı yöne doğru ilerliyorlardı.

"Dertleri biz değiliz," diye fısıldadı Kaye, sanki böcekler seslerine tepki verecekmiş gibi. Kim bilir, belki de verirlerdi.

"Sanki panik halindeler," diye bunu onayladı Darok. "Bir felaketten kaçıyor gibiler." Şaman yeteneği bir anlığına böceklerin hislerinin içinde yankılanmasına yol açmıştı. Korkularını duyumsamıştı.

Böcek sürüsü, birkaç dakika boyunca tünelin dışarı açılan ucuna doğru hızla aktıktan sonra gözden kayboldu. Tünel, eski sessizliğine büründü yeniden. Tüm bu süre zarfında ne

korsanlar ne de harnanlar yerlerinden bir adım atmaya cesaret edebildiler.

"Gittiler," diye mırıldandı Coro, meşaleyi etrafta gezdirirken.

"Umarım geri dönmezler," dedi korsanlardan biri. Tiksintiyle yere tükürdü. "Buraya böcek yemi olmaya gelmedim."

"Bir şey fark ettin mi?" diye sordu Kaye, endişeli bir ifadeyle ileri bakmakta olan ağabeyine. "Duvarın üst yarısında ve tavandaydılar, yerde bir tane bile yoktu. Sanki zeminde onları dehşete düşüren bir şeyler vardı."

Şaman, başını evet anlamında salladı. Suratındaki kaygının nedeni zaten buydu.

Kaye, burada olmak istemediğini düşündü bir an. Kaptanlar Adası'nda gördüğü kâbus gerçeğe dönüşüyor gibiydi. O dayanılmaz koku yoktu, ama korku benzerdi. Her şeyin başladığı yere, Ayron'la ilk karşılaştığı ormana dönebilseydi, o gün atını sağa değil de sola sürseydi, genç kızı hiç bulmasa, Kılıçbalığı'na götürmese, gemiye binip ağabeyinin yolculuğuna katılmak zorunda kalmasa, eskiden yaptığı gibi Delkarna'da olup bitenlere gözlerini kapasa, ekmeğini kılıcından kazanıp gönlünce yaşasa, bu karanlık, bilinmezlik ve başkalarından sorumlu olmanın ağırlığı bir anda kaybolsa...

Hayır, yaptığı seçimlerden pişman değildi. O gün atını farklı bir yöne sürseydi Ayron, o aşağılık adamların elinde bitmek bilmeyen acılar çekecekti. Belki Kaptan Gura'nın gemisi harnan şehrine asla ulaşamayacak, yüzlerce iyi insan heba olacaktı. Yan gözle kardeşine baktı, belki Darok da şu an hayatta olmayacaktı.

Tam bunları düşünürken, birdenbire duyduğu beklenmedik bir gürültüyle bulunduğu ana döndü. Ses, tünelin ilerisinden geliyordu ve gittikçe yaklaşıyordu. Birkaç saniye sonra, Darok'un olduğu yerde durması ve elini kaldırıp arkadakileri durdurmasıyla bu sesi işiten tek kişi olmadığını anladı.

"Geri çekilelim mi?" diye sordu Darok, savaş alanında çok daha deneyimli olan kardeşine.

Genç kadın, birkaç saniye gürültüyü dinledi, sonra başıyla onayladı.

"Bu her neyse çok büyük, dar bir tünelde yüzleşmek riskli olur. Hızla yaklaşıyor, acele etmemiz lazım."

Darok, arkasına dönüp tartışmaya mahal vermeyen bir sesle bağırdı.

"Mağaraya koşun! Önümüzde bir bela var! Geri koşun, çabuk!"

Adamlar, neler olup bittiğini anlamamışlardı, ama keşfetmek için beklemeye niyetleri yoktu. Şamanların korktuğunu görmek onlara yetmişti. Hep birlikte gerisin geri, son geçtikleri mağaraya doğru koşarlarken, Kaye gittikçe yaklaşan sese odaklandı. Neye benzediğini, nasıl bir yaratığa ait olabileceğini anlamaya çalışıyordu, fakat aklında herhangi bir resim canlanmıyordu.

"Mağaraya vardığınızda durun! Güvenli bir mevzi alın!" diye bağırdı öndekilere. "Yarım bir çember oluşturun. Yanınızdakini kollayın." Oraya ulaştıkları zaman, eğer bunu başarabilirlerse, peşlerindeki yaratık enselerinde olacaktı. Sayı üstünlükleri tek şanslarıydı.

İnsanlar ve harnanlar bir çığ gibi mağaraya daldılar, dört bir yana dağılıp sırtlarını duvara verdiler. Kılıçlarını ve baltalarını kaldırıp tünelden çıkacak kâbusu göğüslemeye hazırlandılar. Mağarada bıraktıkları nöbetçi, şaşkın gözlerle onlara bakıyordu, ağzı bir karış açık kalmıştı. Mağaraya en son giren Kaye oldu, artık ses çok yakındaydı ve neye benzediğini sonunda bulmuştu, bu kuşku bırakmayacak şekilde kanat çırpışıydı. O yüzden mağaranın girişinde dönüp kılıçlarını önünde çaprazlarken yüzünü yukarı kaldırdı.

Yaratık karanlık tünelden meşalelerin aydınlattığı mağaraya büyük biz hızla daldı. Ortalama bir insan boyundaydı, dört

kolunu ileri uzatmış, kanatlarını telaşla çırpıyordu. Kaye, onu görür görmez, bir silahşor refleksiyle, bu yaratığın kendilerini kovalamadığını, bilakis böceklerle aynı şeyden kaçtığını anladı. Yaratık, içeridekilere bakmıyordu bile, gözleri panik halinde ileriye sabitlenmişti. Kılıcını ona doğru savurmak yerine eğilip üstünden geçmesine izin verdi, daha doğrulamadan, ikinci bir yaratık daha aynı hızla üzerinden geçip gitti. Uçan yaratıklar mağaranın içindeki adamlardan ve harnanlardan, her yönde yükselen meşale alevlerinden şaşırıp tavana yakın bir yerde birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Sanki nereye gideceklerini bilemiyorlardı. Korsanlar ve harnan savaşçıları, onlara fırlatmak üzere oklarını yaylarına koyuyorlardı ki, Kaye olanca sesiyle bağırdı.

"Kanatlıları boş verin! Mevzinizi bozmayın!"

Darok, kardeşinin sesindeki kaygıyı ve vurguyu hemen anladı. Kadının yanına gidip tam tünelin karşısında yerini aldı. Hiç de savunmasız görünmeyen bu yaratıkları böylesine korkutan her neyse, mağaraya ulaşmak üzere olmalıydı. Bir nazkor ayısına dönüşmek üzere kendini hazırladı.

Ama tünelden fırlayan dev yılan zırhlı boynuzuyla onlara o kadar hızlı çarptı ki bunu yapacak zaman bulamadı.

Darok ve Kaye mağaranın uzak duvarına doğru savrulurlarken, yılan tüm bedeniyle içeriye daldı. O da birdenbire çevresinde bir sürü tanımadığı yaratık gördüğü için kısa bir şaşkınlık yaşadı. Onlara saldırmalı mıydı, yoksa peşine düştüğü leziz erasnamuslarla mı ilgilenmeliydi? Bu irili ufaklı yabancıların tadı daha güzel olabilir miydi? Tam kararını verecekti ki, paniğe kapılan bir korsan yayına koyduğu oku bir çığlık eşliğinde fırlattı. Ok hayvanın kalın derisine çarptığında, karşısında bir duvar varmış gibi sadece ufak bir çentik attı, saplanmadan yere düştü. Ama onu kızdırmaya yetmişti.

Yılan hızla kuyruğunu savurdu, oku fırlatan adamı güçlü kaslarıyla sarıp bir sıkışta tüm kemiklerini kırdı. Onu pelte

halinde duvara fırlattıktan sonra, ileri atıldı ve karşısında büyülenmiş gibi kaskatı duran bir harnanı dişleriyle yakaladı. Bir saniye sonra harnan bir kolu ve bir bacağı hayvanın midesine inmiş halde kayaların üstünde çırpınıyordu. Her yan kan gölüne dönmüştü.

Mağaradaki korsanlar ve harnanlar, umutsuzca kendilerini savunmaya çalışırlarken, Coro aniden yılanın sırtına atladı. Dev hayvan aynı anda bedeninin iki ayrı yerinde acı hissetti.

Coro, harnan şehrinin dağlarında yaşayan tehlikeli yaratıkları avlamak için en iyi ustalardan eğitim almıştı. Gene de yılanın üstüne atlarken bunun ne kadar akıllıca bir hareket olduğundan şüpheliydi. Sadece içgüdülerini dinlemişti, adamlarını ve aldıkları darbeden sonra hâlâ toparlanamamış şamanları kaderlerine terk edemezdi. Elindeki baltayı yılanın etine gömerken, yılanbaşlı kuyruğunun kendisi gibi hasmına saldırıya geçtiğini hissetti. Coro'nun kuyruğu pek az harnan kuyruğunda olan bir özelliğe sahipti, dişlerinde az bir miktar uyuşturucu zehir bulunurdu. Bu zehir sayesinde ısırdığı her türlü canlıya birkaç saniyeliğine felç yaşatırdı. Canavar öyle büyüktü ki yılanbaşın zehri onu ilk ısırıkta pek etkilemedi, olduğu yerde kıvranarak, eğilip bükülerek ve sıçrayarak üzerindeki acı veren ağırlığı atmaya çalıştı. Fakat onlarca ısırık bir süre sonra hayvanı yavaşlatmaya başladı. Yılan yavaşladıkça, Coro da baltasıyla yeni darbeler indirmeye fırsat buluyordu. Korsanlar ve diğer harnan savaşçıları, yılanın sivri dişlerinden uzak durmaya çalışmak dışında, bu görkemli mücadeleye müdahale etmiyorlardı. Yılan oradan oraya atlar, Coro'yu da beraberinde taşırken, fırlatacakları okların harnana isabet etmesi düşük bir ihtimal değildi. Darok, düştüğü yerden zorlukla kalkmış, hâlâ kendine gelmeye çalışan kardeşini kucaklayıp yılandan uzağa taşımıştı. İkisi de hayranlıkla harnanın dev canavarı yavaş yavaş dizginlemeye başlamasını seyrediyorlardı. Çok geçmeden hayvan tüm gücünü kaybetmiş bir

halde mağaranın ortasına yığıldı kaldı. Tüm bedeni yaratığın kanıyla kırmızıya boyanmış olan Coro, baltasını sapladığı son yerden çıkardı, yüzünü kaplayan kanı, elinin tersiyle temizledi ve aşağı indi. Yılanbaşlı kuyruğu da dişlerinin arasında kalan et ve kanı tükürdükten sonra sahibinin koluna dolanıp dinlenmeye çekildi.

"İyi hallettik, öyle değil mi Kornoz," dedi Coro, kuyruğu usulca okşarken. Dostunun uyuşturucu zehri olmasa bu yaratığı kolay kolay alt edemeyeceğinin farkındaydı. Üzerinden mancınık taşı geçmiş gibi hissediyordu.

"İyiiii hallettikkkk, Corrrooo," diye tısladı Kornoz, yorgun ama muzaffer bir ifadeyle. "Amaaa... tısss... henüzzz... bitmedii... iblis sadeceee... tısss... uyuyorrr..."

Coro, eğitimli kulaklarıyla dev yılanın soluk alış verişini dinledi, sonra önüne geçti, iyice gerilip baltasını gözlerinin arasına olanca gücüyle indirdi. Çıkan sesten hayvanın kafatasının kırıldığı anlaşılıyordu. Artık uyuşturucunun etkisi geçtiğinde olacakları düşünmelerine gerek yoktu.

"Aferin Kornoz," dedi, yılanbaşın boynunu sıvazlayarak.

Mağaranın tepesinde dönüp duran erasnamuslar, yılanın etkisiz hale geldiğinden emin olunca yavaş yavaş alçalıp toprağa kondular. Korsanlar ve harnanlar, yaylarını ne olduklarını bilmedikleri bu yaratıklara çevirip şamanlardan emir beklediler. Darok, iki elini havaya kaldırıp "Onları vurmayın," dedi sakince. "Tehlikeli olduklarını zannetmiyorum, en azından bizim için..."

Erasnamuslardan uzun olanı, dönüp diğerine bir şeyler söyledi. Kaye birden irkildi. Yaratığın söylediklerini büyük oranda anlamıştı, artık kullanılmayan eski bir lisandı bu. Melkara, eğittiği tüm çocuklara, eski şaman kitaplarını okuyabilmeleri için, sadece eskilerin hafızalarında kalmış bu lisanları öğretirdi. "Hayatımızı kurtardılar," demişti yaratık arkadaşına, "Belki bize yardım edebilirler."

"Belki siz de bize yardım edebilirsiniz," dedi bu lisanı hatırlayabildiği kadarıyla. Cümleyi doğru kurmuş ve bambaşka bir şey söylememiş olmayı umdu.

Erasnamus, "Dilimizi konuşuyorsun," dedi büyük bir şaşkınlıkla.

Kaye, "Asıl sen bizim dilimizi konuşuyorsun," diyecekti, lakin kendini tuttu. Bu yaratık ona hem çok yabancı hem de bir o kadar tanıdık görünüyordu.

"Benim adım Yavzuk," dedi erasnamus, yüzünde belirgin bir minnetle. Çenesinden sarkan hortumları sıvazladı. "Bu da kardeşim Keneter. Görünen o ki hayatlarımızı size borçluyuz. Kimsiniz bilmiyorum, ama iyi ki geldiniz!"

5

"Erasnamuslar..." diye hayretini saklamadan gülümsedi Darok. "Sizlerin birer masal kahramanı olduğunuzu sanırdım. Çocukları korkutmak için uydurulan türden. Uyurken camı açık bırakma, yoksa erasnamus seni kaçırır! Yaramaz veletlerin üstünde hasta olursun demekten daha etkili! Birkaç şehirde heykellerinizi görmüştüm, detaylar farklı farklıydı, gerçek halinize pek benzemiyorlardı. Göçebe pazarcılar çocuklar için yapılmış oyuncaklarınızı bile satıyorlar. Tabii onlar iyice abartılı ve komik şeyler."

"Atalarımız zamanında epey meşhurmuş..." diye başını salladı Yavzuk. "Heykellerimizi yapmaya başlamadan önce, insanlar ve harnanlar ölülerimizin içlerini doldurup öyle sergilermiş. Sadece bunun için katledilen atalarımız az değil. Soyumuzu korumak için asırlardır topraklarınızdan uzak duruyoruz. Adalardan ve gemilerden koyun kaçırmakla yetiniyoruz. O da çok mecbur kalırsak... Kendi sürümüzü beslemek hem daha kolay hem daha güvenli."

"Biraz yavaş konuş lütfen," dedi şaman, "Kullandığınız li-

sanı sadece eski kitaplardan biliyorum. Unuttuğum bir sürü kelime kullanıyorsun, bazılarını hatırlamam zaman alıyor."

"Kusura bakma..." dedi Yavzuk. "Ben de insanları yalnızca eski öykülerden biliyorum. Bu kadar anlaşabilmemiz bile tanrıların bir lütfu."

"Bu nedir böyle?" diye sordu Kaye, elini dev yılanın boynuzunda gezdirirken. "Daha önce benzerini görmemiştim. Delkarna'da kılıcımı ve yeteneklerimi kiralarken onca yer dolaştım, nice badire atlattım, dağlarda, denizin dibinde, bataklıklarda pek çok enteresan hayvanla yüzleştim, fakat bu hepsinden farklı. Hem çok güzel hem de ölümcül... Boyutları ise olağanüstü."

Yaşlı korsanlardan biri, tedirgin gözlerini hayvanın cesedinden ayırmadan titrek bir sesle lafa karıştı.

"Ben görmüştüm efendim. Ben... Uzun yıllar önce... Evet, evet, bu onlardan biri olmalı. Lanet yaratıklar... Denizde kaybolduğumuz bir gün gemimize saldırmışlardı. Canımı zor kurtarmıştım! Gemiye boynuzlarıyla vurduklarında deprem oluyor gibi sallanıyorduk. O gün birçok iyi arkadaşımı kaybettim, deniz kan gölüne dönmüştü. Hâlâ kâbuslarıma girerler!"

"Size denizde mi saldırdılar?" diye kaşlarını çattı Darok. "O zaman böyle bir dağda, sudan bu kadar uzak bir mağarada ne işleri var?"

"Dağdaki tünellerde bunlardan çok var mı?" diye Yavzuk'a sordu Kaye. Gözleri yılanın geldiği tünele kaydı, yaklaşan bir ses var mı diye dinledi, bir şey duyamayınca biraz rahatladı.

"Tünellere pek çıkmazlar. Aslında bu uzun zamandır mağaralarda rastladığım ikinci yılan. Artık açlığa tahammül edememiş olmalı. Dağın dibinde, deniz seviyesinde, büyük bir mağara var, onlar gelmeden önce bizim yuvamızdı, orayı kendilerine mesken tuttular. Oradan ayrıldıklarını, yukarılara çıktıklarını pek görmüyoruz."

"Aslında o da bu kadar yukarı çıkmazdı," diye lafa karıştı Keneter. Kanatları belli belirsiz titredi. "Bizi epeydir kovalıyor, buraya peşimizden geldi."

"Onların mağarasına mı inmiştiniz?" diye sordu Darok.

"Hayır, kendi mağaramıza inmiştik," dedi Yavzuk öfkeli bir sesle. *Kendi mağaramız* kelimelerine özel bir vurgu yapmıştı. "Orası onlara ait değil, bize ait! Bizim yuvamız!"

Kaye, önünde cansız yatan devasa yaratığa ve açık kalmış ağzındaki sivri dişlere baktı, derin bir iç çekti.

"Sizin yerinizde olsam, bir mağara için böyle canavarlarla kapışmazdım. Bu kocaman dağda yaşayabileceğiniz başka yerler olduğuna eminim. Bırakın orası da onların olsun, canınızı vermeye değer mi?"

"O mağarada yüzlerce yavrun mahsur kalmış, bu canavarlar tarafından katledilmeyi bekliyor olsa bile mi?"

Kaye, dönüp anlamaya çalışan gözlerle Yavzuk'a baktı. Bu soruya verecek bir cevap bulamadı.

"Biz, hayatımız boyunca sadece bir defa yumurtlarız," diye acı dolu bir sesle anlatmaya başladı crasnamus. "Bazen üç, bazen dört yavrumuz olur, daha fazla olmaz. Onlar büyüdükleri zaman, aralarından hayatta kalanlar yerimizi alırlar, böylece ırkımız devamını sağlayabilir. Yavrularımız o mağarada mahsur kaldı, birkaç ay sonra kabuklarından çıktıklarında bu kahrolası yılanlara yem olacaklar. Yerimizi alacak kimse olmayacak ve asırlardır varlığını sürdürebilen ırkımız bu diyardan silinecek. Kocam birkaç gün önce en azından bir yumurta kaçırabilmek için mağaraya gizlice girmeyi denedi. Bir daha geri gelmedi. Öldüğünü tahmin ediyorum, gene de bunu kendi gözlerimle görmek istedim, yapabileceğim bir şey kalmadığından emin olmalıydım. Bu yüzden kardeşimle birlikte mağaranın yakınına kadar gittik. Çok temkinli davrandık, çıt çıkarmamaya çalıştık. Gene de bu yılan bizi fark etti ve buraya kadar kovaladı."

"Kocan için üzüldüm," dedi Kaye, "Yavrularınız için de... Mağarada kaç yılan var, belki onları defetmenize yardım edebiliriz. Dışarıda bir gemi dolusu adamımız var."

"Normalde on, on beş tane oluyor, sadece o kadarla kalsa, bunu biz de yapabilirdik. Onlarla son savaşımızda sayımız yüzlerceydi. Ne zaman mağaraya insek, birdenbire sayıları yüzleri buluyor, nereden geldiklerini bilmiyoruz, duvarların içinde mi saklanıyorlar, başka bir yerde mi, ama biz yumurtalar için aşağı indiğimiz an her yer yılanla doluyor. Son denememizde tüm dostlarımızı katlettiler, yalnızca bir avuç kaldık. Şu kuyruklu dostunuzun gösterisi etkileyiciydi, gene de buraya bir ordu getirseniz bile hepsini birden alt edebileceğinizi zannetmiyorum."

"Ilk ne zaman geldi bu yaratıklar?"

"Birkaç ay önce, büyük sarsıntıdan hemen sonra."

"Büyük sarsıntı mı?" Kaye kaşlarını çattı. "Deprem mi oldu?"

"Deprem... o kelimeyi bilmiyorum. Büyük bir sarsıntı oldu, yer yerinden oynadı. Hemen arkasından yılanlar mağaramızı bastı. Halkımın yarısını o gün katlettiler."

Kaye dönüp Darok'a baktı. "Normalde yukarılara çıkmıyorlar, deniz seviyesinde bir mağarada on, on beş nöbetçi bırakıyorlar... Gerektiği zaman aniden mağaraya doluyorlar... Sen de aynı şeyi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım evet," dedi şaman düşünceli bir ifadeyle. "Bu yaratıklar muhtemelen dağda yaşamıyorlar, yuvaları dağın altında, denizin içinde olmalı. Depremde adanın suyun içinde kalan kısmında bir yarık oluştuysa, oradan içeri giriyorlardır. Suyun dışında uzun süre yaşayamadıkları için yukarılara çıkmıyor olmalılar."

"Ama mağarada sürekli birkaç yılan oluyor," dedi Yavzuk.

"Sadece birkaç tane, öyle değil mi? Mağarada bıraktıkları nöbetçiler, dönüşümlü olarak denize dönüyor olmalı. Bu

yüzden bir saldırıyla karşılaşmadıkça içeride kalabalık olmuyorlar. Zayıf ve güçlü yanlarını hesaba katınca, zekice bir plan olduğunu kabul etmek lazım. Bunlar oldukça akıllı yaratıklar. Gene de bizimki bir varsayım elbette, doğrulamak mümkün değil."

"Aslında mümkün," dedi Kaye. Agabeyine göz kırptı. "Ben bir telikus balığına dönüşebiliyorum, biliyorsun. Dağın altına gidip bir göz atabilirim."

"Buna asla izin vermem!" diye kaşlarını çattı Darok. Yüzü kızıla kesmişti. "Aklından bile geçirme." Sözünün devamına, erasnamusların anlamaması için Delkarca devam etti. "Bizim bir misyonumuz var Kaye. Onlara yardım etmeyi ben de isterim, ama görevimizi riske atamayız. Düşündüğün şey çok riskli, başına her şey gelebilir. Bu bizim savaşımız değil."

Kaye omuz silkip Yavzuk'a döndü. "Neler hissettiğini anlıyorum," dedi sakince. "Yavrularının orada ölümü beklemesi ve hiçbir şey yapamamak... Bu çok acı veriyor olmalı. Sana yardım etmeyi deneyebilirim, fakat bir şartla, siz de bize yardım ederseniz. Uzun zamandır yoldayız, yemeğimiz, suyumuz tükendi. Bitmek bilmeyen sıcaklar yüzünden perişan olduk. Burada halkınla birlikte yaşayabildiğinize göre bolca erzakınız olmalı, yanılıyor muyum? Bize ihtiyacımız olanı verirseniz, biz de yavrularınızı kurtarmak için elimizden geleni yaparız."

Erasnamus'un yüzü aydınlandı. Hortumları umutla titredi. "Ne isterseniz..." dedi heyecanla, "Halkımdan geriye çok az kişi kaldı, erzakımız hayatta kalanlara fazla zaten. Asırlardır başka adalardan topladığımız hayvanları besleyip çoğaltarak kendimize büyük sürüler yaptık. Yavrularımız doğduğunda hem onlara hem bize yetecek kadar... Suyumuz da var, atalarımız temiz su kaynağı buldukları için buraya yerleşmişler. Hepsi dağın içinde güvenli mağaralarda saklı. İhtiyacınız olanı alabilirsiniz."

"Diğer erasnamuslar... Onlar da orada mı?"

"Evet, mağaraları ve sürüleri bekliyorlar. Dediğim gibi, sadece bir avuç kaldık. Zorunlu olmadıkça dışarı çıkmıyoruz."

"Yalan söylemediğini nereden bileceğiz?" diye sordu Kaye, Darok'un itirazlarını önlemek için. "Belki ne yemeğiniz var ne de suyunuz. Belki sadece çaresizlikten bizi kandırmaya çalışıyorsun, ne duymak istersek onu söylüyorsun."

"Erzakımız olmadan burada nasıl yaşardık," diye gülümsedi Yavzuk. "Yavrularımız doğduğunda onları nasıl beslerdik? Burada bekleyin, size birazını getireceğim, kendi gözlerinizle görün. Hem cidden bu yılanlara kafa tutacaksanız, gücünüzü toplamanız gerek. Hiç kolay bir iş olmayacak."

İki erasnamus, kanatlarını çırparak havalandı ve tünelin içinde gözden kayboldu. Kaye, "Ne yapayım?" dercesine ağabeyine bakıp ellerini iki yana açtı. Darok'un gözleri ateş saçıyordu.

6

"Tanrılar aşkına... Bu gerçekten muhteşem..."

Coro, elindeki koyun budundan koca bir ısırık aldı, ağzındaki yağı ve et parçalarını elinin tersiyle sildi. Leziz buttan büyük bir parça kopardı, omzuna sarılmış yutkunan Kornoz'a uzattı. Yılanbaş bir hamlede eti kaptı ve çiğnemeye başladı.

"Çokkkk.... Tısss... Enfesss!"

"Bu koyun gerçekten iyi semirmiş," dedi Kaye. Dişlerinin arasında kalanları bir kıymıkla temizlemeye çalışıyordu. "Neyle beslediniz bunu?"

Yavzuk, oturduğu yerden ateşe biraz daha tahta parçası attı. Alev, kıvılcımlar saçarak dalgalandı.

"Sürümüzü tuttuğumuz mağarada çeşitli otlar da yetiştiriyoruz. Meyve ağaçlarımız bile var. Atalarımız bu dağda tatlı su kaynağı keşfettiğinden beridir orası bizim besin depomuz."

Darok, taştan oyulmuş kâseden serin suyu yudumladı, kendisini canlanmış hissetti. Dudaklarında kalan damlaları keyifle yaladı.

"Buna gerçekten ihtiyacımız varmış. Ne kadar uzun zamandır kana kana su içmediğimi hatırlayamıyorum. Dışarıda bir gemi dolusu insan ve harnan şu an açlıktan ve susuzluktan acı çekiyorlar. Erzakınızdan onlara da bir şeyler götüremez miyiz?"

"Size yardım etmeyi sahiden isteriz," dedi Yavzuk. İki elini diğer ellerinin üstüne koydu. "Ama verdiğiniz sözü tutmadan olmaz. İstediğinizi aldıktan sonra bizi bırakıp gitmeyeceğinizi nereden bilelim. Siz dediğinizi yapın, biz de yaparız. Merak etmeyin, erasnamuslar şerefli bir halktır, ahde vefalıdır."

"Ya besin deponuzu kendimiz bulmaya kalkarsak?" diye göz kırptı Darok. "İnsanoğlunun yağmacılık huyundan korkmuyor musun?"

Ciddi olmadığı suratındaki ifadeden belliydi, yine de Yavzuk hiç gülümsemeden yanıt verdi.

"Erasnamuslar aptal değildir. Oraya ancak tünellerdeki gizli kapılardan geçerek ulaşılabilir. Biz yol göstermedikçe bunu asla başaramazsınız. Hayatınız aramakla geçer, sonunda ya böceklere ya yılanlara yem olursunuz."

"Bunu denemeyeceğiz," diye lafa karıştı Kaye. "Size yardım etmek için söz verdim ve sözlerimi tutarım. Bunu yalnızca ihtiyacımız olan erzak için yapmayacağım. Yavrularınızı kurtarmayı gerçekten istiyorum. Bizler şamanız, böyle özel bir ırkın soyunun tükenmesine seyirci kalamayız. Öyle değil mi, Darok?"

Genç kadın bunları söylerken, daha fazla huysuzluk etmesinden hoşlanmayacağını hissettirmek istercesine yan gözle Darok'a baktı. Darok sessiz kaldı. Kardeşinin sözlerine itirazı yoktu, ideallerinin peşinden giden bir kadına dönüşmesini seyretmekten içten içe gururlanıyordu. Gene de onu nasıl bir

tehlikenin göbeğine gönderdiğini düşündükçe yüreği kararıyordu.

"Neden bir arıya dönüşmeyi tercih etmiyorsun?" diye oturduğu yerden lafa karıştı Coro. Yağlı ellerini uzattı, Kornoz'un diliyle temizlemesine ve bu arada parmaklarının arasında kalanlarla kendisine bir ziyafet çekmesine izin verdi.

"Öyle daha güvenli olmaz mı? Yılanların arasından uçup gidersin, ruhları bile duymaz. Aşağıda ne göreceksen görüp çabucak geri dönersin?"

"Coro, etrafa bir arının gözlerinden baktın mı hiç?" diye güldü Kaye. "Delkarna'yı nasıl gördükleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Maalesef yok," diye çenesini kaşıdı dev harnan. "Bizden çok mu farklı?"

"Hayal bile edemezsin... Arıların gözleri binlerce minik parçadan oluşan peteklere benzer, aynı anda on binlerce görüntü yakalar ve birleştirir, ama yalnızca çok ufak bir alana aittir bunlar. Sürekli akan bir görüntü seli, bir insan zihni için oldukça kafa karıştırıcı olabiliyor. İnan bana, bir mekânın sırlarını ortaya çıkarmak için tercih edilecek yöntem değil! Arıya dönüştüğümde sadece daha önce belirlediğim rotada uçabiliyorum. Ya da rastgele bir yer seçip oraya konuyorum. Telikus balığının gözleri ise bizimkilere oldukça benzer, ancak bu şekilde ihtiyacımız olan bilgiye ulaşabilirim."

Uzanıp harnanın geniş omzunu dostça sıvazladı. "Gene de beni düşündüğün için sağ ol koca adam, bu gerçekten anlamlı."

Savaşçı buna itiraz etmedi. Bir şamanın bilgeliğini sorgulayacak değildi. Zihnine aynı anda binlerce görüntünün akmasını hayal etmeye çalışırken, başını "Anlıyorum," manasında hafifçe salladı.

Karnını doyurup susuzluğunu giderdikten sonra, kafasına koyduğunu yapmak için hazırdı Kaye. Kimseye hissettirme-

meye çalışsa da, suyun altında onu bekleyenlerden hiç korkmadığı söylenemezdi. Diğerlerini mağarada bırakıp, Yavzuk ve Darok'la birlikte mağaradan çıktılar. Erasnamus, onları dağın denize doğru bir burun gibi uzanan geniş bir çıkıntısına götürdü. Genç kadın uçurumdan aşağı bakıtığında, suyun maviliğini tam altında görebiliyordu. Kılıçlarını çıkarıp ağabeyine emanet etti.

"Çok dikkatli ol," dedi genç adam, kardeşinin yanağını usulca okşayarak. Parmak uçları gayri ihtiyari kadının çenesine kadar inen yara izinin etrafında gezindi, içinden oraya dokunmak gelmemişti.

"Çılgınca bir şey yapma. Keşif turunu at, sonra vakit kaybetmeden geri dön, ne yapacağımıza birlikte karar verelim. Gücünün azaldığını hissettiğin an su üstüne çık. Denizin dibinde insana dönüşürsen olacakları biliyorsun."

"Hep dikkatliyimdir, bilirsin," diye göz kırptı Kaye. "Sen beni merak etme lütfen. Bu güne kadar çok daha çılgınca şeyler yaptım, hâlâ tek parçayım. Dostlarımıza göz kulak ol, bu bana yeter."

Kaye, geri döndüğünde yeni kıyafetler aramak zorunda kalmamak için üstündekileri çıkardı, yere bıraktı. Çırılçıplak vücudunda dolaşan rüzgârın sesini dinledi, kendisini özgür ve mutlu hissetti. Yeniden uçurumun ucuna yürüdü, kollarını iki yana açtı ve çevik bir sıçrayışla balıklama aşağı atladı.

Genç kadın aşağı düşerken serin havanın tüm bedenini sarıp sarmalamasından büyük bir keyif aldı. Uzun zamandır hissetmediği bir ürperme hissiydi bu. Mavi sular büyük bir hızla yaklaşır, dalgaların beyaz köpükleri seçilmeye başlarken, gözlerini usulca kapadı. Bu kadar yüksekten düştüğünde, suyun taş etkisi yapacağını, çarptığı anda kemiklerinin kırılacağını biliyordu. İçinden üçe kadar saydı, gözlerini açtı, tam denize saplanacağı anda bedeni milyonlarca parçaya bölündü. Parçalar aynı saniye içinde birleşti, suya dalan genç bir kadın

değil, uzun ince, mavi pullu bir balık oldu.

Telikus balığı, büyükçe bir alabalık boyundaydı, pullarının arasında belli belirsiz yeşil çizgiler vardı. Çok nadir rastlanan bir hayvandı, pek seyrek yumurtlardı, eti lezzetliydi, bu yüzden asırlar önce soyunun tükenmiş olması gerekirdi. Uzun yıllar yaşayabilmesini sağlayan özelliği, denizlerin gördüğü en zehirli ete sahip olması, kendisini yeme hatası yapan küçük büyük her avcıyı birkaç saniye içinde büyük acılarla öldürmesiydi. Zehri o kadar yoğundu ki pullarının arasından sızar, buram buram ölüm kokardı. Bu koku denizlerin etçil yaratıklarının, amansız canavarlarının, bu minik ve savunmasız balığı fark edince arkalarına bakmadan kaçmasına yeter de artardı.

Kaye, bir telikus balığına dönüşebilmeyi çok istemişti. Ulu şaman Melkara'dan eğitim alırken, ondan hayvanları ve özelliklerini öğrendiğinde ilk dönüşmek istediği hayvan o olmuştu. Denizleri özgürce, kimseyle kavga etmek zorunda kalmadan, hiçbir avcıdan korkmadan dolaşabilme hayali çok hoşuna gitmişti. Maviliğin içinde güvende olmanın en iyi yolu, kimsenin sizi yemek istememesiydi. Yoksa ne kadar büyük ve güçlü bir balık olursanız olun, karşınıza sizden cevvali mutlaka çıkardı. Çift ağızlı godorona dönüşseniz bile bir beyaz balinaya rastlamanız işinizi bitirebilirdi, beyaz balina olarak dolaşmaya kalksanız patikon sürüsü sizi fark ettiğinde her şey biterdi. Melkara, ona üstleneceği görevlerde denizin altında gezinmenin pek gerekmeyeceğini söylediğinde, kendini karada savunabilmesi için bir Nazkor ayısına dönüşebilmeyi, gerektiğinde uçarak kaçabilmesi için bir kartal olabilmeyi tavsiye ettiğinde hayal kırıklığına uğramıştı. O, derin suların sırlarını keşfetmeyi görev icabı istemiyordu ki, bunu kendisi için arzuluyor, suyun altındaki rengârenk dünyayı merak ediyordu. Melkara telikus balığı bulmanın çok zor olacağını, ona dönüşebilmek için gereken gözlem sürecini yerine geti-

remeyeceğini söylemişti. Bilge şaman haklıydı, ama Kaye yılmamıştı, ağabeyinden ayrıldıktan sonra, hayatını paralı asker olarak geçirdiği dönemde, şamanlıkla ilgili her şeyi geride bırakmaya çalışırken bile bu tutkusundan vazgeçmemişti. Küçük bir köyde, yaşlı bir balıkçının bir telikus balığı avladığını ve onu cam bir kavanozda beslediğini öğrenince, uzun bir yol aşıp bu köyü bulmuş, balıkçıya uzun yaşamında görmediği kadar büyük miktarda altın verip hayvanı satın almıştı. Onu ormanda kazdığı bir havuzda serbest bırakmış, günler geceler boyu o havuzun etrafında yaşayıp balığı gözlemlemiş, hayatın içindeki küçük büyük her olaya nasıl tepki verdiğini öğrenmiş, onunla birlikte yüzmüş ve sonunda ona dönüşebilmeyi başarmıştı. İlk günler bu yeni keşfine alışmakta zorlanmıştı, solungaçlardan nefes almak hayal etmediği kadar güç bir işti, birkaç defa boğulmasına ramak kalmıştı. Fakat vazgeçmemiş, her geçen gün biraz daha ustalaşmış, sonunda bunu kolayca yapabilmeye başlamıştı.

Şimdi denizin serinliğinde kuyruğunu sallayarak yüzerken bu keyfin, harcadığı zamana ve emeğe fazlasıyla değdiğini hissediyordu. Etrafında dolaşan büyük krateyaronlar, irili ufaklı nastar balıkları, pirana sürüleri ve kocaman köpekbalıkları sivri dişlerini göstererek ona birkaç metre yaklaşır yaklaşmaz, ölümün kokusunu alıyor ve hortlak görmüş gibi kaçıyorlardı.

Telikus balığı boyuna göre çok hızlı bir balıktı. Birkaç saat içinde Kaye, adanın suyun altında kalan kısmını büyük ölçüde dolaşmıştı. Dev kaya kütlesi denizin dibine kadar kâh incelerek kâh genişleyerek iniyordu, gene de fazla aşağılara bakması gerekmediğini biliyordu. Yılanlar bir anda mağaraya dolabildiklerine göre, geçiş yolları su yüzeyinin çok altında olamazdı. Minik ama keskin gözleriyle ileri baktığında, aradığı şeyi bulmak için daha fazla uğraşmayacağını hemen anladı. Denizin o noktasında büyük bir fırtına kopmuş gibiydi, sular köpürüyor, kaynıyordu, neredeyse suyun içinde köpükten bir

küre oluşmuştu. Bu kürede yüzlerce dev yılan birbirlerini kovalıyor, sürtünüyor, biri diğerinin üstünden geçiyor, tarifsiz bir coşkuyla durmaksızın oradan oraya yüzüyorlardı. O tarafa yaklaştıkça, yılanların bazılarının diğerlerinden oldukça küçük olduğunu fark etti, bunlar yavru olmalıydı. Denizde yarattıkları dalgalanma, ilerlemeyi zorlaştırıyordu; gene de yavaş yavaş diplerine kadar gelmeyi başardı. Aralarına girmeden önce onları bir süre ilgiyle seyretti. Yaptıkları şey bir tür oyuna benziyordu, burada kendi yuvalarında, dağın içinde göründükleri gibi ürkütücü canavarlara benzemiyorlardı. Doğadaki tüm canlılar gibi hayatta kalmak, karınlarını doyurmak, yavrularını beslemek dışında kaygıları olmayan, kötü bir ruh taşımayan hayvanlardı onlar. Siyah, parlak pulları ve ışıldayan boynuzlarıyla güzel oldukları bile söylenebilirdi. Bu yılanları birkaç hafta izleme fırsatı olsa, onlardan birine dönüşebilmeyi, bu çılgınca ve coşkulu dansın bir parçası olmayı isteyebilirdi. Birazdan yapmak zorunda olduğu şey yüzünden kalbinin derinliklerinde üzüntü duydu, ama bir söz vermişti ve sözünü tutmalıydı.

Cesaretini toplayıp önündeki karmaşanın içine daldı. Oradan oraya kıvrılan, atlayan, büyük bir hızla yüzen yılanlar, kokusunu fark ettikleri anda yönlerini değiştiriyorlardı. Birkaç tanesi o coşku ve koşturmaca içinde ona sürtünecek kadar yaklaştı, fakat tadına bakmayı akıllarından bile geçirmediler. Tam her şeyin yolunda gittiğini düşünürken, süratle üzerine doğru gelen bir yılan gördü, dev hayvanın ağzı sonuna kadar açıktı. Muhtemelen onu fark etmemişti, sadece su içmek niyetiyle ağzını aralamıştı, fakat suyla birlikte o da midesine inmek üzereydi. Sağda solda kaçacak yer aradı, iki yanından süzülen yaratıklar yüzünden bu mümkün değildi. Bir an her şeyin bittiğini düşündü, çaresizdi, ama başka bir yılan, onu yutmak üzere olana boynuzuyla sertçe vurup yönünü değiştirdi. Bunu, dostunun zehirli bir balığı yemesini önlemek

için bilinçli mi yapmıştı, yoksa sadece bir kaza mıydı; bilmesi mümkün değildi. Gene de Kaye ona fazlasıyla minnet duydu.

Kısa bir yolculuktan sonra aradığı yeri bulmayı başardı. Denizle adayı birleştiren yarığı görebiliyordu, aynı anda üç yılanın girebileceği kadar genişti. Birkaç güçlü kuyruk darbesiyle kendini o açıklığa attı, dalgalanan siyah örtüyü, pulların ışıltısını, aşkın çılgınlığı gerisinde bırakıp sakin bir tünele girdi. Tünel boyunca yüzerken, birkaç metre aralıklarla dizilmiş yılanlar gördü, sanki nöbet tutuyorlardı. Mağaraya birileri geldiği zaman, oradaki hayvanlar belli bir ses ya da titreşimle aşağıdakilere haber veriyor olmalıydı, onlar da sudaki kardeşlerini uyarıyorlardı. Yumurtaların içindeki erasnamus yavruları uzun zamandır bekledikleri bir ziyafetti ve bundan kolay vazgeçmeyecekleri belliydi.

Yanından geçtiği yılanlardan biri, uzanıp ona dikkatle baktı, gözleri açlıktan parladı. Sonra zehrin kokusu burnuna doldu ve tiksinerek başını kaçırdı.

Kaye, tünelin sonuna geldiğinde etrafı dikkatle gözledi. Su, mağaranın zeminine birkaç metre kala bitiyordu, sonrası sadece kayalardan ve yosunlardan ibaretti. Tünelin ağzını çevreleyen üç büyük kaya parçası, yerlerinde çok sağlam durmuyordu. Altlarındaki daha küçük kayalar yerinden oynarsa, aşağı düşüp girişi kapatabilirlerdi. Bunu bir telikus balığı başaramazdı, fakat güçlü bir nazkor ayısının üstesinden gelebileceği bir işti.

Darok onun yerinde olsa, muhtemelen geldiği yerden geri döner, kafasındakileri dostlarıyla paylaşır, riskli noktaları tespit eder, detaylı bir hareket planı yapar, ondan sonra eyleme geçerdi. Fakat Darok burada değildi ve Kaye gözlerinin önünde duran fırsatları kaçırmayı hiç sevmezdi.

Küçük balık birdenbire milyonlarca parçaya bölündü, patlamanın şiddetinden tünelin içindeki su dalgalandı, nöbetçi yılanlar dehşet içinde uzaklara kaçtılar. Balığın parçaları ço-

galıp genişleyerek aynı saniye içinde bir nazkor ayısının bedenini oluşturdu. Devasa yaratık, sağlam pençeleriyle önündeki kayaya sarıldı ve tüm gücüyle kendine doğru çekti. Onu biraz olsun yerinden oynatması, üstündeki büyük taştan kütlenin aşağıya kaymaya başlamasına yetmişti. Can havliyle yukarı tırmandı ve kendini mağaraya atmadan önce bir başka kaya parçasını daha tekmeleyerek aşağı düşürdü. Gerisi kendiliğinden geldi, kayalar birbirlerini itip yuvarlanarak, yeniden dengeye oturuncaya kadar tünel boyunca kaydılar. Durduklarında, artık ortada bir yarık görünmüyordu.

Kaye, başarısından gururlanmak için hiç vakit bulamadı. Mağaranın ortasında soluk soluğa durduğunda, az önceki gürültü ve sarsıntıdan kaynaklı şaşkınlıkları geçmek üzere olan üç yılanın ortasına düştüğünü fark etti. O daha hamle yapamadan, dev hayvanlardan biri zıplayıp zırhlı boynuzunu olanca gücüyle sırtına indirdi. Genç kadın büyük bir acıyla yüzükoyun yere kapaklandı, ama hemen kendini toplayıp dizlerinin üstünde doğrulmayı başardı. Bir başka yılan, gerilip yüzüne doğru atladı, ağzını açmış sivri dişleriyle kafasını koparmaya niyetlenmişti. Güçlü pençeleriyle onu havada yakaladı, üst ve alt çenelerini tutup tek bir hamlede başını ikiye ayırdı. Kaye o anda karnının sağ kısmında büyük bir acı hissetti. Daha oraya bakmadan, bir yılanın kendisini ısırdığını anlamıştı. Yılanı kuyruğundan tutup bedeninden ayırması, ip gibi havada çevirip kayalara fırlatması zor olmadı, fakat yaralandığı yerden oluk oluk kan akıyordu. Yılanların yeniden saldırmak üzere pozisyon almaları ona birkaç saniye kazandırdı. Bu süre; odaklanması, bir kartal şeklini alması ve üstüne atlayan yılanların arasından kıl payı da olsa uçup kaçması için yeterli oldu.

Mağaranın tavanına doğru yalpalayarak kanat çırparken, az önce yaralandığı yerden aşağı bir kan şelalesi çağlıyordu.

7

Kaye, sahile pençelerini koyar koymaz can acısından ve yorgunluktan kendinden geçmişti. Üzerine uzandığı kumlar hızla kızıla boyanırken, bilinçsiz bir patlamayla yeniden insana dönüştü. Artık sahilde devasa bir ak kartal değil, belinde derin bir yara olan çıplak bir kadın yatıyordu. Ayının belinde insan kafası genişliğinde olan yara, bir kadın bedenine küçülürken daralmış, yumruk büyüklüğüne inmişti.

Mağaranın ağzında onu bekleyen Darok, kartalın kanlar içinde uçuşunu gördüğü anda, olanca hızıyla kayalardan aşağı koşmaya başlamıştı. Kaye, insana dönüştükten az sonra, ağabeyi büyük bir korku ve telaş içinde yanı başındaydı.

Genç şaman, kardeşinin perişan haline baktı, "Sana söylemiştim! Söylemiştim!" dedi dişlerinin arasından. "Bir kez olsun laf dinlesen!" Becerikli elleriyle gömleğinden bir parça yırtıp kadının beline şefkatle sardı. Yara ölümcül görünmüyordu, bu onu biraz olsun sakinleştirdi, ama kadın çok kan kaybetmişti. Kardeşinin acı çekiyor olduğunu bilmek canını yakıyordu. "Iyi olacaksın," dedi yanağını şefkatle okşayarak, parmaklarına bulaşan kanı kumlara sildi. "Sen güçlü bir kızsın, iyi olacaksın."

Kemerindeki bohçayı açtı, genç kadının kıyafetlerini çıkardı ve özenle giydirdi. Diğerleri yetiştiğinde, onu çoktan kucağına almış, ayağa kalkmıştı.

"O nasıl?" diye sordu, herkesten önce gelen Coro.

"Kötü yaralanmış. Gemideki şifacıya götürmem gerek. Yarasını temizlemeli ve dikmeli. Kaybedecek zaman yok."

"Ben iyi olacağım," diye mırıldandı Kaye, gözlerini açmadan. Sesi zayıftı, fakat tınısında belli belirsiz bir keyif vardı. "Ben güçlü bir kızım, unuttun mu?"

"Ah be güzelim," dedi Darok dişlerini sıkarak. "Bir gün sahiden yüreğime indireceksin."

Genç kadının dudakları gülümser gibi hafifçe kıpırdadı.

"Başardım Darok. Geçidi kapadım."

"Bundan bir an olsun şüphelenmedim. Sen her zaman başarırsın. Sadece bunu ne pahasına yapacağından kaygı duydum. Konuşma şimdi, dinlenmen lazım. İyileştiğin zaman anlatırsın olanları. Acelesi yok."

O sırada dağın yukarılarından dehşet dolu bir çığlık koptu. Herkesin başı o tarafa döndü, nöbetçilerden biri can havliyle aşağı doğru koşuyordu. Birkaç saniye sonra karanlıktan dışarı iki dev yılan fırladı. Adamın peşinden kumsala doğru büyük bir hızla inmeye başladılar. Korsan, kaçamayacağını anlayınca başına gelecekleri kabullenmiş bir halde, dizlerinin üstüne çöküp kafasını kollarıyla sardı. Onu tek parça halinde yutmalarını, fazla acı çekmemeyi diliyor gibiydi. Aşağıdan seyredenler, arkadaşlarına yardım edemeyeceklerinin bilincinde çaresizlik içinde yumruklarını sıktılar. Ama yılanlar adamı fark etmemiş gibi yanından süratle geçip gitti. Denizci yeniden başını kaldırıp bakabildiğinde, sahile olan mesafeyi yarılamışlardı bile.

Coro ve harnanlar, hemen kılıçlarını ve baltalarını çekip sıralandılar. Gemidekileri korumak onların göreviydi ve bunu her koşulda yapacaklardı. Korsanlar kısa bir tereddüt geçirdikten sonra oklarını yaylarına koyup yılanlara doğrulttular. Yaratıklar içlerine korku salsa da, Coro'nun mağarada birini tek başına nasıl alt ettiğini hatırlıyorlardı, hep birlikte iki tanesinin üstesinden kolayca gelebilirlerdi. Onları kaygılandıran, dağdan fırlayabilecek başka yılanların da olması ihtimaliydi.

"Bize saldırmıyorlar," diye güçlükle mırıldandı Kaye, bakışlarını yaklaşan hayvanlardan ayırmadan. Gözlerinin önüne denizin içinde coşku ve keyifle dans eden, birbirleriyle oynaşan yılan sürüsü gelmişti. Orada onları seyrederken birkaç saniyeliğine de olsa ruhları birleşmişti. Şimdi çaresizliklerini ve nasıl panik içinde olduklarını hissedebiliyordu.

"Geçidi kapadım. Suya dönemediler. Sadece denize ulaşmaya çalışıyorlar. Buna ihtiyaçları var. Buna ihtiyaçları var, Darok."

O sırada mağaradan bir düzine erasnamus fırladı. Kanatlarını gerip süzülen Yavzuk başlarındaydı. Öfke dolu çığlıklar atarak yılanların peşinden aşağı doğru uçmaya başladılar. Çok geçmeden, dev yaratıklar henüz sahile ulaşamamışken, biraz daha geride kalanı çevrelemiş, sivri pençeleriyle etini didiklemeye başlamışlardı. Yılan kıvrılıyor, dişleriyle onları yakalamaya çalışıyor, kuyruğunu savuruyordu, ama hareketleri belirgin şekilde yavaştı ve gittikçe güçten düşüyordu. Sıcak hava ve sudan uzak olmak, onu durduğu yerde öldürüyordu, erasnamusların pençeleri sadece bunu hızlandırıyordu. Hayvan iyice hareketsiz kaldığında, Yavzuk ve arkadaşları onu kandan bir pelte haline gelinceye kadar didiklediler. Gözlerini yuvalarından çıkarıp dilini kopardılar. Sayısız dostlarını, sevdiklerini katletmiş bu yaratıklara duydukları nefret, onları deliye döndürmüştü.

İkinci yılan sahile inmeyi başarmıştı, ama onun da gücü tükenmişti. Kıvranarak, acı çektiğini gösteren hareketlerle denize doğru ilerlemeye çalışıyordu, lakin bunu yapamayacağı belliydi. Su çok güzeldi, yaşamsaldı, kendisini çağırıyordu, fakat bir o kadar da ulaşılmazdı. Harnanlar ve korsanlar, hayvanın halini görünce kendileri için bir tehdit oluşturmadığını düşünüp silahlarını indirdiler. Yılanın çaresizliği, onlarda bir nevi acıma duygusu bile uyandırmıştı.

Bu duyguyu en çok hisseden ise, ağabeyinin kucağında olanları seyreden Kaye'ydi. Erasnamusların diğeriyle işlerini bitirdikten sonra, kana doymamış bir halde sahilde kıvranan yılana yöneldiklerini görünce, içten bir kaygıyla "Durdur onları!" diye Darok'a bağırdı. "O sadece bir hayvan! Durdur onları!"

Genç şaman, kardeşinin duygularını ve ne kastettiğini an-

ladı. Dönüşebilmek için bir nazkor ayısını ya da bir ak kartalı günler boyu gözlerken, o hayvanların her yaptığını izler ve taklit ederken, avlanmalarını da es geçmiş değildi. Ne kadar vahşi olursa olsun sadece karnını doyurmak için öldüren bir yaratığa nefret besleyemezdi. Kadını nazikçe yere bıraktı, yılana doğru koştu ve intikam çığlıkları atarak yaklaşan erasnamusların önüne dikildi. Yavzuk ve arkadaşları karşılarında mağrur ve dimdik duran adamı görünce şaşırıp duraksadılar.

Yavzuk dişlerini gıcırdatarak, "Yolumuzdan çekil!" diye homurdandı. Yumruk yaptığı dört elini havaya kaldırdı. "Onu parçalara ayıracağız! Sevdiklerimizin öcünü alacağız."

"O sadece bir hayvan," diye başını iki yana salladı Darok. "Yalnızca hayatta kalmaya çalışıyordu, size kötülük yapmaya değil. Kaye geçidi kapamış, yumurtalarınız güvende, bu iş bitti artık. Bu yaratığın canını yakmanız size hiçbir şey kazandırmayacak. Ben bir şamanım, böyle bir zalimliğe göz yumamam."

Genç bir erasnamus yere tükürüp şamanın üzerine yürüdü, ama Yavzuk onu omzundan tutarak durdurdu. Şimdi hepsi yere konmuş, kanatlarını kapamış, ne yapacakları konusunda kararsız bir halde bekliyorlardı.

Coro koşarak Darok'un yanına geldi ve baltasını kaldırıp dövüşe hazırlandı. Bu karmaşa onun umurunda değildi, yılanlar da öyle, kanatlı yaratıklarla şamanlar arasında geçen konuşmaların tek kelimesini anlayamıyordu, eski dilleri bilmezdi, fakat her koşulda şamanını koruyacaktı. Kornoz koluna sarılıp sivri dişlerini göstererek erasnamuslara tısladı. Birkaç saniye sonra diğer harnanlar da komutanlarının yanında hizalandılar.

"Yumurtalarımız güvende mi?" diye sordu Yavzuk, buna inanmakta güçlük çekerek.

"Evet Yavzuk," dedi Darok şefkatli bir sesle. Bakışları yumuşadı. "Gidip onları istediğiniz yere taşıyabilirsiniz. Artık

bu kâbus sona erdi. Soyunuz devam edecek."

Kısa bir sessizlikten sonra, erasnamuslar sevinç çığlıkları atarak birbirlerine sarılmaya başladılar. Dev yılanı da intikamı da unutmuşlardı. Önce iki tanesi, ardından hepsi havalanıp mağaraya doğru kanat çırptı. Bunca zaman sonra yavrularını yeniden görebilmek için büyük bir heyecan duyuyorlardı.

Darok arkasına döndü, çok da uzak olmayan denize hüzünlü gözlerle bakan, nefesi tükenmiş yılanı süzdü. Siyah, parlak pulları ve zırhlı boynuzuyla, oldukça güzel bir hayvandı. Doğanın vahşi ama masum bir çocuğuydu. Derisi hızla kururken, kıvrılmış kuyruğu hafif hafif titriyordu. Elini uzatıp pullarını usulca okşadı, çaresizliği içine işledi. Süratle kıyafetlerini çıkardı, dizlerinin üstüne çöküp odaklandı, büyük bir ak kartala dönüştü.

Kartal, yılanın kuyruğundan yakalayıp onu havaya kaldırdı, denize doğru kanat çırptı. Yılan göründüğü kadar ağırdı, taşımak hiç kolay değildi, pençeleri ve eklem yerleri acıyla kasılıyordu, gene de pes etmedi. Yeterince açığa ulaştığında, pençelerini açıp hayvanın aşağı düşmesine izin verdi. Denizden kocaman bir su sütunu yükseldi, dev yaratık hiç var olmamış gibi gözden kayboldu. Darok içi rahatlamış bir halde dostlarının yanına uçtu.

Yeniden Kaye'yi kucağına alıp gemiye gitmek üzere kayığa yürümeye başladığında genç kadın, elini kaldırıp mutlu bir ifadeyle denizi işaret etti. Dalgaların arasında coşkuyla zıplayıp yeniden sulara dalan, sanki selam gönderir gibi bunu sürekli tekrarlayan dev bir yılan vardı.

"Teşekkür ederim Darok," diye mırıldandı genç kadın, huzur bulmuş bir sesle. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu, bakışları minnettarlığını anlatıyordu. Gözlerini yumup ağabeyinin güvenli kollarında uykuya daldı.

Genç şaman, kardeşine hayranlık ve sevgiyle baktı, sonra yürümeye devam etti.

8

"Sahilde olanlar için özür dileriz," dedi Yavzuk. "Aylar süren çaresizlik, kaybettiğimiz dostlarımız ve sevdiklerimiz, bizi bir süreliğine erasnamusluktan çıkardı. Çok acı çektik, Darok, çok yıprandık, gözümüzü kan bürümüştü. Sakinleştikten sonra hepimiz sergilediğimiz vahşilikten utandık. Orada gördükleriniz gerçek biz değildik, buna inanın, işkence görmüş, ruhu zedelenmiş halimizdi."

"Sizi anlıyorum," dedi Darok, içtenlikle. "Sultanlık askerleri, korumaya çalıştığım silahsız insanları ateşe verdiğinde, ben de kendimi kaybetmiştim. O an karşıma çıkan kim olursa olsun benden çekeceği vardı. Bazen herkes bir öfke seline kapılabiliyor, sonradan pişman olacağı işler yapabiliyor. Umarım yılanlar sizi bir daha rahatsız etmez, herkes kendi âleminde huzurla yaşar, gider. Sonuçta onlar yalnızca birer hayvan, düşmanınız değil."

"Hayvanlarla aranızda çok özel bir bağ var, öyle değil mi?"

"Şamanlık eğitimi, doğayla bütünleşmeyi ve hayvanlarla özdeşleşmeyi gerektiriyor. Delkarna'ya onların gözünden bakmak, ne kadar masum olduklarını anlamamızı sağlıyor. İnsanların bir kısmı sırf güç gösterisi için birbirlerini boğazlarken, onlar yuvaları güvende, karınları tokken kimseye saldırmaz. Ülkemizde bazıları şamanlara *'hayvan adam'* gibi lakaplar takar, bu şekilde bizi aşağıladıklarını zannederler. Hâlbuki benim için böyle anılmak bir onur."

Erasnamus, sivri tırnaklı, ince parmaklarını karşısındaki duvara açılmış deliklere soktu, bileğini hafifçe çevirdi. Elini bir anahtar gibi kullanıp kayalara gizlenmiş kapının aralanmasını sağladı.

Uzun zamandır tünellerde yürüyorlardı. Bu şekilde onlarca gizli kapıdan geçmişlerdi. Yavzuk'un dediği gibi, mağarayı kendi başlarına bulmaya çalışsalar ömürlerini boş yere tüketirlerdi.

"Siz sözünüzü tuttunuz, şimdi sıra bizde," dedi Yavzuk. "Birazdan sürümüzü sakladığımız mağaraya ulaşacağız, yolculuğunuz için istediğiniz kadar koyun ve temiz su alabilirsiniz."

Darok ve Kaye, erasnamusun ardından karanlık tünele girdiler. İlerideki ışığa doğru temkinli adımlarla yürüdüler. Tünelden aydınlığa çıktıklarında, aniden kendilerini daha önce geçtiklerinden defalarca kat büyük ve derin bir mağarada buldular. İçerisi sayısız meşale ile aydınlatılmıştı, aşağıda pırıl pırıl bir yeraltı gölü, gölün etrafında yemyeşil çimler ve kimi huzurla otlayan kimi uyuklayan yüzlerce koyun vardı. Üstlerinde birkaç erasnamus, çobanlık yapar gibi kanat çırpıyordu.

"Vay canına," diye hayretini belli etti Kaye. "Denizden bu kadar yüksekte bir gölle karşılaşmayı hiç beklemezdim."

"Atalarım burayı asırlar önce keşfetmiş. İlk erasnamus bu adaya ne zaman geldi, bilinmiyor. Ama o geldiğinde göl buradaymış. Dağın bu kesiminde kayalar oldukça geçirgen, yılın üç dört ayı çok şiddetli yağmurlar yağar, su gözeneklerden sızıp burada birikir. Koyunların yalnızca birkaç tanesini başka adalardan taşıdık, kalanını kendimiz yetiştirdik. Yumurtalarımızı buraya yakın başka bir mağaraya taşıyacağız, denizden ve yılanlardan uzağa, onların gelemeyeceği kadar yükseğe. Zaten doğmalarına az kaldı, sonra başlarının çaresine bakabilirler."

"Suyu ve koyunları adamlarımızın taşımasını istemediğine emin misin? Size epey iş çıkaracağız?"

"Önemli değil," dedi Yavzuk. Başını geriye atıp boğazından hırıltılı bir ses çıkardı. Birdenbire tünelden dışarı on kadar erasnamus fırladı, ellerinde fıçılarla göle doğru kanat çırptılar.

"Siz şamanlara itimadım tam. Burayı görmenizde bir sakınca yok. Lakin gemiciler ya da harnanlar... Onların gizli yollarımızı öğrenmesini istemem. Ne kadar az kişi bilirse o

kadar güvende oluruz. Asırlardır sırrımızı saklı tutuyoruz, öyle kalması en iyisi. Soyu tükenen bir ırkız biz, kendimizi korumalıyız."

Şamanlar buna itiraz etmediler. Yavzuk'un anlattığı, içi doldurulmuş erasnamusları unutmuş değillerdi.

***

İçme suyunun ve koyunların kalyona taşınması bittikten sonra, Kaptan Gura ve adamları karınlarını iyice doyurup güçlerini topladılar. Güverte bir kez daha umutlu bakışlarla, neşeli kahkahalarla doldu, sanki o acı ve hüsran yüklü yolculuk hiç yapılmamış, daha harnan şehrinden yeni ayrılmışlardı. Kıyıdaki ağaçları kesip, gemi karaya oturduğunda zarar gören yerlerini tamire koyuldular. Tüm bu süre içinde erasnamuslar yeni misafirlerine mümkün olduğunca az yaklaşmaya özen göstermişlerdi. İnsanlar ve harnanlar onlardan nasıl çekiniyorsa, onların da aynı tedirginliği taşıdığı belliydi. Aynı dilden konuşamıyor olmak aralarındaki bu mesafeyi artırıyordu.

Darok ve Kaye, sahilde Yavzuk'un yanına bağdaş kurmuş, buraya gelirken yaşadıkları olayları ve bundan sonra yapmaları gerekenleri anlatırken, korsanların hararetle çalışmalarını seyrediyorlardı.

"Ne yazık ki Perg diye bir yerden bahsedildiğini hiç duymadım," dedi Yavzuk. Pençesiyle toprağı eşeledi. "Perg... Hiç tanıdık gelmiyor. Atalarımın öykülerinde böyle bir ülkenin adının geçmediğine eminim. Belki zaman içinde adı değişmiştir. Eski lisanımızda orası farklı bir şekilde anılıyor olabilir."

"Belki," dedi Kaye. "Bu gayet mümkün. Hiç uzaklara uçtuğun oldu mu? Gözcülük yapmak ya da koyun bulmak için? Haritada işaretlenmiş yerlerden birini gördüysen bize çok yardımı dokunur."

"Kocam uçmayı severdi," dedi erasnamus, sesi hafiften

mahzunlaştı. "Sık sık uzun gezilere çıkardı. Hayatta olsaydı size çok şey anlatabilirdi. Ama ben bu adadan pek uzaklaşmadım. Haritalara işaretlenecek kadar ilginç bir yer görmedim hiç."

"Gene de bir bak istersen," dedi Darok. Elini gömleğinin altına soktu, gemiden getirdiği haritayı çıkarıp erasnamusa uzattı.

Yavzuk, parşömeni pençeleriyle zarar vermemeye dikkat ederek özenle tuttu. Gözleri kâğıda çizilmiş kargacık burgacık şekillerin, kötü bir el yazısıyla düşülmüş notların üstünde gezindi. Bir süre sonra yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Tırnağını şekillerden birinin üzerine koydu.

"Şu büyük duvar..." dedi, çok eskide kalmış bir anıyı hatırlamaya çalışır gibi. "Sanki bunu bir yerden hatırlıyorum."

Darok ve Kaye heyecanlandılar.

"Sonsuz duvar... Şeklin altına böyle yazılmış," dedi Darok. "Şayet orayı bulursak, onu referans alıp bir rota çizebiliriz."

Erasnamus başını çevirdi, dağın dibinde toplanmış arkadaşlarına pençesini salladı.

"Kuykudu, lütfen buraya gelir misin?"

Grubun içinden kısa boylu bir delikanlı iki kanat çırpışıyla yanlarında bitti. Oldukça irikıyımdı, gözlerinde saf bir bakış vardı.

"Yaşlı Tevlik'in anlattığı öyküleri hatırlıyor musun? Arada bir sarhoş olduğunda bahsettiği sıradağları, hani iki ucu sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen."

"Amcam o öyküleri her gece anlatırdı," diye içini çekti Kuykudu. "Siz birkaç defa dinlemişsinizdir, bense yüzlerce kez. Onu ve masallarını özleyeceğim aklıma gelmezdi. Hele üç başlı deniz canavarı hakkında olan, ne maceraydı..."

"Sıradağlarla ilgili öykü diyorum."

"Evet, öyle bir yerden bahsetmişti. Güya bir gün iki inatçı erasnamus en uzağa kimin uçabileceğine dair iddiaya gir-

mişler. Sevdiklerinin tüm itirazlarına karşın, fırtınalı bir gün kuzeye doğru sonu olmayan bir yarışa başlamışlar. İlk geriye dönen ya da bir yere konan iddiayı kaybedecekmiş. Öyle yağmur yağıyormuş ki, göz gözü görmüyormuş, şimşekler gökte beyaz yarıklar açıyormuş. Günler geceler boyu kanat çırpmışlar, ne zaman vazgeçecek olsalar, diğerinin laf atmasıyla yeniden hırslanıyorlarmış. Haftalar sonra erasnamuslardan biri perişan halde kıyıya dönmüş, yarışı kaybettiğini, o eve dönmeye karar verdiğinde arkadaşının hâlâ kuzeye doğru uçmaya devam ettiğini anlatmış. *'Ne kadar yalvarsam, kazandığını söylesem de benimle birlikte geri dönmesi için ikna edemedim,'* demiş. Tevlik, bunun uçma hastalığı olduğunu söylerdi. *'Eğer bir erasnamus çok uzun süre uçarsa, kanatları artık durma yeteneğini kaybeder, sahibi istese bile duramazlar,'* derdi. Geri dönebilen erasnamusun son gördüğü şey, ufku boydan boya kaplayan, iki ucu sisin içinde kaybolan devasa bir dağ sırası olmuş. Denizin üzerinde büyük bir duvar gibiymiş. Diğerini ise bir daha gören olmamış, bazen ufukta bir karaltı seçildiğinde amcam onun hâlâ uçmaya devam eden o erasnamus olduğunu söylerdi. *'Öldükten sonra bile çürüyüp toz olana kadar kanat çırpmaya devam edecek,'* derdi."

"Burası olmalı," dedi Kaye, gözleri heyecanla parlayarak. Parmağını haritanın üstündeki sıradağın çizgilerinde gezdirdi. "Kuzeye gidiyoruz!"

Darok dinlediklerinin sadece bir hikâye olduğunu aklından geçirse de, o an buna inanmaya çok ihtiyacı vardı. Sadece gülümsedi ve başını salladı.

9

Kılıçbalığı, erasnamusların adasından ayrıldıktan sonra açık denizde günler geceler boyu yol aldı. Ambar ağzına kadar doluydu, fıçılarda aylarca yetecek su vardı, gemidekilerin keyfi

yerindeydi. Gülüyor, şakalaşıyor, geceleri doğdukları yerlere ait hikâyeler anlatıp şarkılar söyleyerek eğleniyorlardı. Harnanlar ve insanlar arasındaki gerginlik unutulmaya yüz tutmuştu, bir korsan kendisini bir harnanla bıçak fırlatma yarışı yaparken bulabiliyor ya da bir yılanbaşlı kuyruk uyandığında suratının korsanlarca kırmızı boyandığını görüp yalandan bir öfkeyle tıslayarak bu şakaya eşlik edebiliyordu.

Darok ve Kaye, gemidekileri ölüme terk etmeyi düşündükleri günü çoktan unutmuş, geçici olduğunu bildikleri ama fazlasıyla ihtiyaç duydukları keyifli ve huzurlu günlerin tadını çıkarıyorlardı.

Kılıçbalığının yorgun ve yaralı güvertesinde, içine bir hüznün çöreklenmesine engel olamayan tek kişi, arada bir odasındaki gizli bölmede sakladığı bir fıçı içkiden birkaç yudum alıp demlenen Kaptan Gura'ydı.

İhtiyar denizci, kaptan köşkünde durup bir süre aşağıdaki coşkulu eğlenceyi seyretti. Bir köşede iki harnan geleneksel telli çalgıları aybar ile hareketli bir köy şarkısı çalıyor, etraflarına toplanmış gemiciler bozuk sesleriyle onlara eşlik ediyordu. Şarkı unutulmayan aşklarla ilgiliydi, sözleri epey edepsizceydi. Merdivenleri inip bu neşenin bir parçası olmak içinden gelmedi, ruhunda bir yorgunluk vardı, kamarasına usulca geri döndü. Parmaklarını odanın tahta duvarlarında bir sevgiliyi okşar gibi gezdirdi, girdikleri son savaşta bir güllenin parçaladığı köşeye gelince derin bir iç çekti. İrice bir kıymık tırnağına takıldı ve koptu.

"Sana iyi bakamıyorum güzelim, kusura bakma," dedi boşluğa, sanki gemi onu duyabilirmiş gibi.

Kılıçbalığı'nın yapılışını, her detayına gösterilen benzersiz özeni aklından geçirdi, babası Toysoran'ın kendisine en büyük mirasıydı o. Toysoran, denizlerdeki en hızlı ve çevik kalyon olması için alışılagelmedik birçok teknik uygulamış, Delkarna'daki en büyük ustalarla çalışmış, kerestelerini uzak

bir adada keşfettiği meşeden daha hafif Rokar ağaçlarından yontturmuştu. O ise erasnamusların adasına çarptıklarında parçalanan yerler için sıradan keresteler kullanmak zorunda kalmış, daha önce hiç gemi inşasında çalışmamış harnanların onları gelişigüzel yerleştirmesine izin vermişti. Sultanlık güllesinin yırttığı yelkeni bir tomar paçavrayla alelacele yamatmış, eskiden hiç aksatılmayan ve bir gemi için yaşamsal olan ziftleme zamanını çoktan kaçırmıştı. Kılıçbalığı şu an ne ilk yapıldığı günkü kadar hızlı ne de öylesine çevikti; kusurlu, alelade bir kalyona dönüşmüştü.

"İlk fırsatta seni iyileştireceğim," dedi alçak sesle, "Yaralarını sağaltacağım. İncilerle süsleyeceğim. Eskisinden güçlü ve şatafatlı olacaksın, söz veriyorum."

"Kiminle konuşuyorsun?"

Gura kapıdan gelen sesle irkildi ve arkasına döndü. Darok yüzünde mutlu bir gülümsemeyle basamaklarda dikiliyordu.

"Hiç kimseyle..." dedi, "Sen burada ne arıyorsun, eğlenceden hoşnutsun sanıyordum."

"Kusura bakma," dedi şaman biraz çatlak bir sesle. Sanki ayakta zor duruyormuş gibi duvara yaslanmıştı. "Kapıyı çalmadım, öyle daldım içeri... Biraz çakır keyifim de... Yavzuk adadan ayrılırken bana bir fıçı içki verdi, kendi imalatları, o dört kollular bu işten anlıyor! Unutturma sana da getireyim. Off... Buraya niye gelmiştim ben? Hatırlatsana, sana söyledim mi?"

Kaptan genç adama şefkatle baktı, yaşadıkları bunca şeyden sonra kafasını dağıtmaya ne çok ihtiyacı olduğunu tahmin edebiliyordu. Kendisi hayatını denizde geçirmişti, suyun içinde doğmuş sayılırdı, ama bu bitmek bilmeyen yolculuk şamana çok yorucu geliyor olmalıydı.

"Buraya gel, otur lütfen," dedi, odadaki en rahat koltuğu işaret etti. "Epeydir konuşamadık, laflayalım biraz."

Darok itiraz etmedi, dengesini korumaya çalışarak basa-

makları indi ve kendisini koltuğa bıraktı. Saatlerdir nemli tahtaların üstünde bağdaş kurmaktan sonra bu gayet iyi gelmişti.

"Kaptan," dedi, sözlerini toparlamaya çalışarak. "Bir şey soracağım sana... Bir şey... hatırlamaya çalışıyorum, dur. Buraya gelirken aklımdaydı... da... Hah. Seninle tanıştığımız ilk zamanlarda, şu kapıştığımız üçkâğıtçıların köyünde, sana bütün bunları niye yapıyorsun diye sormuştum. Onca paran var, denizleri haraca bağladın, her şeyi riske atmak neden? Hatırladın mı, hı?"

"Hatırladım," dedi Gura, gülümseyerek. Masanın çevresindeki sandalyelerden birini çekti, şamanın tam karşısına oturdu.

"Sultan'a karşı bayrak açmak, böyle bir yolculuğa çıkmak, benim niye yaptığım belli, ben bir şamanım, ben buyum, ama sen?.. Sen bir korsansın! Yoo, yanlış anlama, iyi bir korsansın, haydudun tekisin demiyorum, gene de neden buradasın be adam? Azıcık, Sultan'ın suyuna gitsen en has adamı olurdun! Bir gün anlatırım demiştin, ısrar etmemiştim. Şimdi yabancı bir ülkeye yelken açtık, belki bu konuşabilmek için son fırsat. Hadi anlat, hı?"

Kaptan, bir süre sessizce lombozdan dışarı baktı. Darok'la tanıştıkları gün gözlerinin önünden geçti. Nasraları Delkarna'dan kaçırmak için yüzlerce altın teklif etmesi, karşısında mağrur ve kahraman duruşu, Sultan'ı kızdıracaksa bedavaya yaparım dediğinde yüzüne yerleşen şaşkınlık... O köyden birlikte ayrıldıktan sonra ne çok şey yaşamışlardı, sanki genç adam hayatı boyunca onun yanındaydı.

"Anlatırım Darok," dedi sakin bir sesle. "Anlatırım elbette."

Genç şaman, çakırkeyiflikten gelen çocuksu bir bakışla, mutlu mutlu gülümsedi.

Gura sandalyeden kalkıp duvara gömülü büyük kitaplığın

yanına gitti. Kalın, geniş yapraklı kitaplardan birini alıp geri döndü, sayfaları bir süre karıştırdıktan sonra aradığını buldu ve şamana uzattı.

"Bu adamın resmini gördün mü hiçbir yerde?"

Darok, gözlerini kısarak sayfaya kara kalemle çizilmiş adama baktı, saçları omuzlarına dökülmüş, yakışıklı bir soyluydu, ince favorileri çenesine kadar iniyordu. Madalyalarla dolu kıyafetinin üstünde Sultanlık arması vardı. Adamın bakışlarında gizlemeye çalıştığı bir hüzün fark etti, ama belki de içki yüzünden böyle düşünmüştü.

"Yok... Görmedim. Sultan'ın ailesinden mi? Bir komutan galiba."

"Evet," dedi Gura, kitabı kucağına koyup kapatırken. "Sultan'ın ailesinden, adı Ederkan. Tarih farklı aksaydı, resimlerini her yerde görebilirdin, altın paraların üstünde bile. Ve o aynı zamanda benim ailemden, kendisi büyükbabamın büyükbabası olur."

"Sen... Sen Sultan'la akraba mısın?" diye sordu Darok, gözlerini büyülterek.

"Artık böyle denebilir mi bilmem. Üzerinden kaç nesil geçmiş. Fakat bir zamanlar, evet, atalarımız akrabaymış. O zamanlar Sultan'ın sülalesinden Karsadien, babasının ani ölümü yüzünden çok genç yaşta tahta geçmek zorunda kalmış. Daha on altı, on yedi yaşlarında bir çocukmuş ve pek iyi yürekli bir velet olduğu söylenemezmiş. Akıl hocaları ona akrabalarının taht için tehdit oluşturduğunu, düzeni korumak için onlardan kurtulması gerektiğini söyleyince, hepsinin gizlice öldürülmesi emrini vermiş. Kan bağı olan herkesin. Sadece Ederkan bu katliamdan kaçabilmiş, o da bir korsan gemisine sığınarak. Yıllarca itin, kopuğun emrinde yaşamış, sonradan geminin kaptanı olmuş, sevdiklerini öldürten Sultan'a denizleri dar etmiş ve bu kanlı miras babadan oğula kalarak bana kadar gelmiş. Biraz da bu yüzden, ailemizin öy-

küsünü bilen yaşlılar nedeniyle babam ve ben halk arasında bu kadar seviliriz. Zalim Karsadien yerine o günlerde tahta Ederkan olsaydı, nasralarla delkarlar arasında yaşanan kavgalar hiç başlamaz, çok daha huzurlu bir ülkemiz olurdu diye düşünenler az değil."

"Hiç bilmiyordum," dedi Darok, şaşkınlığını üstünden atamayarak. Dinlediği öykünün ilginçliği onu biraz ayıltmıştı. "Vay be... Soylu Gura! Seni o şatafatlı elbiselerle, ukala heriflerin yanında hayal edemiyorum. Saraydaki soytarılarla kadeh tokuşturan bir Gura... Vay be!"

Genç şaman bir an durgunlaştı. Sonra düşünceli bir tavırla sordu.

"Peki, senin fikrin ne bu konuda? Büyük babanın her nesiyse, o tahta geçseydi bir şeyler değişir miydi? Tarih kitapları farklı yazılır mıydı? Öyle olur muydu gerçekten?"

"Zannetmiyorum," dedi Gura, kalktı ve kitaplığa yürüdü, kitabı yerine özenle yerleştirdi.

"Sorun Karsadien'de ya da başkasında değil bence, sorun düzenin kendisinde. Ederkan tahta geçseydi, belki de düzeni korumak için Karsadien kadar zalim birine dönüşürdü. Bu kadar mutlak bir güçle temiz kalmak zor. Kimse başka insanların kaderini iki dudağının arasında tutamamalı. Kimse bu kadar güçlü olamamalı. Ben aslında Sultan Arterus'a karşı değil, Sultanlık'a karşı, bu düzeni değiştirmek için savaşıyorum. Değiştiremesem bile bir parçası olmamak için. Ailemin başına gelenlerden şikâyetçi değilim. Bir zalimin mirasçısı olmaktansa, bir mağdurun mirasçısı olmak daha iyi. Hem dediğin gibi, o komik elbiselerle hiç rahat edemezdim ben! Burnu havada soylularla takılmaktansa, engin denizlerde yürekli adamlarla dolaşıyorum, tanrılar beni korumuş!"

Darok, zorlukla koltuktan kalktı, kol dayanağına tutunarak dengesini sağladı.

"Sultanım!" dedi peltek bir sesle, "Değerli vaktinizi lüt-

fettiğiniz için teşekkür ederim. Zat-ı âlinize zahmet verdim! Şimdi izin verirseniz, taht odanızda sızıp kalmamak için ufaktan kaçayım. Kapının ne tarafta olduğunu bulabilirsem elbet!"

Gura güldü ve genç şamanın omzunu dostça sıvazladı. Koluna girip onu kapıya götürdü, dışarıda nöbet bekleyen korsanlardan birine, odasına kadar refakat etmesini emretti.

Kamarasında yalnız kaldığında, yeniden kitaplığa gitti ve az önce yerine bıraktığı kitabı alıp aynı sayfayı açtı. Ederkan'ın asırlar önce çizilmiş resmine bakarken, öykünün Darok'a anlatmadığı karanlık detayları aklından bir bir geçti. Karsadien'in akrabaları üç beş kişi değildi, hepsinin katledilmesi o kadar da kolay olmamıştı. Yataklarında boğularak öldürülen bebekler, evi ateşe verilen aileler, ilaçla zehirlenen çocuklar, işkenceyle kardeşlerinin gizlendiği yeri söylemeye zorlananlar, bunlarla şamanın içini bunaltmak istememişti. Anlatmayı sevdiği bir öykü olmaması bundandı, şimdi hatırlamak da iyi gelmemişti.

Kitabı kapayıp masanın üzerine bıraktı, kıyafetleriyle yatağa uzandı. Gözlerini kaparken hiçbir şey düşünmeden uykuya dalabilmeyi umdu.

10

:Haydi Kornoz! Bastır koçum!"

Güverteyi dolduran kalabalıktan coşkulu bir haykırış yükseldi. Korsanlar ve harnanlar avuçları acıyıncaya dek alkış tuttular.

"Haydi, bir daha! Yapabilirsin!"

Kornoz gözlerini kıstı, onu hayranlıkla seyretmekte olan kalabalığa başıyla selam verdi. Yorulmuştu, ağız kasları fena halde ağrıyordu, ama devam edebilecek gücü vardı. Sonra dişlerini gösterip tıslayarak ürkütücü bir görünüm aldı, her-

kes bunun şovun bir parçası olduğunu biliyordu.

Yüz adım ilerideki adam, Kaye'nin başıyla işaret vermesiyle okunu yerine yerleştirdi, nişan aldı ve yayı gerdi. Yılanbaşı alt etme hevesiyle kendisini öyle zorlamıştı ki, kirişi tutan eli harcadığı güçten titriyordu.

Kaye başıyla yeni bir işaret verdi ve adam kirişi serbest bıraktı. Ok büyük bir hızla tam karşısındaki hedef tahtasına doğru uçmaya başladı. Birkaç saniye içinde ona ulaştı, tam saplanacaktı ki, tahtanın hemen yanında beklemekte olan Kornoz aniden atıldı, dişleriyle oku havada yakaladı. Okun süratiyle başı kopacakmış gibi yana savruldu, fakat onu düşürmedi.

Güverte yeniden aşkın tezahüratlarla ve alkışlarla doldu. Oku fırlatan adam bile bu görkemli gösteri karşısında yılanbaşı hayranlıkla selamladı.

Coro, başını çevirip sırtında zafer dansı yapan kuyruğuna baktı. "Yakaladın ha?" dedi neşeyle, "İşte benim Kornoz'um!"

"Kaçarrr mıı!" diye mutlulukla sırıttı yılanbaş. "Kiminnn kuyruğuyuzzz bizzz! Tısss!"

Kaye, elinde kocaman bir koyun buduyla Coro ve Kornoz'un yanına geldi. Ödüllerini takdim ederken şakadan reverans yaptı.

"Günün kahramanlarına en derin takdirlerimle. Tadını çıkarın beyler."

Kornoz, enfes görünen buda yalanarak bakarken, alkış ve tezahüratları çoktan unutmuş görünüyordu.

Günler yarışmalarla, eğlencelerle ve sohbetlerle akıp gitti. Coro'nun adamlarıyla Gura'nın tayfaları, sanki yıllardır birlikte yelken açıyorlarmış gibi uyumlu çalışıyorlardı. Kaye bazen gemideki hamanlarla insanların birdenbire kaynaşması üstüne kafa yorduğunda, adada farklı bir dilde konuşan erasnamusların karşısında kendi aralarındaki farkları unuttuklarını, bu tamamen yabancı ırkın yanında en azından ortak bir

dile ve geçmişe sahip olduklarını ayırt ettiklerini düşünüyordu. Bu düşüncesini kimseyle paylaşmamıştı, ama her koşulda şu anki durumdan gayet memnundu. Bağrında saklanan tehlikeleri bilmedikleri, gizem dolu bir yere gidiyorlardı, orada en son isteyeceği şey, birbirine güvenmeyen kişilere sırtını dayamaktı.

Birkaç haftalık sakin bir yolculuktan sonra, bir sabah yoğun sisin içinde yol alırken, direklerdeki nöbetçilerin heyecanlı bağrışmalarıyla herkes kalyonun burnunda toplandı. Önce adamların ne gördüklerini anlayamadılar; sis, bir duvar gibi önlerine perde çekiyordu, sonra yavaş yavaş bu gri perdeyi geride bırakırken uzakta bir çizgi halinde ufku kaplayan dağları seçebildiler. Bulmuşlardı! Tanrılar aşkına, sonunda başarmışlardı! Kaye ve Darok sımsıkı kucaklaştıklarında, birbirlerinden güç almasalar buraya kadar gelemeyeceklerini anlatmak ister gibiydiler.

Sıradağlar, haritada kendilerine verilen Sonsuz Duvar ismini hak ediyorlardı, iki yana doğru göz alabildiğince uzanıyor, sanki diyarın sınırını oluşturuyorlardı. Haritada bu dağların arkası deniz olarak resmedilmiş olmasa, varlığın bu noktada son bulduğunu, bu kaya yığınlarının arkasında hiçlikten başka bir şey olamayacağını düşünebilirlerdi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi Coro, şamanlara yaklaşarak. Koluna dolanmış kuyruğunun başını usulca okşadı. "Gemiyi dağların üstünden mi aşıracağız?"

Yılanbaş, gördüğü korkunç kâbusun etkisinden henüz yeni sıyrılıyordu, mideye indirmek üzere olduğu koca koca et parçalarının ayaklandığını ve kendisinden kaçtığını gördüğü bu rüya onu çok sarsmıştı. Leziz etlerin koşarak uzaklaşmasını çaresizce seyretmektense, yedi başlı bir deniz canavarı tarafından kovalanmayı yeğlerdi.

Darok gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Haritada sıradağların bir noktasında, diğer tarafa geçmeyi

sağlayan bir geçit olduğu belirtilmiş. Altına Köpekbalığı Ağzı diye not düşülmüş. Orayı bulmamız gerek."

"Umarım bu isim sadece bir benzetmedir," diye kaşlarını çattı Coro. "O dev yılanlar bana yetti, köpekbalıklarıyla başka sefere cebelleşelim."

"Göreceğiz," diye göz kırptı genç şaman.

Birkaç günlük yolculuktan sonra geçidi karşılarında gördüklerinde, bu ismin hiç de boşuna verilmediğini anlamışlardı. Dağın alt kısmına, bir geminin rahatça geçebileceği büyüklükte oyulmuş tünelin girişi, gerçekten tam bir köpekbalığı ağzı şeklindeydi. Kim bilir kaç asır öncenin eseri olmasına karşın detayları hâlâ dün yapılmış gibi yerli yerindeydi. Mağaranın tepesinden ürkütücü bir şekilde sarkan kayadan dişleri, kızgın ve aç bakan gözleri, öne doğru uzanan yuvarlak burnu ile içeri girmeyi düşünenlerin hevesini kaçıracak bir havası vardı.

"Ne diyorsun?" diye sordu Darok, elindeki dürbünle geçidi incelemekte olan Gura'ya.

Kaptan, dürbünü indirdikten sonra, "Pek tekin görünmüyor," diye fikrini söyledi.

"Buraya girdikten sonra geri dönüş olmayacak," dedi şaman. "Farkındasın, öyle değil mi? Bilmediğimiz bir âlemin tam sınırındayız."

"Denize açıldığımız ilk gün bile geri dönüş ihtimali yoktu," dedi kaptan. "Buraya kadar birlikte geldik, bundan sonrasını da birlikte göreceğiz."

Şaman, ihtiyar adamın omzunu sıvazladı.

"Bunu söylemeyi ne çok seviyorsun."

"Dua niyetine diyelim. Dilime yapışmış bir kere! Hoş, Kadim Güçler dualarıma aldırış etseydi, şimdi bu lanet yerde olmak yerine birkaç güzelle tavernada olurdum!"

Kaptan, elini kaldırıp ondan işaret bekleyen gemicilere "Tam yol ileri!" emrini verdi. Kılıçbalığı'nın mürettebatı,

onca belanın üstesinden gelmişken taştan bir köpekbalığından korkup duraksayacak değillerdi. Geride bıraktıkları evlerinde onları bekleyen tehlikeler çok daha ürkütücüydü. Kalyon, usulca mağaraya doğru yol aldı ve dağın derinliklerinde gözden kayboldu. Geçidin diğer ucundan gelen ışık onlar için yeterli bir umuttu.

KAKTÜS TEAM

Eymar'ın Yolculuğu

1

Güneş ışıkları şehre vurduğunda önce yüksek kulelerin çatıları aydınlandı, Erdem Kulesi, Özgürlük Kulesi, inşası sırasında genç mimarının hastalanması ama bitirinceye kadar dinlenmeyi reddetmesi, son tuğlayla birlikte hayata gözlerini yumması nedeniyle halk arasında Fedakârlık Kulesi diye anılan Gelecek Kulesi ve diğerleri. Ilkin, harnanların yaşadığı mahalleler ışıkla buluştu, aydınlık bir bardak suya damlatılan bal gibi yavaş yavaş şehre yayıldı. Bir köşede kuyruğunu temizleyen yaşlı bir kadın, ensesini ısıran sıcakla başını kaldırdı ve hamakta uyuklayan kocasına şefkatle baktı. Bunca yıldan sonra birbirlerini hâlâ eskisi kadar seviyor olmaları ona huzur veriyordu. Gece bir duvar dibinde sızmış dertli bir âşık, alnında sıcaklığı hissedince iki büklüm oldu, toza bulanmış kuyruğunu gözlerinin üstüne örttü. Erkenden kalkmış iki genç harnan, Melkara'nın şehirdeki en büyük heykelinin gölgesinde, eski bir kalkanı yuvarlayarak kendilerini eğlendiriyorlardı, yılanbaşlı kuyrukları mahmur gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalışıyordu. Evcil bir nakr kartalı, gökyüzünde kare şeklinde kanatlarıyla süzülen kardeşlerine imrenerek baktı, iki uzun gagasından sivri olanını hüzünle kafesine sürttü.

Güneş, insanların yaşadığı mahallelere ulaştığında onu ilk gören, penceresindeki nar kuşunun başını okşamakta olan bitkin bir adam oldu. Baş ağrısından uyku tutmamış, bütün gece yatağında dönüp durmuştu. Gemide kaptığı hastalıktan

bir türlü kurtulamamış olmanın sıkıntısını yaşıyordu. Bu şehre büyük umutlarla, yeni ve mutlu bir hayat kurmayı düşleyerek gelmişti, bu hayale kavuşamadan ölüp gitme ihtimali içini acıtıyordu. Oda aydınlanınca, güçlü bir ışıkla parlayan nar kuşunun kafesini bir şalla örttü, inandığı tanrılardan biraz uyku, biraz da şans dileyerek yatağına uzandı.

Onun evinin hemen arkasında, önünde geniş bir bahçesi olan iki katlı başka bir ev vardı. Bahçedeki meyve ağaçlarının gölgesinde yaşlı bir adam ve genç bir kız bağdaş kurmuş oturuyorlardı. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülen sarışın kız, gözlerini adama dikmiş, yaşamın ve ölümün sırlarını öğrenecekmiş gibi merakla bakıyordu.

"Çimenler dalgalanıyor. Kendilerine özgü fısıltılarla, duyuyor musun? Rüzgârın uğultusunu, böceklerin sesini, suyun şırıltısını, hepsini işitiyor musun? Elbette duyuyorsun, duymamak mümkün değil bu dinginlikte. Peki ya toprağın sesini? Alnını ısıtan güneşin, sıcağın ve soğuğun, yerin altındakilerin fısıldayışlarını, çiçeğin yaprağını, ağacın dalını, daldaki kuşun aklından geçenleri... Gölgene sığınan böceğin huzurunu, elini uzattığında kaçan kelebeğin korkusunu? Seni kendilerine çağırışlarını da duyuyor musun? Hayır mı? Duyacaksın... Zamanı geldiğinde, evrenin tüm seslerini işiteceksin küçüğüm."

Eymar, Melkara'nın sözlerini büyülenmişçesine dinliyordu, yaşlı adamın gözleri ufuktaydı, o an kendisiyle konuşuyordu belki, ama aklı ve duyguları hem orada hem de çok daha uzak, bilmediği, henüz tanımadığı bir yerdeydi, bunu hissedebiliyordu.

"Söylediklerini gerçekten yapabilir miyim?" diye sordu, samimi bir tereddütle. "Anlattıkların çok güzel, lakin öyle yabancı ki bana. Başarabileceğimden şüpheye düşüyorum."

"İçinde annenin gücünü taşıyorsun. Bir şamanın hassasiyetini. Bunu sadece falına baktığım zaman, taşlarda görme-

dim Eymar. Uzun zamandır sana her baktığımda görüyorum; gemide yaralılara gösterdiğin samimi yakınlıkta, acı çeken insanlara verdiğin önemde, birine yardım ettiğinde yüzüne yerleşen huzur ve sevinçte... Hepsi yüreğindeki güce delalet. Anlattıklarımı kesinlikle yapabilirsin. Belki çok daha fazlasını da. Bana inan ve kendine güven."

Eymar bir süre sessiz kaldı. Annesini düşündü, küçük yaşta kaybettiği, hiç tanıma fırsatı bulamadığı o büyülü kadını. Aşkı için ailesinden vazgeçmiş, tüm hayatını kimliğini yadsıyarak geçirmek zorunda kalmıştı, kim bilir ne kadar büyük acılar çekmişti. Şaman olmak, annesinin deneyimlerini paylaşmak, onu daha iyi tanımasını sağlayacak, kendisini o hayallerinde tanıyıp bağlandığı kadına daha yakın hissedecekti.

Hemen ardından hayalinde Darok ve sevgiyle bakan gözleri belirdi. Kimseye itiraf edemese bile, bunu onun için de yapmak istiyordu. Diyara onun gözlerinden bakmak, olan bitenleri bir şaman gibi görebilmek, âşık olduğu adamı daha iyi anlamasını sağlayacaktı.

"Ama kolay olmayacak," diye ciddileşen bir sesle devam etti Melkara. "Şamanlık eğitimi zorlu bir süreçtir. Bazıları için ufak bir ilerleme, yıllar süren yıpratıcı bir eğitim gerektirir. İnsanlardan, rahat yatağından uzun süre ayrı kalman; bir hayvana dönüşmeyi denemeden önce onu her yönüyle tanıman, onunla birlikte yaşaman gerekecek. Buna hazır mısın?"

"Kaye, nefes almak kadar rahat yapıyordu. Bir anda değişiveriyordu, soyunup giyinmekten bile daha çabuk..."

"İnan bana, hepsi aynı yollardan geçti. Bu işin kestirmesi yok. Kaye, Darok, onlar da güçlerini kazanana kadar zorlu bir mücadele verdiler. Zamanla alışırsın ve sonra dediğin gibi, ihtiyacın olduğunda düşünmeden, kendiliğinden oluverir. Korktuğunda irkilmek ya da bir şakaya gülmek gibi... Senin için de doğru vakit geldiğinde öyle olacak, endişe etme. Lakin başlangıçta çok çalışman gerekecek."

"Şamanların sırlarını keşfetmeyi çok istiyorum," dedi Eymar. "Bu uğurda zorluklardan yılmam. Sadece Natensi'yi düşünüyorum. Ben yanında yokken kardeşimin iyi ve güvende olacağını bilmem lazım."

"Sen merak etme," diye onu teskin etti Melkara. "Natensi'yle bizzat ilgileneceğim. Senin olmadığın zamanlarda yanımdan ayırmayacağım. Harnan şehrine getirdiğimiz nasralar arasında küçük kızını savaşta kaybetmiş genç bir anne var, o bana yardımcı olacak. İyi bir kadın, gönül rahatlığıyla güvenebilirsin. Ben de içindeki gücü açığa çıkarmamız gerektiğine inanıyorum. Ufukta zorlu günler var, Sultanlık askerleri burayı bulursa, şehirde bana destek olacak bir şaman gerekecek. Darok ve Kaye kim bilir ne zaman dönerler?.."

Genç kız, başıyla onayladı. Yaşlı şamanın kaygılarını anlıyordu ve ona hak veriyordu. Şu an güvendeydiler, şehirde rahat edecekleri bir mahalleye yerleştirilmişlerdi, harnanlar onlara sıcak davranmasa bile en azından kötü gözle bakmıyorlardı. Meclis Başkanlarının, namlı kaptanları Zorgo'nun, en çok da Melkara'nın teminatı, halkın insanlardan korkmaması için yeterli olmuştu. Ama bu güzel günler ne kadar sürerdi, Sultanlık donanması şehri ne zaman keşfederdi, bunu kimse bilmiyordu. Kardeşini ve diğerlerini korumak için güçlü olmalıydı.

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım," dedi kararlı bir sesle. Güzel gözleri inançla parladı. "Çok sıkı çalışacağım, bana güven, elimden geleni yapacağım. Beni ne denli zorlasan da pes etmeyeceğim. Uslu ve azimli bir çırak olacağım."

Melkara, genç kıza duygulu gözlerle baktı. Uzun zamandır kimseyi eğitmemişti, ilmini birine aktarmanın ne kadar keyifli olduğunu unutmuştu. Kendisini iyi hissediyordu.

"Tamam o zaman," dedi babacan bir gülümsemeyle. "Eşyalarını topla, kardeşinle vedalaş. Ona yakında döneceğini, endişe etmemesini söyle. Akşam seni almaya gelirim."

"Nereye gideceğiz?"

"Ormana. Doğayla baş başa kalacağın, kendini kollarına teslim edebileceğin bir yere. Bütün şaman adaylarının yaptığı gibi... Merak etme, ben her şeyi ayarladım, kalacak yerin, erzakın hazır. Zaten seni sık sık ziyaret edeceğim, iyi olup olmadığına bakacağım. Eğitimine orada devam edeceğiz. Bunun başka yolu yok."

Eymar, bağdaş kurduğu yerden kalkan ve kapıya doğru yürüyen şamanın arkasından baktı. Birden içinde büyüyen bir kaygıyla ona seslendi.

"Melkara, peki ya başaramazsam? Ya gücüm yetmezse, ya umduğum kadar yetenekli değilsem? Annemin gücü bana gerçekten geçmemişse..."

Yaşlı adam, arkasına dönüp şefkatli bir sesle, "Bu yolda başarısızlık yoktur," dedi. "Sadece yol ve yolculuk vardır. Sen o yola girdikten sonra, menzilin nefesinin yettiği yerdir. Ötesini kimse senden bekleyemez. Yola gir ve tüm gücünle yürü, senden tek istediğim bu."

Eymar, ruhuna yayılan bir sükûnetle gülümsedi. Sessizce, başını sallayarak onayladı. Melkara, odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadığında, içeride sadece umut kaldı.

2

Melkara'nın ormanda Eymar için hazırladığı yaşam alanı, küçük ve mütevazı bir çadırdan ibaretti. İki harnan savaşçısı, çadırın içine kazdıkları çukura bir haftalık yiyecek ve içme suyu bırakmışlardı. Bir battaniye, yastık olarak kullanabileceği bir saman balyası ve birkaç parça kıyafet dışında hiç eşyası yoktu. İhtiyar şaman, yanına ne bir tarak ne de bir ayna almasına izin vermişti. İlk günler, gemide bile bundan daha fazla lüksü olduğunu düşündü, ama yapmak istediği şeyleri hatırlayınca böyle olmasını doğal karşılıyordu. Hayvanları anlayabilmek

ve onlara dönüşebilmek için, alıştığı insanca yaşama ne kadar yabancılaşırsa o kadar iyi olacaktı.

Gene de yalnız kalıp düşüncelere daldığında, bir şaman olmanın en cazibeli tarafı hayvana dönüşebilmek gibi gelmiyordu ona. Evet, bir kuş olup engin gökyüzünde özgürce dolaşabilmek, dev bir kurt olup sevdiklerini düşmanlarından koruyabilmek çok hoş olacaktı. Darok döndüğünde karşısına korunmaya muhtaç bir kız değil, ona denk bir şaman olarak çıkmak, bir daha kendisini geride bırakması gerekmeyeceğini, yolculuklarına eşlik edebileceğini söylemek, bir daha yanından hiç ayrılmamak... Bunları ne zaman düşünse içinde güller açıyordu. Gene de şamanlığın en ilgi çekici tarafı, bir kez bizzat şahit olduğu gibi müzik ve dansla bu diyardan ayrılabilmek, ruhunu bedeninden koparıp tanrılar katına çıkabilmekti. Orada göreceği mucizeler ve gerektiğinde ölüleri bile tutup geri getirebilmek muhteşem olmalıydı. Bunu yapabildiğini düşleyince yüreğinde tarifsiz bir coşku büyüyor, hayalinde genç bir kız olmaktan çıkıp neredeyse yüce bir varlığa dönüşüyordu.

Tüm bu heveslerle, Melkara'nın istediği şeylere hiç itiraz etmeden uydu. Yaşlı şaman, bazı günler ziyarete geliyor, ona hayvanların ve şamanların dünyasını anlatıyordu. Bir ders değil daha çok sohbet gibiydi, yine de dinledikçe yavaş yavaş bazı sırlara erdiğini, zihnindeki karmaşanın azaldığını hissediyordu. İlk zamanlar onu şehirden ve kardeşinden bahsetmeye zorlasa da ısrarları sonuç vermeyince sormaktan vazgeçti. Geri dönmeye niyeti olmadığı bir yola girmişti ve kurallar neyse dışına çıkmayacaktı.

Bir gün yaşlı adamın anlattıklarını dinlerken, uzun zamandır dilinin ucunda olan bir soru birdenbire, kendiliğinden dışarı taştı.

"Usta, neden harnanlar arasında hiç şaman yok? İnsan şamanları kendi şamanlarıymış gibi seviyorlar, farkındayım. Siz

de onları insanlardan ayırmıyorsunuz. Ama neden içlerinden biri bu sırlara vakıf olmaya çalışmıyor?"

"Asırlar önce bunu deneyenler olmuştu," dedi yaşlı adam, sesi durgunlaştı. O günleri hatırlayınca içine bir hüzün çökmüştü.

"Başaramadılar mı?"

"Aslında başardılar. Fakat bunun için büyük bir fedakârlık yapmaları gerekti. Bizim asla anlayamayacağımız, tecrübe edemeyeceğimiz kadar büyük. Harnanların yılan kuyruklarını biliyorsun. O kuyrukların kendilerine ait bir ruhları, bir zihinleri var. Yani tek bedende iki farklı ruh, iki farklı zihin taşıyorlar. Bu yüzden bir hayvana dönüşmek ya da ruhlarını bedenlerinden ayırmak istediklerinde, yılan kuyrukları onlara engel oluyor. İki ruhun böyle bir değişimi aynı anda, bir bütünlük içinde, birbirlerini engellemeden yapması mümkün olamıyor. Bazıları bir şaman olmayı ve bu sırları keşfetmeyi öyle çok istiyordu ki, bu uğurda kuyruklarını kesip atmayı göze aldılar. Bu sayede şaman güçlerine kavuşanlar da oldu. Birkaç tanesi Kadim Diyar'da Ölüler Vadisi'ne ulaşmayı bile başardı. Lakin yılan kuyrukları, harnanlar için yavruları, kardeşleri gibidir, bir harnanın kuyruğunu öldürmesi, bir insanın öz çocuğunu katletmesinden farksızdır. Halk böyle bir suç işleyen harnanları asla benimsemedi, kabullenmedi, bu cinayet sayesinde şaman olanlara yüz çevirdi. Lanetlendiler ve yavaş yavaş unutuldular, isimleri asla anılmadı. Onlardan sonra da kimse böyle bir şeyi denemedi. Bizleri kendi şamanları gibi benimsediler, biz de onları kendi insanlarımız gibi."

Eymar derin bir iç çekti. Dinlediği öykünün etkisinden kurtulmayı bir süre sessizce bekledi. Rahat bir yatakta uyuyamadığı, temiz kıyafetler giyemediği için sızlandığı günleri düşününce kalbinde bir utanç büyüdü. Bir şaman olmak için o harnanlara kıyasla çok küçük bir bedel ödüyordu. Sonra alçak sesle, biraz çekinerek sordu.

"Melkara... O kaplan... O sen misin? Gizli gizli beni gözetliyor musun? Benim için endişelendiğini biliyorum, ama bu kadarı biraz fazla değil mi? Küçük bir çocuk değilim ki ben. Başımın çaresine bakabilirim."

"Hangi kaplan?" dedi Melkara, yüzüne samimi bir şaşkınlık yerleşti.

"Beyaz bir kaplan. Birkaç günde bir geliyor, kimi zaman çadırın uzağında durup öylece bana bakıyor, bazen de dereden su içip kıyıda dakikalarca ses çıkarmadan oturuyor. Bir keresinde çadırın ağzına kadar yaklaştı, ben içerideydim, çadır bezinde gölgesini gördüm, içeri girmeye çalışmadı. Çok güzel bir hayvan, beni korkutmuyor, bilakis sanki... Sanki iyi olup olmadığıma bakıyor. Sensin diye düşünmüştüm. Beni gizlice kolaçan ediyorsun diye..."

"Hayır," diye gülümsedi yaşlı şaman. Duydukları hoşuna gitmiş gibiydi.

"Şu işe bak, ben de bugünlerde senin için bir hayvan seçmemiz gerektiğini düşünüyordum. Vakti gelmişti. Gerçi galiba hayvanın bu seçimi senin yerine yapmış."

"İlk dönüşeceğim hayvan mı?"

"Evet, neden olmasın? Bazen hayvanlar şamanlarını kendileri seçer, bir bildikleri olduğuna inanırım ben. Ama o kaplana dönüşmek istiyorsan, senin onu gözlemlemen gerek, onun seni değil. Hareketlerini, beslenmesini, yaşayışını, her şeyi izlemeli, en ince detayına kadar ezberlemelisin. Sonra da uzunca bir süre onu taklit etmelisin. Ruhun bu hayvanın varlığını sindirene, içindeki şaman gücü onun ruhuyla bütünleşene kadar. Varoluşu o hayvanın gözlerinden görebilmelisin. Beyaz bir kaplan, hiç de fena bir seçenek değil. Bizi bekleyen tehlikeleri düşününce, bir kelebeğe ya da güvercine dönüşebilmenden çok daha iyi."

Eymar, gözlerinin önünde kaplanın mağrur duruşunu ve güzelliğini canlandırdı. Ona dönüşebilmek, toprağa sağlam

ve güçlü pençeleriyle basabilmek harika bir duygu olmalıydı. Başını mutlulukla salladı.

"Evet, bunu çok isterim."

"Öyleyse bir daha geldiğinde, sen de gözlerini ona dik. Ürkütmemeye, daha önemlisi kızdırmamaya çalış. Hayvanlar, şamanların içindeki gücü hissederler, onları kendilerine yakın bulurlar. Diğer insanlara yaklaşmadıkları gibi rahat yaklaşırlar. Seninle bu yüzden ilgilenmiş olmalı. Gene de sana tam olarak alışmadan üzerine gidersen, onu korkutursan, senin için bile tehlikeli olabilir. Rahatsız olduğunu sezdiğin an peşini bırakacaksın, bana söz ver. Kendini riske attığını anlarsam eğitimin sona erer, bu konuda ciddiyim."

"Tamam babacığım," diye yaramaz bir tavırla güldü Eymar. Yaşlı şaman şakadan kaşlarını çatınca yanına gidip ona sarıldı. "Öğrettiğin her şey için teşekkür ederim usta. Bu benim için gerçekten çok değerli. Sözünden çıkmayacağım, bana güven."

Melkara, boynuna sarılan kolların sıcaklığından mutluluk duydu, aynı anda, bu küçük kızı taşıyabileceğinden fazla bir yükün altına sokup sokmadığından kaygılanıyordu.

Onu kendisinden uzaklaştırıp gözlerinin içine dimdik baktı.

"Birkaç gün sonra yine geleceğim. Kaplan o güne kadar görünmezse, sana başka bir hayvan, belki daha az tehlikeli bir şey seçeriz. Zaman içinde bu konuda ustalaşınca farklı türlere de geçebilirsin elbette, bu sadece ilk hayvanın olacak, son değil."

Genç kız, onu daha fazla endişelendirmemek için uslu uslu başını salladı. Ama gözlerinin önünde beyaz kaplanın hayali varken, çoktan kararını vermişti bile.

Bu konuşmanın üstünden iki gün geçip beyaz kaplan bir daha görünmeyince, genç kızın yüreğine bir endişe yayılmaya başladı. Onu kaçırmamak için çadırdan hiç uzaklaşmamıştı,

gözleri sürekli ağaçların arasında, kulakları tetikteydi. Duyduğu her çıtırtıda hayvanın gelmiş olabileceği heyecanıyla ayağa fırlayıp o yöne bakıyordu. Gece gelirse diye uyumaya bile korkuyordu, gücünü tümden yitirdiğinde birkaç saatlik kestirmelerle yetiniyordu.

Üçüncü günün sabahı, çadır bezine yaslanmış yarı uykulu bir halde beklerken, iki ağacın arasında durmuş onu seyreden hayvanı fark etti. Uykusuzluk yüzünden bunun gündüz görülen düşlerden biri olmasından korktu. Fakat gözlerini kırpıştırmasına rağmen kaplan, ortadan kaybolmamıştı. Görkemli hayvan, birkaç dakika orada öylece durduktan sonra, aldırmaz tavırlarla yaklaştı, dereye gitti ve su içmeye başladı. Her zamanki gibi asil ve mağrur bir hali vardı. Susuzluğunu giderince başını çevirip yeniden gözlerini Eymar'a dikti.

Genç kız, ellerinin ve dizlerinin üzerinde o tarafa doğru emekledi. Hayvanı korkutmak ya da kızdırmaktan çekindiği için çok yavaş ve temkinli hareket ediyordu. İyice yaklaşınca, onu kuyruğundan başına, pençelerinden büyük parlak gözlerine, bu sanki hayatı boyunca son görüşü olacakmış, sonsuza kadar hayalinde şu an aklına kazıyabildiği detaylarla anımsayacakmış gibi dikkatle inceledi. Uzun ve dağınık bıyıklarını, pembenin tatlı bir tonundaki burnunu, havaya dikilmiş tüylü kulaklarını zihnine ve kalbine yazdı. Sonunda gözleri kaplanın gözleriyle buluştu, birbirlerine uzun süre sessizce baktılar.

Ne kadar öyle durduklarını bilmiyordu, ama hayvan arkasına dönüp sakin adımlarla uzaklaştıktan, ağaçların arasına girip gözden kaybolduktan sonra, Eymar daha uzunca bir süre o pozisyonda kalıp dereye, çimenlere, bulutlara, onları bir kaplanın gözünden gördüğünü hayal ederek bakmaya devam etti.

Kolları yorulup yüzükoyun toprağa düştüğünde, yanaklarına sebebini anlamadığı birkaç damla yaş süzüldü.

Ruhu daha önce hiç hissetmediği duygularla dolup taşıyor, sanki yüreğinde yıllardır birikmiş bir fırtına kopuyordu.

3

Ben daha önce de buradaydım!

Eymar, heyecandan nefes almakta zorlanarak ileri doğru yürürken, aklından geçen tek düşünce buydu. Ne zaman, nasıl bilmiyordu, şu an nerede olduğunu kestiremediği gibi bu soruların cevapları da onun için birer sırdı, ama geçmişte bir gün bu yerde bir kez daha yürümüş olduğundan kesinlikle emindi. İleride upuzun kuleleri olan görkemli bir kale yükseliyordu. Kulelerden birinin tepesinde büyük bir kubbe vardı, kubbenin pencereleri altın sarısıydı. Kaleyi çevreleyen yüksek surların üstünde kimse gezinmiyordu. Kaleye doğru yürümesi gerektiğini hissediyordu, içeride onun için çok önemli bir şey ya da biri vardı, ama kim ya da ne, bu konuda bir fikri yoktu. Kırmızı renkte bir ceket ve kahverengi bir pantolon giymişti, Kaye'nin giymeyi sevdiği türden kıyafetlerdi bunlar, hiç onun tarzı değildi. Kaleye yaklaşmaya çalışıyordu, fakat bunu bir türlü başaramıyordu, kendisi ne kadar adım atarsa kale de o kadar uzaklaşıyordu sanki. "Seni bulacağım," dedi birdenbire, iradesi dışında. Acaba kimi arıyordu, Natensi'yi mi? Yoksa Darok'u mu? Başları dertte miydi? Rüya çok sahiciydi, bu onu kaygılandırdı, gerçekten şu an yardıma ihtiyaçları olabilir miydi? Hakkında hiçbir bilgisi olmayan bu kale niye bu kadar tanıdık, yaşadığı şu an neden böylesine aşina geliyordu? Sonra apansızın gerçeklik duygusu kayboldu, boşlukta kabaran devasa bir dalga önce kaleyi altına aldı, ardından onu önüne katıp götürdü. Suyun ağzına, kulaklarına, burnuna dolduğunu hissetti, boğulacağından korktu.

Gözlerini açtığında yere uzanmış olduğunu fark etti. Dalga yoktu, boğulma duygusu kaybolmuştu, ama gerçekten yana-

ğında bir ıslaklık vardı. Elini oraya götürdüğünde sanki biri yüzünü yalamış gibi hissetti. Başını çevirip baktığında, birkaç adım uzağında sessizce durmuş, onu ilgiyle süzmekte olan beyaz kaplanı gördü. Hayvanın bakışlarında neredeyse kaygı diyebileceği bir derinlik vardı.

"Sen..." dedi alçak sesle. Uzanıp başını okşadı, gür ve yumuşak kılların parmaklarının arasından kayıp gitmesi hoşuna gitti. "Beni sen mi uyandırdın? Dostum benim. Kötü bir rüyaydı sadece. Bağırdım mı, seni korkuttum mu? Endişelenme, her şey yolunda..."

Toparlanıp yerinden kalkarken kaplan, birden irkilip sağa sola baktı. Bir sebepten telaşa kapılmış gibiydi. Arkasına dönüp koşarak uzaklaştı.

"Dur, hey, gitme!" diye ardından bağırdı Eymar. "Korkacak bir şey yok! Seni incitmem..."

Sonra günlerdir ilk kez başka bir insanın sesini işitti.

"Senden değil, benden ürktü. Onun için bir yabancıyım, alınacak bir şey yok."

"Melkara," dedi genç kız, huzur dolu bir sesle. Yaşlı şamanı görünce az önce yüreğinde büyüyen korkular dağılmıştı. Gidip ona sımsıkı sarıldı.

"İyi ki geldin. Garip bir rüyadan yeni uyandım. Çok bunaltıcıydı cidden, içimi kararttı. Uzun zamandır böylesini görmemiştim."

"Rüya mı?" dedi Melkara, kızın başını babacan bir tavırla okşadı. "Rüyalara alışmalısın. Şamanların uykuları çok renklidir. İçindeki güç uyandıkça daha da fazla rüya göreceksin, bazıları sana yol gösterecek, bazılarıysa uyaracak. Onlardan korkmana gerek yok küçüğüm, sadece onları doğru okumayı öğrenmelisin. Bir defasında düşümde sekiz kollu bir yaratıkla cebelleşmiştim, uyandığımda ormanda beni arayan askerler olduğunu fark ettim, sekiz kişi olduklarını saymadan biliyordum, haklı da çıktım. Rüyalar şamanlığın olmazsa olmazıdır."

"Ama bu kâbusu daha önce de görmüştüm. Henüz bir şaman kızı olduğumu bilmediğim zamanlarda. Şu an çok net hatırlıyorum, korsanların beni ve Natensi'yi kaçırdıkları geceydi, kolay unutulacak bir anı değil doğrusu."

"Rüyaların tekrarı önemlidir," diye kabullendi şaman. "Hadi oturalım da anlat bakalım. Fakat önce bana biraz su getir, buraya kadar yürümek ihtiyar öğretmenini epey yordu."

"Çadıra birkaç parça kıyafet bıraksan, o zaman bir kartala dönüşüp gelmen mümkün olurdu. Ya da artık kendini daha genç bir Melkara'ya dönüştürsen..."

"Güçlerimi böyle şeylere harcamaya gerek yok, ne zaman lazım olacağı belli olmaz," dedi şaman. "Hem yaşlı, güngörmüş bir şaman, harnanların üzerinde yeni yetme bir delikanlıdan daha tesirli olur. Ak saçlara gösterilen hürmeti asla küçümseme! Biraz yorulmanın, nefessiz kalmanın zararı yok, bilakis böyle şeyler bana hâlâ bir insan olduğumu hatırlatıyor. Sen, şu suyu getir, bana yeter."

Eymar, gördüğü kâbusu bütün detaylarıyla anlattıktan sonra, bir süre bekleyip yaşlı adamın suratındaki ifadeyi inceledi. "Gördüğün bu saçma rüya önemsiz bir şey, bir anlamı yok," demesini, içini rahatlatmasını bekliyordu, fakat Melkara inatla sessiz kalıyor, sanki önemli bir konuyu düşünüyordu. Kaşlarını çatmış, sakalını sıvazlayıp duruyordu. Sonunda dayanamayıp, "Ee, ne diyorsun?" diye sordu. "Rüyada bir türlü ulaşamadığın bir kale görmek ne anlama gelir? Ya da bir dalganın altında kalıp sürüklenmek? Yakında buraları sel mi basacak, ne olacak? Bir manası var mı tüm bunların?"

"Asıl önemli olan ne gördüğün değil," diye düşünceli bir ifadeyle uzaklara baktı Melkara.

"Peki, ne o zaman?"

"Bu rüyayı gören tek kişinin sen olmayışın."

Eymar'ın beklediği bir cevap değildi. Sırtını dikleştirip şamana ilgiyle baktı.

"Başka biri de mi görmüş bunları? Kim?"

"Ben gördüm... Gemide hasta yatarken... Sultanlık gemileriyle çarpıştığımız günün sonrasında. Anlattığın tüm detaylar aynı. Ruhum o günlerde bedenimden ayrılmıştı, bilinçsiz bir şekilde Kadim Diyar'da dolaşıyordu, dinlenip kendimi toplayana kadar orada mahsur kalmıştım. Bahsettiğin kaleyi de o zaman gördüm işte, derin uykudayken. İyi hatırlıyorum, çünkü Kaye ile üzerinde konuşmuştuk. Orası Kadim Diyar'da bir yer Eymar, üstelik de hiç bilmediğim, rastlamadığım bir mekân. Çok uzun zamandır Kadim Diyar'ı ziyaret ediyorum, inan bana, bu kale gibi tanımadığım yerler çok değildir."

"Ben de mi uykuda oraya gittim?" diye hayretle sordu genç kız. "Bu mümkün mü?"

"Zannetmiyorum, garip olan da bu. Hem daha şamanlık eğitimin başlamadan aylar önce de görmüşsün orayı. Sana basit bir cevap verebilmek isterdim, ama dürüstçe söyleyeyim; benim için de gizemli bir durum. Kadim Diyar'a bir daha gittiğimde bu kaleyi bulmaya çalışacağım, belki sırrını, neden rüyalarımıza girdiğini keşfedebilirim."

"Sence onu görenler yalnızca ikimiz miyiz?"

"Olabilir de olmayabilir de. Muhtemelen sadece şamanlara özgü bir durum, aksi takdirde gemide dedikodusu çıkardı. İnsanlar böyle kâbuslar görünce bunu kendilerine saklamazlar. Şimdi bunu unutalım, yanıtını bilmediğimiz sorularla vakit kaybetmeyelim. Kaplan yeniden geldiğine göre, kararını vermiş olmalısın. Şimdi sana bir hayvana dönüşmenin ilmini aktaracağım. Sen sadece buna odaklan, gizemli kalenin sırrını çözmeyi bana bırak."

"Peki usta," dedi Eymar itiraz etmeyerek. Şamanın karşısına bağdaş kurup kulaklarını dört açtı. Anlatacaklarını tüm kalbiyle merak ediyordu. Lakin kalenin görkemli görüntüsünü ve o yüksek duvarların ardında çok önemsediği birinin olduğu hissini kolay kolay unutabileceğini zannetmiyordu.

4

Eymar kendisine ilgi göstermeye başladığından beridir, kaplanın ziyaretleri sıklaşmıştı. Artık eskisi gibi sadece uzaktan seyretmekle ya da deredeki suyu paylaşmakla kalmıyor, yanına sokulup yemeğine ortak oluyor, kar beyazı tüylerini uzun uzun okşamasına izin veriyordu. Öyle ki bazı geceler yanına uzanıp onunla birlikte uyuyor, fakat uyandığında her defasında gitmiş oluyordu.

Genç kız, kaplan ormana döndüğü zaman gücü yettiğince onu takip etmeye çalışıyordu. Önceleri uzaktan izliyordu, varlığına alıştığına kanaat getirince yanı başında yürümeye başladı. Ayaklarında derman kalmayıncaya dek onunla dolaşıyor, avlanmasını seyrediyor, hareketlerini ezberlemeye uğraşıyordu. Kimi zaman bunları onun yanında kimi zaman ise çadıra döndüğünde tek başına tekrarlıyor, bir kaplan gibi yürümenin, etrafı koklamanın, avlanmanın nasıl bir şey olduğunu anlamayı deniyordu. Çoğu zaman gücü tükenip durduğunda dizleri, dirsekleri kan içinde kalmış, bacakları çizilmiş, derisi hırpalanmış oluyordu, ama her seferinde ruhlarının biraz daha bütünleştiğini hissediyor, bu onu mutlu ediyordu. Melkara tüm şamanların benzer yollardan geçtiğini anlatmıştı, yaşadıklarını gözünde büyütecek, şikâyet edecek hali yoktu, Darok ve Kaye, vahşi bir Nazkor ayısına ya da bir kartala dönüşebilmek için kim bilir ne çok uğraşmışlar, ne bedeller ödemişlerdi.

Melkara'nın ziyaretleri oldukça azalmıştı. Yaşlı şaman, kızın kaplanla yakınlaşmasına birkaç defa şahit olduktan sonra, insanların dünyasından iyice uzaklaşıp içinden geçtiği sürece odaklanabilmesi için yanına daha az uğramaya başlamıştı. Şehirde kalıp vaktini sık sık Kadim Diyar'a gitmeye ayırmak, merakını celbetmiş şu gizemli kaleyi bulmaya çalışmak daha anlamlı görünüyordu. Hem genç kız, gayet iyi bir koruyucu bulmuştu ve derinlerinde bir ses, bu beyaz kaplanın onun

yolculuğunda önemli bir rol oynayacağını söylüyordu.

Günün birinde, Eymar kuru peksimetten ve elmadan oluşan yemeğini bitirip tefekküre çekildiğinde beyaz kaplan, ağaçların arasından büyük bir hızla fırlayıp yanına koştu.

Hayvanın sakin ve kendinden emin hallerine alışkın olan genç kız, bu ani çıkageliş karşısında şaşırmıştı.

"Neyin var canım?" dedi ona, tüylerini dostça okşayarak. "Neler oluyor?"

Kaplan, büyük ve buz mavisi gözleriyle ona yalvarır gibiydi. Telaşı huzursuzluğundan, yerinde duramamasından belli oluyordu. Eymar, kendisiyle bir yere gelmesini istediğini anlamakta zorlanmadı. Artık hareketlerini ve bakışlarını bir başka kaplan kadar rahat okuyabiliyordu.

"Tamam, gidelim," dedi hemen ayağa fırlayarak. Dostunun yardıma ihtiyacı vardı ve derdi ne olursa olsun, onu geri çevirmeyecekti.

Birkaç saniye sonra, kaplanla birlikte ağaçların arasında olanca hızıyla koşuyordu. Hayvan, araları açıldığı zaman duruyor, arkasına bakıyor, kendisine yetişmesini bekliyordu. Eymar böyle anlarda, yeterince hızlı ve çevik olamadığı için büyük bir suçluluk duyuyordu. Yan yana yol alırken daha önce hiç hissetmediği kadar özgür ve mutluydu, yüzüne vuran rüzgâr, kırık dalların ve taşların üzerinden sekmek, kalbinin gitgide hızlanan atışı, sanki yıllardır eksikliğini duyduğu şeydi. Onunla birlikte ilerlerken ormanda koşan bir hayvan ve bir insan değil de birbirinin aynısı iki beyaz kaplan oldukları düşüncesi, tüm benliğini sarıyordu. Geride kaldığında zayıflığını, utanç verici yetersizliğini acıyla fark etse de ona yetiştiğinde bu bir olma duygusuyla dolup taşıyor, yere basan minik ayakları, hayalinde güçlü pençelere dönüşüyordu.

Beyaz kaplan birdenbire durdu. Eymar, birkaç saniye sonra yanına geldiğinde, soluklanmak için ellerini dizlerine koydu. Yüreğinde hissettikleri ne kadar farklı olursa olsun, ciğeri

hâlâ biçare insan ciğeriydi ve bu çevik hayvanla aşık atması mümkün değildi.

"Ne oldu? Geldik mi?" dedi, derin nefes alışların arasında. Öyle olmasını umuyordu, bacaklarında derman kalmamıştı. Başını kaldırıp bakışlarını kaplanın odaklandığı yere yöneltti.

Az ilerideki ağaçların arasında, üç iri kıyım harnan savaşçısı yaktıkları ateşin etrafında oturuyorlardı. Neşeli tavırlarla sohbet ediyor, ellerindeki butları keyifle atıştırıyorlardı. Yılanbaşlı kuyrukları havada daireler çiziyor, leziz butlardan birer parça kapmaya çalışıyor, beceremeyenler öfkeyle tıslıyordu. Hemen yanlarında kalın sopalar ve üst üste yığılmış adam boyunda ağlar yatıyordu.

"Neler oluyor canım?" diye kaplana fısıldadı Eymar. Elini hayvanın tüylü başına koydu. Burada ne aradıklarını, bu ürkütücü harnanlarla ne işleri olduğunu anlamamıştı. Harnanların çoğunun insanlar hakkında kötü hisler beslediğini unutmamıştı, onlara böylesine yakınken kendisini rahat hissetmiyordu. Bir an evvel güvenli çadırlarına dönmek istiyordu.

"Hadi gidelim buradan, burası iyi değil, anlıyor musun, burası kötü bir yer."

Kaplan ona sert bir bakış fırlattı. Sonra ileri doğru bir adım attı. Eymar onu daha özenli incelediğinde, ilgilendiği şeyin harnanlar değil, biraz ötelerindeki ağaç olduğunu fark etti. Dikkatle bakınca aradığı şeyi buldu, ağaca iki minik, sevimli kaplan yavrusu bağlıydı.

"Tanrılar aşkına..." diye mırıldandı hayretle. "Onlar senin mi? Senin yavruların mı? Yavruların olduğunu bilmiyordum."

Kaplan inlemiye benzeyen bir ses çıkardı. Başını çevirip genç kıza yardım istercesine baktı.

Eymar, uzun zamandır bu denli çaresiz kalmamıştı. Gura'nın adamları onu ve kardeşini çuvala sokarken ya da korsanların gemisinde kaderini beklerken ne kadar güçsüz

hissetmişse, aynı şekilde ne yapacağını bilemeyen, zavallı bir kıza dönüşmüştü. Harnan savaşçıları çok iriydi, kuvvetliydi, onlara karşı ne şansı olabilirdi? Kaplan güçlü ve atikti, fakat üç dev avcıyla o da boy ölçüşemezdi. Zaten bunun için kendisini buraya getirmiş olmalıydı, yardım istiyordu, ama nasıl? Ortaya çıkıp harnanlara "Avlarınızı serbest bırakın, onlar dostumun yavruları," mı diyecekti? Hem insan dilini biliyorlar mıydı bakalım, Zorgo gibi iyi eğitimli olduklarını sanmıyordu. Ateşin ışığında son derece korkutucu görünen yılanbaşlara baktı, bu gözü kara adamların ve kuyruklarının kendisine yapabileceklerini düşündü, hayır, elinden bir şey gelmezdi.

Beyaz kaplana, lütfen beni anla der gibi suçlulukla baktı. Hayvan, onu birkaç saniye sessizce süzdükten sonra başını eğdi, umudunu keserek birkaç adım uzaklaştı. Ardından kararını vermiş gibi dikleşti, kasları gerildi, olanca hızıyla harnanlara doğru koşmaya başladı.

O andan sonra geçen her saniye, Eymar'ın gözlerinde ağırlaşmıştı sanki. Kaplan önce en yakın avcının üzerine atıldı. Böyle bir şeye hazırlıklı olmayan adam, kendisini savunmak için elini bile kaldıramadı. Kaplan sivri pençeleriyle onu yere yapıştırıp dişlerini boynuna geçirdiğinde, sadece yılan kuyruğu son bir hamleyle hayvanın sırtını birkaç defa ısırabilmişti. Ama kaplan diğerlerine döndüğünde, deneyimli avcılar gardlarını almışlardı. Yanlarındaki kalın sopaları kaldırmış, kanlar içinde kalmış arkadaşlarının intikamını alma hevesiyle yanıp tutuşuyorlardı. Kaplan, boş bir anlarını kolladı, sağa sola hamle yaptı, bunu başaramayınca cesaretini toplayıp daha az iri olanlarına doğru atıldı. Fakat avcı çok çevikti, hayvan ona ulaşamadan yana çekildi, elindeki sopayı hasmının karnına indiriverdi. Kaplanın ayakları yerden kesildi, birkaç saniye havada uçup taşların üzerine sert bir iniş yaptı. Zar zor pençelerinin üzerine dikildiğinde, sağ yanında geniş bir morluk vardı, ayakları titriyordu. İki avcı, hırslarını alamayarak sopa-

larını salladılar ve tıslayan kuyruklarıyla ona doğru koştular. Beyaz kaplan, onları son görüşü olacağını düşünerek ağaca bağlı yavrularına acıyla baktı. Geri çekilmeyecek, kaçmayacaktı, pençelerini toprağa geçirip dev düşmanlarının yaklaşmasını bekledi.

Birdenbire hiç beklemediği bir şey oldu. Can dostunun aldığı darbeyi gördüğü an, genç kızın tüm korkuları kaybolmuş, onun acısını en derininde hissetmiş, ağaçların arasından fırlayıvermişti. Minik ellerini yumruk yapmış çığlıklar atarak harnanlara doğru koşuyordu. İki avcı, bu şaşırtıcı cesaret gösterisi karşısında bir an duraladılar, birbirlerine hayretle baktılar. Bir tanesi kıza doğru döndü, sopasını kaldırmaya bile tenezzül etmeden, kocaman elini onu yakalamak üzere uzattı.

Tam o sırada Eymar'ın bedeni milyonlarca parçaya bölündü. Bilinçli yaptığı bir şey değildi, kendisi bunu fark etmemişti bile. Parçalar aynı saniye içinde çoğalıp birleştiğinde, harnana doğru koşan artık ufak tefek bir kız değil, devasa bir beyaz kaplandı. Avcı şahit olduğu mucizenin hayretiyle yerinden kıpırdayamadı. Üstüne atlayan hayvan, keskin dişlerini boğazına geçirdiğinde koca adam, hâlâ az önce gördüklerinin gerçek olup olmadığını düşünüyordu.

Diğer avcı, şaşkınlığı üzerinden çabuk atmıştı, fakat onu iki yanından sıkıştıran kaplanlar karşısında çaresiz kalmıştı. Gene de kaçmaya kalkışmadı, hayvanlardan biri kolunu, diğeri bacağını koparırken sopasını çılgınca savurmaya devam etti. Yılanbaşlı kuyruğundan sonra yüzünün yarısını da kaybedince haykırışları bir son buldu.

İki beyaz kaplan, üstlerini kaplayan kanla yer yer kırmızı olmuş suratlarını birbirlerine döndüler. Biri diğerine doğru yaklaştı ve teşekkür etmek için burnunu burnuna sürttü. Sonra dönüp yavrularının yanına gitti, onları bağlayan halatı pençesiyle kolayca kopardı. Yeniden başını çevirdiğinde, az önce diğer kaplanın durduğu yerde, alıştığı, dost bildiği genç

kız duruyordu. Kız çırılçıplaktı ve titriyordu.

Eymar, ne yaptığını bilmeden birkaç dakika boyunca ellerini çıplak teninde gezdirdi. Sanki her şeyin yerli yerinde olup olmadığını anlamak istemişti. Normalde yakası fazla açık bir elbise giyerken bile utanırdı, ama o an ağaçların arasında, rüzgâr tüm bedenini sarmışken, çırılçıplak dikilmek kendisini hiç rahatsız etmiyordu. Doğal olan buydu, böyle hissediyordu. Beyaz kaplanın, çimenlerin ve ağaçların üstünde de bir kıyafet yoktu nasılsa.

Kalp atışları yavaşlayıp normale döndükten sonra, başını çevirip gözlerini yerde kanlar içinde yatan üç harnan cesedinin üzerinde gezdirdi. Bir suçluluk hissetmiyordu. Bıraksaydı onlar da kaplanını öldüreceklerdi. Doğanın kanunu işlemişti, güçlü olan kazanmıştı, yaşananlar bundan ibaretti.

Kendi türünü koruyacaksın... Türünü koruyacaksın...

Yanına gelen kaplanın başını sevgiyle okşadı, ayaklarının dibinde dolanan yavrulardan birini kucağına alıp göğüslerine bastırdı. Miniğin yeni yeni çıkan pençeleri tenine hafifçe battı, fakat buna aldırmadı.

Hep birlikte çadıra dönerlerken, ailesinin yanındaymış gibi mutlu ve huzurluydu.

5

"Üçü birden mi... Üçü de mi ölmüş?"

"Gargero müthiş bir avcıydı, nasıl olur böyle bir şey?"

"Onca avdan çizik almadan dönmüşlerdi, anlamadım ki..."

"Kim gidecek oraya, ben asla gitmem, bana bakmayın. O lanet hayvanlar hâlâ civarda olabilir."

Melkara, her ağızdan bir lafın çıktığı kalabalığa yaklaşıp üst perdeden seslenerek dikkati üstüne topladı.

"Dostlar, sakin olun, biri bana olanları anlatsın."

Harnanlar, Ata Şaman'ı karşılarında görünce suskunlaşıp iki yana açıldılar. Kuyrukları kollarına ya da bacaklarına sarılmıştı. İçlerinden en yaşlısı, saygılı bir ifadeyle öne çıkıp durumu açıkladı.

"Minik bir velet, az önce ormandan geldi. Korkudan altına kaçırmış çocuk, dediğine göre üç harnan avcısı ağaçların arasında parçalanmış bir halde yatıyormuş. Vahşi hayvanların işine benziyor. O adamlar deneyimli avcılardı, kolay kolay hata yapmazlardı. Bu iş nasıl olmuş, hiçbirimiz anlamadık. Birilerini gönderip cesetleri aldıracağız."

"Üstünden çok geçmiş mi? Belki onları Ölüler Vadisi'nde bulup geri getirebilirim."

Harnan, umutsuz bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Çocuğun lafına bakılırsa fena halde parçalanmışlar. Kolları bir yerde, bacakları başka yerdeymiş. Bunun mümkün olacağını hiç sanmıyorum."

"Nerede olmuş bu olay?"

"Geçtiğimiz yıl yıldırım düşen yere yakın. Hani size bahsetmiştik ya. Derenin oralar."

Yaşlı şaman düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazladı. İhtiyarın bahsettiği yeri biliyordu, orası Eymar'ın çadırına çok uzak sayılmazdı. Bu, onu kaygılandırdı, o civarda insanlara ve harnanlara saldıracak kadar vahşi hayvanlar dolaşıyorsa, kızın yerini değiştirmesi fena olmazdı.

"Ben bir gidip bakayım," dedi kalabalığa. "Dediğiniz gibiyse, hayvanları benden iyi tanıyan bulunmaz. Hâlâ oradaysalar onları yatıştırmak ya da kaçırmak için yardımım dokunur. Benimle kim geliyor?"

Az önce hiç gönüllü çıkmamıştı, ama Ata Şaman'la yolculuk etmek söz konusu olunca neredeyse tüm gençler elini kaldırdı. Onun yanında kendilerini güvende ve ayrıcalıklı hissedeceklerdi. Ortalığı yılanbaşların homurdanmaları kapladı, diğerlerine "Sen indir bir kere, sana ne oluyor?" diye tıslıyor-

lardı. Şaman, işi uzatmamak için en yakındaki altı delikanlıyı omuzlarına dokunarak seçti. "Çabuk olun," dedi onlara, "Zavallıların ölülerini kuşlar paralamadan buraya getirelim."

Grup toparlanırken şaman, uzaktan yaklaşan Zorgo'yu fark etti. Harnan şehrine geldiklerinden beridir onunla çok seyrek görüşebiliyorlardı. Hakkını vermek lazımdı, sözünü tutmuştu, şehirde güvenli bir yere yerleştirilmeleri, karınlarını doyurmaları, geçmişte yaşananlar yüzünden insanlardan nefret eden harnanlardan korunmaları için çok gayret sarf etmişti. Ufak tefek tatsızlıklar dışında bunların hepsinde başarılı olduğu söylenebilirdi. Harnanlar arasında onun eskiden olduğu gibi meclise girmesi, bazı mahalleleri temsil etmesi için kulis yapıldığını biliyordu. Lakin bu deniz kurdunun uzun süre karada kalmaya gönül indirmeyeceğini, meclisteki politikacıların arasında rahat etmeyeceğini tahmin ediyordu.

Zorgo, şamanın yanına gelince önce onu resmi bir ifadeyle selamladı. Sonra birlikte yaptıkları uzun yolculuğu ve paylaştıklarını anımsayıp yaşlı adama sımsıkı sarıldı. "Bu temsilcilik işi hiç bana göre değil," dedi gülümseyerek. "Dostlarla arama mesafe koymayı beceremiyorum."

Kaptanın yılan kuyruğu sitemkâr bir ifadeyle tıslադı.

"Birrr de banaaa sorrr... Tısss... Meclisssteki... Tısss... tümmm yılanbaşşşlar kasıntını!"

"Seni özlemiştim," dedi Melkara, kendisinden epey uzun harnana aşağıdan bakarak. "Yapacak çok işin olduğunu biliyorum, büyük başın derdi büyük olur... Ama son zamanlarda iyice gözden kayboldun. Her şey yolundadır umarım."

"Yoluna girecek," dedi Zorgo, kararlı bir sesle. "Bazı can sıkıcı duyumlar aldım. Birileri cahil harnanları insanlara karşı kışkırtıyormuş. *'Atalarımızı kesenleri elimizle doyuruyoruz,'* diye karanlık laflar yayıyormuş. Endişe etme, sizinkilerin mahallesine girişlerde güvenliği artırdım, nöbetçileri iki katına çıkardım. Huzuru bozmaya çalışanları bulunca, herkese ör-

nek olsun diye en sert şekilde cezalandıracağım."

"Belki sadece konuşup konuşup susarlar," dedi Melkara. "Bu yeni duruma alışmak kimse için kolay değil. Biraz zaman gerek. Fazla sert tedbirler ters tepebilir."

"Bu bizim iç işimiz, sen kafana takma dostum," dedi Zorgo. Düşünceli bir ifadeyle boynuzunu sıvazladı. "Kendimize olan saygımızla ilgili. Meclis sizi bir emanet olarak kabul etti, emanete hıyanet edenin gözünün yaşına bakmam. Bu böyle biline! O mendeburlar, muhakkak cezalarını çekecek. Sizin bir ihtiyacınız, sıkıntınız var mı, onu söyle hele. Olursa bana gelmeyi ihmal etmeyin."

"Bizim tarafta her şey iyi, sen merak etme. Halletmem gereken ufak bir iş var, sonra belki bir araya gelip şu söylentileri daha detaylı konuşuruz. Benim de harnan mahallelerini dolaşıp halkla yeniden söyleşmem iyi olabilir. Artık insanlarla barışmaları gerektiğini, Sultan'a karşı şehirdeki misafirleriyle müttefik olmalarını bir kez daha öğütleyebilirim."

"Bu faydalı olabilir," dedi Zorgo, başını sallayarak. "İşin bitince beni meclis binasında bul, uzun uzun konuşalım. Hem beni can sıkıcı dedikoduları dinlemekten kurtarmış olursun. Beni temsilci seçmek isteyen mahallelerin kodamanları yakamdan düşmüyor hiç, diğerlerini seçerim diye akılları gidiyor!"

"Görüşürüzzz... Melkaraaa..." dedi harnanın kuyruğu, çatal dilini çıkarıp gülümseyerek. Onunla karşılaştıklarına sevindiği her halinden belliydi.

Şaman, harnanın güçlü koluna dostça bir şaplak atıp kocaman güldü. Bu devasa adamla sohbet etmekten gerçekten keyif alıyordu.

Etrafında toplanan delikanlılara bakıp, "Herkes hazırsa yola koyulalım," dedi. "Akşam olmadan bitirelim şu tatsız işi."

Aradan dört, beş saat geçtikten sonra grup, şehre yükle-

ri epey artmış olarak dönmüştü. Harnanlar ikişerli gruplara ayrılmıştı, her grup odun parçalarından yapılmış bir tür sedye sürüklüyordu. Sedyelerin üstüne bağlanmış cesetler, eski püskü battaniyelerle örtülmüştü. Bazılarının altından kanlı eller ve başı kopmuş kuyruklar sarkıyordu.

Gençler, kayıplarını gömmek üzere şehir mezarlığına doğru devam ederlerken, Melkara durdu ve ona doğru yaklaşan yaşlı harnanı selamladı. Avcıların başına gelenleri ilk anlatan adamdı bu. Bulundukları mahallenin ileri gelenlerinden biri olmalıydı, o etraftayken başka kimse söz almıyordu.

"Düşündüğümüz gibi mi?" diye sordu harnan, kaşlarını çatarak. Yılan kuyruğu merakla öne uzandı, sahibinin koluna dolanıp kulak kesildi.

"Evet, gerçekten vahşi hayvan saldırısı. Kurt işine benziyor, kalabalık bir sürü olmalı. Avcıların yakaladığı hayvanları da götürmüşler. Saldırdıklarında sizinkilerin uykuda olduğunu sanıyorum, bu yüzden gafil avlanmışlar. Bir süreliğine ormana gidenlerin dikkatli olmasını öneririm, bunu çevreye yayar mısın?"

"Elbette," dedi harnan, hayretle başını kaşıyarak, "Kurt işi ha, yıllardır ormanda sürüyle gezen kurt görmemiştik. Başımıza bela olmazlar umarım."

"Merak etme, bu konuyla bizzat ilgileneceğim. Kurtlara lafımı geçirebilirim, onları bulduğum zaman şehirden uzak durmaları için ikna ederim. Siz bana birkaç gün verin, yeter."

Harnan, minnettar bir ifadeyle başını eğdi ve gülümsedi. "İyi ki buradasınız Ata Şaman," dedi saygıyla. "Evimde heykellerinizden biri var, çocuklarımı öykülerinizle ve öğütlerinizle büyüttüm. Şimdi yanımızda olmanız bize büyük güven veriyor. Dostluğunuz halkımın içini ısıtıyor."

Melkara, ihtiyarın övgülerini dışarı yansıtmadığı derin bir utançla kabul etti. Onu böylesine sayan ve seven birinin suratına bakıp az önceki gibi yalanlar söylemek, bir daha yaşamak isteyeceği bir durum değildi. Ama başka ne yapabilirdi ki...

Cesetleri almaya gidenlere eşlik etmesi çok yerinde olmuştu. Aksi takdirde o karmaşa içinde bile onca yıkımın ve kanın arasında bir insan kadının kıyafetinden parçalar, birilerinin dikkatini çekebilirdi. Onları herkesten önce görüp saklayabildiği için şanslı sayılırdı.

Ölesiye yorgun hissediyordu, fakat bu yaptıkları uzun yürüyüşten ileri gelmiyordu. Yapması gereken yüzleşme ve içinde bulundukları tehlike, onu şimdiden bitkin düşürmüştü.

Sen ne yaptın, küçük kız, diye geçirdi içinden.

Sen ne yaptın öyle?..

6

Kaplan, derenin içinde sakince dururken, akıp giden suyun pençelerine verdiği serinlikten çok keyif alıyordu. Başını eğip sudan birkaç yudum içti, bu arada gözlerinin önünden birbiriyle yarışan iki minik balık geçti, biri mavi diğeri pembeydi. Derenin zeminini oluşturan irili ufaklı taşların üstünde biraz yürüdü, uzakta kayalara çarpan suyun köpürmesini seyretti; bir kuş, kayalara konacakmış gibi alçaldı, son anda kanatlarını rüzgârla doldurup yükseldi. Ensesinde güneşi hissetmek hoşuna gitti; dinlendirici, huzur veren bir duyguydu bu. Başını çevirip çadıra, yavrularının ne yaptığına baktı. İki yumurcak, oyuncu bir kelebeği yakalamak için beyhude bir gayret içindeydi, oradan oraya atlıyor, birbirlerini itekliyor, arka ayaklarının üstüne dikiliyorlardı. Sonra ağır ağır kıyıya çıktı, silkelenerek üstündeki suları etrafa saçtı.

O an birdenbire kulakları kaygıyla dikildi. Sezgileri, yaklaşan birileri olduğunu söylemişti, çimenlerin üstünde bir titreşim hissetmişti. Hemen yavrularının yanına koştu, onların önüne geçti ve davetsiz misafirin yaklaştığı yöne dönüp her tür tehlikeye hazır vaziyette bekledi. Güçlü bacakları yay gibi gerginti.

Melkara, ağaçların arasından yorgun argın çıktığında, kendisine tehditkâr gözlerle bakan kaplanı gördü ve durakladı. Hayalinde harnan avcılarının paramparça olmuş, perişan cesetleri canlandı. Daha büyük bir hayvana dönüşüp kaplanı tek darbede uzaklara uçurması çok kolay olurdu, ama onun Eymar için değerini biliyordu, bu yüzden kendini tuttu.

O sırada ormandan bir başka beyaz kaplan çıkageldi. İkisi de aynı ebattaydı, sadece yeni gelen biraz daha genç görünüyordu, diğeri gibi tüyleri yıpranmamış, yıllarca oradan oraya koşturmaktan bacakları yara bere olmamıştı. Melkara'ya doğru birkaç adım attı, onu baştan ayağa süzerek iyice inceledi, sonra aniden bedeni patladı, aynı saniye içinde orta boylu, genç bir kıza dönüştü. Yüzünde sevecen bir gülümsemeyle, "Merhaba usta," dedi. "Hoş geldin, ben de seni bekliyordum. Sürprizimi beğendin mi?"

Yaşlı şaman, insanların çıplaklığına alışkındı, uzun hayatında pek çok kez başkalarının yanında üzerinde hiçbir kıyafet olmadan dikilmişti, ona bakarken çıplak bir ihtiyar değil yüce bir şaman gördüklerini biliyordu, o da diğerlerini hep böyle görmüştü. Fakat şimdi Eymar'ı süzerken kendisini rahatsız hissetti, bu kız henüz tam bir şaman değildi ve onu ilk defa karşısında bembeyaz bedeniyle çırılçıplak görüyordu; buna alışması biraz zaman alacaktı.

"Üstüne bir şeyler giy," dedi gözlerini kaçırarak. "Üşüyeceksin."

"O üşümüyor," dedi Eymar, masum bir şekilde beyaz kaplana bakarak. Kaplan, Eymar geldikten sonra rahatlamış, yavrularıyla oyuna dalmıştı. Miniklerin henüz pençeleri çıkmamış ayaklarıyla üzerine tırmanmalarına izin veriyordu. "O hiçbir zaman üstüne bir şey giymiyor, doğal olan bu değil mi?"

"Doğal olan bu," diye kabullendi şaman. "Ama onun bedeni soğuğa da sıcağa da dayanıklı. Sense kolayca hasta ola-

bilirsin. Üstelik bizim uymamız gereken insani kurallar var. Kendi aramızda olmasa bile, başkalarının yanında, bunları unutmamalıyız. Şimdi çadıra git ve giyin, seni burada bekliyorum."

Genç kız çadırdan çıktığında, üstünde gri bir gömlek ve aynı renk bir pantolon vardı. Toprağı hissetmeye alıştığı için ayakkabı giymek istememişti. Yere bağdaş kurmuş ustasının yanına gitti ve çömeldi, onu yanağından sevgiyle öptü. Sonra aynı şekilde bağdaş kurup, "Her şey için teşekkür ederim Melkara," dedi. "İçimdeki gücü açığa çıkardığın için sana minnettarım. Gözlerinle gördün, artık bir kaplana dönüşebiliyorum! Bu muhteşem bir duygu, hiç olmadığım kadar tam ve iyi hissediyorum kendimi."

"Hissettiğin sadece bu mu?" dedi Melkara, huzursuz bir ifadeyle.

"Başka ne hissetmem gerekiyor?"

"Suçluluk belki? Ya da korku? Biraz vicdan azabı? Eymar, o harnanları sen mi öldürdün? Benimle açık konuş, seni herkesten korurum, bunu biliyorsun. Ama gerçeği öğrenmem gerek."

Genç kız, iri güzel gözlerini birkaç kez kırpıştırdı. Sakin bir sesle, "Hayır, yani hepsini tek başıma avlamadım, kaplanımla birlikte yaptık. Yavrularımızı kaçırmışlardı. Kaplanımı öldüreceklerdi. Kendimizi korumak zorundaydık."

"Cesetlerin orada kıyafetinden parçalar vardı. Diğer harnanlar görmeden hepsini gizlice topladım. Bu olayı öğrenirlerse neler olur, farkında mısın? İnsanları şehirden kovmak için bahane arayan bir sürü harnan var, dostlarını, kardeşini, bize güvenip buraya gelmiş tüm insanları ne büyük bir tehlikeye attığını hiç düşünmedin mi? Nasıl yaparsın bunu?"

Eymar, yaşlı şamanın söylediklerini anlamışa benzemiyordu. Bakışları, ses tonu, sanki gerçek Delkarna'da değilmiş, bambaşka bir diyarda geziniyormuş gibiydi.

"Yavrularımızı almışlardı," diye tane tane açıklamaya çalıştı. "Karışmasaydım kaplanımı ve iki yavrumuzu öldüreceklerdi. Üç can aldık, fakat kendi türümüzden üç canı da kurtardık. Doğanın kanunu işledi, güçlü olan kazandı; olan biten bundan ibaret. Kim bize kendimizi koruduk diye kızabilir ki?"

Melkara, genç kıza hayretle baktı, öylesine içten bir ifadesi ve ses tonu vardı ki, söylediklerine yürekten inanıyor, aksi bir düşünceyi anlayamıyor gibiydi.

"Sen bir kaplan değilsin, Eymar," dedi içinde büyüyen bir kaygıyla. "Sen, kaplana dönüşebilen bir insansın. Arada büyük fark var. Hayvanlar, biz şamanlar için değerlidir. Onlara zarar verilmesine izin vermeyiz, doğru; aksi gerekmediği sürece onları koruruz, kollarız; ama ait olduğumuz ırk, insan ırkı. Hamanlar ve insanlar, hayvanlardan farklı olarak irade sahibi canlılardır. Hayvanlar, yalnızca içgüdüleriyle yaşar, seçme şansları yoktur. Kuşlar uçar, balıklar yüzer ve evet, kaplanlar köşeye sıkışırsa öldürür. Bir alternatif düşünmezler, aynı koşullarda her zaman yaptıkları neyse onu yaparlar; hayatlarını, davranışlarını değiştiremezler. Sorgulayamazlar. Bir aslan, *'Ben artık et yemeyeceğim, hayvan öldürmeyi yanlış buluyorum,"* diyemez. Bir ceylan, kurtların parçaladığı bir tavşan için gözyaşı dökmez, onu kurtarmak için kendini tehlikeye atmaz. Bu yüzden birbirlerini öldürseler bile düşman kesilmezler, kan davası gütmezler."

Melkara derin bir soluk aldı, buruşmuş parmaklarını sakalından geçirip devam etti.

"İradesi olan canlılar ise bundan fazlasıdır Eymar. Onlar, yaptıklarının sonuçlarını düşünürler, düşünmek zorundadırlar. İyi kalpli olanların vicdan sahibi ruhları vardır, kendilerini doğrudan etkilemeyen acıları da dert edinirler. Kötü kalpliler, ufak bir kıvılcımı büyük yangınlara dönüştürür, başkalarına acı vermekten haz duyarlar. Sen de içgüdülerinle değil

iradenle hareket etmelisin. Yaratacağı etkileri düşünmelisin. Üç cana karşılık üç can diyorsun, ama bu yaptığın duyulursa şehirdeki tüm insanların hayatı tehlikeye girecek. Kardeşin de buna dâhil. İstediğin bu mu? Kaplanlar, içlerinden biri öldürüldü diye kin tutmaz, birilerine karşı savaş başlatmaz, lakin harnanlar ve insanlar bunu yapabilirler."

Eymar sessiz kaldı. Başını eğip önüne baktı, kafası karışmış görünüyordu. Sonra zor duyulan bir sesle, "Bilerek yapmadım ki..." dedi. "Kaplanıma vurduklarında canım çok yandı, bana vuruyorlardı sanki. Onun acısını, korkusunu en derinimde hissettim. Kimseye zarar vermek istememiştim."

Melkara, genç kızı seyrederken kendisini suçlu hissetti. Ona fazla yüklenmişti, şamanlık eğitimi normalde çok daha küçük yaşlarda başlardı, bu kızdan bu yaşta böylesine büyük bir değişime ayak uydurmasını beklemek hataydı. Yıllarca içinde saklı kalan büyük gücü birdenbire keşfetmek ona ağır gelmiş olmalıydı. Uzanıp onu kucaklamak, elinden tutup şehre götürmek, kardeşiyle buluşturmak istedi, bu eğitime burada nokta koyabilseydi keşke. Fakat Sultan'ın askerleri onları bulduğunda, yanında güçlü bir şamanın olmasına çok ihtiyacı vardı.

"Olan oldu artık," dedi babacan bir tavırla. "Sanırım biraz yavaşlamalıyız. Bir süreliğine şekil değiştirme çalışmalarına ara verelim. Harnan avcıların dostları, onları öldüren vahşi hayvanların peşine düşebilir, bu arada etrafta bir kaplan görünümünde dolaşman hiç iyi olmaz. İnsanın hayvan şeklindeyken duygularını kontrol etmesi kolay iş değil, deneyimli şamanlar bile bazen kendini kaybedebilir. Kabahat sende değil, bende; bu olacakları görebilmem lazımdı. Ama birini eğitmeyeli öyle çok oldu ki... Benim için hayvan bedenindeyken insan gibi düşünebilmek çok doğal, bu deneyimi ilk kez yaşadığında bunun ne kadar zor olabileceğini unutmuştum. Bedenin hayvan formundayken insan gibi düşünebilmeyi,

Eymar olarak kalabilmeyi öğrenmelisin. Önce ruhunu güçlendirmemiz, seni şamanlığa alıştırmamız gerek. Ustan olarak bu olay unutulana kadar bir daha dönüşmeni yasaklıyorum."

Genç kız ağlamaklı gözlerle ona baktı. "Ama bu haksızlık..." diye mırıldandı. "O bedendeyken öylesine mutlu ve iyi hissetmiştim ki..."

"Merak etme, senden vazgeçmeni istemedim. Sadece biraz ara veriyoruz, o kadar. Bu arada boş durmayacağız, şamanlığın bir başka renkli yönünü keşfetme imkânı bulacaksın. Sana küçük bir armağan getirdim. Bakalım beğenecek misin?"

Yaşlı adam, elini bohçasına soktu ve büyükçe bir davul çıkardı. Kısa bir tutma sapı olan davulun üstüne irili ufaklı birçok ilginç şekil çizilmişti.

"Bir şaman davulu!" diye heyecanlandı Eymar. Oturduğu yerden atılıp onu ustasının elinden kaptı, birkaç adım geri çekilip hayranlıkla incelemeye başladı.

"Sakin ol! Evet, bir şaman davulu bu. Senin için özel olarak yaptım. Sana çalmayı ve dans etmeyi öğreteceğim, zamanı geldiğinde ruhlar diyarına kısa ziyaretlerde bulunmanı umuyorum. Acele etmeyeceğiz, kaplan olayındaki hataları tekrarlamayacağız, yavaş yavaş, sınırlarını zorlamadan ilerleyeceğiz. Sen de bana söz ver, öğrettiklerimin dışına çıkmayacaksın, ben yokken tek başına dans etmeye kalkmak yok! En azından başlarda ağırdan almalıyız."

Eymar, davulu bir sevgiliyi kucaklar gibi bağrına bastı. Yüzünde güller açmıştı. Başını mutlulukla evet anlamında salladı. "Sen ne söylersen onu yapacağım usta," dedi sevinçle. "Ne zaman başlıyoruz, hemen bugün, ne olur..."

Melkara derin bir iç çekti. Bu kızın yavaş yavaş ilerlemekten anladığı buysa, işleri gerçekten zor olacaktı.

7

Genç kız, kollarını kırdı ve belini hafifçe büktü. İçindeki tüm korkular, kaygılar, acı tatlı anıları, umutları, gelecekle ilgili hayalleri zihninden bir bir sildi. Davulun sesi gittikçe yükselirken, boşluğa bakan gözleri karşıdaki ağaçları ve çimenleri değil, uzanıp giden sonsuzluğu görüyordu sadece. Sonra yavaş yavaş kendini müziğe bıraktı. Kolları ve bacakları davulun temposuyla hareket ederken, beli kendiliğinden eğilip bükülüyor, hiçbir faninin öğretmediği, sanki doğduğu an aklına nakşedilmiş figürler sergiliyordu. Zaman geçtikçe kızın hareketleri sertleşti, görünmeyen bir hasımla kavga ediyor gibi vahşileşti. Dudakları aralandı, dansına eşlik eden kesik ve güçlü çığlıklar atmaya başladı. Birkaç dakika sonra, artık sanki dans etmiyor, bedenini parçalamaya, ruhunu serbest bırakmaya çalışıyor, inliyor, kükrüyor, kendinden geçmiş gibi vücudunun her parçasını farklı bir yöne savuruyordu. Bir an için bedeninden çıktığını, yükseldiğini hissetti, yerden bir ağaç boyu yukarıda, boşlukta duruyordu, çimenlerin üzerinde dans eden bir kız ve davul çalan yaşlı bir adam görüyordu. Kimdi o kız, kendisi mi? Etrafındaki her şeyin rengi alıştığından daha parlak, hatları üstünden kalemle geçilmişçesine belirgindi. Toprağın, yerin altındakilerin, havanın sesini işte şimdi duyabiliyordu. Tüm doğa bir ağızdan şarkı söylüyordu sanki, hayatında dinlediği en güzel, en ahenkli şarkıydı bu. Böylesine hafiflemiş, yüklerinden kurtulmuş, huzurlu hissettiği başka bir zaman hatırlamıyordu, o an sonsuza dek sürsün istedi.

Davulun sesi birdenbire kesildi, kız ipleri bırakılmış bir kukla gibi olduğu yere çöktü kaldı.

Eymar, gözlerini açtığında tepesinde beyaz bir perde gördü. Birkaç saniye geçip görüntünün bulanıklığı gidince, bunun çadır bezi olduğunu anladı. Çok yorgundu, tüm eklemleri sızlıyordu, başını zorlukla yana çevirdi. Kendisini kaygılı bir ifadeyle süzmekte olan yaşlı şamana baktı.

"Melkara... Ne zamandır uyuyorum ben?"

"Uzun zamandır. Bu normal çocuğum, korkacak bir şey yok. İlk kez bedenden çıkmak zordur, bitkin düşmen doğal."

"Bedenimden çıktım... Bunu yaptım, öyle değil mi? Kadim Güçler aşkına, evet, yaptım! Hatırlıyorum, yükselmiştim, kendimi dans ederken gördüm. Seni de gördüm. Ve bir müzik vardı... Yok, hayır, daha çok bir şarkı... Çok güzeldi."

Yaşlı şaman hafifçe gülümsedi.

"Güzeldir. İlk defa duyduğunda insana tanrıların sesi gibi gelir. Bir nevi öyle aslında. Doğa, Kadim Güçler'in sesiyle konuşur." Melkara'nın gülümsemesi silindi. "Ama bunu yüzlerce, binlerce kez yaptıktan sonra etkisi azalır. İnsana eskisi kadar büyüleyici gelmemeye başlar. Şöyle bir kulak kabartıp yolculuğuna devam edersin. Olması gereken de bu zaten, yoksa o şarkıya kapılıp iki diyar arasında hapis kalabilirsin, inan bana, bunun olmasını istemezsin."

Eymar, şamanın söylediklerini pek anlamamıştı. Ama bir yerlerde hapis kalma düşüncesi hoş değildi.

"Bir yolculuğa başlar gibi hissetmedim. Yükseldiğimi fark ettim ve renkler değişti, gene de aynı yerdeydim. Yabancı bir diyarda gibi değildim."

"O kadar acele etme, tez canlı seni," diye güldü Melkara. "Daha sadece birkaç kez dans ettin ve ruhunu serbest bırakmayı başardın, bu fazlasıyla iyi. Birçok kişi bu aşamayı geçebilmek için aylarca uğraşır. Ustalaştıkça daha uzaklara ve derinlere gitmeye başlayacaksın. Şimdilik yeteneğini bedeninden ayrılmak için kullanıyorsun, bu kolay gelmeye başlayınca, gücün diyar kapısını görmene yetecek. Ama bunun için daha çok erken, böyle bir şeye ihtiyacımız da yok zaten. Şu avcılar meselesi unutulsun, yeniden hayvana dönüşme eğitimine yoğunlaşacağız. Sultanlık yine saldırırsa başka bir diyarda değil, burada, yanımda olmana ihtiyacım var. Onlara karşı pençelerini özgürce kullanmana karışmayacağım, söz."

Genç kız derin bir nefes aldı. Gözlerini kapadı, bedeninden ayrıldığında etrafını saran olağanüstü renkleri hayal etmeye çalıştı, ama başaramadı. Sonra birkaç gündür görmediği beyaz kaplanı düşündü, ihtiyar şaman ona uzak durması gerektiğini bir şekilde anlatmış olmalıydı. İleride bir gün yanına dönecek miydi? Aksi takdirde tüm ormanı araması gerekse de o güzel hayvanı bulacaktı, dostluğuna ihtiyacı vardı.

Günler günleri kovaladı. Eymar, Melkara'nın ziyarete gelmediği zamanlar vaktini davul çalmakta ustalaşarak geçiriyordu. Yalnız başınayken kadim diyara geçmeyi denemeyeceğine söz vermişti, ama doğanın harikulade renkleri ve şarkısı burnunda tütüyordu. Bu yüzden şamanla birlikteyken kendinden geçercesine dans ediyor, sınırlarını sonuna dek zorluyordu. Bir süre sonra ruhunu bedeninden ayırmak, kıyafetlerini çıkarmak kadar kolay bir eylem haline geldi. Daha davulun sesini duyar duymaz vücudu transa hazır hale geliyor, birkaç saniye geçmeden kendisini ve figürlerini metrelerce yukarıdan seyretmeye başlıyordu. Şamanın dediği gibi doğanın şarkısı ve renklerdeki değişim artık ilk günlerdeki kadar aklını başından almıyor, bilincini yerinde tutabiliyordu, ama hâlâ bir kapı ya da benzer bir şey görememek onu endişelendiriyordu. "Ya gücüm bu kadarsa," diye soruyordu kendine, "Ya hiçbir zaman o kapıyı bulamayacak, kadim diyarın toprağına ayak basamayacaksam?" Bunları düşünmek içini bunaltıyor, kaygılar kâbuslara dönüşüyor, gene de eğitime ara verir korkusuyla şamana anlatamıyordu.

Dansta ustalaştıkça, rüyalarında uzun kuleleri olan gizemli kaleyi daha sık görür olmuştu, her seferinde içeri girmek için sınırlarını sonuna dek zorluyor, fakat sonunda daima dalgaya yenik düşüyordu. Surların ardında kendisi için önemli birinin beklediği duygusundan bir türlü kurtulamıyordu. O, her kimse yardımına ihtiyacı vardı, ona ulaşmak zorundaydı; neden başaramıyordu? Böyle gecelerin sabahında uzun bir

yürüyüş yapmış gibi yorgun uyanıyor, tüm eklemleri gerçekten dalgalarla boğuşmuş gibi ağrıyordu. Bazen Darok'u eski günlere nazaran ne kadar seyrek düşündüğünü fark ediyor, ona olan sevgisinin azalmasından korkuyor, sonra onu hayal ettiği anlar içinde büyüyen özleme tutunuyor ve bir araya geldikleri zaman her şeyin eskisi gibi olacağına inanıyordu.

Harnanlar, namlı avcılarını öldüren kurt sürüsünü bulmak için ormana birkaç kez gruplar halinde girmiş ama elleri boş dönmüşlerdi. Zaman içinde bu olayın yankıları dinmiş, eskisi kadar konuşulmaz olmuştu. Bunda Melkara'nın mahalle temsilcilerine ormanda birkaç kurda rastladığını, onlara şehirden uzağa gitmelerini söylediğini anlatmasının da etkisi vardı. Şaman, kendisini içtenlikle seven harnanlara yalan söylemekten hoşlanmıyordu, fakat gerçeği öğrenirlerse yaşanabilecekler, bundan çok daha endişe vericiydi. Bir süre sonra söylentiler ve dedikodular tamamen kesildi, herkes günlük hayatın koşturmacasına geri döndü.

Yaşlı şaman, öğrencisindeki gelişimden memnundu. Uzun yıllar sonra ilmini yeniden birine aktarabiliyor olmak onu mutlu ediyordu. Genç kızın kaygılarını hissedebiliyor fakat bunu dile getirmiyordu, er geç kapıyı görecek ve kadim diyara geçecekti, bundan şüphesi yoktu. Bu kız, yetiştirdiği en yetenekli çıraklardan biriydi.

O günün ne kadar yakında olduğunu bilse, belki bundan sonra yaşanacak her şey çok farklı olurdu.

8

"Hadi artıkkk... Tısss... Isırmakkkk... Tısss... İstiyorummm!"

Ferago, omuz hizasında kıvrılıp duran, çatallı diliyle dudaklarını yalayan yılan başlı kuyruğunu boğazından yakaladı. Ona çatık kaşlarla bakıp, "Sessiz ol!" diye fısıldadı. "Yerimizi belli edeceksin!"

Yılan kuyruk, önce af dileyen gözlerle sahibine baktı, güçlü parmaklar gevşedikten sonra kendisini kıskaçtan kurtardı, öfkeyle atılıp harnanın kolunu ısırdı.

"Bunu yapppmaaa... Tısss... Demiştimmm!"

Ferago, elinin tersiyle yılanbaşa okkalı bir tokat attı. Sonra tehditkâr bir ifadeyle parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı.

"Bir daha sesini duyarsam, seni kökünden söker atarım!"

Yeterince etkili bir uyarıydı. Yılanbaş, boynunu büküp kös kös sahibinin sırtına dolandı, asık bir suratla hareketsiz kaldı.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" diye sordu, Ferago'nun hemen yanında duran Teraz, o da diğer üç harnan gibi dizlerinin üstüne çökmüştü. İri cüsseleriyle kendilerini ağaçların ardına zor gizlemişlerdi.

"Ne demek yapacak mıyız? Buraya boş yere mi geldik. Elbette yapacağız!"

"Onlar olduğuna emin misin? Belki de sadece benzettin? Tüm insanlar birbirine benziyor zaten..."

"Saçmalama. Elbette onlar. Ben bu iğrenç yüzleri hiçbir yerde unutmam. Avcılarımızı katleden serseriler bunlar işte."

"Melkara kurt saldırısı olduğunu söylemişti," diye mırıldandı Teraz, tedirgin bir ifadeyle. Ağabeyinin sinirlendiği zaman ne kadar hoyrat olabildiğini biliyordu, az dayağını yememişti, gene de yapmak üzere oldukları şey onu kaygılandırıyordu.

"Melkara'yı Kadim Güçler çarpsın!" diye tükürür gibi cevap verdi Ferago. "Avcıları gömenlerden biri gençliğinde şifacılık yapıyormuş. *'O yaralar, kurt yarasına hiç benzemiyordu,'* deyip durmuştu. *'Kurtların bu kadar geniş pençeleri olmaz,'* diye çok dil döktü, fakat kimse ciddiye almadı. Bizim aptallar kendi harnanımıza değil, o insan şamana inanmayı tercih ettiler! Ama sana *'Duydum,'* diyorum, kendi kulaklarımla duydum! Bu serseriler kahkahalar atarak söyleşiyorlardı,

duvarın arkasındaydım, beni fark etmediler, o yüzden rahat rahat konuştular. Avcılara ormanda uyurken saldırmışlar, kocaman baltalarla parçalamışlar onları. Zaten uyanık olsalardı çıtkırıldım insanlar, kıllarına bile dokunamazdı. Bu iblisler atalarımızın soyunu kurutttular, şimdi aynı şeyi burada, bizim şehrimizde yapmaya başladılar. Buna göz mü yumacağız!"

Teraz'ın arkasındaki üç harnan genci, yumruklarını havaya kaldırıp alçak sesle homurdandılar. Ferago, istediği onayı almıştı, küçük kardeşine başka itiraz istemediğini belli eden sert bir bakış fırlattı, sonra önüne döndü. Biraz ileride, yaktıkları ateşin etrafında uyuyan dört insana baktı. Beşincileri bir ağaca sırtını vermiş, nöbet tutuyordu, gerçi o da uyukluyor gibiydi. Her şey çok çabuk olacaktı, onlardan hem atalarının hem de kırılan gururunun intikamını alacaktı.

"Silahlarınızı hazırlayın," dedi arkadaşlarına, sırtına dolanmış uyuklayan kuyruğuna bir fiske vurdu. Yılanbaş, zamanın geldiğini anlayıp hevesli bir şekilde öne uzandı. Sivri dişlerini gösterip tısladı.

Bugün kullanacakları silahları, özel olarak hazırlamışlardı. Kardeşi Teraz bazen kendisini utandıracak kadar ürkek olsa da en azından bu konuda çok yetenekliydi. Kalın, sağlam sopalara hayvan dişleri çivilemişti, böylece adamları bulanlar, onlara vahşi hayvanların saldırdığını düşünecekti. Kendi avcılarının başına gelenler yüzünden ormanda bu tür şeylerin olabildiği kanısı zaten yaygındı. Kimse onlardan şüphelenmeyecekti.

Teraz ve diğerleri ne olur ne olmaz diye tanınmamak için yanlarında getirdikleri kahverengi başlıkları boynuzlarına takarlarken, Ferago yarım ağız gülümsedi. Onun saklanmaya niyeti yoktu, ne bu insanlardan ne de insan dostu Meclis Başkanı'ndan korkuyordu. Zaten geride şahit bırakmayacaklardı.

Adamlara bakarken içindeki öfke ve intikam hissi büyüdü,

kontrol edilemez oldu. Boş olan elini kaldırdı, "Gidiyoruz," dedi alçak sesle.

Harnan gençleri sivri dişlerle kaplanmış sopalarını kavramış, usul usul yaklaşırlarken, Urenez yaslandığı ağacın dibinde uykuya yenik düşmemeye çalışıyordu. Yorucu bir gün olmuştu, tek bir geyik yakalayabilmek uğruna bütün gün oradan oraya koşturmuşlardı. Gerçi Meclis Başkanı, insanların mahallesine düzenli olarak yiyecek gönderiyordu, ama sadakayla geçinmek hoşlarına gitmiyordu. Dinlenme hayalleri kurarken kısa çöpü çekip nöbete kalan kişi olunca bildiği tüm tanrılara lanet okumuştu. Doğrusu inançlı biri sayılmazdı, gene de onca küfürden ve lanetten sonra tanrıların gazaba gelmesinden biraz korkmamış değildi.

Tanrıların gazabı değil belki, fakat genç bir harnanın gazabı hiç beklemediği şekilde, birdenbire geliverdi. Yakınlarda bir çıtırtı duyduğunda bunun bir hayvana ait olduğunu düşünüp aldırmaz bir tavırla o yöne bakmıştı. Üzerine doğru hızla koşmakta olan irikıyım harnanı görünce bir an uyuyakaldığını, bunun bir kâbus olduğunu sandı. Birkaç saniye sonra harnanın attığı savaş çığlığını duyunca, gördüklerinin rüyadan ibaret olmadığını korkuyla anladı. Hemen sonra o harnanı tanıdı, üç gün önce, insanların yaşadığı mahallenin girişinde kapıştıkları delikanlıydı bu. Birkaç çocuğu itip kaktığını görünce, arkadaşlarıyla birlikte onu iyice bir benzetmişlerdi. Delikanlı, mahallesine doğru uzaklaşırken intikamını alacağını haykırmıştı onlara, bir gencin hezeyanı sayıp gülüp geçmişlerdi. Meclis Başkanı'nın harnan halkına, insanlara dokunmamalarına dair verdiği buyruk açıktı. Birinin bu emri çiğneyebileceği akıllarına gelmemişti.

Hızla toparlanıp kılıcını çekmeye çalıştı, ama harnan çok hızlıydı. Sivri dişlerle kaplı kalın sopa, omzunun biraz üstüne indi ve boynu o anda kırıldı.

Derin bir uykunun kucağında olan avcılar, üzerlerine yağ-

mur gibi inmekte olan sopalarla uyandılar. Kendilerini savunmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Harnan gençlerinin güçlü darbeleri altında bedenleri kısa sürede pelteye döndü. Yılan kuyruklar fırsat buldukça atılıp kollarından, bacaklarından parçalar kapıyordu. Gençler durduklarında soluk soluğaydılar, üzerleri dâhil her taraf, kanla kaplanmıştı.

İlk zafer çığlığını Ferago attı. Arkasından diğerleri de buna katıldı. Hemen dibinde yatmakta olan adamın cesedini ayağıyla dürttü, eğilip suratına tükürdü.

"Harnan katilleri..." diye fısıldadı kulağına. "Ellerinizde atalarının kanı var. Hem de binlercesinin... Beni dövüp öylece gidebileceğinizi mi sandınız! Hiçbir aşağılık insan Ferago'yu itip kakamaz!"

Doğrulduktan sonra, az önce yaptıkları şey yüzünden biraz şaşkın, biraz da ürkek görünen arkadaşlarına baktı. İlk anın heyecanı geçince, önlerinde yatan paramparça bedenler ve üstlerinden damlayan insan kanından kaygılanmışa benziyorlardı.

"Onlara vahşi hayvanlar saldırdı!" diye bağırdı, kendinden emin bir sesle. "Şehre döndüğümüzde bu olaydan kimseye bahsetmeyeceğiz. Bugünü hiç yaşanmamış gibi aklımızdan sileceğiz. Etrafa iyice bakın, geride bir iz bırakmayalım. Herifleri de kontrol edin, öldüklerinden emin olun."

Teraz, ağabeyinin hışmından korktuğu için bacaklarının titremesini saklamaya çalışıyordu. Burada olmaktan en az kendisi kadar rahatsız olan kuyruğu çoktan sırtına saklanmıştı. Dizlerinin üstüne çöküp az önce isteksizce vurduğu adama eğildi, nefesini dinledi. Ne kadar gönülsüz vursa da, diğerlerinin bunu anlamaması için onu fena halde benzetmişti. Kulağını ağzına yaklaştırdı, adamın az da olsa nefes aldığını fark edince içi rahatladı. "Özür dilerim," diye fısıldadı sadece onun duyabileceği şekilde. "Sakın hareket etme, yoksa seni öldürürler."

Doğrulup sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle, "Nalları dikmiş!" diye bağırdı. "Hadi gidelim artık buradan."

Diğer harnanlar da bir an evvel uzaklaşmak istedikleri için onu hararetle desteklediler. Ferago itiraz etmedi, nasıl olsa istediğini almıştı. Dibindeki cesedi son bir kez hınçla tekmeledikten sonra geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Orada küçük bir dere vardı, şehre dönmeden önce iyice bir yıkanmaları, üzerlerindeki kandan ve insan parçalarından kurtulmaları gerekiyordu.

Arkasına dönüp bakmadı, ama kardeşiyle arkadaşlarının onu takip ediyor olduklarını adı gibi biliyordu.

9

"Yardım edin... Ne olur, yardım edin..."

Eymar, çadırın dışından gelen sesi duyduğunda davulu çalmayı bıraktı. Başta sesin kaynağını tam anlamamıştı, rüzgâr ya da bir hışırtı olabileceğini düşünmüştü, öylesine zayıftı, sonra yeniden duyunca kelimeleri seçmeyi başardı. Davulu bir kenara fırlatıp hemen dışarı koştu.

Çok uzun zamandır ilk defa Melkara dışında bir insan görüyordu. Ona hâlâ insan denebilirse elbette. Bütün kemikleri birbirine girmişti sanki; kolları, bacakları ürkütücü şekilde yamuk duruyordu, her yanı kan ve çamur içindeydi, uzun zamandır sürünüyor olmalıydı.

"Yardım edin..." diye bir kez daha inledi adam, son gücünü harcayarak. Genç kızı gördükten sonra, amacına ulaşmış, dinlenmeye çekilebilirmiş gibi yüzünü nemli toprağa gömdü.

Eymar, bir an ne yapacağını bilemedi. Şehre koşup Melkara'yı bulmaya mı çalışmalıydı? Ama şehir çok uzaktaydı, oraya gidip dönene kadar adam dayanabilir miydi? Hem Melkara'yı çabuk bulabileceğini nereden biliyordu? İhtiyar şaman, kim bilir şu an hangi mahalledeydi?

Eğilip adamı sırt üstü çevirdi, en azından böylece daha rahat nefes alabilirdi. Gözlerindeki perişan, titrek bakışı görünce içinde bir sızı büyüdü.

"Ne oldu sana?" diye sordu, cevap aramaktan çok isyan edercesine. Bir insanı bu hale neyin getirdiğini merak ediyor, bu zalimliğe anlam vermeye çalışıyordu.

"Harnanlar..." diye inledi adam, suratına yayılan bir korkuyla. Sanki üzerine inen sopayı ve sivri dişleri yeniden yaşıyordu.

Eymar, bunu duyduğu an şehre gitme fikrini aklından çıkardı. Neler olmuştu acaba, harnanlar ve insanlar birbirine mi girmişti? Bir an aklına ustasının söyledikleri geldi, kaplanıyla birlikte o avcıları öldürmelerinin doğurabileceği sonuçlar... Yoksa korktukları olmuş muydu? Kardeşini düşündü, kaygıları büyüdü, ama sonra hayalini Melkara'nın güçlü ve kendinden emin bakışları doldurdu, ustası ona zarar gelmesine asla izin vermezdi. Her şeyden önce ayaklarının dibinde yardım dilenen bu zavallıyla ilgilenmeliydi.

"Seni terk etmeyeceğim," dedi, kararlı bir sesle. Onun başına gelenlerde bir payı olabileceği düşüncesi kararlılığını artırdı. Bu adamın ruhunu ne pahasına olursa olsun geri getirecekti. Aylardır bu ana hazırlanıyordu, ustasından öğrendikleri sonunda bir işe yarayacaktı. Bu adamın kendisi yüzünden öldüğünü düşünerek yaşayamazdı. Hayır, bu mümkün değildi.

Bir hışımla çadıra girdi, üzeri şamanların kutsal işaretleriyle süslü tek parça dans kıyafetini giydi. Davulunu alıp dışarı çıktı, adamın birkaç adım uzağında çalmaya ve dans etmeye başladı.

Yaptığı işe öylesine odaklanmış, öylesine hırslanmıştı ki, daha dansın ilk anlarında bedeninden sıyrılıverdi. Bu sefer hissettikleri öncekilerden farklıydı, davulun sesi daha keskin, dans figürleri daha bir sertti. Yukarıdan bedenine bakarken, kendinden geçmiş bir halde oradan oraya sıçrayan, titreyen,

çığlıklar atan bir kız görüyordu, sanki dans etmiyor, görünmeyen bir düşmanla savaşıyordu. Delkarna'nın tüm renkleri yine değişmiş, olağanüstü bir parlaklık kazanmıştı. Taşlar, kelebekler ve deredeki su dile gelmiş, doğa muazzam şarkısını söylemeye başlamıştı. Bir noktaya kadar her şey aynı, artık alıştığı gibiydi. Gene de farklı olan, daha önceki seferlerde görmediği bir şey vardı. Gözden kaçamayacak, diğer her detayı gölgede bırakacak bir şey.

İleride rengârenk ışıklar içinde dev bir kuğu kanat çırpıyordu. Hayatında hiç bu kadar güzel bir hayvanla karşılaşmamıştı. Havada süzülerek ona doğru yaklaştı. Bu sanki yerde yürümek kadar doğal, her zaman yaptığı bir şeydi.

"Merhaba," dedi. "Sen kapı mısın? Doğrusu böyle hayal etmemiştim. Gerçek bir kapı göreceğimi sanıyordum."

Kuğu, halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

"Beni herkes farklı görür. Kendi karakterine ve kalbine en uygun kapıyı kullanır. Beni şekillendiren, bana bir vücut kazandıran senin duyguların. Düşündüklerin ve söylediklerinin aksine, içten içe kadim diyarlara geçişinin böyle olmasını arzuluyordun. Sıradan, gerçek bir kapıdan değil."

Eymar'ın yanakları kızardı, kuğunun sesi, doğanın şarkısını söyleyen sesle aynıydı. Onun doğruyu söylediğini biliyordu, her şey şu an tam da olması gerektiği gibiydi. Hiç çekinmeden kuğunun sırtına tırmandı ve dengesini buldu. Bir ışık denizinin içinde gibiydi, arada bir kopan ışık parçaları etrafında süzülüyordu. Kuğunun boynuna sarıldı ve "Gidelim," dedi, "Kurtarmam gereken bir adam var."

Kuğu karşılık vermedi. O sadece kapıydı, yolcunun gideceği yer ya da yapmak istedikleri onu ilgilendirmezdi. Kanatlarını çırpıp yükselmeye başladı. Birkaç saniye sonra, geride sadece kendinden geçmiş bir halde dans eden bir kızın ve yarı ölü bir adamın bedenleri kalmıştı.

10

"Buraya neden gelmiştim?.."

Eymar, kırmızı ve yeşil renkte minik taşlardan oluşan vadide tek başına yürürken aklında sürekli bir soru dönüyordu.

"Buraya neden gelmiştim?.."

Günler önce ışıktan bir kuğunun üzerinde kendinden emin bir şekilde uçtuğunu anımsıyordu. Kuğu buraya geldikten sonra bir daha ağzını hiç açmamıştı. Onu yüksek dağlarla çevrelenmiş geniş bir vadide indirmiş ve sessizliğini koruyarak uzaklara kanat çırpmıştı. Yalnız kaldığı an, yalçın dağlara ve göz alabildiğince uzanan vadiye bakıp hiç bilmediği bir diyarda, yol gösterebilecek kimsenin olmadığı bir mekânda bulunduğunu fark etmişti. İlk günler buraya neden geldiğini bildiğini anımsıyordu. Kararlı bir şekilde yürürken onu yönlendiren belirgin bir amacı vardı. Önemsediği birini ya da bir şeyi bulmak zorundaydı. Ama günler geçtikçe bu amaç, buraya gelmeden önceki hayatına dair tüm diğer izler gibi yavaş yavaş aklından silinmişti. Şimdi bölük pörçük sahneler, suratlar ve duygular dışında hiçbir şey hatırlayamıyordu. Yalnızca yürüyordu, onu sonsuzluğun içinde eriyip gitmekten koruyan sadece hareket ediyor olmakmış gibi durmadan, dinlenmeden, yorgunluğuna inat yürüyordu.

Vadide kimseye rastlamamıştı, ne bir insana ne de başka bir canlıya, orada nefes alan tek şey kendisiydi sanki. Bir ağaç, bir çalı ya da gökyüzünde bir bulut da yoktu. Arada bir duyar gibi olduğu bir davul dışında, kalbinin atışını dinleyebileceği kadar sessizdi ortalık. Davulun sesi nereden geliyor, ayırt edemiyordu; ayırt edebilse oraya doğru yürüyecek, onu çalan kişiyi bulmayı deneyecekti, fakat ses her yerden geliyor gibiydi.

Yorgunluğa yenik düştüğü, dizlerinin üzerine çöküp kaldığı bir gün, uzun zamandır ilk defa davuldan başka bir ses işitti.

"Hişşşt! Küçük kız? Sen kimsin?"

Başını kaldırıp etrafa bakındı. Görünürde kimse yoktu, bu bir rüya mıydı acaba?

"Hişşşt! Sana diyorum! Baksana buraya."

Gözleri aşağı indi, yerdeki bir çatlaktan başını çıkarmış minik bir yaratık gördü. İki avuçtan daha iri olmayan yaratığın vücudu kırmızı yeşil beneklerle bezeliydi. Başı üç insan parmağı kadardı, cüssesine göre büyük sayılabilecek tek bir gözü, sürekli gülüyormuş gibi görünen, uçları yukarı kıvrık bir ağzı vardı.

"Sonunda... Beni hiç fark etmeyeceksin sandım. Boş boş dolanıyorsun günlerdir, derdin ne senin?"

"Beni daha önce gördün mü?" diye şaşırarak sordu Eymar. Bir yandan da yaratığın türünü anımsamaya çalıştı. Aslında eski hayatında bunu bilip bilmediğinden emin değildi.

"Hem de defalarca," dedi yaratık kıkırdayarak. "Bir çember çizip duruyorsun. Buradan kaç kez geçtin, sayısını unuttum. Bir keresinde az daha üzerime basıyordun, kızdım sana ama sonra acıdım. Çok çaresiz bir halin vardı. Son gördüğümden beri o halin pek değişmemiş."

"Çember mi çiziyorum?" Eymar başını kaldırıp etrafındaki dağlara baktı, hepsi birbirine öyle benziyordu ki, ne yöne yürüdüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

"Adın ne senin?" diye sordu yaratık.

"Eymar," dedi genç kız, "Eğer doğru hatırlıyorsam..."

"Benimki de Lusef. Vadinin altında yaşarım. Sen nerede yaşıyorsun?"

"Bilmiyorum..."

"Neden buradasın?" diye sordu Lusef, merakla. Yangın içinden bir elini çıkardı, insan eline benziyordu, kafasının arkasını kaşıdı.

"Onu da bilmiyorum..." dedi Eymar, mahzun bir ifadeyle. "Önemli bir iş için geldim. Ama sonra onu unuttum. Nereden geldiğimi, kim olduğumu da. Sadece bir davul sesi hatırlıyo-

rum. Dans eden genç bir kız ve bir adamın gülümseyen suratı. Bir de küçük bir kız var, minik bir çocuk. Bu görüntüler aklımda yanıp sönüyor bazen, ama birbirine bağlanmıyor. Burası tam olarak neresi, onu bile bilmiyorum."

"Birinci kattasın," dedi yaratık, anlayışlı bir ifadeyle. "Davul ve dans demek, sen bir şaman olmalısın, şamanları severim. Lakin diyara bu kattan girdiğine göre sadece bir çırak olmalısın. Zavallım benim, yoksa kayıp mı oldun? Ustan sana hazır olmadığını söylemedi mi? Siz çocuklar hep böyle yapıyorsunuz, kendinize fazla güvenip boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz. Senin gibi kaybolan başka şamanlar da görmüştüm, bazıları yıllardır amaçlarını hatırlamaya çalışarak yürümeye devam ediyorlar."

Eymar, üzgün ve korkmuş bir ifadeyle ağlamaklı oldu. Buradan hiç çıkamama düşüncesi içini dehşetle doldurmuştu. Suratlarını gördüğü o insanları, kim olduğunu hiçbir zaman hatırlayamayacak mıydı? Sonsuza kadar yalnız mı kalacaktı? Ellerini yüzüne koydu, gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü.

"Offf..." dedi yaratık, diğer elini de çıkarıp çenesini sıvazladı. "Ağlama öyle hemen, dedim ya, ben şamanları severim. Hem sen tatlı bir çocuksun, diğerleri gibi kasıntı değilsin, hatırlamana yardım edeceğim. Seni burada tek başına bırakmayacağım, güven bana. Hadi aşağı gel, sana evine dönüş yolunu göstereyim."

Yaratık, yarığın içinde gözden kayboldu. Sonra yarık, yavaş yavaş genişlemeye başladı. Kırmızı ve yeşil taşlar eriyip yok oluyor, yerdeki boşluk bir insanın girebileceği kadar büyüyordu. Eymar ayağa kalktı ve birkaç adım geriledi. Yarığın genişlemesi tam ayaklarının dibinde son buldu.

"Geliyor musun?" diye bir ses yükseldi yerin altından. "Sonsuza kadar bekleyemem."

Genç kız, birkaç saniye ne yapması gerektiğini düşündü. Başını kaldırıp etraftaki dağları yeniden süzdü, günlerdir yü-

rüyordu ve hiç ilerlemişe benzemiyordu. Belki de gerçekten yaratığın dediği gibi çember çizip durmuştu. Ne yapacağını, nereye gideceğini bilmiyordu, buraları tanıyan birinin yol göstermesine çok ihtiyacı vardı.

"Kaybedebileceğim ne var ki?" diye mırıldandı boşluğa, sonra eğilip yarığa baktı, aşağı doğru uzanan bir merdiven gördü. Cesaretini toplayıp basamakları inmeye başladı.

"Geliyorum, beni bekle,"

"Buradayım tatlı çocuk," diye karanlığın içinden seslendi yaratık. "Çabuk ol, bekliyorum."

Eymar, basamakları inerken yukarıdan gelen bir gürültü duydu. Başını kaldırıp baktı, az önce eriyen taşların yerini yenileri alıyor, yarık hızla kapanıyordu. Çok geçmeden ilk hali kadar küçülmüştü. Zifiri karanlığa gömülmemiş olması başta onu şaşırttı, sonra duvarlardaki bazı taşların hafif hafif parladığını fark etti. Aşağısı loş olsa da etraf görülebiliyordu, gene de kırık bir basamağa ya da boşluğa basmamak için merdivenlerin sonuna kadar gözlerini dört açtı.

İndiği yer iki, üç insan boyunda, geniş bir mağaraydı. Oldukça basit döşenmişti, taşlardan bir masa ve oturacak bir yer dışında hiç eşya yoktu. İnsan eli boyutunda bir yaratığın neden bu kadar büyük bir yerde yaşadığını merak etti, hem ufaklık nereye kaybolmuştu, görünürlerde yoktu?

"Neredesin Lusef?" diye seslendi, "Geldim, ben buradayım. Çok vaktini almak istemiyorum. Evime dönüş yolunu göster, hemen gideyim. Beni merak etmişlerdir."

"O kadar acele etme, küçüğüm," dedi arkasından bir ses. Minik yaratık değildi bu, kalın, güçlü, ürkütücü bir sesti. Tüyleri diken diken oldu, korku içinde o tarafa döndü.

Loş mağarada duvarın dibinde, bir insan boyunda ama olağanüstü iri, köpek başlı bir azman duruyordu. Minik yaratık, onun geniş omuzlarına tünemiş, kollarını kavuşturmuş, mutlu bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Getirdim işte Matika," dedi Lusef, kendisinden gurur duyan bir sesle. "Sana söylemiştim, çok güzel değil mi? Gencecik, taptaze, tam ağzına layık!"

"Evet Lusef," diye dilini şapırdattı Matika. "Bu defa becerdin gerçekten. Bana sürekli yaşlı, pörsümüş ruhlar getirmenden bıkmıştım, bu hep arzuladığım gibi, tam kıvamında bir ruh. Merak etme, çocuğum, canın yanmayacak. Ruhunu emdiğim zaman benim bir parçam olacaksın, içindeki boşluk, hatırlama ihtiyacı, hepsi yok olacak. Artık hiç acı çekmeyeceksin. Matika sana iyi bakacak."

Köpek başlı yaratık duvarın dibinden uzaklaştığı zaman, Eymar onu daha net gördü. Boynunun altından beline kadar öbek öbek kılla kaplıydı. Ayakları üç tırnağı olan kocaman pençelerden oluşuyordu. Kollarının bittiği, ellerinin olması gereken yerde büyük vantuzlar vardı. Başı bir köpeği andırmasına karşın, ağzı da vantuza benziyordu. Ruhunu emmekten ne kastettiğini şimdi daha iyi anlamıştı. Panik halinde merdivenlere doğru geriledi, ama yarığın kapandığını, burada kapana kısıldığını anımsadı. Yüreğinin yarısı korkuyla, diğer yarısı onu aldatan Lusef'e karşı duyduğu öfkeyle doldu. Kalbi büyük bir hızla çarpmaya, kanı damarlarında çağıldamaya başladı. En azından gerçek bir bedeni olsaydı öyle olacaktı ve ruhu o an, bu duyguları yaşayanların hissedeceğinden daha derin hissediyordu.

Matika, kendinden emin bir şekilde yaklaştı. Vantuzlar ona dokunacağı anda, genç kızın içinde bir enerji dalgası kabardı, önüne çıkan her seti yıkacak kadar güçlüydü. Ruhu birdenbire patladı, bir saniye içinde milyonlarca parçaya bölündü, aynı saniye içinde parçalar birleşti, devasa ölçülerde, beyaz bir kaplana dönüştü.

Matika patlamanın etkisiyle birkaç metre geriye uçtu ve kıç üstü yere oturdu. Lusef, sahibinin omzundan düşüp taş zeminde taklalar attı, durabildiği zaman her yanı morarmıştı.

"Seni kaltak..." diye kükredi Matika, köpek başından salyalar saçarak. Hemen ayağa fırlayıp vantuzlarını çaprazladı, yeniden saldırmaya hazırlandı. Ama karşısındaki dev hayvan, hiç de kolay bir lokma gibi görünmüyordu. Hamle yapmak için tereddüt etti.

"Aptal Lusef! Sadece bir çırak demiştin! Çömezin biriydi hani! Şunu alt edeyim, seni okkalı bir dayak bekliyor!"

Lusef, korku içinde sürünerek duvardaki bir deliğe sinip kaldı. Şu an sahibinin öfkesinden mi yoksa sivri dişlerini gösterip kükreyen kaplandan mı daha çok korkuyordu, emin değildi.

Matika, beyaz kaplanın etrafında bir çember çizmeye başladı. Ona arkasından saldırmak daha iyi olacaktı, kocaman dişleriyle ruhunu paralamasını hiç istemezdi. Fakat kaplan, çevik bir hareketle dönünce yine yüz yüze geldiler. Dev hayvan, ani bir hamleyle atıldı, pençelerini hasmının başına iki yönden savurdu. Matika, acı içinde gerileyip duvara yaslandı, suratını vantuzlarının arasına aldı.

"Tamam, git buradan! Seni istemiyorum! O çok kıymetli ruhun sana kalsın! Defol git evimden, sonsuz yürüyüşüne devam et, sana muhtaç değilim!"

Eymar, birdenbire içerisinin aydınlandığını fark etti. Başını kaldırıp baktı, tepedeki yarık yeniden genişlemişti. Hızla dönüp basamakları atlayarak çıkmaya başladı. Kaplan halindeyken insan bacaklarıyla hareket edebildiğinden çok daha çevikti. Merdivenlerin sonuna geldiğinde olanca gücüyle sıçradı, bir insan ebadında genişlemiş yarığı parçalayarak vadiye çıktı. Etrafa saçılan kırmızı ve yeşil taşlar, bir yağmur gibi aşağı düştüler.

Vadinin altından Matika'nın öfkeli haykırışları duyuluyordu.

"Buraya gel Lusef! Kaçma benden, o dayağı yiyeceksin!"

Beyaz kaplan, yönünü uzaktaki dağlara çevirdi ve olanca

hızıyla koşmaya başladı. Bu kez çember filan çizmeyeceğinden emindi. Taşları döven güçlü pençeleri ve tüylerini okşayan rüzgârın sesi, kendine güvenini geri getirmişti.

11

Eymar dağlara doğru koşarken, yorulması gerektiğini düşündüğünde üstüne bir ağırlık çöküyor, bunca zamandan sonra acıkması gerektiğini düşündüğünde karnı gurulduyordu. Öyle anlarda durup biraz dinleniyor, havayı kokluyor, bu düşüncelerden arınabildiği zaman yorgunluğu ve açlığı kayboluyor, gücünü toplayıp yeniden koşmaya başlıyordu. Sanki duyguları gerçek değildi, onları kendi yaratıyordu. Güneş burada da doğup batıyordu, ama eskiden yaşadığı yere göre daha mı hızlı daha mı yavaş, kestiremiyordu.

Günlerce koştuktan sonra, sonunda dağların arasındaki geçide ulaştı ve kırmızı yeşil vadiyi geride bıraktı. Ufukta bulutlardan dökülen bir şelale vardı, bu kadar uzaktan bile böylesine görkemli göründüğüne göre aklının alamayacağı kadar büyük olmalıydı. Bir yönde geniş bir orman uzanıyordu, sakin bir yere benziyordu, fakat içinde orası hakkında garip, rahatsız edici bir his büyüdü, sanki ağaçların ardında karanlık, tedirgin edici bir şeyler gizliydi. Diğer yöne baktığında, fazla uzak olmayan bir noktada rengârenk çiçeklerle çevrelenmiş bir gölcük ve yanında dikdörtgen şeklinde, devasa bir ayna gördü. Seçenekler arasında en çok ilgisini çeken o oldu, pençelerini toprağa vurup oraya doğru koşmaya başladı.

Gölcüğün suyu çok berraktı, çiçekler huzur verici kokuyordu. Aynanın çevresi altın renginde ince bir tabakayla sarılmıştı. Dimdik ayakta duruyor, karşıdaki dağları ve ormanın bir kısmını yansıtıyordu.

Önüne yürüdüğü zaman, aynadaki görüntüsüne bir süre tanımaya çalışarak baktı. Beyaz, büyük bir kaplandı gördüğü,

bir yandan çok aşina, diğer yandan olabildiğine yabancıydı. Tam olarak kendisi değildi, bir kostümdü sanki, bunu düşündüğü an birdenbire, kaplana dönüşmesi gibi patlayarak değil, bir çamurun yoğrulması gibi yavaşça şekil değiştirdi, genç bir kadın oldu.

Eymar aynadaki aksine bu kez daha bir dikkatli baktı. Bu kadar yabancı bir yerde çırılçıplak olmak onu biraz utandırdı, kaplanın tüylerinden sonra narin teniyle üşüdüğünü hissetti. Birdenbire yansımasının üzerinde simsiyah, yere kadar uzanan, şık bir elbise belirdi. Gözlerini ondan ayırmadan eliyle yokladı, parmakların altında, göğüslerinin ve belinin üstünde kumaşı hissetti.

"İstemem yeterli mi..." diye geçirdi içinden. "Yalnızca hayal etmem yetiyor mu?"

Bu defa kısa kollu bir yeleğin ve bol bir pantolonun içinde olmayı hayal etti. Aynadaki yansıması birkaç saniye sonra bu kıyafetleri üstüne geçirdi. Bu kez gözlerini kaydırıp baktı, yelek tam arzuladığı gibiydi. Bu oyun hoşuna gitmişti, bebeğini giydiren küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdadı.

"Keşke Natensi burada olsaydı, o da bundan çok hoşlanırdı..."

İçinde ansızın bir merak büyüdü. Acaba bilinçsizce söylediği bu isim kimin ismiydi, onu büyük bir sevgiyle anmıştı, muhtemelen hayatında önemli yer kaplıyordu, ama nesi oluyordu? Bunu düşündükçe sorular aklına hücum etti, buraya neden gelmişti, daha önce nerede yaşıyordu, arada bir zihninde yanıp sönen suretler kimlere aitti? Yalnızlık ve çaresizlik dayanılmaz oldu, gözlerinde birkaç damla yaş birikti.

Üzerindeki kıyafetler bu kez kendiliğinden değişti. Şu an yansımasının üstünde kolları işlemeli, kırmızı renkte bir ceket vardı, kahverengi bir pantolon giymişti. Erkeksi görünüyorum diye düşündü. Bu kıyafette ona aşina gelen, iyi hissetmesini sağlayan bir şeyler vardı.

Birdenbire aynanın yüzü dalgalandı, yansıması kayboldu. O an kendisinin de yok olacağından korktu, birkaç adım geriledi, fakat hiçbir şey olmadı. Ayna dalgalandıkça değişti, sıvılaştı, sonra tam ortasında büyük bir delik açıldı. Delikten dışarı altın renginde, iri bir kısrak çıktı, yelesini savurarak tam Eymar'ın önüne dikildi.

"Merhaba gezgin," dedi at, güçlü, tok bir sesle. "Bence bu kıyafet gayet iyi. Yolculuğa bununla çıkabilirsin."

"Ne yolculuğu," diye sordu Eymar, bir atın konuşması çok doğalmış gibi hiç şaşkınlık hissetmiyordu. "Zaten bir yolculukta değil miyim?"

"Gitmek istediğin belli bir yer var mıydı?"

Eymar bunu bir süre düşündü. Sonra başını iki yana salladı.

"O zaman yolculuk etmiyorsun demektir. Kaybolmuşsun. İstersen benimle bir yolculuğa çıkabilirsin. Bunu tüm kalbinle istersen. Seni aynaların sahibine götürebilirim."

"Aynaların sahibi mi?" diye bir kaşını kaldırdı genç kız. Aklına onu sahibine yem yapmak isteyen Lusef gelmişti. "O da ruhları yiyen köpek başlı bir yaratık mı yoksa?"

"Matika'yla tanıştın demek. O zavallı, garibân bir yaratıktır, kendini olduğundan fazla önemsiyor. Buralarda ondan çok daha büyük tehlikeler var." At, başını çevirip tedirgin bir ifadeyle uzaktaki ormana baktı. "Hiç karşılaşmak istemeyeceğin şeyler... Sahibim beni o yüzden gönderdi. Seninle tanışmak istiyor, başına kötü bir şey gelmeden önce."

"Sahibin beni nasıl görüyor ki?"

"Aynaya baktığın an, seni görmeye başladı. Onları, senin gibi kaybolmuşları bulabilmek için dikti. Yardım edebilmek için. Belki sen de ona yardım edebilirsin."

"Nasıl bir yardım?"

At hüzünlü bir ifadeyle aynaya baktı. Sanki söylemesi gerekenden çok daha fazlasını söylemiş gibi sessizleşti. Birkaç

saniye sonra, "Geliyor musun?" diye sordu. Ön ayaklarını kırıp genç kızın binebileceği kadar alçaldı. "Sonsuza kadar vaktim var, ama o kadar bekleyemem."

Eymar bir anlık tereddütten sonra, atın altın sarısı yelesini elinin tersiyle usulca okşadı. Bilmediği bir diyarda tek başına dolaşmak pek cazip bir seçenek değildi, üstelik ne aradığı hakkında bir fikri yoktu. Yeniden bir tuzağa gidiyor olabileceğini biliyordu, fakat eğer arayışını sonlandıracak birini bulabilirse, yüreğindeki ağırlıktan kurtulacaktı.

Çevik bir hareketle atın sırtına atladı. Pantolona rağmen bacaklarına yayılan bir ısınma hissetti, kısrak şaşırtıcı ölçüde sıcaktı.

"Senin bir adın var mı?" diye sordu ona, dostça bir sesle.

"O bana Sadık der," diye gülümsedi kısrak, yeniden aynaya bakarak. Sonra döndü, o yöne doğru yürüdü, açılan deliğe girip Eymar'la birlikte gözden kayboldu.

12

Eymar, aynanın içine girdiklerinde birdenbire başka bir diyara geçeceklerini sanmıştı. Şu an ise rengârenk, sıvımsı bir tünelin içinde ilerliyorlardı. Elini uzatıp tünelin akışkan yüzeyine dokunmak için büyük bir istek duyuyordu, fakat bunun nelere yol açacağını kestiremediği için cesaret edemiyordu.

"Hâlâ aynanın içinde miyiz?" diye sordu, uzun zamandır sessiz olan ata.

Sadık, başını hafifçe salladı.

"Yolumuz uzun değil, merak etme. Normal yoldan gitseydik, oraya varmak Kadim Diyar vaktiyle yıllar sürebilirdi."

"Kadim Diyar vakti... Benim geldiğim yerin vaktiyle farklı mı?"

"Elbette. Senin ülkende zaman çok daha yavaş ilerler. Burada geçirdiğin birkaç ay, orada birkaç saniyeye eşit. Bu yuz-

den bir dans süresi içinde buraya gelip, birçok işi halledebiliyorsunuz."

"Biz... Biz kimiz ki? Benim gibi başkaları da mı var?"

Eymar, bunu sorduğu anda aptallık ettiğini düşündü. Aklında yanıp sönen görüntüleri, o küçük kızı ve genç adamı hatırladı. Elbette onun gibi başkaları da vardı.

Sadık yine başını salladı.

"Sen bir şamansın. Senin gibiler buraya dans ederek gelirler. Ruhsal bir yolculuktur bu, bedenin şimdi hâlâ dans ediyor olmalı ya da belki gücü tükenmiş, uykuya dalmıştır. Her iki koşulda da burada sadece ruhunla varsın."

"Bir rüya gibi mi yani? Bu yaşadıklarım gerçek değil mi?"

"Ruhun senin asıl gerçekliğindir, gezgin. Ruhunu yitirirsen, geriye sadece et ve kemik kalır. Bir ağaçtan ya da bir taştan daha canlı olmazsın. Senin diyarındakiler için, evet belki biraz rüya gibi, ama buradan bakınca, asıl rüya sizin orada yaşadıklarınız."

Eymar'ın kafası karışmıştı. Bütün bunlar onun için çok fazlaydı. Biraz üşüdüğünü hissetti, ellerini atın yelesine soktu. Sonra eğilip boynuna iyice sarıldı, Sadık'ın bedenindeki sıcaklığın tenine yayılması hoşuna gitti.

"*Normal yol çok uzun sürer,* dedin. Genç de muhtemelen daha eğlencelidir. Burası çok sıkıcı, upuzun, ıssız bir tünel..."

"Bu, eğlenceden ne anladığına bağlı," diye gülümsedi Sadık. "Seni bulduğumda daha birinci kattaydın. Biz dördüncü kata gidiyoruz. Her katta bir sonrakine ulaşmak için bir kapı vardır, öncelikle onu bulmak gerekir. Ama asıl zor olan kapıları geçmek. İkinci katın kapısı seni hayatta en çok istediğin şeylerle sınar. En büyük arzularına karşı koyabilmen gerekir. Üçüncü katın kapısı karşına en büyük korkularını çıkarır. Onlardan yılmadan yola devam etmen lazım gelir. Bu iki kapıyı aşıp üçüncü kata ulaşırsan, orada ölüler vadisini bulursun. Ölülerle birlikte yürüyüp, kendini bir uçurumdan

aşağı bırakırsın. Hem yürüyüş boyunca, hem de düşerken, hayatın boyunca yaptığın her eylemle yüzleşirsin. Tüm utanç verici anlar, hataların, yaptığın haksızlıklar, başkalarını incittiğin durumlar, elbette fedakârlıkların, iyiliklerin ve kahramanlıklarınla. O an vicdanın ipi ele alır, bahaneler ya da yalanlar üretemezsin, kendi kendini yargılarsın ve uçurumun seni nasıl bir yere götüreceğine, nasıl bir sonu hak ettiğine, vicdanının sesiyle sen karar verirsin. Ölmeden o uçurumdan atlayanlar, dördüncü kata ulaşmak isteyenler, ölülerin yaşadığı bu deneyimi aynen yaşarlar. Tek farkı, eğer kendilerini suçlu bulmazlarsa, gözlerini son katta açarlar."

"Ya suçlu bulurlarsa..."

Sadık derin bir iç çekti.

"O zaman başlarına ne gelir, bunu Kadim Güçler'den başka kimse bilmez. Fakat asla geri dönmezler, bir daha ne Kadim Diyar'da ne de senin diyarında görünürler."

Eymar, bir süre sessizce düşündü. Sonra atın kulağına eğilip, "Bu yoldan gidiyor olmamız iyi..." dedi masum bir korkuyla.

Sadık elinde olmadan güldü. Bu kızdan hoşlanmaya başlıyordu.

Koca atın sırtında uzun bir yolculuktan sonra Eymar, tünelin ucundan ışık geldiğini fark etti. Neredeyse uyumaya başlayacağı için buna sevindi. Sadık da ışığı görmüş olsa gerek, adımlarını hızlandırmıştı, bir süre sonra doludizgin koşmaya başladı. Genç kız, düşmemek için atın yelesine sıkı sıkı tutundu, bacaklarını kıstı. Çok geçmeden tüneli arkalarında bırakmış, açık alana çıkmışlardı.

Eymar, karşısında yükselen devasa kaleyi ve uzun kuleleri gördüğünde, bir an kendini çok aşina bir yerde hissetti. Acaba ülkesinde de buna benzer bir yerde mi yaşıyordu? Her ne olursa olsun, bu kaleyi daha önce gördüğüne yemin edebilirdi, tepesinde büyük bir kubbe olan kulesi, görkemli kub-

benin altın sarısı pencereleri, her şey olabildiğine tanıdıktı. Başını kaldırıp kızıla çalan gökyüzüne baktı, çok yükseklerde uçan büyük kuşlar vardı, aslında ne olduklarından o kadar emin değildi, sadece bu mesafeden kuşa benziyorlardı. Bir an, kalenin içinde kendisi için çok önemli birinin olduğunu hissetti. Garip bir hisli bu, yüreğinde aniden büyümüştü. Aklında yanıp sönen kişilerden biri miydi? Bunu öğrenmek için karşı koyulmaz bir istek duydu.

"İşte geldik," dedi Sadık, sevgi dolu bir sesle. Sesindeki sevgi, ilerideki kaleye yönelikti sanki.

"Aynaların sahibi, benim dostum, burada yaşıyor."

Eymar, başını çevirip arkaya baktı, az önce içinden çıktıkları tünel görünürde yoktu, onun olması gereken yerde devasa, kenarları altın sarısı bir ayna yükseliyordu. Aynadaki yansıması biraz tedirgin, biraz heyecanlı, ama çokça umut doluydu. Bu kale onda kötü hisler uyandırmamıştı.

"Beni ona götür," dedi kendinden emin bir sesle. Sadık başını iki yana salladı.

"Benimle yolculuğun buraya kadar. Bundan sonrasını yürümek zorundasın. Kaleye girmenin bir bedeli vardır. Bu bedeli senin için ben ödeyemem."

Eymar bu bedel kelimesinden pek hoşlanmamıştı, yine de herhangi bir korku duymadı. İtiraz etmeden atın üstünden aşağı kaydı, gür yelesini dostça okşayıp, "Her şey için teşekkür ederim," dedi. Üstünü başını düzeltip kaleye doğru yürümeye başladı.

O andan sonra bir daha dönüp arkasına bakmadı, bu yüzden Sadık'ın ağır ağır bir toz bulutuna dönüşüp rüzgâra kapıldığını, havada uçarak kaleye doğru yol aldığını görmedi.

İlk başlarda, kaleye bir türlü yaklaşamıyor olmasını yorgunluğuna vermişti. Fazla yavaş yürüyor olmalıydı, başka açıklaması olamazdı. Ama o hızlandıkça aralarındaki mesafe azalmıyordu, sanki kale de aynı şekilde hızlanarak ondan

uzaklaşıyordu. Birkaç saat boyunca yürüdükten sonra, bitkin bir halde durdu ve ellerini dizlerine koyup soluklandı. Başını kaldırıp göğe doğru mağrurca uzanan kulelere baktı.

"Beni içeri almak istemiyor musun?" diye sordu yüksek sesle, biraz kırgınlıkla. "O zaman buraya kadar niye getirttin?"

Bir cevap almayı beklemiyordu, şaşırtıcı bir şey de olmadı. Yalnızca içindeki o garip his biraz daha büyüdü. Surların ardında onun için önemli biri vardı ve sanki kendisine çok ihtiyaç duyuyordu. İçeri girip ona yardım etmeliydi, bunu yapmaya mecburdu.

Bu duygu ona güç verdi, yeniden yürümeye başladı. Dakikalar geçti, saatler geçti, güneş batıp yeniden doğdu, fakat Eymar hiç durmadı. Ayaklarının altı yara olmuştu, bedenindeki her kas sızlıyordu, ruhu durması için yalvarıyordu, ama o kendinden geçmiş bir halde yürümeye devam ediyordu. Orada, az uzakta, yardımına ihtiyacı olan biri vardı, değerli biri, ona ulaşmadan vazgeçemezdi.

Acıdan ağlamaklı, gene de kararlı bir sesle, kaleye doğru bağırdı.

"Pes etmeyeceğim! Duyuyor musun, pes etmeyeceğim! Her ne olursa olsun, durmayacağım. Bana ihtiyacın var, biliyorum. Yanına geliyorum. Merak etme, birazdan oradayım!"

Böylece günler geçti. Eymar gücü tükendiğinde olduğu yere çökûp kalıyor, bir süre dinleniyor, sonra yeniden mücadeleye başlıyordu. Bir adım yaklaşamamış olsa da, farklı bir yöne yürümek aklına gelmiyordu. Ümitsizliğe kapıldığı anlarda, "Onu terk etmeyeceğim," diyordu içinden. *Asla terk etmeyeceğim. Bana ihtiyacı var. Benim de ona...*

Günün birinde aniden bir gürültü koptu. Ses arkasından geliyordu, çok yüksekti ve hızla yaklaşıyordu. Ne olduğuna bakmak istemedi, kaleye doğru yürüyüşünü engellemesinden korkmuştu.

Aniden kendisini bir su kütlesinin içinde buldu, erimiş bir buzdağı kadar soğuktu. Birkaç saniye direnmeye çalıştı, fakat dalga çok güçlüydü, ağzına, burnuna, her yerine doldu, onu nefessiz bıraktı. Boğulmaktan çok, içerideki kişiye yardım edemeyecek olmaya isyan ediyordu. Tüm bu boğuşma sırasında fark ettiği bir şey, bütün korkusuna rağmen iyi hissetmesine neden oldu. Dalgayla beraber ilerliyordu, ilk kez olarak surlara doğru yaklaşıyordu. O zaman onu bir düşman olarak görmekten vazgeçti, kendisini serin kollarına teslim etti.

Yanına geliyorum... Birazdan oradayım...

Birdenbire dalga onu üzerine aldı, başı suyun üstüne çıktı, sanki dalganın bir aklı ve iradesi vardı, onu belinden yakalayıp kaldırmıştı. Doya doya nefes aldı, yaklaşan kaleye gülümseyerek baktı. Birkaç saniye geçmeden kapısına ulaştı.

Sular çekildiğinde, sırılsıklam bir halde surların hemen dibinde uzanıyordu. Yorgundu ama mutluydu. Uzandığı yerden görkemli kuleleri hayranlıkla seyrediyordu.

Kapı yavaş yavaş, hiç ses çıkarmadan açıldı. Arkasında içeriye uzanan boş bir koridor vardı, karanlıktı.

Hiç tereddüt etmeden kalktı, yüzüne yapışmış saçlarını elleriyle arkaya attı, içeriye muzaffer bir edayla yürüdü.

Kapı, o girdikten sonra aynı sakinlik ve sessizlikle ağır ağır kapandı.

13

"Merhaba," dedi genç adam, uzun boylu ve oldukça yakışıklıydı. Sert hatlı yüzü pürüzsüz, gür siyah saçları hafif dağınıktı. Üzerinde şık bir ceket vardı, pantolonunun paçalarına altın sırmalar işlenmişti. Yaşını kestirmek güçtü, bir an oldukça genç görünüyor hemen sonra gölgesi asırlardır toprağa düşüyormuş gibi bir edaya bürünüyordu.

"Merhaba," dedi Eymar. Yüzüne yapışan ıslak saç tellerini parmağının ucuyla arkaya attı. Daha bu hareketi tamamlamadan, artık ıslak olmadıklarını fark etti, aniden kuruyuvermişlerdi. Kıyafetlerini yokladı, nemli bile olmamaları şaşkınlığını arttırdı. Sanki o dalga hiç var olmamış, suyun içinde dakikalarca sürüklenmemiş, kaleye ayaklarının üstünde yürüyerek gelmişti.

"Bunları sen mi yapıyorsun?"

Genç adam hafifçe gülümsedi. Kızın ne kastettiğini anlamıştı.

"Bir kısmını belki. Aslında çoğunu sen yapıyorsun."

"Ben mi?"

"Evet," dedi adam. "Kadim Diyar'ın bu katı, büyük ölçüde hayallerinle şekillenir. Şu an aynı hayali paylaşıyoruz. Bir bölümünü ben yaratıyorum, geri kalanını sen yaratıyorsun. Olmasını istediğin şeylerle ve olmasından korktuklarınla..."

"Kalede bana ihtiyacı olan biri vardı. Değerli biri..." dedi Eymar. Gözleri geniş salonda gezindi. Odanın her detayı ona sıcak ve sevimli geliyordu, sanki o döşemişti. Eğer bir evi olsa aynı böyle olmasını isterdi. Burada başka birinin yaşadığına dair bir emare göremedi.

"O sensin..." dedi sonra, bakışlarını adama çevirerek. Bu defa daha büyük bir ilgiyle baktı. "Bana neden ihtiyacın var? Rahatın gayet yerinde görünüyor."

"Sadece küçük bir denemeydi," dedi adam. "Kalemi gören herkes, içeride ona ihtiyacı olan birinin bulunduğu fikrine kapılır. Bu düşünce, karşı koyulmaz bir hastalık gibi zihinlerine çöreklenir, akıllarından bir türlü çıkmaz. Ama pek azı yaklaşmak mümkün değilmiş gibi göründüğü halde kapıya doğru yürümeye inat edebilir. Suyun altında kalıp boğulacağı anda bile canından çok içerideki kişi için kaygılanan hiç olmamıştı. Seni bu yüzden içeri davet ettim. Birini bu kadar sevebilen, sevdikleri için böylesine mücadele edebilen bu kızı tanımak istedim."

"İnsanları sürekli böyle dener misin? Bu, biriyle tanışmak için en nazik yol değil." diye gülümsedi Eymar. Elleriyle yaptığı hareketle dalgayı hatırlattı.

Adam karşısındaki güzel kızı sevecen bir bakışla süzdü. Şu an genç suratına ters düşen o yaşlı ve babacan edaya bürünmüştü.

"Dobrasın... Bu sevdiğim bir özelliktir. Ve haklı olabilirsin. İnsanları sınavdan geçirmek eski bir alışkanlık. Geçmişte Kadim Güçler tarafından bana verilen bir görevdi bu. Bir emaneti teslim edeceğim kişileri bulmak adına, asırlar boyunca cesaretlerini ve erdemlerini sınadım. Hayatımın tek gayesiydi. Öyle uzun süre yaptım ki bunu, birini tanımanın farklı yollarını unuttum belki de."

Eymar, adamın suratında ince bir hüzün gördü. Bir gölge gibi yüzüne düşüp hemen kaybolmuştu. O an bu hiç tanımadığı yabancıya garip bir yakınlık hissetti. Belki de gerçekten kendisine ihtiyacı vardı. Belki kendisinin de ona... Gözlerini bu diyarda açtığından beridir ilk defa kaybolmuş gibi hissetmiyordu. Çok güzel bir duyguydu.

"Aynaların sahibi sen misin?" diye sordu, adamı hüzünlendiren konuyu değiştirmek için. Adam usulca başını salladı.

"Sadık, bana öyle seslenir. Onun için en önemli şey aynalar. Herkesin beni istediği gibi çağırmasına izin veririm."

"Sana gerçek adınla seslenmek istiyorum," dedi Eymar. Adama doğru birkaç adım yaklaştı. "Doğduğun zaman sana koyulan isimle. Çocukken annenin sana sarılıp kulağına sevgiyle fısıldadığı isimle. Ben kendi annemi anımsayamıyorum. Sen bu anıları hatırlıyorsan, değerini bilmelisin."

"O ismi sevgiyle fısıldayan da oldu, korku ve nefretle fısıldayan da..." dedi genç adam. "Çok eskiden, bu diyara gelmeden önce, bana Merderan derlerdi. Sen de öyle seslen o zaman. Olur mu?"

Eymar, başını mutlulukla salladı. Bu diyarın dışından,

muhtemelen geldiği yerden bir isim öğrenebilmek onu sevindirmişti.

"Merderan... Evet, sana böyle sesleneceğim. Merderan, çok güzel bir isim bu. İçimden bir ses, bana anlatacak ilginç hikâyelerin olduğunu söylüyor, Merderan. Nereden geldin, bu kalede neden tek başına yaşıyorsun, ziyaretçilerini hangi amaçla sınıyorsun, hepsini dinlemek istiyorum. Öyle uzun zamandır kimseyle konuşmuyorum ki... Anlatmanda sakınca var mı?"

"Hayır, yok," dedi Merderan, yaklaşıp nazik bir tavırla kızın koluna girdi, onunla birlikte salonun dışına yürüdü.

"Sana her şeyi anlatacağım. Asırlardır kimseye anlatmadığım şeyleri. Fakat önce bir şeyler yiyelim. Çok uzun bir yoldan geliyorsun. Tahmin edemeyeceğin kadar uzun... Acıkmış olmalısın."

Eymar, o ana dek açlığın "a"sını hissetmiyordu. Ama acıkmış olması gerektiğini düşündüğü an, midesi kazınmaya başladı, aklından geçenler yine hislerini tetikliyordu. Genç adamın koluna değen teni sıcaktı ve içinde hoş bir duygu uyandırmıştı. Yanında güvende olduğunu hissediyordu ve yaşadığı korku dolu günlerden sonra bu çok huzur vericiydi. Kendisini altın yaldızlarla süslenmiş, iki adam boyunda bir kapıya doğru götürmesine izin verdi. Onlar yaklaşırlarken, kapının kendiliğinden açılmasına hiç şaşırmadı. Yan yana yürürlerken genç adam, ona bir yabancı gibi gelmiyordu, ait olmadığı bir diyarda ismini bildiği tek kişiydi, en yakınıydı onun.

İçerisi oldukça sade döşenmişti. Dışarıya bakan bir pencere ya da şamdan yoktu, yine de oda aydınlıktı. Sonra tavana yakın bir yerde, havada duran ya da usul usul uçan beyaz renkte topları fark etti, irili ufaklı yüzlerce top tatlı ve dinlendirici bir ışık yayarak birbirlerinin etrafında dönüyorlardı.

Ortadaki uzun, ince ahşap masanın kenarlarında daha önce benzerini görmediği, ilginç şekiller vardı. Merderan'a ne

olduklarını sormak istedi, ama masanın üzeri birdenbire yoktan var olan yemeklerle dolmaya başlayınca bu olağanüstü sahne diğer her şeyi önemsiz kıldı. Masa ve diğer detaylar ne kadar yabancıysa, önünde beliren yemekler ve içecekler o kadar tanıdıktı. Odaya yürürken hayalini kurduğu, sofrada bulmayı umduğu şeylerdi bunlar, padunya pudingi, böğürtlenli gül şurubu, cevizli ekmek, baharatlı pelp çorbası, çeşit çeşit salatalar ve etler, sınırsız imkânları olsa her akşam bıkmadan yiyebileceği bir menüydü bu. Sanki biri içeri girmeden önce ondan siparişlerini almıştı.

Genç adamın ona garip gelen bazı sözleri yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyordu.

"Sanırım akşam yemeğimizi ben yaratıyorum..." dedi, gözlerini hiçlikten gelmeye devam eden tabaklardan ayırmadan. "Benim hayallerim bunlar, arzularım ve dileklerim. Masayı sen yaratıyorsun sanırım, benim için bir önemi yok, herhangi bir masa olabilirdi, üzerindeki şekiller senin için anlamlı olmalı, ben ne olduklarını bile bilmiyorum. Yukarıda dönüp duran toplar... Onlar da senin eserin. Çok aç olduğum için ben tamamen ne yiyeceğimize odaklanmıştım."

"Kesinlikle," dedi Merderan, genç kıza hayranlıkla bakarak. İçinde bulunduğu sıra dışı duruma böylesine hızlı ayak uydurmasına hem hayret etmiş hem de bundan çok hoşlanmıştı.

"Gayet başarılı bir gözlem. Hadi gel, oturalım. Sen önce biraz karnını doyur. Özlediğin tatlara hasretini gider. Sonra söz verdiğim gibi öykümü anlatacağım. Senden hiçbir şey saklamayacağım."

Eymar birden ona döndü ve sordu.

"Burada hayal ettiğim her şeyi var edebilir miyim?"

"Bazı sınırlar var. Gerçekten tanıdığın, bildiğin, deneyimlediğin şeyleri var edebilirsin... Hayalinde canlandırabildiklerini. Onları ne kadar iyi hatırlıyorsan ve tanıyorsan, buraya

getirdiğin zaman o kadar gerçek, o kadar kalıcı olurlar. Aksi takdirde bir sis bulutu gibi dağılırlar. Bir şart daha var, onları hak ettiğine içtenlikle inanıyor olmalısın. Şayet şüphelerin varsa, vicdanın sana bu mutlulukları yaşamak için yeterince iyi olmadığını fısıldıyorsa, gerçekleşmesi mümkün olmaz." Genç adamın yüzünden bir hüzün geçti. "Vicdanın burada asla yalan söylemez, kendini kandırmana izin vermez. İnsanların bazıları, öldükten sonra Kadim Güçler'in onları cezalandıracaklarına ya da ödüllendireceklerine inanırlar. Ama bu doğru değil, cezamızı da ödülümüzü de kendimiz belirleriz. Yaşarken çok rahat kandırabildiğimiz vicdanımız, burada tüm iyiliklerimizi ve kötülüklerimizi bize hatırlatır, bahanelerden arınırız, sahiden ne hak ettiğimizi düşünürsek, o düşlerimiz ya da kâbuslarımız gerçeğe dönüşür. Sahip olacağımız her şey anılarımızdan ve hayallerimizden doğar. Kadim Güçler bile, sınırsız sanılan güçlerine rağmen, yaşarken hiç tatmadığı, bu yüzden hayalini bile kuramadığı mutlulukları kimseye bahşedemezler."

Genç kız sessizleşti. Bir an için, zihninde yanıp sönen adamı ve küçük kızı odaya getirebileceğini ummuştu, fakat onlar hakkında hiçbir şey anımsayamıyordu, yalnızca bir görüntüden ibarettiler. Haklarında hiçbir şey bilmeden onları nasıl hayal edebilirdi ki?.. Onları hak edip etmediğini de kestiremiyordu, geçmişte neler yaptığını, nasıl biri olduğunu hatırlayamazken, bundan nasıl emin olabilirdi?

"Peki, ben neden hiçbir şey hatırlayamıyorum... Burada herkes unuttukları iyilikleri ve kötülükleri ile yüzleşirken, benim zihnim koca bir boşluktan ibaret."

"Çünkü sen buraya ölerek gelmedin," dedi Merderan. "Bir parçan diğer diyarda kaldı ve sonra sonsuzluğun içinde kayboldun. Bunu yaşayan ilk kişi değilsin, son kişi de olmayacaksın. Şamanlık tehlikeli bir uğraştır."

Eymar derin bir çaresizlik hissetti. Yapabileceği hiçbir şey

yokmuş gibiydi. Sacrek özü ile susuzluğunu, cevizli ekmek ile açlık hissini yok ettikten sonra, diğerlerini tatmayı sonraya bırakıp genç adama döndü. Onu daha yakından tanımak için yanıp tutuşuyordu. Kafasındaki boşluktan uzaklaşmaya da çok ihtiyacı vardı.

"Evet, öykünü anlatmaya ne zaman başlıyorsun?"

Merderan, kızın kendisine yönelmiş, keşfetmeye aç gözlerine baktı, ne kadar güzel olduklarını düşündü. Sonra ayağa kalktı, masanın etrafından dolanıp yanına gitti. Boşalmış tabakları itip bir yer açtı, masanın üzerine oturdu. Elini teklifsizce tuttu, diğer elinin parmak uçlarını kızın hafiften terlemiş alnına koydu.

"Anlatmaktan daha iyisini yapacağım. Seyretmeni sağlayacağım," dedi, güven veren, güçlü bir sesle. "Kelimelere dökmenin zor olduğu şeyler yaşadım. Kendi gözlerinle görürsen, belki daha iyi anlarsın. Hem bunları anlatmak, anlatırken tekrar yaşamak beni üzüyor."

Eymar, ancak o zaman Merderan'ın avucundaki ilginç dövmeyi fark etti, masanın kenarındaki şekillere çok benziyordu. Karşısındaki duvar yavaş yavaş bulanıklaştı. Masa ve üzerindeki tabaklar, bin bir çeşit yemek ve içecek, genç adamın ona doğru uzattığı kolu, alnına değen nazik parmaklar, hepsi birbirine girdi, bir bulamaca dönüştü. Gözlerinin kapandığını hissetmedi, ama etraf karanlığa gömüldü, sesler zayıflayarak kayboldu. Zamanı ve mekânı yutan bir boşluğun içindeydi, hiçbir uzvunu oynatamıyordu, gene de herhangi bir endişe duymuyor, paniğe kapılmıyordu, sanki bu boşlukta duygular bile var olamıyordu.

Birkaç saniye sonra yeniden her şey aydınlığa boğuldu, fakat bu kez gördükleri çok farklıydı. Ormanın içinde küçük ve sakin bir köyü kuş bakışı seyrediyordu. Bahçelerinde çalışan sıradan insanlar, sürülerini güden genç çobanlar, köpek yavrularıyla oynayan çocuklar, ağaçların rüzgârda sallanan yap-

rakları, tarlalara konup kalkan kuşlar, hepsine çok yukarıdan bakıyordu, algıları öyle keskinleşmişti ki en ufak detaylarına kadar görebiliyor, aralarındaki konuşmaları duyabiliyor, hatta kalp atışlarını, nefes alışlarını işitebiliyordu.

Sonra ağaçların arasından uzun boylu, oldukça yaşlı ama dinç bir adam çıktı. Ayaklarına kadar inen hırpani bir cübbe giymişti, örülü saçlarında dizi dizi boncuklar vardı. Bir omzuna kısa saplı, geniş ve ince bir davul asılıydı, davulun derisine insanlara ve hayvanlara benzeyen irili ufaklı şekiller çizilmişti. Kucağında yeni doğduğu belli olan, tuhaf şekilde hiç kıpırdamayan ve ağlamayan, yalnızca kocaman açtığı gözleriyle etrafa keşfetme tutkusuyla bakan bir bebek tutuyordu. Yaşlı adam köye doğru yürürken Eymar olan bitene seyirci olma hissini tamamen yitirdi, köyün, köylülerin, yaşlı adamın ve kucağındaki bebeğin bir parçası oldu. Şimdi yüzlerce gözle her yere aynı anda bakıyor, her şeyi aynı anda görüyor ve onların kulaklarıyla duyuyordu.

Sonunda tüm bakışlardan sıyrıldı, bütün diyarı ve olan bitenleri tek bir kişinin, ihtiyarın taşıdığı bebeğin gözlerinden görmeye başladı.

O bebeğin Merderan olduğunu, ruhları birleşmeden önce de biliyordu.

14

Tüm civar köylerde saygıyla anılan, yakın çevrenin en namlı şamanı Garuto, bir gün ormandan kucağında bir bebekle çıkageldiğinde, Perpalen köyünün sakinleri ne düşüneceklerini bilememişlerdi. Garuto onu ağaçların arasında bulduğunu, ailesinin ortalarda görünmediğini, çocuğun aç ve korunmaya muhtaç olduğu söylemişti. Bazıları bu gizemli oğlanın bizzat şamanın gayrimeşru veledi olduğunu fısıldasalar da bu uğursuz söylentiler pek rağbet görmemişti. Yaşlı şaman köyün bir

nevi koruyucusu sayılırdı, onlara çok yardımı dokunmuştu. Daha önemlisi, gönlünü kırdıkları takdirde güçlerini kendilerinden çok rakip köyler için kullanması ve bölgenin en zengin köyü olma ayrıcalığını kaybetmeleri söz konusu olabilirdi. Tüm bunlar olmasaydı bile, Garuto'nun sahip olduğu büyük güçlerden hepsi çekinirdi, bu yüzden onlara bu çocuğun artık Perpalen'e emanet olduğunu, ona iyi bakmaları gerektiğini, her doğum gününde gelip sözlerini tutup tutmadıklarını kontrol edeceğini söylediğinde, birkaç çatlak ses dışında kimse itiraz edememişti.

Çocuğa hangi ismi koyacakları konusunda köyde uzun tartışmalar yapıldı, bu emrivakiden hoşnut olmayanlar ağza alınmayacak çirkinlikte adlar önerdiler, sonunda o günün sabahı toprağa verdikleri sevilen bir ihtiyar olan Merderan'ın isminde karar kıldılar. Sanki böylece köye davetsiz bir misafirin geldiği düşüncesi, yerini sevilen bir dostun aralarına dönmesi hayaline bırakacaktı.

Merderan tüm köyün çocuğuydu, ama aynı sebepten hiç kimsenin çocuğu değildi. Herkes onun yemesiyle içmesiyle ilgileniyor, kıyafetler veriyor, evinde ağırlıyor, fakat kimse ailesinin bir parçası olarak görmüyor, evlatlarına gösterdiği türden bir sevgi göstermiyordu. Çocuksuz bazı ailelere onu evlat edinmeleri önerildi, fakat anne babasının kim olduğu, ormana niye bırakıldığı bilinmediği için kabul eden çıkmadı, başlarına dert almaktan korkmuşlardı. Hem Merderan, Şaman Garuto'nun dediği gibi köyün çocuğuydu; kimse bu sorumluluktan kaçamaz, mesuliyeti tümüyle bir başkasının omzuna yıkamazdı. Garuto farklı bir şey istemiş olsa açık açık söyleyebilirdi, buna engel mi vardı?

Merderan çok yalnız bir çocuktu. Yalnız kalmasına yol açan tek sebep onu tam anlamıyla benimseyen bir ailesinin olmaması değildi. Yaşıtları başlarda ona ilgi göstermiş, en azından içlerinden birkaç tanesi bu gizemli yabancı ile dost-

luk kurmayı denemişti. Bazı aileler, emanetine iyi davrandıklarını görürse şamanın onları ve evlerini kutsayacağını düşünerek oğullarını buna teşvik etmişti. Ama Merderan diğer çocukların oyunlarına bir türlü ayak uyduramamış, bilakis pek çok zaman onlara ayak bağı olup öfke yıldırımlarını üstüne çekmişti.

Merderan'ın olduğu yerde kendinizden ufak bir çocuğu itip kakamazdınız, şaka için bile olsa ekmeğini, oyuncağını elinden alamazdınız. Hemen diklenir, ufaklığın yanında saf tutar, kimin arkadaşı olduğunu unutmuş gibi onu size karşı korumaya çalışırdı. Merderan'la ava gidemezdiniz, çünkü ürkek bakışlı bir ceylan ya da güzeller güzeli bir Terpus kuşu gördüğü zaman onu oklardan korumak için gürültü çıkarır, kaçmalarına yol açar, bütün uğraşınız boşa giderdi. Merderan'la güreşemezdiniz, çünkü canınızı yaktığını anladığı an mücadeleden vazgeçer, sizden daha güçlü ve atik olsa bile sırtını kolayca yere getirmenize seyirci kalır, boğuşmanın bütün zevkini kaçırırdı. Bir süre sonra çocuklar bu uyumsuz, garip huyları olan oğlandan sıkıldılar ve oyunlarına çağırmamaya, ondan uzak durmaya başladılar. Onu sevenler, onun sayesinde hırpalanmaktan kurtulan köyün ufak çocukları, koruyacak kimsesi olmayan yetimleriydi yalnızca. Gene de onlar bile kabadayıların öfkesinden korktukları için Merderan'la arkadaşlık etmezler, onları koruduğu zaman kuru bir teşekkür edip uzaklaşırlardı. Yanlarına geldiğinde tüm çocuklar bir bahane bulup dağılıyor, o gidince yeniden bir araya geliyorlardı.

Tek başına ormana gitmesine izin verilecek yaşa geldikten sonra delikanlı, zamanın çoğunu ağaçların arasında ya da yakın tepelerde tefekkürle geçirmeye başladı. Bundan bir şikâyeti yoktu, yalnızlığı seviyordu, izlemek, dinlemek ve keşfetmek hayatının en büyük tutkularıydı. Gücü tükeninceye kadar yürüyor, doğayı ve hayvanları gözlüyor, bazen sa-

atlerce gökyüzünde akıp giden bulutları seyrediyor ve bütün bunların anlamını düşünüyordu. Her kuşun farklı öttüğünü, her yaprağın kendine özgü bir rengi ve şekli olduğunu öğreniyor, yaptığı her keşifle doğanın çeşitliliğine biraz daha hayran kalıyordu. Bazı zamanlar bir ağacın gölgesinde ya da bir mağarada uyuyakalıyor, derelerden su içip ağaçlardan besleniyor, Perpalen'e günler sonra, içi şen ama görünümü perişan dönüyordu.

Herkes bu çocukta bir tuhaflık olduğunu seziyor, fakat yüksek sesle dile getirmekten çekiniyordu. Çünkü her sene ulu şaman Garuto köye uğruyor, emanetinin ne halde olduğuna bakıyor, kimsenin onu üzüp üzmediğini anlamak için ağzını arıyordu. Merderan hiçbir şikâyette bulunmasa da, Perpalenliler çocuk incindiği takdirde şamanın gazabına uğrayacaklarını hissediyorlardı. Bu yüzden köyün kabadayıları, ne zaman güçsüz birine sataşsalar önlerine dikilen bu delikanlıya ilişmiyor, öfkelerini içlerine atıp oradan uzaklaşıyorlardı.

Garuto, on altı yaşına geldiğinde Merderan'ı alıp götüreceğini, ona dağlarda şamanlık eğitimi vereceğini söylemişti. Serpilip irileştikçe eğlencelerine daha fazla engel olmaya başladığı için, kabadayılar o günün gelmesini hasretle bekliyorlardı. Kendilerinden saymadıkları bu öksüzle ekmeklerini paylaşmaktan hazzetmeyen diğerleri de benzer duygular içindeydi. Herkes kazara başına bir şey gelirse Garuto bizi duman eder korkusundan bıkıp usanmıştı. On altıncı yaş günü gelip çattığında, Perpalen köyüne elle tutulacak yoğunlukta bir neşe hâkimdi.

Yaş gününün akşamında, ihtiyar şamanın gelip kendilerini bu minik beladan kurtarmasını beklerlerken, şaşırtıcı bir şey oldu. Garuto on altı yıldır ilk defa çocuğun doğum gününde köye uğramadı. Başına bir şey mi gelmişti, önemli bir işi mi çıkmıştı, kimsenin bilgisi yoktu. Köylüler yakın yollara kü-

çük keşif grupları gönderdiler. Yaşlı adamın izine hiçbir yerde rastlanamadı.

O günden sonra, Merderan'ın Perpalen'deki hayatı yavaş yavaş değişmeye başladı. Garuto'nun bir gün ansızın çıkıp gelebileceği ihtimali başlarda kabadayıları ve ondan hazzetmeyen diğerlerini dizginliyordu. Fakat günler geçip şamanın geri dönme ihtimali azaldıkça, bu korku unutulmaya yüz tuttu. Köylülerin bir kısmı, yıllarca zoraki besledikleri bu çocuğa neden bedava yemek ve yatak vermeleri gerektiğini birbirlerine sordular. Kabadayılar bir yetimi tartaklarken önlerine dikildiğinde, onu birkaç defa fena halde hırpaladılar. O güne kadar böyle şeylere kolayca engel olabilen delikanlı, pelte halinde bir kenara fırlatıldığı anlarda, çaresizlik içinde çocukların dayak yemesini ve yemeklerinin ellerinden alınmasını seyrederken, aslında nasıl boş bir hayalin içinde yaşadığını, gerçekte ne kadar güçsüz olduğunu fark edip tarifsiz bir acı duydu.

Merderan'ın Perpalen'deki hayatı gün geçtikçe kötüleşiyordu. Sanki on altı yıldır verdikleri yiyeceklerin, kıyafetlerin ve yatağın karşılığını almak ister gibi, köylüler onu en berbat işlere koşuyor, bir parça kuru ekmek karşılığında geceler boyu çalıştırıyor, en ufak hatasında sövüp sayıyor, hatta dövüyorlardı. Artık haftalarca aynı gömleği giyiyor, çalışırken yırtılan yerleri çöplerden topladığı kumaş parçalarıyla üstünkörü yamıyordu. Çalışmaktan asla yılmıyordu, kendisine kötü davranılmasına katlanabiliyordu, ama o ahır temizlerken ya da lağım boşaltırken köydeki diğer kimsesizlerin yaşadıkları ve bunları durdurmak için hiçbir şey yapamaması yüreğini dağlıyordu. Her gece Kadim Güçler'den ona bu zulümleri engellemek için güç vermesini diliyor, yıllarca kulak verdiği taşlara, bulutlara, çimenlere yalvarıyor, sesini tanrılara iletmeleri için ağlıyordu.

Merderan yirmi yaşına bastığı gün, hayatı bir kez daha

geri dönülemeyecek şekilde değişti. Ülkede bir iç savaş çıktığını duymuştu, ara ara böyle kötü olaylar yaşanır, gençlerin bir kısmı orduya katılır, bazıları geriye sakat döner ya da hiç dönmez, gene de köydeki hayat olanlardan fazla etkilenmeden rutin akışına devam ederdi. Fakat bu kez savaşın çok şiddetli olduğu ve yakın çevreye kadar yayıldığı konuşuluyordu. Köydeki birçok delikanlı kılıçlarını kuşanıp, mızraklarını alıp aileleriyle vedalaştılar ve asker toplayan birliklere katılıp Perpalen'den ayrıldılar. Birlik komutanları, birkaç defa Merderan'ı da gözlerine kestirdiler, ama köy sakinleri karın tokluğuna çalışan uşaklarını kaybetmemek için kararlılıkla direndiler. Hem oğulları tanrıların yardımıyla bir zafer kazanacak ve Perpalen'e gururla, isim yapmış birer kahraman olarak döneceklerdi. Her istediklerini yaptırdıkları delikanlının köye böyle bir unvanla dönmesi ya da hiç dönmemesi arzuladıkları bir seçenek değildi.

Merderan, son dört yıldır olduğu gibi doğum gününü yalnız başına geçirdi ve bir mucize olması, onu seven tek kişinin, şaman Garuto'nun, ağaçların arasından çıkıp gelmesi için tanrılara dua etti. O gün ormandan gelen beklenmedik birileri oldu gerçekten, fakat Garuto onlardan biri değildi.

Askerlerle yaptıkları savaştan sonra, önlerine gelen her yeri yağmalayarak kaçan kalabalık bir eşkıya sürüsü, köyün içine yalın kılıç daldı. Perpalen'de eli silah tutanların çoğu orduya katılmıştı, öyle olmasaydı bile köylülerin bu deneyimli savaşçılara karşı koyabilmesi mümkün değildi. Katliam bütün gün sürdü, erkekler kılıçtan geçirildi, kadınlara tecavüz edildi, genç kızlar köyde bulunan tüm değerli eşyalarla birlikte at arabalarına dolduruldu.

Merderan, bir başına ormanda dolaşırken köyden yükselen çığlıkları ve alevleri fark etti, neler olup bittiğini anlamak için olanca hızıyla oraya koştu. Perpalen'in her köşesinde süregelen katliamı gördüğü zaman tepeden tırnağa acıya boyandı.

Acı her yerdeydi, gözüne çarpan her sahnede, kulağına gelen her sesteydi. Hiçbir şey düşünemeden, sadece yaşanan zulmü durdurmak için karşı konulmaz bir dürtüyle en yakındaki eşkıyanın üzerine atladı. İri kıyım savaşçının onu bir dirsek darbesiyle yere yıkması sadece birkaç saniye sürdü. Devasa adam, düştüğü yerde kalan delikanlıya omuz silkip kollarından kurtulmaya çalışan genç kızla ilgilenmeye döndü.

Merderan yeniden gözlerini açtığında, kendini koyunlar, keçiler ve evlerden toplanmış incik boncukla dolu çuvallarla birlikte, demir parmaklıklı bir at arabasına kilitlenmiş buldu. Eşkıyalar yakıp yıkmaktan yorulduktan sonra, ganimetlerini toplarken delikanlıya rast gelmişler, gittikleri limanda bir korsana üç kuruşa da olsa satabileceklerini düşünüp yanlarına almışlardı.

Merderan o yıllarda denizlerde fırtına gibi esen korsanların elinde, bir gemiden diğerine satılarak ya da savaşlarda el değiştirerek tam on sene geçirdi. Bazen güvertede temizliğe koşulsa da, bu sürenin büyük kısmında karanlık güverte altlarında kürek mahkûmluğu yaptı. Genç ve güçlüydü, saatlerce kürek çekebiliyor, bu yüzden korsanların gazabından çoğu zaman sakınabiliyordu, ama yaşlı ya da hasta kürekçilerin sırtlarına inen kırbacın acısını yüreğinin derinlerinde hissediyordu. Yapacak başka bir şey olmadığı için yanına zincirlenen esirlerle saatler boyu konuşurdu. Onlardan diyarda yaşanan tüm savaşları, zulümleri, farklı ülkeleri ve kıtaları, nasıl esir düştüklerini, katledilen dostlarını, ailelerini ve sevdiklerini dinledi. Diyarın hemen her yerinde ne kadar zalim insan olduğunu, güçsüzlerin ve masumların bu zorbaların elinde ne denli büyük acılar çektiğini öğrendi. Lordların ve sultanların buyruklarına uymayan şamanlara karşı başlatılan avlardan ve çoğunu katlettiklerinden haberdar olduğunda, sevgili dostu Garuto'nun neden artık köye gelmediğini anlayıp gözyaşlarına boğuldu. Arkadaş bildiği kürek mahkûmlarının kırbaç-

lanarak ya da açlıktan, susuzluktan, en çok da yorgunluktan yanı başında acı çeke çeke ölüşlerine şahit oldu. Her gece esirlere izin verilen birkaç saatlik uykuyu kâbuslarla geçirdi. Hiç bıkmadan, usanmadan, ara vermeden, tek tutunabildiği dal olan Kadim Güçler'den bu zulümlere karşı savaşabilmek için kendisine kuvvet vermelerini diledi.

Günün birinde esir tutulduğu kalyon, bir borç meselesi yüzünden kaptanlarına diş bileyen namlı bir korsan olan Turolagen'in üç gemisi tarafından pusuya düşürüldü. Kısa ama kanlı bir çarpışma yaşandı, mağlubiyet kaçınılmaz olsa da, gemi tayfası son nefeslerine kadar mücadele etti. Korsan Turolagen, bu eski ve yıpranmış gemiye el koymak istemiyordu, amacı onu aldatmaya cüret edebilecek herkese unutulmayacak bir mesaj göndermekti. Geminin yelkenlerini ateşe verdikten sonra, üç kalyonundan mancınık taşları yağdırdı. Gemi birkaç dakika içinde yüzlerce parçaya ayrıldı, içindeki her şey ve her adam, denizin ortasında balıklara yem olmak üzere bırakıldı.

Merderan, son anda tutunduğu bir tahta parçasına uzanmış, yüzme bilmeyen yaşlı bir kürek mahkûmunun eline sıkı sıkı yapışmış, onu suya batmaktan kurtarmaya çalışıyordu. Bir saat boyunca mücadele etti, kollarındaki ağrıdan ölecek gibiydi, gene de ihtiyar adamı bırakmaktansa ölmeyi yeğlerdi. Kramp giren ellerine hâkim olamadığı, hissetmediği parmaklarının kendiliğinden açıldığı, mahkûmun avuçlarından kayıp gittiği ve suya gömüldüğü an, hâkim olamadığı bir isyan duygusuyla avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Kadim Güçler'e sesleniyordu, son nefesiyle onlara haykırıyordu, kendisini bir daha kimseyi yüz üstü bırakmak zorunda kalmayacağı kadar güçlü kılmalarını istiyordu.

Asla vazgeçmeyeceğim, diye bağırıyordu boşluğa. *Beni binlerce kez hayal kırıklığına uğratsanız da pes etmeyeceğim. Bu gücü bana vereceğiniz ana kadar size sesleneceğim! İstediğiniz*

her fedakârlığı yapmaya hazırım! Bu acılara katlanamıyorum! Bu zulümleri durdurmak zorundayım!

Genç adam son gücüyle başını yukarı kaldırdığında, çok yükseklerde kanat çırpan bir kartal gördü. Kartal o kadar büyüktü ki, aralarındaki tüm mesafeye karşın gözlerini çok net seçebiliyordu. O gözlerin kendisine büyük bir sevgi ve dostlukla baktığına yemin edebilirdi. Sanki çok uzun zamandır aradığı birini bulmuş gibi...

Merderan'la bilge kuş Srenah'ın tanışması işte böyle oldu.

15

Merderan ona geçmişini seyrettirirken, bu anılar kendi anılarıymış gibi Eymar'ın zihnine kazınmış, genç adamın yalnızlığı ve hüzünleri, başkalarının acılarını dindirmek için duyduğu yakıcı arzu yüreğine işlemişti. Artık ona çocuklukları birlikte geçmiş, bütün zorluklara ve tehlikelere beraber göğüs germişler gibi yakınlık duyuyordu. Kendi hayatını hatırlayamamanın yarattığı boşluğu, onun hatıraları ile doldurmuştu. Ama Merderan denizin ortasında, tepesinde dev bir kartal kanat çırparken anlatmayı kestiği öyküye bir türlü devam etmiyordu. O andan sonra neler olup bittiğini çok merak ediyordu, hikâyenin devamını seyretmek için çok dil dökmüş fakat razı edememişti.

"Bana biraz zaman ver," demişti Merderan, "Sana izletirken o günleri ve acıları bir kez daha yaşadım, yeniden o yıllara dönmeden önce biraz dinlenmem lazım." Genç kız bunu anlayışla karşılamıştı, adamın yüzündeki içten hüznü ve yorgunluğu görünce üstelemekten vazgeçmişti. Nasıl olsa zamanı er geç gelecekti.

İlk günler vaktinin çoğunu odasında geçiriyordu. Hayalleriyle etraftaki eşyaları, duvardaki resimleri, tavandaki süslemeleri değiştirebilmekten büyük keyif alıyor, yapabilecekleri-

nin sınırlarını ölçüyor, düşleyebildiği şeylerde geçmişine dair izler arıyordu. Bir sabah lombozları parmaklıklı, tavanı alçak, kutu gibi bir gemi kamarasında uyanıyor, bir başka gün odasını el yapımı eşyalarla döşenmiş, içinde iki yatağın olduğu mütevazı bir köy evine dönüştürüyordu. Pek çok eksiği olsa da bu evin içinde rahat ve huzurluydu, olması gereken yer orasıydı sanki. İkinci yatağın kime ait olduğunu bilemiyordu, fakat bunun geçmişine dokunduğunu, o yatakta yatan kişinin hayatında çok önemli bir yer kapladığını hissediyordu. Bazen tavanda ona yabancılık hissi veren, iç içe geçmiş yuvarlaklar olmasını, kapı kolunun tokalaşmak için uzanan bir ele benzemesini hayal ediyor, sonra bunun ne anlama geldiğini uzun uzun düşünüyordu. Bir süre sonra etrafındaki her detayın sürekli değişmesinden sıkıldı, odayı en rahat ve mutlu hissettiği şekilde döşeyerek bu oyuna bir son verdi.

Kalede dolaştığı zamanlarda arada sırada yeni bir pencere görüyor, eskiden orada olmayan bir kapıya rastlıyordu, bunları kendisinin mi yoksa Merderan'ın mı yarattığını pek bilemiyordu. İki insanın düşlerinin kesiştiği bir yerde olmak ilginç bir duyguydu, ona hem heyecan veriyor hem de biraz ürkütüyordu. Değişimlerin çoğuna kendisinin sebep olduğunu fark ediyordu, genç adam uzun zamandır burada olduğu için etrafı gönlüne göre düzenlemeyi çoktan tamamlamıştı. Kaledeki varlığı ve yarattığı değişiklikler Merderan'da ne tür duygular uyandırıyordu acaba, hayallerini ne şekilde etkiliyordu? Günün birinde onu evine kabul ettiği, alıştığı ortamı değiştirmesine izin verdiği için pişman olur muydu? Bu korkular kimi zaman omuzlarına yük oluyor, sonra bir köşede genç adamın sevgi dolu bakışlarıyla, huzurlu gülümsemesiyle karşılaşıyor, tüm kaygılar toza dönüşüyor ve yüreğini engin bir sevinç kaplıyordu. Birlikte saatlerce sohbet ediyor, kalenin avlusunda uzun yürüyüşler yapıyor, beraber gülüp beraber eğleniyorlardı. Genç adam, birlikte oldukları zamanlar o dur-

gün halinden sıyrılıyor, daima kendisini güldürecek bir şeyler bulabiliyordu. Burada onun yanında mutluydu, önemli olan buydu. Hatırlayamadığı geçmişini zamanla daha az düşünür olmuştu ve bundan yana bir şikâyeti yoktu. Gün geçtikçe Merderan'a daha fazla alışıyor, onun yanındayken bu sürprizlerle dolu diyarda güvende hissediyor, buradaki yaşamı gerçek hayatı olarak kabul etmeye başlıyordu.

Günler günleri, aylar ayları kovaladı. Bir gün kalede dolaşırken, daha önce girmediği bir koridor fark etti, oldukça uzun ve dardı, aralıklı olarak dizilmiş ayaklı şamdanlarla aydınlatılmıştı. Merderan burayı yeni mi hayal etmişti bilemiyordu, kale o kadar büyüktü ki muhtemelen gözünden kaçmıştı. İçinde büyüyen bir keşif duygusuyla koridora girdi, şamdanların arasından geçerken alevlerinin rengârenk olmasını düşledi, beyaz kıvılcımların yavaş yavaş gökkuşağına boyanmasını neşeyle seyretti.

Koridorun sonunda onu kırmızı perdeleri olan kocaman camlarla çevrili, yuvarlak bir oda karşıladı. Odanın tam ortasında geniş bir akvaryum vardı ve içinde o güne kadar gördüğü en harikulade yaratık yüzüyordu. Bu bir balık olmalıydı ama pullarında hayal edebileceği tüm renkleri taşıyordu. Uzun kuyruğu şiirsel zarifliktеydi, gözleri bir âşık gibi anlamlı bakıyordu. İnce, narin bıyıkları altın iplikleri andırıyordu. Birkaç saniye onu büyülenmiş gibi seyrettikten sonra, sadece denemek için balığı olduğundan daha güzel hayal etmeye çalıştı, fakat hayvanda hiçbir değişiklik olmadı. Anladı ki balık bu haliyle mükemmeldi, bir insanın hayal edebileceği en güzel halindeydi.

Akvaryumun yanına gitti ve eğilip ona yakından baktı. Parmaklarını camın üzerinde gezdirdi, usulca tıklattı, balık dönüp ona doğru yüzdü, kısa bir süre göz göze geldiler. O sırada balığın pulları hızla renk değiştirmeye başladı, kırmızılar mora, yeşiller maviye dönüşüyordu, araya yeni renkler

de katılmıştı, birkaç saniye sonra üzeri bambaşka bir motife boyanmıştı. Genç kız, hayvanın hissettiği duyguların üzerindeki renklere yansıdığını düşündü. "Benimle konuşuyor..." dedi içinden, büyük bir keyifle. Parmak ucuyla cama bir kalp şekli çizdi, "Sen muhteşemsin, bunu biliyor musun?" dedi fısıldayarak. "Hayatımda gördüğüm en şahane şeysin." Balık kuyruğunu nazlı nazlı salladı, pullarının rengi yeşilin her tonuna ve kırmızıya dönüştü. Eymar balığı aşkla seyrederken, arkasından birinin yaklaştığını fark etmedi. Tanıdık, sevgi dolu bir ses kulağına çalınana kadar gözlerini bu harikulade yaratıktan alamadı.

"Çok güzel, öyle değil mi... Sen gelmeden önce buradaki tek neşe kaynağımdı. Sadık'la birlikte ailem oldular. Hayattayken insanlar arasında pek arkadaşım yoktu, kader ortaklığı yaptığımız kürek mahkûmlarını saymazsan yani. Onlara da arkadaştan daha çok, kurtarmak zorunda olduğum kişiler gözüyle bakardım... Ama hayvanlarla iyi anlaşırdım, o yüzden onu bu kadar güzel düşleyebildim sanırım. Hayatım boyunca hiçbir insana karşı gerçek bir dostluk ya da daha derin bir sevgi beslememiştim, Garuto bile yalnızca bir koruyucuydu benim için, silik bir çocukluk hatırası sadece... Gerçek hayatta böyle anılarım olmadığı için burada kendime bir dost ya da bir âşık hayal edemedim. Ben de yalnızlığımı unutmak için olabilecek en güzel yaratığı düşledim; gördüğüm, bildiğim tüm hayvanların en harika yanlarını taşıyan bir varlık..."

Eymar doğruldu, dönüp genç adama gülümsedi.

"*Burada herhangi bir hayali gerçeğe dönüştürebilmen için onu düşleyebilmen yetmez,* demiştin. *Vicdanının böyle bir güzelliği hak ettiğini söylemesi gerekir,* dediğini hatırlıyorum. Bu kadar harika bir yaratığı var edebildiğine göre, onun dostluğunu hak edecek bir hayat sürmüş olmalısın. Anılarının devamını göster bana. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Merderan, genç kızın yanına geldi ve saçlarını usulca ok-

şadı. Gözleri kenetlendiği an, Eymar az önce balığın benzersiz güzellikteki gözlerine bakarken hissettiği coşkun duygularla doldu ve utandı.

"Bir itirafta bulunacağım," dedi genç adam sevgi dolu bir sesle. "Seni hak edecek kadar büyük iyilikler yapmış olduğumu ben bile bilmiyordum."

Eymar, elini onun yanağına koydu ve gülümsedi. Merderan, saçlarını okşadığı an, kalbi uçup gidecekmiş gibi kanatlandı. Bu hissi hatırlıyordu, geçmişinde bir yerlerde daha önce de böyle bir duygu yaşamıştı, bundan şüphesi yoktu; ama kimleydi, neredeydi, hiç bilmiyordu. Ayrıldıklarında mutlulukla hüzün karışımı, garip bir duyguyla gözleri dolmuştu. Genç adam hiç ses etmeden, kızın yanağına süzülen bir damla yaşı parmağının ucuyla sildi.

"Dışarı çıkmak istiyorum," dedi Eymar, başını pencerelerden birine çevirerek. "Senin dünyanı tanımak istiyorum. Buranın bir parçası olduğumu hissetmek. Kalenin dışında olup bitenleri görmek... Sadık'ı da çok özledim, onu çağırabilir misin, hep birlikte biraz dolaşabilir miyiz? Madem sonsuza kadar burada kalacağım, vaktimin tümünü dört duvar arasında geçiremem!"

"Elbette," dedi Merderan. "Gitmek istediğin özel bir yer var mı? Buraya gelirken karşılaştığın, yeniden görmek istediğin herhangi bir şey? Seni Kadim Güçler'in katı hariç her yere götürebilirim."

"Hayır, sadece öylesine dolaşmak ve keşfetmek istiyorum. Etrafı tanımak, kendimi daha fazla buraya ait hissetmek..." Genç kızın yüzü bir an bulutlandı. "Buraya gelmeden önce karşıma Lusef isimli sinsi bir yaratık çıkmıştı. Başı köpeğe benzeyen, vantuzlu bir arkadaşı ile beni tuzağa düşürmüşlerdi. Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir kaplana dönüşüp onlardan kurtulabildim. Bu yakınlarda onun gibi başkaları var mıdır, seni ya da Sadık'ı tehlikeye atmak istemem. Şayet dolaşacaksak, sadece güvenli yerlere gidelim."

Merderan'ın ifadesi ciddileşti. Bir an için genç kızı kaybetme ihtimali aklına gelmişti ve bu dayanılır gibi değildi.

"Yakınlarda değil..." dedi, "Ruh yiyenler kalenin çevresine yaklaşamazlar. Fakat senin bu diyarda her yere güven içinde gidebilmen gerek. Günün birinde kendini bilmez bir ruh yiyenle karşılaşır mısın, diye korkarak yaşayamam. Sürekli bir bekçi gibi yanında da olamam, burada özgür hissetmeni istiyorum. Buna köklü bir çözüm bulmalıyız."

"Ne yapacağız?" diye sordu Eymar, içinde büyüyen bir korku ile. Birinin ruhunu yemesi düşüncesi içini ürpertti. Bunun sonsuza kadar yok olmak anlamına geldiğini tahmin edebiliyordu.

"Sen onu bana bırak," dedi Merderan, kararlı bir sesle. Kızın saçlarını şefkatle okşadı. "Ben her şeyi halledeceğim. Sana zarar gelmesine asla izin vermem."

Eymar, genç adamın kendisini böyle sahiplenmesinden hoşlandığını hissetti ve yanakları kızardı.

O günün akşamı Merderan, Sadık'ı yanına çağırdı. Kısrak ve genç kız uzun bir aradan sonra birbirlerini yeniden gördüklerine sevinmişlerdi. Sadık, yelesini savurarak sahibine sordu.

"Aynaların Sahibi, nereye gitmek istiyor? Bitmeyen Şarkılar Şelalesi'ne mi yoksa Binbir Renk Vadisi'ne mi? Eymar'ı gezdirmeye buralardan başlamak güzel olur bence. Elbette sizin başka bir planınız yoksa? Fısıldayan Taşlar'a da gidebiliriz dilerseniz, güzel dostumuz için şiir okumalarını rica edebiliriz..."

"Ormana gidiyoruz, Sadık," dedi Merderan sakin bir sesle.

"Ormana mı?" Atın sesindeki şaşkınlık ve ürperti Eymar'ın içinde soğuk bir rüzgâr estirdi.

"Evet. Dediğin yerleri daha sonra gezeriz, ama önce Eymar'ın güvenliği için halletmem gereken bir iş var. İstediği zaman kaleden tek başına çıkabilmesini sağlamalıyım."

Sadık karşılık vermedi, keyfinin kaçtığı belliydi. Genç kız, ona cesaret vermek için yelesini sessizce okşadı. Atın orman hakkında anlattıkları aklına geldi, oraya gitmeyi asla istemediğini söylemişti. Merderan'ın nasıl bir işe kalkıştığının farkında olmasını umdu.

"Kalenin dışında da her hayal ettiğimi gerçekleştiremez miyim?" diye sordu masumca. "Tehlikeye düştüğüm zaman geri dönmeyi düşleyemez miyim, ya da beni koruyacak bir ordu?"

Merderan beline sarılmış minik elleri okşayarak, "Ne yazık ki hayır," dedi. "Bunu yalnızca bize bahşedilen cennetimizde yapabiliriz. Kadim Güçler'in diyarına ve kurallarına müdahale edemeyiz. Dışarıda korunması gereken bir düzen var."

"Geçen sefer ruh yiyenle karşılaştığımda kocaman bir kaplana dönüşmüştüm. Nasıl olduğunu hatırlamıyorum, ama gerekirse yine yapabilirim sanırım..."

"Bu yeterli olmaz," diye başını iki yana salladı Merderan. "Bir kaplanın yanında kedi gibi kalacağı yaratıklardan bahsediyoruz. Sen bu konuyu çözmeyi bana bırak, anlaştık mı? Ben asırlardır bu topraklarda yaşıyorum."

Genç kız daha fazla itiraz edecek güç bulamadı. Dönüp sessizce, en az kendisi kadar kaygılı görünen kısrağın yelesini okşadı.

Uzun bir yolculuktan sonra, ormanın içine girdiklerinde, Eymar genç adama sıkı sıkı sarıldı. Daha buraya yaklaşırlarken, ağaçların ardında saklı olanlar yüzünden yüreği korkuyla dolmuştu. Kimse ona tehlikelerden ve ruh yiyenlerden bahsetmemiş olsaydı bile, ormanın kendine özgü rahatsız ediciliği ve karanlığı buradan uzak durmasına yeter de artardı. Sanki boynu bükük ağaçlar sonsuza dek yok olmuş ruhların yasını tutuyorlardı. Sadık'ın adımları çoktandır yavaşlamıştı, o da burada olmayı hiç sevmiyor, içten içe derin bir kaygı duyuyordu. Merderan'ın aklına koyduğu her neyse bir an evvel

yapmasını ve bu lanetli yeri çabucak terk etmeyi arzuluyordu.

Eymar, ağaçların arasına girdikleri andan beri izlendiklerini hissediyordu. Bazen dalların ve yaprakların ardında parıldayan ateş kırmızısı gözler görüyor, hışırtılar ve fısıltılar duyuyor, genç adama daha bir sıkı sarılıyordu. Sonunda Merderan atın boynuna usulca dokundu ve durmasını sağladı. Genç kızın elini tuttu ve "Korkma," dedi. "Yanımda güvendesin. Bunu senin için yapıyorum. İstediğin her yerde korkmadan dolaşabilmen için. Bana inan, kötü bir şey olmayacak."

Genç adam, kollarını iki yana açtı ve olanca gücuyle bağırdı. Sesi o kadar gür ve etkileyiciydi ki, Eymar biraz önce kulağına çocuksu bir masumiyetle fısıldayanla aynı kişi olduğuna inanamadı.

"Ey Kadim Güçler'in cellâtları! Ruhlarla beslenenler! Yanıma gelin! Karanlıklardan çıkın! Beni tanıyorsunuz! Kim olduğumu biliyorsunuz! Bana yüzünüzü gösterin!"

Ağaçların arasında bir kıpırdanma oldu. Eymar, dalların üzerine sıçrayan ufak bir yaratık gördüğünü sandı, sonra bunun iki adam boyunda bir devin eli olduğunu anladı. Dev yaratık, önündeki iki ağacı yanlara iterek aralarından geçti ve açığa çıktı. Vücudu dikenlerle kaplıydı, ellerinin olması gereken yerde at başı büyüklüğünde vantuzlar vardı. Kendisini o mağarada kovalayan köpek başlı ruh yiyen, bunun yanında sevimli bir kedi gibi kalırdı. Alev saçan tek gözüyle önce Sadık'a, sonra üstündeki genç adama, en sonunda kıza dimdik baktı. Kısrak gayriihtiyarî bir adım geriledi, ama Merderan elini boynuna koyup onu sakinleştirdi.

"Tamam dostum... Tamam Sadık. Bir şey yok. Güven bana."

Ruh yiyenler, birer birer ağaçların arasından çıkmaya başladılar. Önce onlarcaydılar, sonra sayıları yüzleri buldu. Bazıları bir insan boyunda ya da daha minikti, bazıları devasa ölçülerdeydi. Dört kollu olanları da vardı, hiç kolu olmayanları

da. Kimi benzerlerinden dikenli kuyruklarıyla ayrılıyordu, kimi güçlü kanatlarıyla. Onları ortak kılan şeyler alev renginde gözleri ve vücutlarının herhangi bir yerinde, kollarının ya da kuyruklarının ucunda, karınlarında, ağızlarının olması gereken yerde, bazen sırtlarında veya bellerinde kocaman vantuzlar bulunmasıydı. Eymar, Luseł'in onu götürdüğü mağarada üzerine doğru gelen vantuzları hayal etti, korkuyla gözlerini yumdu.

Sadık'ın ve Eymar'ın tüm dehşetine karşın, Merderan her zamanki sükûnetini koruyordu. Etraflarını saran ve tek bir yanlış hareketlerinde üzerlerine atılacaklarmış gibi duran korkunç yaratıklara küçümseyerek bakıyordu. Suratında en ufak bir kaygı ya da şüphe yoktu. Yakınlardaki tüm ruh yiyenlerin geldiğine ikna olunca, yine çok gür ve kendinden emin bir sesle onlara seslendi.

"Benim adım Merderan! Srenah'ın Binicisi! Birçoğunuz beni gayet iyi tanır! Bilmeyenler, bilenlerden kim olduğumu öğrensin! Buraya size bir haber vermeye geldim! Arkamda oturan kadın, bundan sonra benim kadar size de emanettir! Onun iyi ve güvende olması, benim kadar sizin de göreviniz olacak! Ona hiçbir yerde, hiçbir zaman dokunmayacaksınız, dokunmak isteyene canınız pahasına engel olacaksınız. Onun başına bir şey gelirse, her ne olursa olsun, kimin yaptığına aldırmadan, hepinizi cezalandıracağım! En küçüğünüzden en yaşlınıza, hiçbiriniz gazabımdan kurtulamayacak. Beni tanıyanlarınız, neler yapabileceğimi biliyor. Güçlerimin sınırlarını ya da sınırsızlığını size anlatsınlar! Bu sözlerimi ormandaki ve dışarıdaki tüm ruh yiyenlere yayın! Bu kadının kılına zarar verilirse, Kadim Güçler'e ahdim olsun, tüm ruh yiyenler sonsuza kadar bunun acısını çekecek!"

Yaratıkların arasında bir dalgalanma oldu. Bazıları gerçekten korkmuş ifadelerle gerilerken, Merderan'ı tanımayanlar kendilerine böyle meydan okumasına öfkelenmiş, dişlerini

gıcırdatıyor, vantuzlarını hırsla toprağa sürtüyordu. İçlerinden birinin ileri atılması, diğerlerinin onu takip etmesi için yeterli olacaktı. O sırada ağaçlar sallandı ve tüm diğerlerinden daha uzun ve iri; suratı, gözleri dışında tamamen kesici dişlerden oluşan dehşet verici bir yaratık açığa çıktı. Onu görünce diğerleri saygıyla iki yana açılıp geçmesine izin verdiler. Bazıları onun bu kendini bilmez insana haddini bildireceğini düşünüp coşkuyla vantuzlarını yere vurmaya, ulumaya başladılar. Bu devin ruh yiyenler arasında özel bir konumu olduğu belliydi.

Yaratık acele etmeden Sadık'a ve binicilerine doğru yaklaştı. Uzun kollarının uçlarındaki devasa vantuzlar, kuru toprakta iz bırakarak sürünüyordu. Tek bir darbesiyle üçünü de ezebilecek ya da bir hamlede ruhlarını emebilecek kadar güçlü görünüyordu. Atla arasında az bir mesafe kala durdu, başını arkaya attı ve dehşet verici bir şekilde ulumaya başladı, sesi o kadar güçlüydü ki orman, deprem oluyormuş gibi sallandı. Eymar, düşmemek için Merderan'a sımsıkı sarıldı.

Dev yaratık, uluması bittikten sonra diğer ruh yiyenlerin ve Eymar'ın şaşkın bakışları arasında, saygılı bir tavırla diz çöktü, eğilip başını yere koydu. Çömelmiş haliyle bile Sadık'tan defalarca kat büyüktü.

Merderan ona sakin ve mağrur bir edayla baktı. "Ayağa kalk Margurab," dedi bir tanıdığıyla konuşur gibi. "Biz seninle eski dostuz. Ruh yiyenlerin en yücesi, en bilgesi, lütfen yüzünü kaldır ve bana kulak ver."

Dev yaratık, ağır hareketlerle doğruldu, sonra biraz eğilip kocaman gözlerini genç adamın gözlerine dikti.

"Sözlerimi işittin Margurab. Seni ya da dostlarını incitmeyi hiç istemem. Beni tanırsın, hepimiz Kadim Güçler'in çocuklarıyız. Ama bana bir söz vermelisiniz. Bu gördüğün kadına sizinkilerden kimse dokunmayacak. Onun ruhuna göz koymayacak, göz koyana aman vermeyecek. Aksi takdirde benim

sevgili dostum, bütün gazabımla ve nefretimle karşınıza dikileceğim. Sözümün ardında duracağımı bilirsin. Bu yeminimi tüm ruh yiyenlere duyur lütfen. Artık o sizin emanetiniz."

Margurab, saygıyla başını salladı ve doğrulup arkasına döndü. Vantuzlu kollarını kaldırıp havada tuttu, yeniden tüm ağaçları sallayacak şekilde uludu. Bu kez sesi bir şeyler anlatmak ister gibi alçalıp yükseliyordu, sanki bir tür söylevdi bu. Aslında dev yaratık, ruh yiyenler arasında Merderan'ı tanımayanlara, onun kim olduğunu anlatıyordu.

O sustuktan sonra, Sadık'ın etrafını çeviren tüm yaratıklar bir ağızdan ulumaya başladılar. Az önce bu genç adama saldırmaya niyetlenenler, nasıl bir belayı ucuz atlattıklarını fark edip gerilemiş, ağaçların ardında görünmez olmuştu. Herkes sustuğunda Margurap yeniden Merderan'a döndü ve başını bir kez daha salladı. Eymar, dişlerle kaplı suratta belli belirsiz bir gülümseme gördüğünü düşündü.

"Ben sözümü söyledim!" dedi Merderan, oradaki herkesin duyabileceği kadar bağırarak. "Sizler de bana söz verdiniz! Ben sözümün arkasında duracağım. Siz de sözünüzün arkasında duracaksınız. Ve bizler sonsuza kadar, şimdiki gibi kardeş kalacağız!"

Merderan, Sadık'ın başını kaleye doğru çevirdi ve yelesini okşayarak yürümesini emretti. Huzursuzluğu hâlâ geçmeyen kısrağın buna hiç itirazı olmadı. Önlerine dizilmiş ruh yiyenler aceleyle iki yana çekilerek rahatça geçebilecekleri bir koridor açtılar.

Eymar, ormandan çıkarlarken arkasına dönüp bakmadı, fakat dehşet verici yaratıkların gözlerini ayırmadan uzaklaşmalarını seyrettiklerine kalıbını basardı. Merderan'ın sırtına başını dayadı ve onu kollarıyla sımsıkı sardı. Genç adamın ruhlar diyarında ne kadar önemli ve güçlü biri olduğunu daha yeni anlamıştı. Artık içinde geleceğe dair hiçbir korku kalmamıştı.

Burası benim evim olacak, diye düşündü. *Burada beraber güvende olacağız. Merderan'la birlikte sonsuza kadar mutlu olacağız. Ben onu seviyorum... Ben onu seviyorum...*

16

Merderan, denizin ortasında ha kırıldı ha kırılacak bir tahta parçasına sarılmış çaresizlikle beklerken, kaçınılmaz görünen ölümden kurtulmak için değil, bir bir suya gömülen kürek mahkûmlarını kurtarabilmek için Kadim Güçler'e yalvarıyor, bunu başarabilmek adına kendisine kuvvet vermelerini haykırıyordu. Denizin üzerine düşen dev gölgeyi fark edip yukarı baktığında, dualarının karşılığıymış gibi görünen dağ büyüklüğünde bir kartalla göz göze geldi. Sadece azametiyle değil, anlamlı ve derin bakışlarıyla da gerçeküstü bir yaratıktı, böylesine çaresiz kaldığı bir anda birdenbire gökyüzünde belirmesi bir tesadüf olamazdı. Kartal, birkaç saniye genç adamı sevgiyle süzdükten sonra hızla alçaldı ve onu pençesiyle nazikçe kavradı. "Diğerlerini de... Diğerlerini de!" diye bağırdı Merderan kalan son gücüyle. Yalnızca onu alacağını sanıp paniğe kapılmıştı. Kartal derdini anlıyormuş gibi başını salladı, suda çırpınan adamları diğer pençesiyle tarladan meyve toplar gibi bir bir topladı.

Genç adam yeniden gözlerini açtığında, sıcak güneşin altında kuru toprağın üzerinde, yanı başında mağrurca dikilen kartalın gölgesinde tek başına yatıyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu güçsüz bir sesle. "Onlara ne oldu..."

DOSTLARIN IYI, dedi kartal şefkatle. Bunu yaparken gagası hiç kıpırdamamıştı. Görkemli sesi Merderan'ın zihninde azametle yankılanmıştı.

ONLARI MERAK ETME. GÜVENDE OLACAKLARI BİR YERE BIRAKTIM. BENİM ADIM SRENAH. SENINLE BAŞ

BAŞA KONUŞACAK ÇOK ŞEYİMİZ VAR. ŞİMDİ BİRAZ DİNLEN. GÜCÜNÜ TOPLAMALISIN. SONRA SANA UZUN BİR HİKÂYE ANLATACAĞIM.

Merderan, mahkûmların iyi olduğunu öğrendikten sonra rahatlamıştı. Kartalın gölgesinde uzanmak çok dinlendiriciydi. İçinde bu dev hayvana karşı nedenini bilmediği, büyük bir güven vardı. Gözlerini yavaşça kapadı, huzurlu bir uykuya daldı. Yıllar süren zorlu esir hayatının ardından böyle bir uykuya gerçekten çok ihtiyaç duyuyordu.

Genç adam gözlerini açtıktan sonra, Srenah yanına oturup kanatlarını topladı ve ona yıllardır sabırla sürdürdüğü arayışını anlatmaya başladı.

ÇOK UZUN ZAMANDIR BU TOPRAKLARDA HUZUR VE BARIŞ, ZOR BULUNAN BİR HAZİNE HALİNE GELDİ. DÜŞMANLIK VE FARKLI OLANA NEFRET, HER YERİ YANGIN GİBİ SARDI. DURUM ÖYLE BİR HAL ALDI Kİ, DİYARLARDA MUTLU İNSANLARA RASTLAMAK ZORLAŞTI.

KADİM GÜÇLER, YARATTIKLARININ İŞLERİNE KARIŞMAYI SEVMEZLER. DİYARLARDAN UZAK DURURLAR, ÇÜNKÜ ONLARA BAKTIKLARINDA FANİLERİN HİSLERİ KENDİLERİNE DOĞRUDAN ULAŞIR. ACILARI, SEVİNÇLERİ, HAYAL KIRIKLIKLARI, HIRSLARI VE DAHA BİNLERCE ÇELİŞKİLİ DUYGU... MİLYONLARCA FANİ YARATIĞI AYNI ANDA HİSSETMEK TANRILAR İÇİN BİLE AĞIR BİR YÜK... AMA ZULÜM BU KADAR YAYGINLAŞINCA, KADİM GÜÇLER DAHA FAZLA SEYİRCİ KALAMADILAR. HER ŞEKİLDE ACI ONLARA ULAŞIYOR, CANLARI YANIYORDU. BENDEN BU DURUMU DÜZELTEBİLECEK BİRİNİ BULMAMI İSTEDİLER. BU KİŞİYE MÜCADELESİNDE YARDIMCI OLACAK BİR GÜÇ VERECEKLER. FAKAT BU GÜÇ YANLIŞ ELLERDE DİYARIN MAHVOLMASINA YOL AÇABİLİR, BU YÜZDEN İYİ AMAÇLAR İÇİN KULLANILACAĞINDAN EMİN OLMADAN KİMSEYE EMANET EDEMEZDİM.

O GÜNDEN BU YANA KADİM GÜÇLERİN YARATTIĞI TÜM DİYARLARDA UÇUP BU EMANETİ TAŞIYABİLECEK KADAR YÜREKLİ BİRİNİ ARIYORUM. DAHA ÖNCE BİRKAÇ KEZ DİKKATİMİ ÇEKMİŞTİN. KÖYÜNDE İTİLİP KAKILAN KİMSESİZLER İÇİN KADİM GÜÇLERE YALVARDIĞIN, SANA BU ZULÜMLERİ DURDURACAK BİR KUVVET VERMELERİNİ İSTEDİĞİN ZAMAN... AMA DAHA BİR ÇOCUKTUN, NE İSTEDİĞİNİN FARKINDA OLDUĞUNDAN, BU YÜKÜN ASLINDA NE KADAR AĞIR OLDUĞUNU BİLDİĞİNDEN EMİN OLAMADIM. BUNCA ZAMANDIR O KADAR ÇOK İNSAN BANA ÜMİT VERİP SONRA HAYAL KIRIKLIĞINA UĞRATTI Kİ BİLEMEZSİN. YILLAR SONRA BİR GÜN, ZİNCİRLENDİĞİN BİR GEMİDEYKEN DUYDUM HAYKIRIŞINI. O GÜNDEN BU YANA SENİ YAKINDAN İZLEDİM, DOĞRU KİŞİ OLDUĞUNDAN EMİN OLMAYI BEKLEDİM. KENDİN DE ZİNCİRE VURULMUŞTUN, O GÜCÜ ASLINDA KENDİ KURTULUŞUN İÇİN ARZULAYIP ARZULAMADIĞINI BİLMEK İSTEDİM. DENİZE GÖMÜLMEK ÜZEREYKEN BİLE KENDİNDEN ÇOK BAŞKALARINI DÜŞÜNDÜĞÜNÜ GÖRDÜĞÜM AN KARARIMI VERDİM. EVET, SEN ARADIĞIM KİŞİYDİN.

ARAMAKTAN YORULDUM MERDERAN, BEN O KİŞİYİ ARARKEN İNSANLARIN ACI ÇEKMEYE DEVAM ETMESİNDEN DE... ZULÜMLERİN GİTTİKÇE ARTMASINDAN, ZALİMLİĞİN GÜN GEÇTİKÇE YAYILMASINDAN... EĞER KABUL EDERSEN SENİ SON BİR SINAVDAN GEÇİRECEĞİM. ŞAYET BAŞARILI OLURSAN, KADİM GÜÇLERİN EMANETİNİ SANA TESLİM EDECEĞİM. TAM DA HAYAL ETTİĞİN, YILLARDIR BIKMADAN, USANMADAN TALEP ETTİĞİN GİBİ... İKİMİZ BİRLİKTE DİYARLARDA NEFRETİ, DÜŞMANLIĞI VE ZORBALARIN HÜKÜMDARLIĞINI SONA ERDİREBİLİRİZ. BUNU YAPMAK İSTER MİSİN?

Merderan, yaşlı gözlerle "Evet!" dedi. Hayatı boyunca hiçbir soruya bu kadar inanarak, içinde hiçbir şüphe olmadan

evet dememişti. Srenah, gözlerinin içiyle güldü ve başını salladı.

Bilge Kartal, genç adamı önce cennet gibi bir bahçeye götürdü. Bahçede bir insanın arzulayabileceği her şey vardı. Ona isterse sonsuza kadar burada kalabileceğini söyledi. Deminki konuşmayı unutabilir, günlerini zevk ve sefa içinde geçirebilirdi. Merderan bunun bir hayalden ibaret olduğunu, her şeyi zihninde yaşadığını biliyordu, gene de bu şahane yerde ebediyen kalmak, bütün acılardan ve korkulardan uzak yaşamak çok çekiciydi. Onca yıl küf kokulu güverte altlarında çile çektikten sonra bunu fazlasıyla hak etmemiş miydi? Sonra bunu seçmesi halinde diyarlarda yaşanan acılara son veremeyeceğini, kendisi burada mutluyken diğer insanların ızdırap çekmeye devam edeceğini düşündü. Hayır diyebilmek için bütün gücünü topladı. "Cennetin sende kalsın," dedi Bilge Kartal'a. "Ben yapmam gerekeni biliyorum..."

Bilge Kartal, sonra onu bir savaş ortamına götürdü, her yan acı çeken yaralılarla, parçalanmış cesetlerle doluydu. İnsanların inleyişleri, yakarışları yürek paralayıcıydı. Genç adam tüm bu yıkımın ortasında dimdik duruyordu ve üzeri kana bulanmıştı. Yaralı olmadığını biliyordu, bu kanın başkalarına ait olduğunu da. Çevresindekilerin ona korkuyla baktığını, oradan kaçmaya çalıştıklarını fark etti. Yüzü yaralı bir kadın, kucağındaki cansız delikanlıyla öne arkaya sallanıyor, öfke ve nefret dolu gözlerini gözlerine dikmiş, kendisine lanet okuyordu.

"Bütün bunları ben mi yaptım?.." dedi Merderan, büyük bir acı ve çaresizlikle. "Tüm bu insanları ben mi öldürdüm..."

BU DA İHTİMALLERDEN BİRİ... EĞER BU GÜCÜ KABUL EDERSEN VE HAKKINI VEREMEZSEN, GERÇEKTEN ONU TAŞIYABİLECEK KADAR YÜREKLİ DEĞİLSEN, SAHİP OLACAĞIN KUDRET SENİ BİR CANAVARA DÖNÜŞTÜREBİLİR. DURDURMAK İSTEDİĞİN ACILARDAN ÇOK DAHA FAZLA-

SINA KENDİ ELLERİNLE YOL AÇABİLİRSİN. HAYATIN BOYUNCA NEFRET EDİLEN, KORKULAN BİRİ OLABİLİRSİN. CENNETTEN VAZGEÇMEYİ GÖZE ALDIN, PEKİ BUNA CESARET EDEBİLİR MİSİN? BÖYLE BİR KORKUYLA YÜZLEŞEREK BU YOLDA YÜRÜYEBİLİR MİSİN?

Merderan, zihninde yankılanan sesin gücüyle dizlerinin üzerine çöktü. Her yandan yükselen acı dolu çığlıklar kulaklarını yakıyordu. Sanki bir kan gölünde çırpınıyor, batmamaya çalışıyor, kan ağzına, burnuna, kulaklarına doluyordu. Yüzü yaralı kadın gözlerini ısrarla ondan ayırmıyordu, bu bakışlar onu yargılıyor, suçlu buluyor, sonsuz bir ızdıraba mahkûm ediyordu. Birkaç dakika orada öylece, titreyerek durdu. Sonra yavaş yavaş doğruldu, önünde uzanan yıkıma kararlı bir ifadeyle baktı.

"Hayır, böyle olmayacak," dedi yumruklarını sıkarak. "Ben buna izin vermem! Bununla başa çıkabilirim! Beni istediğin her şeyle sına, seni koca hayvan! Asla vazgeçmeyeceğim!"

Merderan yeniden gözlerini açtığında Srenah'ın sırtında denizin üstünde uçuyordu. Rüzgâr yüzünü okşuyor, kendisini iyi hissettiriyordu. Ruhu geçtiği sınavlardan yorgundu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu kartala alçak sesle. Aslında ona seslenmesi için ağzını açması gerekmezdi.

DURDURACAĞIMIZ İLK SAVAŞA. İKİMİZ BİRLİKTE BUNU BAŞARABİLİRİZ. EMANETİ ALDIN. NASIL KULLANACAĞINI DA ZAMANLA ÖĞRENECEKSİN. BİR YERDEN BAŞLAMAK GEREK!

"Emaneti aldım mı?" diye düşündü genç adam. "Ne zaman, nasıl..." Üzerini yokladı, ceplerinde herhangi bir şey bulamadı. Sonra aniden, avucunun içine çizilmiş büyük bir dövme fark etti. Tam o anda belirdiğine yemin edebilirdi. İç içe geçmiş yüzlerce minik şekilden oluşuyordu.

"Bu nedir?" diye sordu hayretle. "Kadim Güçler'in emaneti mi? Savaşları bir dövmeyle mi durduracağım, nasıl yapacağım bunu?"

O TANRILARIN DİLİNDEN BİR CÜMLE. DİYARLARIN EN BÜYÜK SIRRI, KARŞI KONULMAZ GÜCÜ... HAYAL ETMEKLE VE HAYALLERİNDEN VAZGEÇMEMEKLE İLGİLİ. NELERE KADIR OLDUĞUNU GÖRÜNCE ANLAYACAKSIN. ŞİMDİ SADECE BANA GÜVEN SEVGİLİ DOSTUM. İNAN BANA, BİZİ MUHTEŞEM BİR YOLCULUK BEKLİYOR!

Srenah ve Merderan gerçekten muhteşem yolculuklar yaptılar. Kadim Güçler'in yarattığı, zalimlerin hüküm sürdüğü tüm ülkeleri bir bir gezdiler. Kimi yerlerde tanrıların sözlerini hatırlamak insanları erdeme yöneltmeye yetti, kimi zaman karşılarına dikilen mağrur krallarla, sultanlarla ve ordularıyla kıyasıya savaştılar. Merderan elindeki büyük gücü kullanmayı öğrendikçe, bu savaşlar gittikçe daha kısa sürüyordu. Çok geçmeden Bilge Kartal'ın ve binicisinin şöhreti tüm diyarlara yayıldı. Zalim hükümdarlar günün birinde kalelerinin avlusuna dev kartalın gölgesinin düşeceğinden korkarak halklarına iyi davranmaya, güçsüzleri ezmemeye, adil bir yönetim sergilemeye başladılar. Aksini yapanlar, Merderan'ın gazabından korkan veliahtları ya da kardeşleri tarafından zorla tahttan indirildiler. Kadim Güçler'in diyarlarına yeniden barış ve huzur geldi.

Uzun yıllar bu mutlu ortam bozulmadan devam etti. Ama her fani gibi günün birinde Merderan'ın da ruhlar diyarına göçme vakti gelip çattı. Yaşlı adam, ölümünün yaklaştığını hissedince bir korkuya kapıldı. Onları terk ettikten sonra masumların ve güçsüzlerin başına gelecekler, eski zalimliklerin bir kez daha yaşanmasından endişe ediyordu. O güne dek karşısına sahip olduğu kudreti emanet edebilecek kadar güveneceği biri çıkmamıştı. Bu yüzden Kadim Güçler'le bir anlaşma yaptı. Bu yükü taşıyabilecek birini bulana dek gerçek dünya ile ruhların dünyası arasında bir yerde bekleyecek, insanları kendisinin geçtiği gibi sınavlara tabi tutacak, ancak bu sorumluluğu onun kadar gönülden sırtlayacak biri-

ni bulduğu zaman huzura kavuşacaktı. Aradan asırlar geçti, Merderan yüzlerce insanı sınavlardan geçirdi, fakat hiçbiri bu yolun sonuna kadar gidemedi. Bu arada yeniden savaşlar ve zulümler başladı. Kadim Güçler'in diyarlara bir düzen getirmek için gönderdiği güç sahipleri, insanlar tarafından tanrı yerine konuldular, bu durum gözlerini döndürünce de birbirlerine düştüler. İnsanlar ve diğer ırklar onların adına birbirleriyle savaştı, görülmedik katliamlar yaşandı. Sonunda Kadim Güçler, Srenah dâhil tüm güç sahiplerini, yarattıkları yeni bir diyara sürdüler ve fanileri kendi başlarının çaresine bakmakla cezalandırdılar.

Çok uzun bir zaman sonra, Merderan'ın zorlu arayışı bir son buldu. O hep bir kişi beklemişti, ama karşısına bir grup arkadaş çıktı. Hepsinin güçlü ve zayıf yanları vardı, tek başlarına bu yükü taşıyamazlardı, fakat birlikte mükemmeldiler. Birbirlerini koruyor, kolluyor, aralarındaki sevgi ve güvenle her güçlüğün üstesinden geliyor, zaman zaman herkesin kapılabileceği kötü duygulara yenik düşmüyorlardı. Merderan bu fanilere güvenebileceğine inandı, taşıdığı emaneti onlara teslim etti. Çoktandır hak ettiği huzura kavuşmak üzere, Kadim Güçler'in kendisi için yarattığı cennetine gitti. Güvendiği fanilerin emanetin hakkını verişlerini, diyara barış ve huzur getirmek için en az onun kadar büyük bir güçle mücadele edişlerini oradan sevgi ve hayranlıkla seyretti.

Merderan cennetinde mutluydu, yine de derinlerde büyük bir yalnızlık hissediyordu. Bütün hayatı mücadele içinde geçmişti, insanlar ya ondan uzak durmuş ya da onu bir tanrı olarak görmüştü, Srenah dışında bir yakını olmamış, hiçbir kadının aşkını tatmamıştı. Bu yüzden cennetinde bu duyguların özlemini çekiyor, bir arkadaş ya da bir sevgili hayal edemiyor, hüzünleniyordu. Emanetini taşıyanların mücadelesini seyrederken, onların aralarındaki dostluğa, birbirlerine karşı besledikleri duygulara, paylaştıkları güzelliklere imreniyor-

du. Bu yüzden sevebileceği birini bulmak için aynaları yarattı. Yaşadığı ruhlar diyarına gelebilen şamanların ve içinde şaman gücü taşıyanların rüyalarına kalesiyle ilgili görüntüler gönderdi. Asırlarca bir sevgilinin ya da bir dostun onu bulmasını umut etti. Gönlünü vereceği kişi, başkalarını onun önemsediği kadar önemsemeliydi, bu uğurda mücadeleden kaçmamalı, kendisi gibi pes etmek nedir bilmemeliydi. Kalesine ulaşmak isteyen şamanları bu yönlerini ölçecek sınavlardan geçirdi, çünkü birini tanımak için bildiği tek yol buydu. İnsanları sınava tâbi tutmak, ölmeden önce asırlar boyunca yapmış tek şeydi, elinden daha iyisi gelmiyordu. Günün birinde ıslak saçları yüzüne yapışmış, karşısına korkusuzca dikilmiş, kaledeki kişiye yardım etmek için dalgalara göğüs germiş genç bir kızın güzel gözlerine baktığında, yıllar sonra koca bir yaraya dönüşmüş bekleyişinin sona erdiğini anladı.

***

Merderan elini genç kızın alnından çekti ve birkaç adım geri çekildi. Ölesiye yorgun hissediyordu, bir an gözleri kararadı, düşecek gibi oldu, elini masaya koyup dengesini sağlamaya çalıştı. Zorlukla sandalyeyi çekip oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Bekleyiş bitmiş miydi gerçekten? Bir süredir unutmuş olduğu hüzünlü geçmişi hiç olmadığı kadar ağırlık yaptı omuzlarına, yerinden kıpırdayamadı.

Birkaç saniye sonra, boynuna sıcak bir kolun dolandığını hissetti. Kulağına çarpan ılık bir nefes fark etti.

"Geçti canım..." dedi Eymar, sevdiği adama şefkatle gülümseyerek. Az önce seyrettikleri yüzünden gözleri dolmuştu. "Artık hiç yalnız kalmayacaksın..."

Genç kız kendisine sımsıkı sarılırken, Merderan başını huzurla onun omzuna yasladı.

17

Eymar, Merderan hakkında tüm gerçekleri öğrendikten sonra ona daha da fazla bağlanmıştı. Genç adamın çektiği sıkıntılar, verdiği mücadele ve bitmek bilmeyen yalnızlığı yüreğinde derin izler bırakmıştı. Kendi geçmişini hatırlayamadığı için onun yaşadıklarını kendisine ait anılarmış gibi sahiplenmişti. Sürekli bunları düşünüyor, düşündükçe Merderan'a karşı beslediği duygular derinleşiyordu. Zamanın çoğunu birlikte geçiriyor, beraber kalenin dışında uzun ve keyifli gezintilere çıkıyorlardı. Merderan onu Kadim Diyar'ın birbirinden renkli köşelerine götürüyor, hayal bile edemeyeceği anlar yaşatıyordu. Bazen dışarı yalnız çıktığı da oluyordu; Sadık'la birlikte kafasına buyruk dolaşmaktan, özgür olduğunu hissetmekten keyif alıyordu. Kimi zaman uzaklarda onları izleyen karaltılar fark ediyorlardı, muhtemelen o civarı mesken tutmuş ruh yiyenlerdi bunlar; ama asla yakınlarına gelmiyor, onlara rahatsızlık vermiyorlardı. Bilakis, herhangi bir tehlikeye karşı nöbet tutuyor, güvende olduğundan emin olmak istiyor gibiydiler.

Eymar, gezdikleri yerler içinde en çok Bitmeyen Şarkılar Şelalesi'ni sevmişti. Şelale inanılmaz büyüktü, uçsuz bucaksız sular, koyu renkte bulutlardan bir göle dökülüyor, düştükleri yerde bembeyaz köpürüyor, göl sanki derinliği sonsuzmuş gibi milim yükselmiyordu. Yaklaştıkça muhteşem güzellikte bir sesin söylediği bir şarkı duymaya başlamıştı, bu şarkının köpüren sulardan geldiğini anladığında ne söylediklerini seçebilmek için dikkat kesilmişti. Manzaranın görkemine ve suların gücüne tezat, insana huzur ve mutluluk veren, sevimli bir aşk şarkısıydı bu. Sadık, ona bu gölde şarkıların asla kesilmediğini, biri bitince diğerinin başladığını anlatmıştı. Orada saatlerce kalmış, birbirinden güzel şarkılar dinleyip şahane manzaranın tadını çıkararak piknik yapmışlardı. Merderan uykusu geldiğinde onu oradan ayırmak için epey dil dökmek zorunda kalmıştı.

Günün birinde, daha önce uğramadıkları Fısıldayan Taşlar'a yine Sadık'ın sırtında giderlerken Eymar, uzun zamandır aklında dönüp duran fakat bir türlü soramadığı soruyu Merderan'ın kulağına fısıldayıverdi.

"Bir gün Kadim Güçler'i de görebilecek miyim? Beni onların yanına da götürecek misin?"

Merderan, karşısında şaşkın bir kız çocuğu varmış gibi baktı ve gülümsedi.

"Bu mümkün değil, canım. Kadim Güçler'e gidemezsin, hiç kimse onların yanına kendi tercihiyle gidemez, oraya ancak çağrılabilirsin."

"Nasıl yani?"

"Ruhlar Diyarında her katın özel bir kapısı vardır, bazılarının birden fazla, nerede olduklarını bilirsen, kapıları geçebilecek kadar güçlü ve erdemliysen, hepsine ulaşabilirsin. Fakat Kadim Güçler'in bulunduğu yerin böyle bir kapısı yok. Onlar seni çağırırsa kendini bir anda orada bulursun. Göndermek istedikleri zaman da gidersin. Davetsiz misafirlere açık değil orası."

"Sen çok gittin mi yanlarına?" diye gözlerini büyülterek sordu genç kız. "Nasıl bir yer, anlatsana biraz?"

"Anlatacak bir şey yok..." dedi Merderan, sıkılarak. "Bir iki defa gittim sadece, hem gerçekten, söze dökebileceğim bir şey görmedim. Mutlaka harikulade bir yerdir, ama oradaki güzellikler insan algılarının çok ötesinde. Ben sadece her yanımı saran bir huzur ve zihnime akan cümleler hatırlıyorum."

"Sadık, Kadim Güçler'in çok kudretli olduğuna inanıyor, öyle de olmalılar! Bütün bu diyarları onlar yarattı. Ben de onların iyi kalpli olduklarına inanıyorum. Fakat anlayamıyorum, neden anlattığın savaşları, zulümleri bir sözleriyle durdurmadılar, senin omuzlarına niye bu kadar ağır yükler koydular... Gerçekten anlayamıyorum Merderan. Karşılarına çıkabilseydim soracağım ilk soru bu olurdu... Bütün bu acı-

ları görebilmek, durduracak kadar güçlü olmak, ama bizzat yapmak yerine fanileri görevlendirmek, onların buna gücü yetmezse acıların sürmesine göz yummak, böyle davranmaları içime sinmiyor. Olup bitenleri düşününce onları sevmekte zorlanıyorum."

Merderan anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Bunlar eskiden benim de kendime sorduğum sorulardı," dedi. "Onları tanıma fırsatı bulana kadar içimde Kadim Güçler'e karşı bir kırgınlık yok değildi. Yıllar boyu çektiğim çileleri biliyorsun... Böyle hissetmek çok doğal. Kadim Güçler haklarında ne düşündüğümüzü önemsemezler, onların varlığına inanıp inanmamamız bile umurlarında değil. Ne dua bekliyorlar bizden ne de onlara tapmamızı, tarih boyunca isimlerini anmasak dert etmezler. İnan bana, önemsedikleri tek şey, mutlu olmamız, acı çekmememiz... Ama bunu sağlamak için ellerinden fazla bir şey gelmiyor. Kadim Güçler'in gücü sınırsız değil Eymar. Evet, bu diyarları onlar yarattı, bizleri de, yaratmak onların doğasında var, o yüzden durmadan yeni yerler, yeni ırklar yaratıyorlar, bizim nefes alıp vermemiz gibi bir şey onlar için... Fakat nasıl biz ağzımızdan çıktıktan sonra nefesimiz üzerinde hâkimiyet sahibi değilsek, onlar da yarattıkları üzerinde mutlak bir hâkimiyet sahibi değiller. Fanilerin duygularını kendileri hissediyormuş gibi hissediyorlar, bu yüzden mümkün olduğu kadar mutlu olmalarını, acı çekmemelerini istiyorlar. Bunun için de benim gibi, şamanlar gibi aracılara ihtiyaç duyuyorlar. Bazen de yarattıklarına kızıp küsüyorlar, insanların sevdiklerine kimi zaman küsebilmesi gibi... Tüm iyi ve kötü yönlerimiz onlardan geliyor, bu yüzden biz nasıl bazen olmadık işler yapabiliyorsak, onların da yapabileceğini anlamamız lazım."

Merderan derin bir soluk aldı. Sadık'ın yelesini sevgiyle okşadı. At, kuyruğunu keyifle salladı.

"Kadim Güçler tarihin akışına sadece birkaç defa doğru-

dan müdahale ettiler," diye anlatmaya devam etti. "Bunu yapmak için yarattıkları diyarlara odaklanmaları gerekiyor ve bu onları çok yıpratıyor. Yüz binlerce faninin, milyonlarca hayvanın heyecanlarını, mutluluklarını, coşkularını, acılarını, korkularını aynı anda içinde hissettiğini düşün, bunu neden sık sık yapmadıklarını anlayabilirsin sanırım. Bu bir tanrı için bile çok zor. Bize odaklanmadıkları zaman da duygularımız onlara ulaşıyor ama dayanabilecekleri düzeyde. Anlayacağın, onların da bizim gibi sınırları var."

Eymar, genç adamın söylediklerini aklında tartı. Bugüne kadar hep Kadim Güçler'in kudretinin sınırsız olduğunu düşünmüştü, onlara karşı duyduğu kırgınlık şu an yerini derin bir şefkate bırakmıştı. Milyonların duygularını aynı anda hissetmek, üstelik bir ölümsüz olarak bunu sonsuza kadar yaşamak, gerçekten hiç kolay görünmüyordu.

Fısıldayan Taşlar'a ulaştıklarında genç kız, daha önce gezdikleri mekânlara göre mütevazı bir yerde olduklarını düşündü. Minik bir su birikintisinin içine ve etrafına yayılmış, insan başı büyüklüğünde on, on beş taştan ibaretti. Meraklı gözlerle Merderan'a baktı ve "Geldik mi?" diye sordu. "Bahsettiğin yer burası mı? Bu taşların fısıldadığını duyamıyorum?"

Genç adam karşılık vermedi, çevik bir hareketle kısrağın sırtından atladı. Elini uzatıp kızın tutmasını bekledi, sonra onu nazikçe çekip yere indirdi. Sadık, birkaç adım uzaklaştı, dinlenmek için dizlerini kırıp oturdu.

"Benimle gel," dedi. Eymar itiraz etmeden onu takip etti.

Birlikte su birikintisinin hemen kenarında duran iki taşa yürüdüler. Genç adam önce bir tanesinin üzerine oturdu, sonra da kıza aynı şeyi işaret etti.

"Taşlar kendi kendilerine fısıldamazlar," diye anlatmaya başladı. "Dinleyicileri olduğu zaman konuşurlar sadece. Bazen cevabını bildiğin ama kendine sormaktan korktuğun bir soru olur bu. Bazen merak ettiğin bir sorunun yanıtı. Çoğu

zamansa o an duymaya en çok ihtiyacın olan şeyi fısıldarlar. Kimi zaman bunu bir şiirle kimi zaman bir şarkıyla yaparlar."

"Konuşmaları için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu genç kız.

"Hiçbir şey... Gerçekten hiçbir şey yapmamalısın. Sadece otur ve kafanı meşgul eden her şeyden uzaklaş. Bütün kaygılardan, meraklardan... Yalnızca dinle, seslerini duymaya odaklan. Çok geçmeden onları işiteceksin, güven bana."

Merderan'ın sözleri Eymar'a nedense çok tanıdık gelmişti. Bir an için gözlerinin önünde toprağın ve havanın sesini dinlemesini öğütleyen yaşlı bir adamın görüntüsü belirmişti. Kimdi o adam, bilmiyordu, göründüğü gibi aniden kaybolmuştu, fakat nasıl yorumlayacağını bilemediği bir özlem hissetmişti.

Genç adamın dediği gibi yaptı. Ellerini dizlerinin üstüne koydu, kafasında dönüp duran tüm düşüncelerden uzaklaştı, gözlerini yumup yalnızca duymaya odaklandı. Zihninde kolları, bacakları, bedeni kayboldu, yalnızca dev bir kulaktan ibaret kaldı. Önce belli belirsiz bir uğultu fark etti, öylesine kulak verilse rüzgârın eseri sanılabilirdi, ama dikkat kesilince fısıldayan bir adamın sesine dönüşüyordu. Ardından ona ikinci bir erkek sesi katıldı, sonra bir kadın sesi, ardından bir kadın daha. Çok geçmeden etraftaki taşların sayısı kadar farklı ses, bir koro gibi birlikte fısıldamaya başladı. Ya da hep oradaydılar da kendisi yeni duyabilmişti.

Taşların sesi sakin ve huzur vericiydi. Ne söylediklerini ayırt etmeye başlayınca, bir şiirin mısralarını sabırla tekrarladıklarını fark etti.

Bilmek ağır bir yüktür, ama insanı insan kılar.
Bilmediklerinden korkan insan huzur bulabilir mi?

Bugünü yaşamak seni mutlu ediyor olabilir.
Geçmişi olmayan bir insanın geleceği olabilir mi?

Sen, onu her yönüyle tanıdığın zaman sevdin.
O seni bu kadar az tanırken yürekten sevebilir mi?

Eymar orada uzun süre oturdu, taşların fısıldadığı bu şiiri çıt çıkarmadan dinledi. Defalarca tekrarlamalarına rağmen, o güzel seslerinden sıkılmıyordu. Fakat her cümleleriyle içinde yeni bir hüzün yeşeriyordu, öyle ki bir süre sonra kocaman bir ağacın dalları her yanını sarıp sarmalamış, boğazına doğru uzanmış, onu nefessiz bırakmış gibi hissetti. Gözlerini açtığında, kendisine benzer bir duyguyla bakan Merderan'la göz göze geldi. Taşların herkese farklı bir şiir okuduğunu, unuttukları fakat aslında unutmamaları gereken şeyleri söze döktüklerini anımsadı.

"Sana ne hatırlattılar?" diye sordu ona, aklını Fısıldayan Taşlar'ın cümlelerinden uzaklaştırmak isteyerek. "Üzülmüş görünüyorsun."

"Eski bir şairin bilgece sözlerini... Adı Sera Om Talse idi. Ben doğmadan önce yaşamış, taraf olmak istemediği bir savaşta esir düşmüş, hayatının son yıllarını bir madende tutsak geçirmiş. Oradayken yazdığı şiirler hayatım boyunca bana yürüdüğüm yolda güç vermişti; neden böyle bir seçim yaptığımı hatırlatırlardı bana, kim olduğumu, ne için savaştığımı. Uzun zamandır bu şiirleri düşünmüyordum..."

"Bana da unuttuğum şeyleri anımsattılar," dedi genç kız, dalgın bir ifadeyle. "Aklımdan nasıl da çıkıp gitmiş..."

Birkaç saniye sessizce su birikintisini seyretti, sonra derin bir iç çekerek, "Bana geçmişini seyrettirdin," dedi. "Peki, kendi geçmişimi de seyrettirebilir misin? Bilmem gerekiyor Merderan... Buraya gelmeden evvel nasıl bir hayatım olduğunu, neler yaptığımı... Seninle mutluyum, ama senden önce kimdim, arada bir zihnimde yanıp sönen suretler kimlere ait, bunu öğrenmeden tam anlamıyla huzur bulamayacağım hiçbir zaman."

"Kadim Diyar böyledir," dedi Merderan. "Kayıp ruhlara her şeyi unutturur yavaş yavaş. Şefkatlidir aslında... Çünkü sonsuzluğa başka türlü dayanamazlar."

Eymar'a dalgın bir ifadeyle baktı, biraz kaygılıydı sanki.

"Bunu yapmak istemiyorum. Yapabileceğimden de emin değilim. Bir başkasının anılarını okumaya çalışmadım hiç. Ya hazırladıkların seni mutlu etmezse?"

"Lütfen anla beni. Sonsuza kadar bir boşluktaymış gibi hissetmek istemiyorum. Sen beni buldun, artık kayıp bir ruh değilim. Yanındayken geçmiş beni korkutmuyor. Her ne olduysa oldu, sadece bilmek istiyorum."

Merderan, anlayışlı bir tavırla başını salladı. "Bunun için söz veremem," dedi. "Ama deneyeceğim."

Kalkıp kızın yanına gitti ve oturduğu taşın yanında diz çöktü. Bir elini omzuna, diğerini alnına koydu. Gözlerini kapayıp birkaç dakika öylece kaldı. Eymar, genç adamın suratından kendisini zorladığını, yanaklarının kasıldığını, göz kapaklarının altında gözlerinin oradan oraya savrulduğunu gördü. Sonunda Merderan yeniden ona baktığında, yüzünde gizemli ve yorgun bir ifade vardı.

"Çok üzgünüm," dedi bitkin bir sesle. "Yapamadım, yapamıyorum... Aklından silinip gitmiş şeyleri bulup getiremiyorum. O anılar yok olmuş, yoktan var etmekse benim gücümün ötesinde."

Genç kız, yaşadığı hayal kırıklığını yüzüne yansıtmamaya çalışarak adamın terli yanaklarını okşadı.

"Tamam, sorun değil," dedi. "En azından denedik bunu. Hadi kalemize dönelim. Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

18

O günün akşamı Merderan belirgin şekilde keyifsizdi. Eymar bunu fark etmiş olsa da yorgunluğuna vermişti, uzun bir yoldan gelmişlerdi ve zihninde hatıralarını ararken zor zamanlar geçirmişti. Bunu başaramadığı için üzüldüğünü görebiliyordu. Fakat sabah uyandıklarında, her zamankinden çok daha sessiz bir şekilde kahvaltı yaparlarken, suratının hâlâ gülmüyor olması onu biraz endişelendirdi.

"Bugün senin sevdiğin bir yere gidelim," dedi en tatlı gülümsemesiyle. "Hep benim merak ettiğim yerlere gidiyoruz. Ya da bana göstermek istediğin mekânlara. Bu defa sen nerede vakit geçirmek istersen oraya gidelim, olur mu?"

"Bugün kaleden çıkmak istemiyorum," dedi Merderan, gözlerini kızdan kaçırarak. "Kendimi iyi hissetmiyorum, neden bilmiyorum, üzerimde bir durgunluk var. Merak etme, geçer yakında. Sen Sadık'la çık istersen, ben burada oyalanırım."

Genç kızın içinde bir sıkıntı büyüdü. Kaleye geldiği günden bu yana, onu ilk defa böyle görüyordu.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu. Çatalını masaya bıraktı, iştahı kaçmıştı.

"Yok, hayır, konuşacak bir şey yok. Biraz kendimle kalmam lazım, o kadar. Uzun zamandır yapmadım bunu, hiç kendimle baş başa kalamadım."

"Dün olanlar yüzünden mi... Anılarını geri getiremediğin için mi üzüldün. Ben üzülmüyorum Merderan. O hatıralara ihtiyacım yok. Taşların ne dediği umurumda bile değil. Ben bugün burada olmaktan mutluyum, yarın da mutlu olacağım, geçmişimi öğrenmesem de olur. Uzun uzun düşündüm, birlikte harika bir hayatımız var. Kıymetini bilmem lazım."

Merderan, kıza bakarak dudağının ucuyla gülümsedi. Hem sevgi dolu hem de hüzünlü bir tebessümdü, Eymar bu ifadeyi neye yoracağını bilemedi.

"Hadi sen çık, dolaş biraz," dedi genç adam. "Ben Atalar Kitabı'ndan birkaç bölüm okuyacağım. Eskiden sık sık yapardım bunu, epeydir ihmal ettim. Ben de seninle mutluyum, ama ben kim olduğumu unutmadım, bile bile farklı biriymiş gibi davranmak zor..."

Genç kız, tek kelime edemeden adamın kalkmasını, kapıya yürümesini ve odadan çıkmasını seyretti. Gözlerine birkaç damla yaş yürüdü, elinin tersiyle silip orada uzun süre öylece oturdu. Sonra çaresizce kalkıp keyfini yerine getirmesi umuduyla Sadık'ı bulmaya gitti. Merak etme, yakında geçer, demişti genç adam; ona güveniyordu, geçerdi elbette, geçmemesi için ne sebep vardı ki? Birbirlerini seviyorlardı ve önemli olan buydu.

Tam odadan çıkacaktı ki, köşede duran rengârenk çiçeklerin solmuş olduğunu hayretle fark etti; yaprakları kurumuş, boyunları bükülmüştü. Şaşkınlığı çok geçmeden derin bir hüzne dönüştü, bu kalede bir çiçeğin solduğunu ilk kez görüyordu. Başını eğdi, gözlerini ayak uçlarından ayırmadan dışarı yürüdü. "Her şey yoluna girecek," dedi içinden, kendisine güç vermek için. "Büyütecek bir şey yok..."

O günden sona hiçbir şey yoluna girmedi.

Her sabah Merderan bir önceki günden daha durgun, daha sessiz oluyordu. Genç kızın onu neşelendirmek için yaptığı hiçbir şirinlik işe yaramıyor, bilakis bazen onu kızdırıyor ve daha fazla uzaklaştırıyordu. Kalenin duvarlarında yer yer çatlaklar görülmeye başlamıştı, hayalleriyle yarattıkları yemeklerin tadı eskisi kadar güzel değildi, camlar belirgin şekilde tozlanıyor, sandalyeler gıcırdıyordu. Tavanda ve duvarlarda örümcek ağları birikmeye, etrafta ne olduğu belirsiz ürkütücü gölgeler dolaşmaya başlamıştı. Eymar olan biteni anlamaya çalışıyor, aklına gelen ihtimallerden hiçbirini kabullenemiyor, zihninde sorular geziniyor, fakat mantıklı bir cevap bulamıyordu. Artık dışarı yalnızca Sadık'la çıkıyordu, genç adam

onlara katılmamak için hep bir bahane yaratıyordu. Yanında olmadığı zamanlarda onun neler yaptığını bilmiyordu. Merderan genellikle odasından dışarı çıkmıyor, zorunlu olmadıkça kendisiyle konuşmuyordu. Sadece akşamları, birlikte yemek yerlerken bazen başını kaldırıp ona gizemli bir ifadeyle bakıyor, o anlarda yüzünde her zamanki sıcaklığı görüyor, çok geçmeden gözlerini kaçırmasıyla içi hüzünle doluyordu.

Günün birinde, yine bir akşam yemeğinde, Eymar Merderan'ın bakışlarında özlemini duyduğu sevginin izlerini ararken, kalede büyük bir gürültü koptu. Tavandaki devasa avize sallandı, aşağıya birkaç avuç toz yağdı. Genç adam bir hamlede ayağa fırladı, onu korumak ister gibi kızın yanına gitti, elini omzuna koyup etrafa bakındı. Eymar gerçekten korkmuştu, çok uzun zamandır ilk defa böyle hissediyordu. Merderan ona bir şey söylemeden gürültünün geldiği yere doğru yürüdü, genç kız gayriihtiyarî kalktı ve onu takip etti. O an yalnız kalmak istememişti, ama aynı zamanda sevdiği adamı yalnız bırakmak da istememişti.

Birkaç koridoru ve odayı geçtikten sonra, gürültünün kaynağını hayretle keşfettiler. Kalenin uzun ve görkemli kulelerinden biri, içi çürümüş bir ağaç gibi yıkılıvermişti. Her yan irili ufaklı taş parçalarıyla doluydu. Eymar bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalışırken yan gözle Merderan'a baktı ve genç adamın suratında derin bir kaygı gördü.

"Onu yeniden yaparız," dedi güçsüz bir sesle. "Birlikte hayal ederiz ve eski halini alır. Bunu başarabiliriz, öyle değil mi?"

Merderan, birden çok önemli bir şeyi hatırlamış gibi irkildi. Yüzüne büyük bir korku yerleşti, aniden arkasına döndü ve kalenin içine koştu. Genç kız hiçbir şey düşünmeden peşi sıra gitmeye başladı. Çok geçmeden Eymar'ın güzelliğin tanımı olarak nitelendirdiği, harikulade balığın odasındaydılar. Odada bir hasar yoktu, ikisi de acı içinde gözlerini akvaryuma kenetlediler.

Balık suyun içinde ters dönmüş, cansız yatıyordu. Rengi solmuş pullarının büyük kısmı toz parçaları gibi kopup dibe yağıyordu. Sanki henüz birkaç saniye önce ölmüştü.

Eymar ağlamaya başladı. Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Merderan bu sesi duyunca döndü ve genç kızın yanına geldi. Onu omuzlarından sımsıkı tutup, "Özür dilerim," dedi. "Hepsi benim suçum. Senin bir kabahatin yok. Yaşanan her şey benim yüzümden..."

"Neden oluyor bunlar?.. Niye oluyor Merderan?"

"Sana yalan söyledim. Kendime de öyle. Zihninden silinmiş anıları geri getiremem, demiştim. Onları göremediğimi söylemiştim. Hâlbuki görmüştüm. Günlerce bunun bir anlamı olmadığına, önemli olanın sadece ikimiz olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım. Bunun doğru olmadığını bile bile... Düşünmekten, konuşmaktan kaçtım, sakladıklarımı gözlerimde okumandan korktum. İçim bu yalanla kirlendikçe, cennetimiz de çöküyor. Artık bu güzellikleri hak edecek kadar iyi bir insan olduğuma inanmıyorum. Bu yüzden hepsini bir bir kaybediyorum."

Eymar ona inanmakta zorluk çeken gözlerle baktı. Kendisine yalan söylemiş olması bir an canını çok yakmıştı, ama hemen ardından başka bir düşünce her şeye baskın geldi.

"Geçmişimde ne gördün ki bana söyleyemedin? Buraya gelmeden önce kötü şeyler mi yapmışım?"

Merderan genç kızın yanağını şefkatle okşadı. Uzun zamandır ilk defa içtenlikle gülümsedi. Doğruyu söylemek onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"Hayır tatlım, hayır... Tam tersine, yaşayanların dünyasında sen bir kahramansın. Birçok insanın hayatını kurtarmışsın, pek çoğunun acılarını dindirmişsin. Onların özgür olması için canını ortaya koymuşsun. O haline buradaki halin kadar, hatta daha fazla tutuldum ben."

"Öyleyse sorun nedir?"

"Arada bir suretlerini gördüğün şu adam ve küçük kız... Anılarını seyrederken onların kim olduklarını öğrendim. Adamın ismi Darok. O da senin gibi bir şaman. Çok cesur biri, bir kahraman, asırlardır tanıdığım, sınadığım onca insana kıyasla en temiz yürekli olanlardan. Emanetimi teslim ettiğim dostlarımı hatırlattı bana. Hayatı benim gibi mücadeleyle, yolculuklarla geçmiş, tüm yaşamını başkalarına adamış. Ta ki o da benim gibi sana bağlanana kadar."

Eymar'ın suratı bembeyaz oldu. Geldiği dünyada kendisini seven bir başka adamın varlığını öğrenmek onu sarsmıştı.

"Daha da ötesi... Sen de ona âşık olmuşsun. Birlikte çok mutlu olabilirmişsiniz. Darok bir soykırımı önlemek adına yeni bir yolculuğa çıkmak zorunda kalmasa, hiç ayrılmayacakmışsınız. Senin şaman olmayı istemen, bu konuda eğitim alman, aslında ona yolculuklarında eşlik edebilmek için. Her ne yaptıysan onun için yapmışsın, bir de elbette, kardeşin için..."

"O kız," dedi Eymar, ölgün bir sesle. "O benim kardeşim mi?"

"Evet, adı Natensi. Muhteşem bir çocuk, büyüdüğünde harika biri olacağı belli... Birbirinizi çok seviyorsunuz. Onu sen büyütmüşsün, ona çok düşkünsün, o da ablasına elbette. Ve şimdi kendisine yabancı bir ülkede, sensiz yapayalnız. Sana fazlasıyla ihtiyacı var. Döndüğü zaman Darok'un olacağı gibi..."

Eymar ne diyeceğini bilemedi. Diyar etrafında dönüyordu sanki, sarhoş olmuş gibi etraf bulanıklaşmıştı. Darok denen adam umurunda değildi, onu hatırlamıyordu, onu tanımıyordu, fakat küçük bir kardeşinin olduğunu öğrenmek duygularını allak bullak etmişti. Gözlerinin önünde kızın suratı olanca gerçekliğiyle belirdi. Masum bakışlarıyla ona ne kadar çok ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalışıyordu sanki. Koca bir diyarda tek başınaydı, ablasını umutla bekliyordu. Canı ne kadar yansa da, genç adama sıkı sıkı sarıldı.

"Gitmemi isteme... Onlara dönmemi isteme... Seni bırakamam, senden ayrılamam. Seni seviyorum Merderan. Hem bensiz ne yapacaksın, senin de bana ihtiyacın yok mu?"

Merderan, kızın güzel saçlarını sevgiyle okşarken kararlı bir sesle cevap verdi.

"Ben seninle cenneti tattım. Bu cenneti sonsuza kadar anılarımda yaşatabilirim. Ama eğer dönmezsen, Darok ve Natensi seninle yaşayabilecekleri anılardan ebediyen mahrum olacaklar. Ruhları eksik kalacak. Şu an hissettiklerini anlıyorum, benim de canım yanıyor. Fakat gözlerini o diyarda açtığında, zihnin ve kalbin eskisi gibi onlarla dolacak. Onları seviyordun, yine seveceksin. Geçmişi unutmuş olman kimsenin suçu değil, yalnızca kaybolmuştun. Birlikte mutlu olacaksınız, bunu biliyorum. Bir süre için yalnızca bana ait olmanı istedim, seni kimseyle paylaşmamak, yokluğun yüzünden acı çekecek olanları düşünmemeye çalıştım. Fakat seni bu yalanla yanımda tutarsam, kendim olmaktan çıkacağım. Artık senin sevdiğin adam olamayacağım. Cennetimiz gözlerimizin önünde çürüyüp gidecek. Asla mutlu olamayacağız... Şu an bana kızacaksın, benden nefret edeceksin, ama orada gözlerini açtığında, senin için yalnızca arada bir zihninde yanıp sönen bir hayale dönüşeceğim. Buradayken onların olduğu gibi... Fakat seni hep seveceğim Eymar. Seni sonsuza kadar seveceğim..."

Merderan eğilip kızın yanaklarını ellerinin arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Genç kız bir yandan öpüşüne karşılık veriyor bir yandan da kollarından kurtulmaya çalışıyordu, çünkü ne yaptığını fark etmişti. Dudaklarında cenneti yaşarken, zihninden Kadim Diyar'daki anıları bir bir siliniyordu. Fısıldayan Taşlar, Ruh Yiyenler, Sadık, içinden geçtikleri aynalar, hayallerini gerçekleştiren kale, akvaryumdaki mucize ve sonunda, büyük bir isyan duygusuyla, Merderan da yavaş yavaş kayboldu. Bir çığlık atmak istedi, buna

nefesi yetmedi, genç adamın kollarına yığılıp kaldı. Sonra bir gölge gibi soluklaştı, Merderan'ın hüzün dolu bakışları altında diyardan tamamen ayrıldı.

Genç adam, kollarının arasındaki boşluğa derin bir iç çekerek baktı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Dilediği zaman Eymar'ın hayalini kurabileceğini ve onu bu diyarda var edebileceğini biliyordu; gerçek Eymar, yaşayanların dünyasında yolculuğunu tamamlarken, o da bu hayalle avunabilirdi. Ama bunun için acele etmeyecekti, bir süre onu özlemek, gerçekten kollarında tuttuğunu unutana kadar beklemek istiyordu. Bir hayalle ancak bu şekilde yetinebilirdi.

Yan tarafında fark ettiği bir hareket ile sırtını dikleştirdi ve oraya baktı. Hayvanların en güzeli, akvaryumun içinde eskisi gibi sağlıklı ve ışıl ışıl, kuyruğunu sallayarak yüzmeye başlamıştı.

19

Eymar, çok uzun bir uykudan uyanıp gözlerini kırpıştırarak etrafa baktığında, hâlâ ormanda, kulübesinin yanında olduğunu gördü, çalı çırpının üstünde yatıyordu, üzerine beyaz bir battaniye örtülmüştü. Birkaç adım uzağında, sevgili beyaz kaplanı uzanmış, başını ön ayaklarının üstüne koymuş, sanki nöbet tutuyordu. Kulağına tanıdık bir ses çalındı, ışığa alışmaya çalışan gözlerini o yöne çevirdi. Oradan oraya atlayan, sıçrayan, vücudunun her parçası kopup gitmek istiyormuş gibi savrulan, arada kesik çığlıklar atan bulanık görüntü netleşti, sadık dostu ve koruyucusu Melkara'ya dönüştü. Onu yattığı yerden sessizce seyretti. Sonra gücünü biraz toplayınca, "Melkara..." diye seslendi. "Ben döndüm..."

Yaşlı adam, birden olduğu yerde dondu kaldı. Kısa bir süre genç kızı hayretler içinde seyretti, sonra çevik bir hareketle

yanına sıçradı, dizlerinin üstüne çöküp onu kollarıyla sımsıkı sardı.

"Ah kızım... tatlı küçüğüm... Tanrılara bin şükür... Nerelerdeydin, Kadim Diyar'ın her köşesini aradım!"

Genç kız doğrulabilecek kadar kendine geldikten sonra, ihtiyar şamanın hazırladığı, Roarsa otundan yapılma şurubu yudumladı. Tadı epey ekşiydi, ama insana güç veren bir karışımdı bu.

"Ne zamandır uyuyorum?"

"Ben seni bulalı üç gün oldu," dedi Melkara. "Üç koca gün... Uykuya ne zaman daldın, Kadim Diyar'a hangi ara gittin, bilmiyorum. Buraya geldiğimde seni elinde davulunla kendinden geçmiş buldum. Ayaklarının dibinde genç bir adam yatıyordu, çoktan ölmüştü. Feci halde dövülmüştü, Kadim Diyar'a ona yardım edebilmek için gittiğini anlamak zor değildi. Bir süre uyanmanı bekledim, ama sonra geri dönemediğini fark ettim. Üç gün Kadim Diyar'da nice aya denk gelir, kim bilir neler yaşadın. O andan beridir ruhumla oradaydım, diyarın her köşesini arıyordum. Fakat izine rastlayamadım, sanki yer yarılmış da içine girmiştin. Kendi kendine dönüş yolunu nasıl buldun, nasıl gelebildin geriye?"

Eymar, şuruptan koca bir yudum aldı, yanına gelip uzanmış beyaz kaplanın tüylerini sevgiyle okşadı.

"Hatırlayamıyorum... Yaşadıklarım zihnimden silinip gitmiş... İçimde Kadim Diyar hakkında güzel bir his var, oradayken mutluydum sanki, garip bir şey, açıklaması zor... Gene de dönmüş olduğuma sevindim. Kardeşim nasıl, Natensi iyi mi, olanları biliyor mu? Ya Darok? Kılıçbalığı'ndan haber geldi mi?"

"Hayır küçüğüm, ona bir şey söylemedim. Sen kendinde değilken, Natensi için de çok korktum. Geri gelmeseydin ona bunu nasıl anlatırdım, bilemiyorum. Darok ve Kaye'den ses çıkmadı henüz, ama iyi olduklarına eminim, endişe etme.

Daha zorlu işlerin üstesinden geldiler. Bundan sonra söz dinleyeceksin, tamam mı, hazır olmadığın işlere kalkışmayacaksın! Yoksa şamanlık eğitimine yeniden başlamamak üzere son veririm!"

"Tamam Melkara," dedi Eymar, mahçup bir ifadeyle. "Sadece o adamı öylece ölmeye bırakamadım, hepsi bu... Keşke ruhunu geri getirebilseydim, ona yaklaşabildim mi, bunu bile hatırlamıyorum. Bir daha olmayacak, merak etme."

Melkara, kızın içten pişmanlığını görünce yumuşadı, ona şefkatle gülümsedi.

"Hepsi geçti, artık bunları konuşmayalım. Sana iyi haberlerim var, o adamı ve arkadaşlarını öldüren harnanlar yakalandı, içlerinden biri caka satmak için yaptıkları her şeyi, sarhoşken önüne gelene anlatmış. Zorgo'nun kulağına çalınınca önce onu attı Adalet Kulesi'ne, sonra suç ortaklarının isimlerini tek tek söktü aldı ağzından. Dün hepsini halkın önünde idam ettiler. Uzunca bir süre hiçbir harnanın savunmasız bir insana saldıracağını zannetmiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi genç kız. Gözlerinin önünde kendisinden yardım dilenen perişan adam belirdi. Birkaç saniye sonra adamın suratı, kim olduğunu bilmediği, yine de garip bir şekilde tanıdık gelen, içinde güzel duygular uyandıran bir başka adamın suratına dönüştü. Yaşını kestirmek güçtü, hem oldukça genç görünüyordu hem de gölgesi asırlardır toprağa düşüyormuş gibi bir edası vardı. Keskin hatlı suratı pürüzsüzdü, saçları hafiften dağınıktı. Görüntü, zihninde yıldırım çakması misali yanıp sönmüştü. Hemen ardından Natensi'yi ne kadar çok özlediğini hissetti. Yüreğinde büyük bir boşluk oluştu.

"Biraz ara vermek istiyorum, Melkara," dedi şamana. "Kardeşim burnumda tütüyor. Birkaç gün onunla kalayım, olur mu? Sonra yine gelir, eğitime kaldığım yerden devam ederim."

"Kadim Diyar'da aylarca kayıptın," dedi şaman, anlayışlı bir ifadeyle. "Orada neler yaşadığını bilmiyorum, ama bize geri döndün, önemli olan bu. Kimse böyle bir şeyi yıpranmadan atlatamaz. Sen istesen bile bu yakınlarda yeni bir yolculuğa çıkmana izin vermem. Şehre dönelim ve biraz dinlen. Sonra hayvana dönüşme çalışmalarına tekrar başlarız. Uzunca bir süre Kadim Diyar'la işin olmayacak."

Eymar, başını sallayarak onayladı. Gözleri uzaklara dalıp gitti. Az önce zihninde yanıp sönen adamın kim olduğunu hatırlamaya çalıştı, fakat bunu başaramadı, tek bildiği yüreğinde sımsıcak bir sevgi uyandırmış olmasıydı. Kadim Diyar'da tanıştığı biri miydi acaba? Geri dönebilmesinde payı var mıydı?

"Her kimsen ve her neredeysen..." diye geçirdi içinden. "Umarım daima mutlu olursun."

KAKTÜS TEAM

Olein'in Yolculukları

1

"Eğer bu işte gerçekten ustalaşmak istiyorsan, kendi alet takımının olması gerek," dedi yaşlı adam. Ucu yay şeklinde bükülmüş bıçağı kucağındaki kütüğe soktu, sapına tokmağıyla sertçe vurup bir parça daha yonttu. "Her çeşit iskarpelaya ihtiyacın olacak. Düz uçlusuna, sivri uçlusuna, bunun gibi yay uçlusuna... Her biri farklı yerlerde, farklı zamanlarda işine yarayacak. Onlara öyle alışmalısın ki elinin bir uzantısı olmalılar, tahtaya girdiklerinde her şeyin yolunda gidip gitmediğini hissedebilmelisin, zorlandıklarında için cız etmeli. Benim aletlerimi kullanabileceğini sanma ha, oturup bunları kendin yapacaksın. Her kullanıştan sonra özenle bileyeceksin hepsini. Ayrıca güzel bir zımpara gerekecek, son rötuşları verirken onunla yüzeyi temizleyeceksin. Nasıl yapacağını ben sana göstereceğim."

Çocuk, gözlerini ve kulaklarını dört açmış, ustasının gösterdiği ve anlattığı her şeyi aklına kazımaya çalışıyordu. Öylesine dikkat kesilmişti ki, dışarıdan bakan biri yaşlı adamın ona hayatın ve ölümsüzlüğün sırlarını açıkladığını sanırdı. Bakışları arada bir odanın en gösterişli köşesine kayıyordu, orada gerçekten de bir nevi ölümsüzlüğün sırrını görüyordu; ayaklanıp yürüyecekmiş gibi görünen bir ayı, ağzında kocaman bir balık tutan görkemli bir leylek, biri diğerinin üzerine çıkmış, oynaşan iki yavru köpek ve irili ufaklı diğer ahşap heykeller, her bakışında kendisini biraz daha hayran bırakı-

yorlardı. Sıradan, cansız bir kütüğü böylesine kalıcı, asırlarca hayatta kalacak bir güzelliğe dönüştürebilme düşüncesi aklını başından alıyordu. Ölümsüzlük bu değilse neydi? Yaptığı heykeller ustası toprak olduktan sonra da onun adını yaşatmayacak mıydı? Yaşlı adamın anlattıklarını kaçırmamak için dikkatini yeniden ona verdi.

"Bıçaklarını asla uçlarından tutmayacaksın, bunu aklından çıkarma," dedi oymacı, işaret parmağını göstererek. Ucunda birkaç günlük, derin bir yara vardı. "Kütüğün üzerinden kayabilir, parmağını kaybedebilirsin. Ellerin daima sapının üzerinde olacak; bak, işte böyle, sımsıkı. Kullanacağın kütüğün hacmini hayalindeki heykele göre seçmelisin. Çok büyükse onu sabit demirlerin arasına sıkıştır, aksi takdirde kucağına alman en rahatı. Ben ustamdan böyle gördüm, böyle öğrendim. Tutkuyla sevdiği bir kadınmış gibi bacaklarının arasına alır, sımsıkı kucaklardı kütüğü."

"Arelam Usta, ormanda birbirinden çok farklı ağaçlar var, hangisini kullanacağım?" diye sordu çocuk. "Herhangi biri olur mu?"

"Benim yaşıma geldiğinde ağacın türü fark etmez, hepsinin dilinden anlarsın, her biri sana aynı gelir. Ama başlangıçta sadece ıhlamur ağacıyla çalışman en doğrusu. Ihlamur, acemiler için iyidir; yumuşaktır, kolay işlenir, gürgen gibi adamın anasını ağlatmaz. Ha, gürgen de ıhlamur kadar kolay kırılmaz, yaptığın heykeller yıllarca sağlam kalır, fakat ona geçmeden önce ıhlamurda ustalaş bakalım. Gürgenle boğuşmak sağlam bilek, sağlam yürek ister."

"Sen bu işe kaç yaşında başladın usta? Benden küçük müydün?"

Arelam, başını kütükten kaldırdı ve çocuğa gülümseyerek baktı. "Yok," dedi, "Bilakis, ben epey geç kaldım. Bu sanatın büyük ustaları daha süt kuzusuyken tanışır ahşapla, keskiyle; ben merak saldığımda yaşımı başımı almıştım. Sen şimdi baş-

lar, pes etmeden çalışırsan benim yaşıma geldiğinde burada gördüklerinden çok daha güzellerini yapabilirsin."

Çocuğun gözleri ışıldadı. Arzulu bakışları heykellerin üzerinde gezindi. Pes etmeyeceğim, diye geçirdi içinden. Ben de o büyük ustalardan biri olacağım, bunu başaracağım! Ustasına minnetle baktı, bu yaşlı adam, her biri diğerinden farksız geçen amaçsız günlerine bir anlam katmıştı. İhtiyarın alnındaki teri fark edince uzandı, elindeki mendille nazikçe sildi.

"Sağ olasın," dedi oyma ustası. "Hadi bana biraz su getir, içim kavruldu. Göründüğü kadar kolay değil bu kütüklere can vermek. Ben de azıcık soluklanayım hele."

Çocuk, kuyudan soğuk su çekmek için koşa koşa bahçeye çıktığında, Arelam derin bir iç geçirdi ve biraz dinlenmek için kütüğü yere bıraktı. İşaret parmağının ucunu, kütüğü oyarken yol göstersin diye üzerine bıçakla kazıdığı kurt resminin hatlarında gezdirdi. Hayvanın pençeleri yere saplıymış gibi sağlam basıyordu, gözleri çakmak çakmaktı. Bacakları yay gibi gerginti, sanki bir avın üzerine atılacaktı. Onu sipariş üzerine değil, kendi zevkine yapıyordu; daha öncekilerden çok daha özenli oyacak, gerçeğinden ayırt edilemez hale getirene kadar sabırla çalışacaktı. Uzaktan görenler, sahici bir kurt sanıp dehşete kapılacak, koyunlar ve kuzular saklanacak yer arayacaktı. Bu eserle çırağını etkilemek istiyordu istemesine, yine de gösterdiği özenin esas sebebi o değildi. Sanatındaki ustalığını benzersiz bir eserle taçlandırmayı hayal ediyordu, öldükten sonra sanki ruhunun bir kısmı onun içinde yaşayacak, bu mükemmel eser sayesinde asla unutulmayacaktı.

Çocuk geri dönünce getirdiği suyu kana kana içti ve anlatmaya devam etti.

"Bu işte ahşabı hangi sırayla oyacağın esastır evlat. Kütüğün üstüne taslağı çizdin ya, sonra ilkin çıkıntılardan kurtulmak gerekir. Örneğin bir at üzerinde çalışıyorsan, ona baktığın açıya göre, dışarıya uzanmış kısımlardan başla kazımaya.

Etrafındaki ahşabı oyup çıkarırken taslak çizime çok yakın çalışma, fazlalıkları sonradan kesip atarsın; lakin hatları bir kez bozarsan yandın, çıkardığın tahtayı geri koyamazsın. İşin bittiğinde zımpara ile usul usul, dikkatle pürüzleri temizlemen lazım. Böyle anlatırken kolay gibi geliyor, ama inan bana, ancak sayısız denemeden sonra doğru yapmaya başlayacaksın. Hangi uçlu bıçağı ya da testereyi kullanacaksın, ne kadar derine sokacaksın, kütüğü çatlatmadan ne büyüklükte tahta çıkaracaksın, hepsi tecrübe işi... İlk günler bir sürü canım kütük telef olacak ellerinde. Gerçi gözün korkmasın, bu işin öğrenme safhası keyiflidir, hem ormanda kütükten bol ne var, çatlatsan da bozsan da yeniden başlayabilirsin her zaman. Sen yeter ki ağaçla dost ol, ona sevgi ve sabır göster."

"Tutkal ne için usta?" diye sordu çocuk, odanın bir köşesinde duran çanağı işaret ederek. Yaşlı adam avucunu alnına vurdu. "Tabii ya, işin abecesini unuttum, zımparaya geçtim. Kusura bakma. Her şeyden önce kütüğün altına ve üstüne tutkal sürmen gerek, kolay çatlamasını önlemek için. Onu birlikte kullanabiliriz işte, zaten nereden bulacaksın ki sen! Ta Harintel köyünden getiriyorum onu."

"Ben ilk olarak bir ev deneyeceğim," dedi çocuk. Anlatırken gözleri heyecandan parlıyordu. Hayalindeki heykeli elleriyle havaya çiziyordu. "Öyle büyük bir şey değil, dört düz duvarı olan, üçgen çatılı bir kulübe. Ailemin kulübesi gibi. Atın bacağı, kuşun gagası, öyle zor şeylere başlamadan önce basit bir şey yapayım diyorum, ha usta, ne dersin?"

"İyi olur," dedi Arelam. "Bitirdiğin bir heykelin bir köşede durması, zor şeyler üstünde çalışırken sana cesaret verir."

"Ustalaşınca da insan heykelleri yapmak istiyorum; askerler, avcılar, tüccarlar, belki huysuz babamın heykelini bile yaparım! Sallanan sandalyesinde oturmuş o meşhur tütünü çiğnerken... Yüzlerindeki ifadeleri, bakışlarındaki anlamları ölümsüzleştireceğim. Hayvanlar pek ilgimi çekmiyor benim.

Sense hep hayvan heykelleri yapıyorsun, köyden farklı bir sipariş gelirse başından savıyorsun, neden usta?"

"Heykelini yaptığın şeyleri yakından tanıman lazım," diye gülümsedi Arelam. "Her açıdan nasıl göründüklerini, yemek yerken, hareket ederken, uyurken ne şekillere girdiklerini iyi bilmelisin. Yoksa asla gerçeğine benzeyen bir heykel yapamazsın. Ben hayvanları insanlardan daha iyi tanıyorum evlat, onları ağaca işlemek daha kolay benim için."

Çocuk anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. Ustasının ormanın ıssız bir köşesindeki bu kulübeden pek çıkmadığını, köye neredeyse hiç inmediğini biliyordu. Bundan yana bir şikâyeti yoktu, bilakis öyle olmasa, kendisi gibi çocukların köylülerden heykel siparişi ve erzak getirmesine, bitirdiği heykelleri sahiplerine götürmesine ihtiyaç duymazdı. Hiçbir zaman tanışamazlar, çırağı olma ve bu sanatı öğrenme şansını elde edemezdi.

Birden Arelam başını kaldırıp karşı duvarın penceresinden dışarı baktı. Suratına düşünceli bir ifade yerleşti, üzerindeki tahta parçalarını silkeleyip ayağa kalktı. Ellerini beline koyup bir süre ormanı seyrettikten sonra, çocuğa döndü, "Hadi şimdi fırla, köye git," dedi. "Hancının sipariş ettiği aslan heykelini dün tamamladım, onu götür ve söz verdiği dört altını al. Sakın ha karşılık olarak yemek ya da içki kabul etme, altın olarak ödeyecek, yoksa heykeli teslim etme mendebura. Sonrasında izinlisin, bugün bir daha gelme buraya."

"Hemen mi?" diye hayal kırıklığı içinde sordu çocuk. Gitmeden evvel en azından bir kütük oymayı, ustasının gözetiminde biraz deneyim kazanmayı hayal etmişti. Gene de yaşlı adamın suratındaki ciddi ifadeyi görünce itiraz edemedi. Kös kös kalkıp heykel sırasının başında duran, iki avuç büyüklüğündeki aslanı aldı, Arelam'ın uzattığı torbaya koydu. O sırada gözü pencereden dışarı kaydı ve kulübeye doğru yaklaşmakta olan sekiz atlı gördü. Oldukça uzaktaydılar, ama hızlı geliyorlardı.

Soran gözlerle ustasına baktı, yüzünde konuşmaya meyil görmeyince çaresizlikle kapıya yürüdü. Yaşlı adam sert bir sesle, "Çabuk ol, hancı evine gitmeden yetiştir heykeli!" diye bağırınca, koşarak evden çıktı, ağaçların arasına daldı.

Arelam, çocuğun yeterince uzaklaştığına emin olunca üzerindeki çalışma önlüğünü çıkardı, güzelce katlayıp heykellerin yanına koydu. Dönüp üzerine güçlü kuvvetli bir kurdun çizili olduğu kütüğe hüzünle baktı, onu bitirme şansı bulabilecek miydi acaba? Keşke bu heykele başlamayı o kadar geciktirmeseydim, diye düşündü; geçen ay halletseydim bu işi, en büyük şaheserim olacaktı... Sonra omuz silkti, kaderiyle yüzleşmek üzere kulübeden çıktı.

Atlılar doludizgin gelip bahçenin başında sıralandılar. Bir bir aşağı atlayıp yan yana dizildiler, birbirlerinden uzaklaşmamaya özen gösterek Arelam'a doğru yürüdüler. Yaşlı ahşap oymacısı, onları gözleriyle şöyle bir tarttı, iki tanesinin saray büyücüsü olduğu süslü cübbelerinden ve bu cübbelerdeki gösterişli armalardan belli oluyordu. Diğer beş adam ve grubun bir adım önünde yürüyen genç kadın ise hareketlerini kısıtlamayacak sade, siyah kıyafetler giymişlerdi. Zincir örgütüne mensup olduklarına kalıbını basardı.

"Ahşap ustası Arelam'ı arıyoruz," dedi genç kadın, yaşlı adamı baştan ayağa süzerek. Eli kılıcının kabzasında, ok yerleştirilmiş bir yay gibi gergindi. "Teraz köyünden Arelam'ı. Ona soracak sorularımız var."

"Arelam benim," dedi oymacı. İnkâr etmenin faydası yoktu, böylesine ücra bir yere yeterli bilgi toplamadan gelmeyeceklerini tahmin ediyordu. Yüzlerindeki rahat ifadeler de buna şüphe bırakmıyordu. Kim bilir kulübesini ararken yakın köylerde kaç zavallının canını yakmışlar, kimlerin ağzından ne laflar almışlardı.

"Eskiden Teraz'da yaşardım, bu doğru, uzun yıllar önce. Artık evim barkım burası."

Genç kadın onu baştan aşağı süzdü. Dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti.

"Hayret! Biz Arelam'ın seneler önce Teraz'da bir kazada öldüğüne dair sağlam duyumlar aldık. Haylaz bir attan düşüp boynunu kırmış. Sultanlığa düşman bir şamanın onun ismine sahip çıktığını, bu kimlikle yıllardır saklanabildiğini işittik. Sırf çaldığı ismin hakkını verebilmek için ahşap oymayı öğrendiği, hatta sonunda sayılı ustalardan biri olduğu söyleniyor. Kafamız karıştı doğrusu! Sizden bu iddiaları yalanlamak için saraya gelmenizi rica ediyoruz. Gerçekten oymacı Arelam'sanız, kısa zamanda kulübenize dönebilirsiniz."

Genç kadının tehditkâr gözleri, Arelam'a söylediklerinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Büyücülerin yavaş yavaş gruptan ayrıldıklarını fark etti. Minik adımlarla iki yana doğru açılıyorlardı. Aynı zamanda sırtlarındaki bohçalardan çıkardıkları demir eldivenleri ellerine geçiriyorlardı. Herhangi ters bir hareketinde üzerine birer ateş topu fırlatabilmek için hazırlandıklarını anlamak zor değildi. Buraya kadarmış, diye geçirdi içinden. Yıllardır beklediği an, sonunda gelip çatmıştı, kaçacak yer yoktu. Başını öne eğdi, derin bir iç çekip gözlerini kapadı.

Zincir ajanları ve büyücüler, ne yaptığını anlamak için tüm dikkatlerini ona vermişlerdi. Bu yüzden birkaç saniye önce ağaçların arasından fırlamış, arkalarından hızla yaklaşan beş kurdu çok geç fark ettiler. Kurtlardan ikisi, dehşet içinde efsunlu sözler haykırmaya çalışan büyücülerin üzerine atıldı. Çok güçlü ve atiktiler, çelimsiz adamların boyunlarını sivri dişlerden korumak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Deneyimli zincir ajanları ise anında kılıçlarını çekip savunmaya geçtiler.

Sadece genç kadın, etrafında koşturan vahşi hayvanlar yokmuş gibi kaygısız bir ifadeyle, Arelam'a doğru yürümeye başladı. Bedenleri parça parça edilen büyücülerin çığlıkları-

nı duymuyor, onlara yardım etmeye niyetlenmiyor gibiydi. Arelam, kadın kendisine daha fazla yaklaşmadan ona doğru birkaç adım attı, sonra aniden vücudu içinde bir yanardağ patlamış gibi binlerce parçaya ayrıldı. Parçalar yeniden birleştiğinde, az önce olduğu yerde insan boyutunda kapkara bir kurt duruyordu. Pençeleri yere saplıymış gibi sağlam basıyordu, gözleri çakmak çakmaktı.

Genç kadın, çift kılıçlarını çekti, dizlerini kırıp gardını aldı. Siyah kurt, üzerine doğru olanca görkemiyle koşarken bir adım olsun gerilemedi. Kurt, arka ayakları üzerinde yaylandı, sıçradı, keskin pençelerini hasmının göğüslerine geçirmek üzere havada birkaç saniye süzüldü. Arelam, tam hedefine ulaşacaktı ki aniden bedenini daha fazla hayvan formunda tutamayacağını hissetti. Bütün hücreleri birbirlerinden ayrılmak, normal düzenlerine dönmek için çırpınıyor, gücüyle kurduğu sıra dışı bağlar bir bir kırılıyordu. Nedenini anlayamadı, ama kadının üzerine düşerken kendiliğinden insan formuna dönüşmüştü. Zincir ajanı iki kılıcını birden, yaşlı adamın çırılçıplak, savunmasız bedenine sapladı.

Arelam, kadına tutunmaya çalıştı, lakin kan içinde kalmış elleri kaydı, dizlerinin üzerine çöktü. Acı her yerdeydi, bütün düşüncelerin ve duyguların üstünü örtmüştü, damarları patlayacak gibi zonkluyordu. Kadın onu usulca toprağa yatırırken, adam hasmının boynundaki tanıdık muskayı gördü. Yakınında şaman güçlerinin kullanılmasını önleyen bu efsunlu aleti keşke daha erken fark edebilseydi.

Zincir ajanı, bir dizinin üzerine çöktü ve yaşlı adamın yüzüne doğru eğildi. Sanki ona sormak istediği son bir soru vardı. Dudaklarını neredeyse kulağına yapıştırıp "Özür dilerim Yallunar," diye fısıldadı. "Buna mecburdum."

Ahşap ustası, hiçbir suçlama taşımayan gözleriyle kadına gülümsedi. Uzun yıllardan beridir ilk defa biri ona gerçek ismiyle hitap ediyordu. Hayat ışığının sönmek üzere olduğunu

hissediyordu, fakat içinde korku ya da öfke yoktu.

"Bana bu hayatı sen armağan ettin, Olein," dedi zor duyulan bir sesle. Ağzından yanağına bir avuç kan boşaldı. "Beni yıllar önce ölümden kurtardın, bana yeni bir isim, saklanacak bir yer verdin. O günden sonra yaşadığım her anı sana borçluyum ben. Bir gün verdiğin emaneti geri almaya geleceğini söylemiştin. Kaçınılmaz olduğu zaman... Bana hazır olmamı tembihlemiştin." İhtiyar, genç kadının omzunu kanlı eliyle sımsıkı tuttu. "Ben hazırım Olein. Sadece söyle bana, buna değecek mi?.. Buna gerçekten değecek mi?"

"Buna değecek," dedi Olein, kararlı bir bakışla. Son nefesini veren yaşlı adamın açık kalan gözlerini parmak ucuyla kapadı, sonra aynı kararlılıkla fısıldadı. "Değmek zorunda."

Ayağa kalkıp arkasına döndüğünde, zincir ajanlarının ikisini kanlar içinde cansız yatarken gördü. Kurtların dördü kılıçlarla delik deşik edilmiş halde onların yanındaydı. Son kurt, üç zincir ajanın arasında kendisine bir çıkış yolu arıyordu, oldukça çevik bir hayvandı, adamları yanına yaklaştırmıyordu. Olein bu işin uzamasından sıkıldı, kemerinden çıkardığı bıçağı hızla hayvana fırlattı, oradan oraya zıplayan kurt, gözüne saplanan bıçakla yere serildi.

Zincir ajanları, Olein'in yanına yürüyüp önünde sıralandılar. Aralarında en uzunu, cansız yatan şamana bakarken yüzünü buruşturdu. "Ondan bir şey öğrenebildiniz mi?" diye sordu kadına. "Bu yakınlarda başka bir hayvan adam var mıymış?"

"Ölmeden önce epey canını yakmam gerekti, ama ağzından birkaç ipucu alabildim. Yakın bir köyde yaşayan bir muhbirim var, gidip onunla da konuşacağım. Sanırım tüm bu bilgilerle buralardaki son haini kolayca bulabiliriz."

"Öyleyse hemen yola koyulalım."

"Bu sefer yalnız gideceğim. O köyde şamanın da muhbirleri olabilir. Hep birlikte gidersek haberini alıp kaçabilir. Kı-

hk değiştirip sıradan biri gibi gireceğim köye. Yerini yurdunu öğrenip sessizce işini bitireceğim. Siz Periltan Kalesi'ne gidip beni orada bekleyin."

Adamın suratına, bu fikri hiç sevmediğini belli eden bir ifade yerleşti. Tam itiraz etmeye hazırlanıyordu ki, Olein sert bir sesle lafı ağzına tıktı.

"Sana verilen görevin farkındayım, Toroy. Sultan her adımımı izlemeni istiyor, bunu gayet iyi biliyorum. Yalnız gidersem beni takip etmek zorunda kalacaksın. Lakin sen de şunu biliyorsun, izimi kaybettirmek istersem bunu yaparım, bulunmak istemezsem ortadan kaybolurum ve bir daha benden haber alamazsın. Sultan'a beni kaybettiğini söylemek ister misin? Beni takip edebilecek kadar yetenekli olmadığını herkes bilsin mi? Zincir'deki en kıdemli ajanlardan birisin, gözden düşmeni istemem. Taşıyamayacağın bir yükün altına girme bence. Bana on gün ver, şu şamanın yerini öğreneyim, sonra Periltan Kalesi'nde buluşalım. Ayrıldığımızı kimse duymaz, Sultan'a şamanı birlikte bulduğumuzu ve işini gördüğümüzü söyleriz. Hatta dilersen onu kendi ellerinle öldürdüğünü anlat, benim için fark etmez, tek istediğim haini elimden kaçırmamak. Sizinleyken şansım daha az olur."

Toroy sinirlerine hâkim olmaya çalışarak yüzünü buruşturdu. Yanındaki zincir ajanlarının gözü önünde küçük düşürülmekten hiç hoşlanmamıştı, ama pek fazla seçeneği yoktu. Olein'i herkesten iyi tanıyordu, Delkarna üzerinde onun izini sürebilecek kişiler varsa bile, kendisi bunlardan biri değildi. Sarayda daha iyi bir konuma gelmek için yanıp tutuşurken bunu Sultan'ın bilmesini hiç istemezdi. Gözleri az ötede kanlar içinde yatan şamana kaydı, niye kafasına takacaktı ki, Olein'den şüphelenmek anlamsızdı, yol boyunca birçok çeteciye ölümüne işkence edişine tanık olmuş, az önce bir şamanın karnını deşmesini bizzat seyretmişti. Kulübeyi bulan da o olmuştu, kendilerine kalsaydı koca ülkeyi boş yere arayıp

dururlardı. Olein her zamanki Olein'di işte, nasra çetelerinin ve hayvan adamların korkulu rüyasıydı. Sadakatine dair kuruntular yersizdi.

Küçük düşmekten duyduğu öfkeyi dizginleyip, "Tamam Olein," dedi sakin bir tavırla. Zincir ona her şeyden önce bu tür duyguları yönetebilmeyi öğretmişti. "Seni takip etmeyeceğiz, dediğin gibi kaleye gidip orada bekleyeceğiz. Fakat sadece on gün... On günün sonunda dönmüş olmazsan, bütün Zincir ajanlarını ve orduyu seni bulmaları için peşine takarım. Başıma ne geleceği de umurumda olmaz, inan bana. Sözümün arkasında duracağımı biliyorsun."

"Anlaştık," dedi genç kadın gülümseyerek. "Hayal kırıklığına uğramayacaksın." Adamların yanından geçti, az önce kurtlar geldiğinde ürküp uzaklaşan atına doğru yürüdü.

"Periltan'da çok güzel bira yaparlar, benim yerime de bol bol için. On gün sonra birlikte kadeh tokuşturur, bu civardaki son şamanın kellesini kendimize meze yaparız!"

2

Farnilak kedisi, dayanılması zor doğum sancılarıyla kasılınca pençelerini toprağa geçirdi ve ızdırap içinde inledi. Tüm farnilaklar gibi hayatı boyunca yalnız bir defa doğuracaktı, narin bedeninde altı yavru birden taşıyor olmak kolay değildi. Hamilelik yüzünden iyice hassaslaşmış burnuna leziz farelerin, lokum gibi yumuşak kostarakların kokuları geliyordu, başka zaman olsa avcılık duygusuna kapılır, etrafta koşturup kokuların sahiplerini arardı, ama şimdi tek istediği bir an evvel bu gecenin geride kalmasıydı. Arka bacaklarının arasında büyüyen bir ağrı, karnını kat ederek boynuna kadar yayıldı. Hemen yanındaki çalılarda bir kıpırtı fark edince gözlerini kısıp dikkatle o yöne baktı. Doğanın düzeninde bir saniye avcı iken diğer saniye ava dönüşebilirdiniz, bu yüzden pençelerini

açıp yeşil, tüylü kulaklarını havaya dikti. Bu bir sırtlan olabilir miydi, bir kurt ya da bir ayı? Çalıların sallanması artınca kendi canından ziyade doğurmak üzere olduğu yavrular için paniğe kapıldı, güçlü kanatlarını çırpıp havalandı, acılar içinde oradan uzaklaştı.

Olein, yüzünün hemen önünden geçen şişman farnilak kedisinin ardından şöyle bir baktı. Şaşkın hayvan uçarken dallara yapraklara çarpıyor, sağa sola savruluyordu. Keskin gözleriyle etrafı taradı, onu korkutan şey başkası olabilir miydi acaba, adımlarını takip eden biri mesela? Yalnız olduğuna kanaat getirince eğitimli ayaklarıyla mümkün olduğu kadar az ses çıkararak biraz ilerideki mağaraya doğru yürüdü.

Mağaranın ağzı dallarla ve otlarla kaplıydı, orada bir giriş olduğunu bilmeyen biri muhtemelen yanından geçip gider, varlığından haberdar bile olmazdı. Otları kılıcıyla iki yana itti, suratına dökülen tozlar yüzünden kuru kuru öksürdü. İçeri girerken kemerinde duran meşaleyi çıkardı ve tutuşturdu. Geçen zaman içinde vahşi hayvanlar burayı mesken tutmuş olabilirdi, temkinli davranmakta fayda vardı. Kılıcını diğer eline alıp dikkatli adımlarla mağaranın karanlığına daldı.

Dar bir tünelde saatler süren sakin bir yürüyüşten sonra, çıkmaz bir yola girdiğini hissettiren taştan bir duvar çıktı karşısına. Taşların araları yer yer yosunla kaplanmıştı. Olabildiğine doğal görünse de, Olein onun insan eliyle yapılmış olduğunu biliyordu. Meşaleyi tavana yaklaştırdı, parmak uçlarıyla tanıdık bir çıkıntı aradı. Aradığını bulunca güçlü kollarıyla yukarı itti, başının birkaç karış üstünde bir kapak gıcırdayarak yana kaydı. Aşağı yağan toz ve taş parçalarından kaçınmak için bir adım yana çekildi.

Prens Aksonit'in sarayının hemen altında, bir isyan ya da beklenmedik bir saldırı durumunda prensi güvenle uzaklaştırabilmek için inşa edilmiş bu gizli geçidi daha önce birkaç defa kullanmıştı. Zincir lideri olarak bu tür yerleri teftiş etmek,

emniyetli olup olmadıklarını kontrol edip onaylamak başlıca görevleri arasındaydı. Tepesinde açılan deliğe önce meşaleyle kılıcını fırlattı, sonra güçlü elleriyle tutunup kendisini yukarı çekti. Çevik bir hareketle bir adam boyu yükseklikteki tünele tırmandı. Kapağı yerine yerleştirdikten sonra, yerdeki meşaleyi ve kılıcı aldı, nemli taşların arasında yürümeye başladı.

Tünelin sonuna geldiğinde, üzerine çeşitli şekiller çizilmiş ağır, demir bir kapı gördü. Bu kapıyı prensin büyücüleri en güçlü koruma büyüleriyle mühürlemişlerdi. Onu zorlamayla ya da maymuncukla açmasının imkânı yoktu, bunu denese bile saraydaki alarmlar harekete geçer ve etraf askerle dolardı. Neyse ki buna ihtiyaç duymayacaktı, Zincir lideri olmanın getirdiği birçok ayrıcalık vardı. Boynuna asılı zincirin ucundaki anahtarları çıkardı, kapının üstündeki üç kilidi bir bir açtı. Sonuncu da açıldıktan sonra, omzuyla hafifçe iterek geçebileceği kadar araladı.

Artık sarayın içindeydi ve bundan sonra çok sessiz olması gerekiyordu. Aksonit'in güvenliğinden sorumlu başaskerler oldukça temkinli adamlardı, prensin zorbalıkları yüzünden ülkesinde pek sevilmediğini, birçok kişinin öfkesini ve nefretini kazandığını biliyorlardı. Kendilerine yaşattığı acılara isyan eden köylülerin bir gün gözleri kararabilir, intikam almayı deneyebilirlerdi. Bu yüzden özellikle geceleri her yer nöbetçi kaynar, bazılarına keskin kıskaçları ve zehirli kuyruklarıyla ölümcül dusaklar eşlik ederdi. Koridorların çoğuna tuzaklar yerleştirilmiş, geçiş kapıları zorlu koruma büyüleriyle mühürlenmişti.

Bütün bunlar Olein'in sarayın dört katını kimsenin ruhu duymadan aşmasını yalnızca otuz dakika geciktirdi.

Son katı geçmek için kullandığı halata asılıp, kalenin duvarına bir örümcek gibi tırmanırken, surlardaki nöbetçileri dikkatle gözlüyordu. Tüm bedenini kaplayan siyah kıyafetiyle gecenin bir yarısında taşlardan ayırt edilmesi çok zordu,

gene de buraya kadar gelmişken herhangi bir risk almaya niyeti yoktu. Aşağı bakan kimsenin olmadığına kanaat getirince, çevik bir hareketle kendisini yukarı çekti ve yarım metre üstündeki pencere pervazına sıkıca tutundu. Soğuk rüzgâr, ensesinde ıslık çalarak geziniyordu, ellerinin bir santim kayması yüzlerce metre aşağıdaki kayalıklara düşmesi demekti. Bir an bu fikir ona çok cazip göründü, bütün acıların, yorgunluğun ve bilinmezlerin birdenbire kaybolması, huzurlu bir uykuya dalabilmesi için tek bir hareketi yeterli olacaktı. Basit bir hareket ve her şey sona erecekti, parmaklarına binen ağırlık her geçen saniye artıyordu sanki. Sonra yapması gerekenlere, omzundaki sorumluluklara odaklandı, bu düşünceyi aklından kovaladı.

Saraya bir hizmetli olarak soktuğu Zincir ajanına, gece temizlik yapma bahanesiyle odaya girdiğinde pencerenin tam kapanmaması için köşeye minik bir çelik çubuk sıkıştırmasını söylemişti. Kadının bunu becerememiş ya da denerken yakalanmış olması ihtimalini aklına getirmek istemiyordu. Çubuğu yerinde görünce rahatladı, derin bir soluk aldı, usulca camı aralayıp bir hamlede içeri atladı. Iz bırakmamak için halatın ucundaki zinciri ve demir çubuğu yerinden söküp yanına aldı.

Duvarlara asılı görkemli halıların ve resimlerin arasında, parmak uçlarında bir hayalet sessizliğiyle ilerledi. Meşalelerin ışığında, halılara işlenmiş tarihi olaylara, savaşlara ve eski sultanlara ait hikâyeler büyüleyici görünüyordu. Odada beklenmedik birilerinin olması ihtimaline karşı dikkat kesildi. Kapıyı aralayıp yan odaya geçtiğinde, içeride devasa yatağında tek başına uyuyan prensten başkasının olmadığını görüp rahatladı.

Adamın yanına gidip bir süre onu sessizce seyretti. Uyurken ne kadar masum ve zararsız görünüyordu; uzun, siyah saçları yüzünün bir kısmını örtmüştü, ince bıyığı ve gür sa-

kallarına rağmen çocuksu bir ifadesi vardı. Sanki onlarca masumun kanına giren, köylüleri vergilerle inleten, çaresiz kalan insanların genç kızlarını zorla haremine alan, onlara yaptığı işkencelerle birçoğunu intihara sürükleyen şeytan o değildi. Belindeki bıçağı çıkardı, kabzasını sıkıca kavradı, genç adamın boynunun birkaç santim üzerinde havada gezdirdi. Şu an ne kadar savunmasız ve çaresiz görünüyordu, tek bir hamleyle lekeli hayatını sona erdirebilir, binlerce insanı ızdıraptan, onlarcasını zindandan kurtarabilirdi. Sonra eğilip kulağına yaklaştı, dışarıdan duyulmayacak ama onu uyandıracak bir tonda seslendi.

"Gözlerini açma vakti geldi prensim. Buraya kadar senin için geldim, beni bekletme."

Genç adam, göz kapaklarını araladığında başının üstündeki bıçağı görüp irkildi. Bakışlarına derin bir korku yerleşti, iki eliyle yorganı sıkı sıkı kavradı. Bunun bir kâbus olup olmadığını anlaması için uzunca bir süre geçmesi gerekti. Sonunda bıçağı tutan eli ve elin sahibini görünce hayretle mırıldandı.

"Geldin demek... Gerçekten geldin..."

Olein, bıçağın ucuyla genç adamın gömleğinin üst düğmesini kesti, bir avucunu içeri sokup kalbinin üstüne koydu. Biraz daha eğilip dudaklarını dudaklarıyla birleştirdi. Onu uzun uzun, tutkuyla, soluksuz bırakana dek öptükten sonra, ellerini yanaklarına koydu ve sıcacık gülümsedi.

"Gelmeye mecburdum. Seni çok özledim bir tanem."

3

Genç adam, parmaklarını kadının biçimli, pürüzsüz bacaklarında uzun uzun, her santimin keyfini çıkararak gezdirdi, belinin yumuşaklığını geçtikten sonra göbek deliğinin üzerinde durdu. Yanında uzanan kolu tuttu ve dudaklarına götürdü, hafifçe ısırarak tutkuyla öptü.

"Dönmeyeceğine inanmaya başlamıştım sevgilim. Öyle çok zaman oldu ki..."

Olein, başını yan çevirip adamın aşk dolu gözlerine baktı, minik bir gülümseme eşliğinde, "Gelmem kolay olmadı," dedi. "Sevgili baban peşime bir sürü it takmıştı, önce onları atlatmam gerekti. Epey yapışkan tiplerdi, beni çok uğraştırdılar."

"Huysuz ihtiyar..." diye yüzünü buruşturdu Aksonit. "Başında bin türlü bela var, hâlâ geberemedi. Bu sefer derdi neymiş?"

"Beni gönderdiği görevden bahsetmiştim sana, zor da olsa o işi hallettim, ama dönerken açık denizde fırtınaya yakalandık. Görmeliydin hayatım, dehşet vericiydi, Delkarna civarında yaşananlar, bunun yanında hoş bir meltem kalır. Tüm donanmayı kaybettim, yanımda tek bir kişiyle dönebildim. Bu talihsiz olay hakkında çok dedikodu çıktı, onca kişi ölürken benim hayatta kalabilmemi yadırgayanlar oldu. Görevi tamamlayamamış olsaydım kellemi bile kaybedebilirdim. Neyse ki Sultan, çok değerli parşömenine kavuşmaktan fazlasıyla memnun, kaybettiği donanmayı dert etmedi. Gene de o günden beridir her hareketimi izletiyor. Aylarca saraydan ayrılmama izin vermedi, sadakatimi aklına gelen her yöntemle sınadı, buraya gelebilmeme vesile olan yeni görevim de sınavlarından bir başkası. Hayatta kalmış üç beş şamanın izini sürüyorum."

"Bunu yadırgayanlar seni hiç tanımamış," dedi genç prens. "Seni Kadim Diyar'ın en derin ateş çukuruna koysalar, bir gıdım yanmadan yukarı tırmanabilirsin, bundan kuşkum yok. Bütün bir şehir yanıp yıkılsa enkazın içinden tek başına çıkabilirsin. Sana kendinden başka kimse zarar veremez."

"Sultan'ın da çok farklı düşündüğünü zannetmiyorum, ama kafasını karıştıranlar var. Hastalığı da onu kötü etkiliyor, iyice kuruntulu, şüpheci biri oldu çıktı. İçten içe Delkarna'ya

dönebilmeme sevindiğini hissediyorum, parşömeni düşmanlarından geri aldığım için bana minnet duyuyor. Yalnızca hastalıklı kafasındaki tereddütlerden kurtulmaya çalışıyor."

"Seni Delkarna'dan ve benden bunca zaman uzaklaştıran parşömen..." diye içini çekti Aksonit. "Ne olduğunu bana bile söylemezsin, öyle değil mi?"

Olein, genç adamın Perg diyarından ve bulduklarından haberi olup olmadığını merak etti, acaba kendisini ve ona bağlılığını sınıyor muydu, sonra bunun pek de önemi olmadığını düşündü, her ne olursa olsun bu sırrı kimseyle paylaşamazdı.

"Yapamayacağımı biliyorsun aşkım. Seninle konuşmuştuk, bu tür sırları bilmen çok riskli olur. Planlarımızın yanında önemsiz detaylar bunlar, böyle şeyleri kafana takma. Bana güven, tahta geçtiğinde her şeyi ilk sen öğreneceksin."

"Haklı olduğunu biliyorum, bir yerlerde ağzımdan kaçırmam bizim için hiç iyi olmaz. Kimden öğrendiğimi anlayabilirler, başını yakmak istemem. İçki içtiğimde ne konuştuğumu bilmez oluyorum zaten."

Genç kadın güldü ve adamın yanağını şefkatle okşadı. Dışarıda belli belirsiz bir boru öttü, nöbet değişimi zamanı gelmiş olmalıydı. Gece boyu surları ve kapıları bekleyenler için dinlenme vaktiydi.

"Ne kadar kalacaksın?" diye sordu Aksonit, alacağı yanıtı az çok tahmin ettiği halde.

"Akşam olmadan ayrılmam gerek. Sultan'ın peşime taktığı bekçi köpekleri hırlamaya başlamadan yanlarına dönmeliyim. Ama merak etme, yakında bütün bunlar sona erecek. Babanın hastalığı gittikçe kötüleşiyor, son konuşmamızda iki cümlede bir kan kusuyordu. O öldükten sonra bir araya gelmemizi kimse engelleyemeyecek."

"O bunak geberdikten sonra hiç ayrılmayacağız. Sen ve ben... Delkarna'yı birlikte yöneteceğiz."

Olein, genç adamın keyifle söylediği bu cümleyi biraz da soru işaretiyle vurguladığını hissetti. Yan dönüp elini omzuna koydu. Gözlerinin içine kararlı ve güven veren bir bakışla baktı. O an Aksonit, karşısındaki kadının her şeyin üstesinden gelebileceğine bir kez daha inandı.

"Evet aşkım, bunu birlikte yapacağız. Sen ve ben. Delkarna'nın gördüğü en muhteşem sultan olacaksın. Ben de daima yanında yürüyeceğim, zaferlerini gururla seyredeceğim. Her şey harika olacak."

Genç prens, Olein yataktan çırılçıplak kalkarken, pencerenin önünde durup ilerideki dağlara ve yeni doğan güne bakarken, izlendiğini biliyor ve bundan hoşlanıyor gibi ağırdan alarak giyinirken, karşısındaki güzelliği hayranlıkla seyretti. Hayatı tehlikelerle ve savaşlarla geçen bu kadının vücudunda birkaç çizik dışında hiç yara olmaması yeteneklerinin en büyük göstergesiydi. Çiziklerin bir kısmını kendi kendine yaptığını, arada bir canını yakmaktan anlamlandıramadığı bir zevk aldığını da biliyordu. Bu alışkanlığı hiç hoşuna gitmiyordu, ama onu değiştirmeye kalkmak en son yelteneceği şeydi. Hem kendisinin de kötü alışkanlıklar açısından temiz bir sicili olduğu söylenemezdi, köylerden topladığı genç erkeklere yaptığı işkenceleri, köle kızlarla oynadığı oyunları Olein'in bilmiyor olması imkânsızdı.

"Bütün bunlara rağmen beni seviyor," diye düşündü, içinde bir mutluluk büyüdü. "Biz birbirimize benziyoruz, elmanın iki yarısıyız..."

Babası öldükten sonra kardeşlerine karşı dizginleri ele almasını sağlayacak en büyük güç, Zincir örgütünün her yere yayılmış kolları, Olein'in saraydaki ilişkileri ve hiçbir rakibinin boy ölçüşemeyeceği stratejik dehası olacaktı. Onun desteğiyle gerçekten muhteşem bir sultana dönüşecekti, kendisindeki tüm zayıflıkların ilacı bu kadındaydı. Onu sevdiğine emindi, kimseyi umursamayan hallerine, özgüvenine, bu ka-

dar tehlikeli olmasına bayılıyordu, ama bu sevginin ne kadarı ona duyduğu ihtiyaçtan kaynaklanıyordu, emin değildi. Pek önemsediği de söylenemezdi.

"Babamın hastalığından Meria'nın haberi var mı?" diye sordu esnerken. "Gizli tutmayı başarıyorlar mı?"

"Delkarna yanıp kül olsa kardeşinin ruhu duymaz," diye güldü Olein. "O kız tam bir salak. Aklı fikri yakışıklı askerlerde, sarayını nadide halılarla ve heykellerle süslemekte. Bazen ikinizin aynı anne babadan doğmuş olamayacağınızı düşünüyorum."

Önündeki pencereye doğru bir adım attı. Dışarıda güçlü bir esinti olmalıydı; dün akşam idam edilen sekiz köylü, sarayın geniş avlusunda, kalın urganların ucunda oradan oraya sallanıyordu. Başını yana kırıp imalı bir şekilde gülümsedi.

"Gene de onunla iyi geçinmen lazım. Baban öldüğü zaman yardımına ihtiyacın olacak."

Aksonit, yatakta doğrulup oturdu. Ellerini başının arkasında kavuşturup, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "O şeytani kafanda ne tilkiler dönüyor gene?"

"Meria senin dengin değil, Delkarna'yı yönetmeye ehil olmadığını herkes biliyor. Bire bir kaldığınız zaman saray efradı ve Büyücüler Konseyi senin tahta geçmeni destekleyecektir. Fakat Torin, tüm aykırı düşüncelerine karşın çok seviliyor. Babandan sonra onun sultan olmasını isteyenler çıkacaktır. Torin'i alt etmek için kız kardeşinin ordusuna ihtiyacın olacak. Onu ülkeyi birlikte yöneteceğinize inandırırsan, Torin'e karşı desteğini kazanabilirsin. Torin aradan çıktıktan sonra, Meria'yı alaşağı etmen zor olmaz."

"Peki, buna nasıl ikna olacak?" diye kaşlarını çattı Prens. "Meria ile aylardır konuşmuyoruz, son tartışmamızdan sonra yüzüme bile bakmıyor. Bir kadınla nasıl barışılacağını bilmiyorum."

"Bilmediğini biliyorum aşkım," dedi Olein gülerek, yatağa

yürüdü ve eğildi, prensi dudaklarından uzun uzun öptü. "Ben her şeyi ayarlayacağım, merak etme sen. Sadece uslu çocuk olup sözümü dinle. İkinizi bir araya getireceğim, fakat önce ona senden güzel bir armağan göndereceğiz. Sarayındaki ajanım, Meria'nın şu ara nelerden hoşlandığını öğrendi, ben de bunu hazırlattım."

Genç kadın, kemerine takılı deri keseden yarım avuç büyüklüğünde bir şişe çıkardı. Şişe çok şık görünüyordu, çepeçevre yakutlarla süslenmişti, bir yüzüne dalları birbirine dolanmış, narin bir naruzka çiçeği işlenmişti.

"Yakut, Meria'nın en sevdiği taş, naruzka çiçeği de en sevdiği çiçek. Şişedeki koku her erkeği baştan çıkaracak, çok nadide bir bitkinin kokusu. Meria kokulara bayılıyor, bu hediyeyi de çok sevecek. Sevgili ağabeyinin onun hoşlandığı şeyleri biliyor olması, hassas kalbini ısıtacaktır. Ne de olsa küçük bir kız çocuğunun reflekslerine sahip. Sonra ona bir haberci gönderip onuruna düzenleyeceğin görkemli bir şölen için sarayına davet edeceksin. Mükemmel bir karşılama ayarlamalısın, dört dörtlük olmalı. O gün onunla sultanlık meselesini ya da Torin'i asla konuşmayacaksın. Bunları bir amaç uğruna yaptığını düşünmesi her şeyi mahveder. Aranız düzeldikten sonra, uygun şekilde bu konuyu düşünmesini ben sağlayacağım. Yavaş yavaş onun aklına bu fikri sokacağım, senin bir şey yapmana gerek kalmayacak."

Aksonit, yataktan kalktı ve genç kadını kollarının arasına aldı. Dinlediği plan aklına yatmıştı, içi rahatlamış bir halde gülümsüyor, hayatı onun için fazlasıyla kolaylaştıran bu şahane kadına aşkla bakıyordu.

"İşte seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum," dedi başını sallayarak. "Hayatıma girdiğin günden beridir, benim yerime her şeyi düşünüyorsun. Hediyeyi hemen yarın göndereceğim."

"Güvendiğin bir adamla göndermen önemli. Bu aralar

nasra çeteleri sıkça yol kesiyor, şişenin ulaşacağından emin olmalıyız."

"Karven'e ne dersin? Ağzı iyi laf yapar, hediyeyi verirken birkaç tumturaklı cümle söyleyebilir."

"Onu pek gözüm tutmuyor," diye burun kıvırdı Olein. "Sadık bir adam, ama yeterince dikkatli değil. Son denetleme bu açıdan hiç iyi geçmedi, biliyorsun. Bir dolu güvenlik açığını yakalamıştım onun."

"O zaman Harrikon'la gönderirim. Şimdiye kadar üstesinden gelemediği bir iş olmadı. Denetlemede de başarılıydı, öyle değil mi?"

"Harrikon iyi bir seçim," dedi Olein. "Gene de yanına bir manga asker katmayı ihmal etme. Hediyeyi senin mührünü taşıyan şık bir kutuyla götürsünler, her şey usulüne uygun olsun. Meria böyle şeylere önem veren bir kız. Ağabeyinin onunla barışmak için gerçekten özendiğini hissetmeli."

Prensin yanaklarını ellerinin arasına aldı.

"Geç olmadan saraydan gizlice ayrılmam lazım. Baban ölene kadar ilişkimizin öğrenilmesine izin veremeyiz, biliyorsun. Zincir'i oğlunun sevgilisinin yönetmesine asla göz yummaz. Bunu sadece bir dedikodu olarak duyduğunda nasıl köpürdüğünü hatırla, yalan olduğuna ikna etmek için az uğraşmamıştık. Biraz daha sabredeceğiz aşkım. Sonra hiç ayrılmayacağız."

"Öyleyse bu kısa zamanı boşa geçirmeyelim," dedi Aksonit, çapkınca gülümseyerek. Ellerini kadının beline kaydırdı, gerisin geri yürüyerek onu yatağa çekti.

4

Ateş topu, az önce bir benzerinin aleve boğduğu at arabasının arkasına olanca gücüyle çarptı. At arabası bir tüy gibi havalandı, uçarken bir takla attı, etrafa ateşler saçarak az ilerideki

evin çatısına indi. İnce tahtalardan derme çatma örülmüş çatının bir bölümü, üzerine binen ağırlığa dayanamayıp yıkıldı, önünde engel kalmayan ateş, hızla aşağı yayıldı. Evin içinden kısa bir süre çığlıklar duyuldu, sonra alevler içinde bir kadın dışarı çıktı, meydana doğru olanca gücüyle koşmaya başladı. Neden ve nereye koştuğunu bilmiyor gibiydi, sadece acıdan kaçmaya çalışıyordu, fakat acı onu kollarıyla sarmalamıştı. Gücü tükenince bir alev yumağı halinde yüzükoyun toprağa kapaklandı.

Köyün meydanına ateş topları yağmur gibi yağıyordu. Her şey yanıyordu, kulübeler, çitler, bahçeler, hayvanlar, insanlar, akla gelebilecek ne varsa. Her yer göz alabildiğine kızıla boyanmıştı, ateş ve kan tek gerçeklikti.

Küçük çocuk ağlamaktan şişmiş gözleriyle az önce at arabasının düştüğü evin biraz uzağında, sığındığı irice bir taşın arkasında, ne yapacağını bilmez halde bekliyordu. Taşın yanında uzanan, birkaç dakika önce son nefesini vermiş babasının elini hâlâ sıkıca tutuyordu. Adamın karnına ve göğsüne saplı üç oka, başka bir diyardan gelmiş, daha önce görmediği ve hiçbir şeye benzetemediği üç yaratıkmış gibi hayretle bakıyordu.

Uzelmon, meydanda ayakta kalan kimsenin olmadığına kanaat getirince, bir elini havaya kaldırdı ve yanında sıralanmış büyücülere durmalarını emretti. Güçleri tükenmek üzere olan efsun ustaları, bu emri büyük bir memnuniyetle karşıladılar. Yaşı geçkin birkaçı, soluklanmak için oldukları yere oturdular. Köyü sarmış askerler, komutanlarının ikinci işaretiyle mızraklarını kaldırdılar ve gittikçe daralan bir çember halinde meydana doğru yürümeye başladılar.

Uzelmon, büyük, siyah aygırının üzerinde alev alev yanan evlerin arasından geçerken, çok yorgun ve mutsuz hissediyordu. Geride kalan dört günde üç köy basmışlardı, öldürdükleri insanların sayısını artık tahmin bile edemiyordu. Karşıların-

da duramayan, kendilerini savunamayan bu insanları katletmekten hazzetmiyordu; yaşadığı bu olaylar, kendisini rahat hissettiği, neredeyse içine doğduğu savaşlardan çok farklıydı. Çoğu, silah niyetine tırmık taşıyan garibanlarla dolu köyleri ezip geçmek, kalbinde herhangi bir zafer duygusu uyandırmıyordu. Yer yer kömüre dönmüş çocukları ve onları korumak için üzerlerine uzanmış annelerin cesetlerini fark ettikçe ruhundaki huzursuzluk büyüyordu. Buradan sonra gitmeleri gereken son bir köy daha olduğunu düşününce, atının dizginlerini tutan elleri kasıldı. Aynı manzaraları bir kez daha seyretmenin midesini bulandıracağını hissediyordu.

Biraz olsun karşı koyabilseler, azıcık olsun şansları olsaydı... Kadim Güçler aşkına, biz burada ne yapıyoruz?.. Ben onca yıl bunun için mi savaştım?

Meydana vardığında, askerlerin yerdeki insanları mızraklarla deştiklerini gördü. Sultan'ın emri açıktı, köylerde kimse sağ bırakılmayacaktı. İsyancı Nasraları saklayan vatan hainlerinin yaşamaya hakkı olmadığını söylemiş, diğer Delkarlara ders olması için en sert şekilde cezalandırılmalarını emretmişti. Sultan'ın sözü ve kararı tartışılmazdı, gözlerini kaçırmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

Askerleri seyrederken, bazılarının aynı onun gibi bu yaptıkları yüzünden suçluluk duyduklarını, mızraklarını can çekişen yaralılara saplarken yüzlerini buruşturduklarını fark etti. Ama birçoğu üstlendikleri görevden keyif alıyor, Nasra dostu Delkarları öldürmekten gurur duyuyorlardı. İçlerinden bazıları bunu "temizlik" olarak adlandırıyordu.

Birden yan tarafında büyük bir gürültü koptu. Üzerine bir at arabası inmiş, ahşap sütunları yanıp kül olmuş bir ev daha fazla dayanamayıp tüm duvarlarıyla toprağa çökmüştü. Dikkati o tarafa yöneldiğinde, az ileride irice bir kayanın arkasında bir kıpırtı fark etti. Eli gayri ihtiyari kılıcına gitti, keskin gözleri kısıldı.

Atının üstünde dikilip baktığında, oraya sığınmış dokuz, on yaşlarında bir çocuk gördü; çocuk, yanında uzanan bir cesedin elini sımsıkı tutuyordu.

Meydandaki askerler işlerini bitirdikleri zaman bu tarafa gelecekler, evleri ve etrafı kolaçan edeceklerdi. Oğlanı fark ettikleri zaman olacakları tahmin edebiliyordu, Sultan'ın kulağına onun izni olmadan birinin canını bağışladıklarına dair bir dedikodu gitmesini kimse göze alamazdı. Böyle bir zayıflık göstermenin cezası hiç kuşkusuz ölüm olurdu. Kısa bir tereddütten sonra, kendisini birkaç metre arkasından takip eden korumalarına döndü.

"Askerlere yardıma gidin!" dedi itiraz edilmesi zor bir sesle. "Buradaki işimizi bir an evvel bitirmeliyiz. Diğer köydekiler, geleceğimizi öğrenip kaçmadan etraflarını sarmalıyız. Yanımda boş boş duracağınıza bir işe yarayın! Ben de hemen arkanızdan geliyorum."

Dört iri kıyım süvari, emri ikiletmeden atlarını mahmuzlayıp dörtnala meydana ilerlediler. Uzelmon, yeterince uzaklaşmalarını bekledi, sonra atını oğlanın sığındığı taşa sürdü.

Çocuk onu fark edince olduğu yerde iyice büzüldü.

"Buradan gitmelisin," dedi komutan, bir gözü meydandaki askerlerde. "Bana inan, eğer seni bulurlarsa boynunu koparırlar. Ormana koş, bir süre orada saklan. Biz gidene kadar ortalarda görünme. Ben bu civara bakmalarını geciktireceğim."

Çocuk yerinden kıpırdamadı, tek kelime etmedi. Sadece ona nefretle ve öfkeyle baktı. Boştaki elini biraz kaydırıp yerden sivri bir taş aldı.

"O senin baban mı?" dedi Uzelmon, sesine bir duygu katmamaya çalışarak. Fazla şefkat gösterirse çocuğun kendisine doğru gelmesinden, diğerlerinin onu fark etmesinden korkuyordu. Oğlanın avucunda sıktığı taşı görünce derin bir iç çekti.

"İntikam almak istiyorsun değil mi? Hepimizi o taşla par-

çalamak istiyorsun. Doğrusu hakkın var buna. Lakin şimdi buradan gitmezsen bu hayalini asla gerçekleştiremezsin. İntikam alabilmek için yaşaman gerek çocuk. Baban ve diğerleri için hayatta kalmalısın. Birazdan gelecekler ve seni bulurlarsa tüm sevdiklerin gibi öldürecekler. Yaşa çocuk, yaşa ve zamanı gelince benden ve tüm karanlık kalplerden intikamını al. Ama şimdi orman, tek seçeneğin."

Çocuk, başını hafifçe çevirdi ve yaklaşmaya başlayan askerlere baktı. Kendisinden çok daha iri olan, ellerinde boyundan büyük mızraklar taşıyan sayısız adama. Ardından gözleri cansız yatan babasına kaydı, birkaç saniye onu çaresizlik ve hüzünle süzdü. En son, az ötede atının üstünde mağrurca oturan başaskere baktı. Babasının elini zorlukla bıraktı, arkasına döndü, çöken evin kalıntılarının varlığını gizlemesini umarak, iki büklüm bir halde ormanın karanlık kucağına koştu.

Uzelmon, gözden kaybolan oğlanın ardından bakarken onun gibi buradan kaçabilmek, bütün bu acıyı, nefreti, vicdan azabını geride bırakabilmek istedi, fakat o kadar güçlü değildi.

Çocuk, o ormanda yıllarca tek başına yaşadı. Ağaçlardan meyve topladı, derelerden balık avladı, vahşi hayvanlardan saklandı, ama bir daha hiçbir köye ya da insana yaklaşmadı. Uzaktan sakin ve güvenli görünen evlere bakarken, içinde engel olamadığı bir korku büyüyor, ağaçların arasına saklanmış mızraklı askerleri, süvarileri, ateş saçan büyücüleri görür gibi oluyordu. Geçen zamanla birlikte güçlendi, sırtlanlarla mücadele etmeyi, elleriyle avlanmayı, her koşulda hayatta kalmayı öğrendi. Bir gün karşısına askerlerden kaçan üç nasra çetecisi çıkmasa, hayatı boyunca ormanda yaşamaya devam edebilirdi.

Nasralar, her şeyin bittiğini sandıkları anda, taş ve sopadan yapılmış garip bir silahla dallardan atlayıp askerleri un

ufak eden bu delikanlıya güvenmekte ilkin zorlandılar. Bir Delkar gencinin neden kendilerine yardım ettiğini anlayamamışlardı. İnsanlarla konuşmayalı çok olmuş, yabanileşmiş delikanlının hikâyesini az çok öğrendiklerinde, yanlarında gelmesini teklif ettiler. Sultan'a karşı savaşan çetelerinin her türlü müttefike ihtiyacı vardı, ona gerçek bir kılıç verebilir, nasıl kullanacağını öğretebilirlerdi. Delikanlı, günün birinde intikamını almasına yardımcı olabilecek bu teklifi kabul etti. Nasra çetelerinin kendilerine ait bir ülke hayali onu hiç ilgilendirmiyordu, ama onlarla birlikteyken daha çok asker öldürebiliyor, Sultan'ın canını daha fazla yakabiliyordu, bu onun için yeterliydi.

Yıllar boyunca birçok baskına katıldı, birçok da baskın yedi, ormanda hayatta kalmak için tek başına verdiği mücadele onu alt edilmez kılmıştı. Yüreğindeki dinmek bilmeyen öfke ve nefret, gücüne güç katıyordu. İsyancı Nasralar arasında, kendi saflarında kılıç savuran bu yenilmez Delkar genci bir efsane olarak tanınmaya, ağızdan ağıza anlatılmaya başlamıştı. Varlığı onlara moral ve inanç aşılıyordu. Öyle ki günün birinde, bu söylenti Saray'ın ve dolayısıyla Zincir örgütünün de kulağına gitti.

Delikanlının ve çetesinin saklandığı mağaralara büyük bir baskın yapıldı. Genç adam önüne geleni devirerek kuşatmayı yarmak üzereyken, karşısına ince yapılı, narin görünümlü genç bir kadının dikildiğini görüp şaşırdı. Dağ gibi askerler önünde duramazken, onu bu çıtkırıldım kadın mı durduracaktı? Neyine güveniyordu bu sersem? Birkaç dakika sonra bacağında ve göğsünde derin yaralarla perişan bir halde yerde uzanırken, kendisine hâlâ bu soruyu soruyordu.

Olein, Saray'dan uzak bir zindana kapattığı delikanlıya günlerce işkence etti. Ona acı vermek için aklına gelen, hayal gücünün elverdiği her yolu denedi. Geçmişi hakkında, Nasra çeteleri ve saklanma yerleri hakkında ağzından laf almaya

çalıştı ama delikanlı tek kelime söylemiyordu. Genç adam bu karanlık hücrede öleceğinden emindi, çektiği acılar onu bitkin düşürmüştü, fakat ne olursa olsun arkadaşlarını ele vermeyecek, sevdiklerini katleden Sultan'ı ve adamlarını memnun edecek hiçbir şey yapmayacaktı.

Delikanlı bir sabah yeni işkencelere gebe olmasını beklediği sıradan bir güne uyanmışken, hücresinin kapısının aralık durduğunu fark edip hayrete düştü. Perişan haldeki bedenini o tarafa sürüklediğinde, zindanın koridorlarında bekleyen herhangi bir nöbetçi olmadığını gördü. Kaybedecek bir şeyi olmadığı için hiç korkmadan binanın ışığa ve özgürlüğe açılan kapısına doğru yürüdü. Dışarı çıktığında aydınlık gözlerini kamaştırdı önce; yeniden görmeye başladığında, birkaç metre uzağında üst üste yığılmış yedi ceset fark etti. Zindanı beklemekle görevli askerlerden başkası değildi bunlar. Yanlarına gittiğinde, en üstteki cesedin karnına bir bıçakla sabitlenmiş kanlı bir not buldu.

Bu gece Kallok deresine git. Oradaki mağarada seni bekliyor olacağım. Bu notu yok etmeyi ihmal etme. Takip edilmediğinden emin ol.

Delikanlı, kendisini bitmek bilmeyen işkencelerin ve mutlak bir ölümün elinden alan kurtarıcısıyla tanışmak için heyecanla saatleri saydı. Mağaraya ulaştığında karşılaştığı kişinin, ona bu acıları çektiren kadınla aynı kişi olması, en son bekleyeceği sürprizdi.

Olein, ona kendi öyküsünü anlattı ve Sultan'a karşı onun gibi çelikten adamlara, her türlü işkenceye dayanabilecek, her fedakârlığı yapabilecek kişilere ihtiyaç duyduğunu söyledi. Bir hafta sonra Prens Aksonit'in sarayı için koruma seçmeleri yapılacağını anlattı, iyice dinlenip gücünü topladıktan sonra bu seçmelere katılmasını istedi. Nasıl dövüştüğünü, ne acılara katlanabildiğini görmüştü, seçileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Güvenlik soruşturmasını dert etmemesini, işin o

kısmını halledeceğini söyledi. Eğer dediklerini yapıp prensin gözüne girmeyi başarırsa, günü geldiğinde Sultan'a en büyük darbeyi vurmasını sağlayacağına, intikamını alması için ona fırsat yaratacağına söz verdi.

Delikanlı için bu teklif, Nasra çeteleriyle yaşamaktan ve parçası olmadığı bir savaşta kılıç savurmaktan daha kötü değildi. Kendisini alt edebilen tek kişiye, önce bir zindana tıkıp sonra hayatını geri veren bu kadına, kimseye duymadığı kadar saygı ve hayranlık duyuyordu. Aksonit'in koruması olmayı, bazen hiç içine sinmese ve ona bir işkence gibi gelse de Olein aksini söyleyene kadar prensin her türlü emrine uymayı kabul etti.

Delikanlının adı Harrikon'du.

5

Sesur Ormanı, sadece Aksonit Prensliği'nde değil, tüm Delkarna'da greviztan ağaçlarını görebileceğiniz yegâne yerdir. Bu yüzden ülkenin her köşesinden meraklılar, seyyahlar ve ilim adamları, bir kez olsun gelip bu ormanda gezinmeden rahat uyku uyuyamazlar. Gerçi bazı kıskanç tüccarlar, kucak dolusu altın ödeyerek ormanın toprağını kendi özel bahçelerine taşıtmış, bazıları birkaç greviztan yetiştirmeye muvaffak olmuştur, ama yuvasından uzak büyüyen bu ağaçlar güdük kalmışlar, asla Sesur Ormanı'ndaki görkemli kardeşlerinin boyuna ve enine ulaşamamışlardır.

Kutsal kabul edilen greviztan ağaçlarını kesmek yasaktır, bu yüzden ormanda genç ve güçlü ağaçlar kadar ölümün kıyısına gelmiş, siyah gövdeleri pörsümüş, yumurta biçimli geniş yaprakları solmuş ihtiyarlara da rastlarsınız. İçten içe çürüyüp günün birinde gürültüyle çökene kadar kimse onlara elini sürmez.

Greviztan ağaçlarının yaprakları gök mavisi renginde dir,

geceleri bir nar kuşu kadar olmasa da hafif bir ışıkla etraflarını aydınlatırlar. Geç saatlerde aralarında dolaşırken önünüzü zor da olsa görebilir, kendinizi masmavi, huzur veren bir dünyada kaybolmuş sanabilirsiniz. Yine de en güzel manzarayı yakınlarında yükselen Prens Aksonit'in görkemli sarayının üst katlarına sunarlar; buralarda nöbet tutan askerler, kimi zaman gözlerini aşağıdaki şahane görüntüden ayırmakta, işlerine odaklanmakta zorlanırlar.

Bu ağaçları gerçekten yaşayıp yaşamadığı bilinmeyen, belki de yalnızca bir efsaneden ibaret olan, Grevizt isimli bir büyücünün yarattığı söylenir. Söylenceye göre çok çirkin bir adam olan efsun ustası, âşık olduğu ama karşılık vereceğine inanmadığı güzel bir kadına armağan olarak, birçok tohumu karıştırıp büyülemiş; sayısız denemeden sonra kadının en sevdiği renklere sahip, geceleri penceresinden bakıp ışıltılarını gördüğünde kendisini hatırlayacağı ve belki ufak da olsa bir sevgi hissedeceği bu ağaçlara hayat vermiştir. Kadının evinin etrafındaki toprağı da büyülediği için, greviztan ağaçları sadece bu bölgede yetişmektedir. Kimileri ise bunun basit bir doğa olayı olduğuna, böyle söylenceleri pek de ciddiye almamak gerektiğine inanırlar.

O an greviztan ağaçlarının yumurta biçimli yaprakları hüzünlü bir genç kadını gölgeliyordu. Kadın, atını dörtnala sürüyor olsa da suratında bütün Delkarna'nın yükünü çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Bu aynı zamanda bir hastanın ifadesine benziyordu; sanki fena halde midesi bulanıyor, kusmak istiyor, bunu bir türlü yapamadığı için git gide kötüleşiyordu.

Olein, prensin sarayından yeterince uzaklaştığına, kimse tarafından takip edilmediğine emin olduktan sonra, atını yavaşlattı ve sonunda durdu. Kollarını kısrağın yelesine dayayıp başını onlara yasladı. Saraydan gizlice ayrılmak için, geçen gün idam edilen köylüleri taşıyan ölü arabasına saklanmıştı, prensin güvenilir bir adamının sürdüğü arabadan indiğinde

üzerine çürümüş cesetlerin kokusu sinmişti. Ağzı ve gözleri açık kalmış, ciltleri morarmış, muhtemelen hiçbir suçu olmayan adamların perişan suratlarını yol boyunca seyretmek zorunda kalmıştı. Ama şu an kendinden iğrenmesine yol açan şey, bu manzaradan ve kokudan çok daha fazlasıydı.

Parmağındaki siyah taşlı yüzüğü sıvazladı, zihnini berraklaştırmaya ve tanıdık bir sima ile doldurmaya çalıştı. Çok geçmeden sert hatlı, sakalları uzun favorileriyle birleşmiş, geniş omuzlu bir genç adam gözlerinin önünde tüm detaylarıyla belirdi.

"Harrikon..." diye seslendi ona içinden, dudaklarını kıpırdatmadan.

"Harrikon... Beni duyuyor musun?"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra her türlü duygudan arınmış, tok bir erkek sesi beyninde yankılandı.

"Evet, Olein. Seni duyuyorum. Saraydan ayrılmak üzereyiz. Hediye arabası hazırlanıyor."

"Çok acele etmeyin. Bana biraz vakit kazandırman lazım. Meria'ya sizden önce ulaşmalıyım. Ama önce halletmem gereken başka bir iş var."

"Merak etme, dörtnala gitmeyeceğiz. Hediye arabasında yaşlı bir elçi var, Meria'ya armağanını o takdim edecekmiş. Ağzı laf yapan biri herhalde. Diğerlerine elçinin rahatını sağlamak için yavaş gideceğimizi söylerim, kimse bunu yadırgamaz."

"Tamam," dedi Olein. Sonra derin bir iç çekip devam etti. *"Zamanı geldi Harrikon. Konuştuğumuz planı uygulayacağız. Buna hazır mısın? Şayet yapamayacaksan şimdi söyle."*

Bir sessizlik oldu. Sonra genç adam her zamanki netliği ve kararlılığıyla cevap verdi.

"Ben buna çok uzun zamandır hazırım. Yıllardır bu anı bekliyorum, biliyorsun. İçimde hiçbir korku yok. Gül Sarayı'nda görüşürüz."

Olein, Harrikon'dan aldığı yanıtla az da olsa rahatlamıştı.

Kendisi de yıllardır bu anı bekliyordu. Sultan'ın hastalığının geri dönülemez bir noktaya gelmesi, Aksonit ve Meria'nın güvenlerini onu hiç sorgulamayacakları kadar kazanması, Harrikon'un sarayda başmuhafız olana dek yükselmesi, tüm saraylara istediği zaman gizlice girebilmesini sağlayacak adamlar yerleştirebilmesi... Bütün bunlar çok uzun zaman almış, daha da önemlisi çok büyük fedakârlıklar gerektirmişti.

Hayatı boyunca onu içtenlikle seven tek adamı, son nefesini verirken yüzüne hayal kırıklığı ve tarifsiz bir acıyla bakan biricik Derian'ı hayal etti. Bıçağını göğsüne saplamak zorunda kaldığı anı ve onu ölürken seyretmenin verdiği dayanılmaz ızdırabı.

"Sonuna geldik," diye geçirdi içinden, kötü olasılıkları aklına getirmemeye çalışarak. "Yakında hepsi bitecek... Artık özgür olacağım."

Greviztan ağaçlarının geniş gövdelerinin gizlediği, yarısından fazlası bir mağaranın içinde kalan minik gölete vardığında atını yeniden durdurdu. Çevik bir hareketle aşağı atladı, kılıçlarını ve diğer yüklerini kısrağın heybesine koydu. Üzerindeki kıyafetleri çıkardı, çırılçıplak kaldığı zaman sakince yürüyerek göletin buz gibi suyuna girdi. Acı, bir örümcek gibi tenine ağını kurdu, yavaş yavaş kasıklarına doğru yükseldi. İlerideki mağaranın ağzına yürüdü; gölet, küçük olmasına karşın oldukça derindi, mağaraya girmeden önce çenesine kadar suya batmıştı.

Bir süre orada durup mağaranın zor seçilen tavanını, oradan sarkan yosunları hiçbir şey düşünmeden seyretti. Soğuk su her geçen saniye içine işliyor, bedenini bıçak gibi kesiyordu, dişleri kırılacakmışçasına birbirlerine vurdu ama kılı bile kıpırdamadı. Ardından derin bir nefes aldı, başını da suyun içine soktu, dizlerinin üzerine çökûp yerdeki sünger taşlardan büyük bir tane seçti.

Nefesi tükenip başını dışarı çıkarmaya mecbur kaldığında,

sünger taşla bedenini sertçe ovalamaya başladı. Ölesiye nefret ettiği, hatta tiksindiği Aksonit'in okşadığı, öptüğü, dokunduğu her yeri vücudundan sökûp atmak istiyordu. Yapabildiği yalnızca bundan ibaretti, hayalinde vücudunu kaplayan pisliği acıyla temizlemek... Taş, etini kestikçe gözleri yaşardı yine de durmadı, gücü tükenene kadar cildinin her yanını kazıdı, göletten çıktığında tüm bedeni kıpkırmızıydı.

Giyindikten sonra bir süre kıyıda bir kayanın üzerinde dinlendi. Ceketinin cebinden çıkardığı krimayin yaprağını iyice çiğneyip yuttu, o iblisten hamile kalmaya tahammül edemezdi. Gücü yerine gelince dün gece yaşanan her şeyi zihninin karanlık bölgesine atıp bir gün tamamen unutmayı umarak ayağa kalktı, taze otlarla ziyafet çekmekte olan atına yürüdü. Az sonra suratında kararlı ve güçlü bir ifadeyle, sanki hiçbir şey olmamış gibi, Prenses Meria'nın sarayına doğru dörtnala ilerliyordu.

Gül Sarayı'na Aksonit'in kafilesinden önce varabilmek için üç gün boyunca bir iki saat uyku haricinde hiç durmadan yol aldı. Arada Harrikon'la zihninden konuşuyor, onlardan ne kadar erken varacağını anlamaya çalışıyordu. Tahminleri doğruysa, o gece kendisi Gül Sarayı'nın narin kulelerini gördüğünde, Harrikon'un ve adamlarının önünde daha bir günlük yol olacaktı. Bu süre aklındakileri gerçekleştirmesi için ona yeterdi.

Gül Sarayı, adını bahçesine ve çevresine ekili binlerce rengârenk gülden almıştı. Olein saraya yaklaşırken, aralarından geçtiği kırmızının, beyazın, mavinin her tonunda güzelim çiçeklere bakarken, ne kadar hoş göründüklerinden daha çok onları yetiştirmek için köle gibi çalıştırılan civar köylerin zavallı insanlarını düşünüyordu. Meria, Aksonit gibi eğlence olsun diye insanlara eziyet etmezdi, ama istediği herhangi bir şey anında gerçekleşmezse dişleri uzar, tırnakları pençeleşir, ağabeyinden bile daha gaddar olabilirdi. Bu yüzden köylüler,

zamanlarının çoğunu kendi tarlalarını ekip aileleri için avlanmak yerine, bu gül bahçelerinde hiçbir karşılık almadan çalışarak geçirirlerdi.

Sarayın kapısında nöbet tutan askerler, onu görür görmez tanıdılar ve hiç soru sormadan kapıyı ardına dek açtılar. Kapıya bitişik kuledeki iki büyücünün, üzerinde bir görünüm büyüsü bulunup bulunmadığını, gerçekten Olein olup olmadığını kontrol ettiklerini fark etti. Gece nöbetini yöneten başasker, arkasında dört muhafızla birlikte koşar adım gelip saygıyla selam verdi.

"Zincir lideri sarayımıza hoş geldiler! Keşke ziyaretinizle bizi onurlandıracağınızı önceden haber verseydiniz, size güzel bir karşılama organize ederdik! Saraydaki en iyi misafir odasını hemen hazırlatıyorum, bu arada dinlenmek ve sıcak peton çayıyla yorgunluk atmak isterseniz sizi karargâh komutanlığına davet etmek isterim."

"Teşekkür ederim Ilmar," diye karşılık verdi Olein, hafif bir gülümsemeyle. İsmini hatırlamış olmasının genç başaskeri nasıl da gururlandırdığını eğlenerek seyretti. Atının dizginlerini yanına gelen iri kıyım muhafıza teslim ederek, "Teklifin çok cazip," dedi. "Bir bardak çay gerçekten iyi gelecek. Günlerdir yoldayım, oda hazır olur olmaz yatmak istiyorum. Sabah uyandığı zaman prensese burada olduğumu bizzat haber ver lütfen. Kendisiyle ilk fırsatta konuşmam gerek, çok ivedi bir haberim var. Sana bu konuda güvenebilir miyim?"

"Elbette efendim," dedi Ilmar, topuklarını birbirine vurarak. "Prenses uyandığı zaman ilk duyacağı haber bu olacak, hiç merak etmeyin. Bize sık sık ne zaman uğrayacağınızı soruyordu, sizi göreceğine sevinecektir."

Olein, başaskere takdir dolu bir bakış gönderdi ve kolunu dostça sıvazladı. Sonra biraz olsun dinlenebilmek umuduyla, karargâh komutanlığına doğru peşi sıra yürüdü.

6

Sihirbaz, az sonra yapacağı gösterinin hayatının en önemli anlarından biri olduğunu, yaşamını bir daha geri dönülemeyecek şekilde değiştirebileceğini biliyordu. Alnında birkaç damla ter birikmişti, boğazı kurumuştu, yutkunmaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu. Şu an buradan çok uzaklarda olmak isterdi, kimsenin onu göremeyeceği, ona dokunamayacağı bir yerde. Ana dili gibi bildiği efsunlu sözlere odaklanmakta zorlanıyordu, doğru kelimeler nelerdi acaba, o dillere destan zekâsı birdenbire uçup gitmişti sanki.

Çevresine toplanmış kadın ve erkeklerin meraklı bakışları gerginliğini arttırıyordu, onların odada olmadıklarını hayal etti, yalnız başınaydı, sakin ve güvenli evinde keyifle yeni bir büyü deniyordu; evet, gerçek olması gereken sahne buydu. Bu düşüncenin zihnine yayılması, içindeki kaygıları az da olsa dindirmesi için kendine biraz zaman tanıdı. Sonra daha fazla bekleyemeyeceğini hatırlayarak efsunlu sözleri tekrarlamaya başladı.

İçindeki güç yavaş yavaş parmak uçlarından dışarı taşarken, odanın ortasında usul usul esen bir rüzgâr peydahlandı. Bu esintinin bir kaynağı yoktu, pencereler sımsıkı kapalıydı, bunu sihirbazın yaptığını anlayan kalabalıktan birkaç heyecanlı nida yükseldi. Rüzgâr bir süre oradan oraya başıboş dolandıktan sonra şiddetini arttırdı, hep aynı noktada dönmeye başladı ve çok geçmeden gözle seçilebilen minik bir hortuma dönüştü.

Bu kadarı bile seyircilerin genç adamı takdirle alkışlaması için yeterliydi, birkaç saniye sonra hortumun içinden mavi, beyaz, yeşil renkte, daha önce hiçbirinin görmediği büyüklükte ve güzellikte kelebekler çıkınca hepsi coşkuyla tempo tutup adamın adını haykırmaya başladılar. Genç sihirbaz, zor bir işi başarmanın verdiği rahatlamayla bir enerji patlaması yaşadı, hortum aniden dağıldı ve oda birbirinden güzel

yüzlerce kelebekle doldu. Kelebekler kalabalığın arasında ve etrafında uçuştuktan sonra, birer birer soluklaştılar, çok geçmeden tümüyle gözden kayboldular.

Kalabalığın sakinleşmesi için epey zaman geçmesi gerekti. Soylular, askerler ve hepsi sarayda önemli mevkilerde bulunan onlarca seyirci, uzun zamandır benzerini görmedikleri kadar keyifli buldukları gösteriyi uzun uzun alkışladılar. Birbirlerine sihirbazın köylerde yayılan, sonunda saraya kadar ulaşan şöhretinin boşuna olmadığını, prensesin onu buraya getirmekle ne iyi yaptığını fısıldıyorlardı. Bu şovu seyretmek için aşağı tabakanın arasına karışmak, o pis kokan köylere gitmek zorunda kalmadıkları için mutluydular. Sihirbaz, kaderine hükmeden kişinin suratında nasıl bir ifade göreceğini merak ederek korkuyla başını çevirdi ve tam karşısında, gösterişli bir kaidenin üzerindeki tahtında oturan prensese baktı.

Meria gülümsüyordu.

"Tebrikler sihirbaz," dedi genç kadın. Minik elleriyle kısa ama coşkulu bir alkış tuttu. "Hayli sıkıcı bir günü renklendirdin. Bunun için sana teşekkür ederiz. İrice bir kese altını hak ettin gerçekten. Özellikle şu sondaki dev kelebekler harikaydı, bayıldım onlara. Bir tanesini kurutup koleksiyonumda saklamak istiyorum. Bana özel bir tane yarat, fakat diğerleri gibi solup gitmesin, adamlarım onu incitmeden yakalar, merak etme."

Sihirbaz, saygılı bir tavırla yerlere kadar eğildi. Tekrar doğrulduğunda yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Gösterimi beğendiğinize çok sevindim prensesim. Sizi biraz olsun eğlendirebildiysem ne mutlu bana! Size hizmet etmek benim için bir şeref. Fakat kelebekler yalnızca bir göz aldatmacasıydı, onları gerçekten yaratamam. Kurutmak, saklamak mümkün olmaz."

Salonda derin bir sessizlik oldu. Meria'nın yüzüne yavaş yavaş çöreklenen bulutu herkes fark ediyordu. Sihirbaz, bu-

nun ne anlama geleceğini sezince korkuyla yutkundu.

"Ne demek mümkün olmaz?" dedi Meria, kaşlarını çatarak. "Sana bir emir veriyorum ve sen bunu ret mi ediyorsun? Bu ne cüret! O kelebeklerden istiyorum. Bana hemen bir tane yaratacaksın!"

Genç adam ne diyeceğini bilemedi, yardım istercesine etrafına bakındı. Az önce onu coşkuyla alkışlayan şık hanımlar, kalantor beyler, başlarını eğmiş, sanki konuşulanları duymuyormuş gibi davranıyorlardı.

"Aman efendim, hiç olur mu, sizi hiç reddeder miyim, ne haddime! Sadece bu isteğiniz benim yeteneklerimin ötesinde, gücüm yetmez, diyorum. Ben sadece basit bir köy sihirbazıyım, güzel görüntüler yaratırım, insanları eğlendiririm, ama gerçek bir kelebek yaratamam ben."

Meria'nın suratındaki bulut kararmaya başladı, sanki kaşlarının arasında karşı durulamaz bir fırtınanın habercisi şimşekler çakıyordu.

"Bana gerçeğini veremeyeceğin bir hayali, neden gösterdin?" diye kükredi, minik yumruklarını sıkarak. "Beni olmayacak bir şey için niye heveslendirdin? Ben o dev kelebeği istiyorum, işte o kadar! Madem şu an bunu yapacak gücün yok, o gücü toplaman için sana yeterince vakit kazandıracağım!"

Genç kadın, hışımla ayağa kalkıp az ötede dikilen iri kıyım başaskere döndü. "Terokin," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. "Bu misafirimizi hemen alıp zindana götür, tek başına zincire vur! Bana istediğim kelebeği verene kadar oradan çıkmayacak. Çalışmak için büyü kitapları isterse temin edin, çalışmazsa kırbaçlayın, fakat o kelebeği yaratana kadar gün ışığı görmesin."

Genç adam, ağlamaklı bir ifadeyle dizlerinin üstüne kapandı. Ellerini birleştirip yalvarmaya başladı.

"Aman efendim, yapmayın! Ne olur! Benim gücüm buna yetmez, bu çalışmakla olacak iş değil. Sonsuza kadar çıka-

mam oradan, ben yalnızca bir köy sihirbazıyım, öyle güçlerim yok benim!"

Prenses onu dinlemiyor gibiydi, dinlese de duymazdı, zihni istediği ama sahip olamadığı o güzelliğin görüntüsüyle dopdoluydu.

"O kelebeği istiyorum," dedi haşin bir sesle, sihirbaza öfke dolu bir bakış fırlattı. Sonra arkasını dönüp sert adımlarla salondan çıktı.

İki güçlü kuvvetli asker, çöküp kaldığı yerde titreyerek ağlayan adamın kollarına girip onu diğer kapıya doğru sürüklediler. Kalabalık birkaç dakika bu hüzünlü anın bitmesini bekledi, sonra hiçbir şey olmamış gibi kendi aralarında günlük olaylardan konuşmaya başladılar. İçlerinden yalnızca biri, kızıl saçlı genç bir kadın, aralarından sıyrılıp prensesin arkasından gitti.

Olein, Meria'yı tahmin ettiği gibi salona bitişik dinlenme odasının geniş terasında, parmaklıklara yaslanmış buldu. Prenses ne zaman canı sıkılsa buraya gelir, uzun uzun gül bahçelerini seyrederek ruhunu sakinleştirmeye çalışırdı. Bu terasa çıkma ayrıcalığına pek az kişi sahipti.

"Fark ettin mi?" dedi Meria, arkasına dönmeden. Yaklaşan ayak seslerini duyunca, kimin geldiğini tahmin etmişti. O böyle sinirliyken yalnızca bir kişi yanına yaklaşmaya cesaret edebilirdi. "Bahçelerden birçoğunun rengi solmuş. Neredeyse ölüp gidecekler! Nankör işçiler yine kaytarıyorlar. Yarın birkaç köyü yerle bir edeyim de akılları başlarına gelsin!"

"Neler oluyor, Meria?" diye sordu Olein, şefkatli bir sesle. "Bu kadar öfkeli olmanın sebebi aptal bir sihirbaz ya da rengi solmuş birkaç gül olamaz. Derdin nedir, anlat bana."

Meria, arkasına döndü ve sırtını korkuluklara yasladı. Karşısında gülümseyerek duran Zincir liderini baştan ayağa süzdü, bu kadının özgüvenine ve zekâsına hayrandı, ama en çok da kendisini bu kadar iyi tanımasına. Hayatta ondan daha fazla güvendiği hiç kimse yoktu.

"Her zamanki gibi doğru tahmin..." dedi hüzünlü bir ifadeyle. "Sana bahsettiğim şu yakışıklı süvari vardı ya, hani geceleri rüyalarına giren... Onu düşündüğüm zaman içimde yangınlar çıkan... Bir türlü aklımdan çıkaramadığım..."

"Evet?"

"Birkaç gün önce uygun bir fırsat bulup onu odama çağırdım. Dayanamadım daha fazla. Benim olmasını istediğimi söyledim, yatağıma davet ettim. Fakat o kendini bilmez, beni reddetti! Düşünebiliyor musun, beni, prensesini reddetti! Ben onun için gururumu ayaklar altına almışken hem de! Nasıl utandım, nasıl küçük düştüm! Sevdiği bir kız varmış, bunu ona yapamazmış, bir sürü salakça söz... O geceyi düşündükçe hâlâ öfkeden kuduruyorum."

"Peki, sen ne yaptın? Yani o böyle deyince?"

"Ne yapacağım, beni deli divane eden yakışıklı yüzünü kızgın demirle dağlamalarını emrettim. Bir daha o tatlı suratı görüp iç çekmeyeceğim böylece. Sevdiği kız da şu an askerlerin hareminde, her gece bir başka hayvanın koynunda hopluyor. Gene de öfkem geçmiş değil, o herife bu kadar tutulmuş olmasam kellesini alırdım, ama yapamadım işte... Kıyamadım..."

Olein, Meria'ya bakarken içinde büyüyen hiddeti bastırmakta zorlandı. Kendini Delkarna'nın merkezi sanan bu şımarık kadının hayatlarını mahvettiği iki genç insanın ızdırabı damarlarında dolaştı, yüreğini kanattı. Şu an bir adım ileri atsa, onu kolundan tutup metrelerce aşağıdaki kayalıklara fırlatsa, birçok masumun intikamını almış olurdu. Gene de dişlerini sıkıp kendine hâkim oldu, plana uyması gerekiyordu.

"Buna üzüldüm cidden, haddini bilmez bir adammış, sen daha iyilerine layıksın," dedi anlayışlı ve dostça bir ifade takınarak. Sonra bakışları sertleşti, yüzüne belirgin bir ciddiyet yerleşti.

"Ama şimdi unut bunları, senin dert etmen gereken daha

önemli konular var. Tehlikede olabileceğini düşünüyorum."

Genç prensesin yüzü birden soldu. Olein'in böyle hususlarda espri yapmayacağını, abartılı konuşmayacağını biliyordu. Çoğu zaman canına kasteden düşmanlarını onun ruhu duymadan bertaraf edip kendisine sonradan bilgi verir, kaygılanmasına, korkulu geceler geçirmesine gerek bırakmazdı. Böyle birdenbire söyleme ihtiyacı duyduysa, ortada hayli ciddi bir durum olmalıydı.

"Nasralar mı yine? Geçen sefer gezi konvoyuma saldırmayı planladıklarını söylemiştin, öyle bir şey mi gene?"

"Hayır, o kalleşleri inlerinde basıp boğazladık, uzun bir süre buna yeniden cüret edeceklerini zannetmiyorum. Hem nasralarla baş etmek kolay, sadece bilek gücü yetiyor, engellenmesi daha zor tehditler var. Maalesef konu ağabeyinle ilgili. Aksonit'in sarayındaki casuslarım, can sıkıcı haberler getirdiler. Bunları sana anlatmak hiç hoşuma gitmeyecek, ama bilmen gerekiyor."

Meria, hüzün denebilecek bir ifadeyle bakan genç kadını ilgiyle süzdü. Ağabeyi gene ne hinlikler planlıyordu acaba? Bir an Olein'in bu kadar çok bilgiye ulaşabilmesi onu ürküttü, prensin etrafında casusları olduğuna göre Gül Sarayı'nda da mutlaka vardı. Hemen sonra bunun pek de ehemmiyetli bir sorun olmadığını düşündü, zaten her sırrını ona anlatıyordu, hiçbir şey gizlemeye çalışmıyordu. Yakışıklı bir saray büyücüsünden hamile kaldığı zaman çocuğu gizlice aldırmasına yardım eden, babasının kulağına gitmeden bu utançtan kurtaran o olmuştu. Norteki otu kullanmaya fazla alışıp onsuz yapamadığını fark ettiğinde, her gece halüsinasyonlar görüp gerçek hayattan koptuğunda, saray dışında tedavi olmasını sağlayan, ülkeyi sarsacak büyük bir skandalın önüne geçen yine oydu. Onu gerçekten seven kimsenin olmaması, koynuna aldığı adamların bile bunu korktukları için kabul etmeleri yüzünden bunaldığı zamanlarda başını onun omzuna yasla-

mış, kendisi gibi kopkoyu ve sevgisiz bir yalnızlığın içinde olan bu güçlü kadında huzur bulmuştu.

"Yakın bir tehlikeden mi bahsediyoruz, yoksa ağabeyimin uzun vadeli planlarından mı? Onun er ya da geç tüm Delkarna'da hüküm sürmek istediğini bilmiyor değilim. Buna hazırlanmak için her fırsatı değerlendirdiğini görebiliyorum. O daima hırslı, fazlasıyla bencil bir insan oldu. Günü geldiğinde aramızda bir çatışma yaşanacak, farkındayım bunun."

"Korkarım çok yakın bir tehlike," dedi Olein, prensesin kolunu dostça okşayarak. "Meria, bunu söylemek benim için hayli zor, ama sanırım ağabeyinin senin için kötü planları var."

Meria sessiz kaldı. Zincir liderinin anlatacaklarına kulak kesildi.

"Casuslarım Aksonit'in yaverleriyle yaptığı gizli bir toplantıya kulak misafiri olmuşlar. Önce kardeşiniz Torin hakkında konuşulmuş. Saraydaki güçlü insanlar Torin'in babanızın ideallerini paylaşmamasından büyük rahatsızlık duyuyorlar, bu sır değil. İleride bir gün Sultan öldüğünde Torin'in aykırı fikirlerinin tahta çıkmasına engel olacağına inanıyorlar. Aksonit de onu bir tehdit olarak görmediğini itiraf etmiş. Sonra laf sana gelmiş, Delkarna'nın başına yeni bir hükümdar gerektiğinde, saraydaki güç odaklarının seninle Aksonit arasında ikiye bölüneceğini iddia etmişler. Ağabeyini bu konuda dikkatli olması, henüz babanız hayattayken harekete geçmesi için uyarmışlar."

"Hainler..." dedi prenses, minik yumruklarını öfkeyle sıkarak. "Şerefsiz köpekler. Ağabeyimle aramın bozuk olduğunu biliyorlar, bizi birbirimize düşürmek istiyorlar."

"Bunun için çok uğraşmaları da gerekmiyor," dedi Olein, hüzünlü bir sesle. "Aksonit'i bilirsin, tutkuları daha bir çocukken gözünü kararttı. Ben Zincir'de henüz eğitim görürken bile onun hakkında anlatılanlar kulağıma gelirdi. Günün bi-

rinde ülkenin tümüne hâkim olmayı çok erken yaşta kafasına taktı."

"Ama bunu yapamaz, öyle değil mi?" dedi Meria, hafif ürkek bir ifadeyle. Gözleri sarayın etrafında uzanıp giden gül bahçelerine kaydı, bu topraklar kendisininti, onun oyun bahçesiydi, kimseye veremezdi. O bahçelerde ve civar köylerde yaşayan insanlar da onundu; koyunlar, keçiler, kuşlar, hatta tepelerindeki gökyüzü ona aitti. Hiçbirini o ukala ağabeyine kaptırmaya niyeti yoktu.

"Benim ordum en az onunki kadar güçlü. Hem sultanlık askerleri böyle bir şeye asla izin vermez. Sarayda beni tercih edenler olduğunu söyledin, babamın da gücü kuvveti yerinde hâlâ. Torin'i bilmem, ama şu an için benim topraklarıma dokunamaz, öyle değil mi?"

Olein, şefkatli bir bakışla prensesi süzdü. Onu teselli etmek ister gibi uzanıp yanağını okşadı. Meria, başka kimsenin ona böyle dokunmasına izin vermezdi, bir de babası vardı tabii; fakat Arterus, çocuklarının hiçbirine asla böyle bir yakınlık göstermemişti. Prensesin kendisine duyduğu güven ve bağlılık, içinde garip bir hüzün yarattı, sonra onu reddeden askere ve sevgilisine yaptığı zalimlikler aklına geldi, bu duygu hiç var olmamış gibi dağıldı.

"Ağabeyinin işi bir iç savaşa kadar götüreceğini hiç zannetmiyorum. O genelde daha sinsice yolları tercih eder. Bu konuşmalar üzerine, senin bir an evvel yolundan çekilmen gerektiğini, bunun için ne kadar ileri gitmesi gerekecekse gideceğini söylemiş. Yaverlerinden birine bu konuyla bizzat ilgilenmesini emretmiş. Casuslarım o yaveri izlemişler ve ormanda gizemli bir büyücüyle buluştuğunu, gizlice ondan bazı iksirler aldığını, bu iksirleri bir parfümle karıştırdığını görmüşler. Birkaç gün önce ağabeyinin sarayından bir hediye konvoyu ayrıldı ve buraya doğru yaklaşıyor. Getirdikleri hediyenin bir parfüm olduğunu öğrenince atıma atladığım gibi

seni uyarmaya geldim. Günlerce durmadan at sürdüm, onlardan önce ulaşabildiğime mutluyum. Aksi takdirde olabilecekleri düşünmek bile istemiyorum..."

Meria'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Korkudan mı öfkeden mi belli değildi, muhtemelen bu iki duygu şu an yüreğinde birbiriyle kapışıyor, egemenliğini ilan etmeye çalışıyordu. Sonunda söyledikleri, az biraz araladığı dudaklarından zorlukla duyuldu.

"Ağabeyim... Benim öz ağabeyim..."

Genç prenses, ansızın içinde bir boşluk hissetti. Aksonit ona ne zaman gerçekten bir ağabey gibi davranmıştı ki? Çok küçük yaşlardan beri hem kendisini hem de Torin'i yalnızca bir rakip olarak gördüğünü hiç saklamamıştı. Onu sevmek için bahaneler aradığı, sığınacak bir ağabeye fazlasıyla ihtiyaç duyduğu zamanlarda bile beklediği sıcaklığı göremezmişti. Şimdi öğrendiklerine neden şaşırıyordu? Tam da Aksonit'e göre bir hamleydi bu.

Biraz sakinleştikten sonra, "Ne yapacağız?" dedi onu dikkatle seyreden Olein'e. Ürkek kız çocuğu uzaklaşmış, yerine kendine güvenen ve ayakları yere sağlam basan bir prenses gelmişti. Bu rahatlığın en büyük nedeni, karşısında duran kadının onu her beladan kurtaracağına, her tehlikeden koruyacağına tereddütsüz inanmasıydı. Güvenine layık olduğunu defalarca kanıtlamıştı. "Patron sensin. Ne dersen onu yapacağım. Saraydaki tüm kaynaklar emrine amade."

"Geldiklerinde onlara hiçbir şey belli etmeyeceğiz. Belki aldığımız duyumlar doğru değildir, emin olmadan harekete geçmeyeceğiz. Aksonit'in elçisini en güzel şekilde ağırlayıp hediyesini kabul edeceksin, ama onu bizzat teslim almayacaksın, bunun için bir elçini görevlendir. Şişeye kesinlikle el sürme, yanına bile yaklaşma. Prensin adamlarına birkaç gün sarayında kalıp dinlenmelerini, ağabeyinin nezaketine karşılık senin de ona bir hediye göndermek istediğini ilet, bu

armağanı seçmek için biraz zamana ihtiyacın olacağını söyle. Bu arada büyücülerin ve âlimlerin parfümün içine ne eklendiğini araştırsınlar. Onların bulgularına göre ne yapacağımıza karar veririz."

"Eğer endişelendiğin gibiyse..." dedi Meria, Zincir liderinin gözlerine bakarak. "Aksonit ve yardakçıları bunun hesabını verecek, öyle değil mi?"

Olein, prensesin elini tuttu ve dudaklarına götürüp şefkatle öptü.

"Kesinlikle, prensesim. Tüm zalimler bir gün yaptıklarının bedelini ödeyecekler, buna ant içiyorum."

7

Acı her yerdeydi. Kurumuş dudaklarını didikliyor, kabarcıklarla kaplı yanaklarını tırmalıyor, bir deri bir kemiğe dönmüş kollarında geziniyor, sırtındaki kırbaç izlerinin arasında dolanıyor, morarmış ayaklarına inip yeniden güç kazanıyor, taze bir inatla boğazına kadar yükseliyordu. Zindanın kapısını açtıklarında, kollarına girip onu dışarı sürüklediklerinde, yıllardır sebebini bilmeden çektiği ızdırabın sona ereceğine dair tatlı bir hülyaya kapılmıştı. Onu temiz bir odaya götürmüşler, üzerindeki kirli ve kanlı paçavraları çıkarıp her yanını güzelce yıkamışlardı. Hiçbirine itiraz etmemişti, buna gücü yoktu, saçını ve sakalını kesmelerine, vücudunu nemli, beyaz bir havluya sarmalarına karşı koymamıştı. Çok uzun zamandır ilk defa o akşam karnına çürümüş meyveler ve kokmuş bulamaçlar değil, gerçek bir yemek girmişti. Cezasının bittiğini, onu dışarı salacaklarını, köyüne döneceğini düşünmeye başlamıştı. Dostları hâlâ hayatta mıydı acaba, yaşlı Keroli'yi bunca yıldan sonra muhtemelen her zamanki sallanan sandalyesinde bulamayacaktı. Ama diğerlerini köy kahvesinde çene çalarken ya da kuyu başında söyleşirken görme ihtimali

yüzünü aydınlatıyordu. Son görüşmelerinden beri çok değişmişti, ama onu tanıyacaklarına inanıyordu. Tamam, bir deri bir kemik kalmıştı, saçları genç yaşta beyazlamış, hatta yer yer dökülmüştü, yine de hâlâ aynı adamdı o. Bir kulağının neden duymadığını, parmaklarından ikisini nasıl kaybettiğini, ayak tırnaklarının hangi sebeple yerinde olmadığını soracaklarını zannetmiyordu. Gül Sarayı'nın zindanlarından sağ çıkabilmek gibi büyük bir mucizeyi gerçekleştirdikten sonra bunlar, dikkat çekmeyecek kadar küçük detaylardı.

Bir saray büyücüsü odaya girince, iki askerin gelip kollarını sıkıca kavramasına şaşırmamıştı. Ona ölesiye acı verecek bir işkenceci ya da ölmesini engelleyecek bir hekim hücresine gireceği zaman, askerler onu hep böyle tutarlardı. İçeri gelen değerli şahsiyete zarar verecek kuvveti olmasa da, kanlı elleriyle üzerini kirletmesi ihtimal dâhilindeydi. Bu seferki büyücü yaşlı bir adamdı, önemli biri olduğunu hissettiren şık bir cübbe giymişti, cübbenin yakasına altın ipliklerden armalar işlenmişti. Askerlerle tepeden bakarak konuşuyor, cümlelerini çoğu kez bir emir kipiyle tamamlıyordu.

Büyücünün hayatında gördüğü en gösterişli kutudan bir parfüm şişesi çıkarması ve boynuna bolca dökmesi biraz garipti, kokuda kadınsı bir hava vardı. Köyüne dönerken böyle kokmak istemezdi; dostları, bir zindandan çıkıp geldiğine inanmayabilir, şuh bir kadının peşine takıldığı için ortadan kaybolduğunu, vücudundaki parçaları aşüftenin diğer taipleriyle kapışırken kaybettiğini sanabilirlerdi. Ah, hele o Karuzki cadısı yok mu, onun hoyrat diline düşmektense köye birkaç gün geç dönmek, bu baş döndürücü kadın kokusu üzerinden silinene dek buz gibi sularda yıkanmak yeğdi. Gene de bu güzel rüyanın sona ermemesi için ağzını açıp tek kelime etmemişti, bir daha o karanlığa dönmemek için her şeye katlanmaya razıydı.

Odada yalnız kaldıktan birkaç saat sonra, kolunun üze-

rinde bir şişlik fark etmişti. Sonra şişlikler hızla çoğalmaya, her biri içinde acıdan yanardağlar patlatmaya başlamıştı. Son hatırladığı dayanılmaz bir ızdırapla yerde sürünürken, insaf etmeleri için çığlıklar atarken, demir kapının aralanması ve zırhlara bürünmüş dört adamın onu karga tulumba dışarı taşımasıydı. Ardından Delkarna yeniden karanlığa bürünmüştü, yıllardır alışık olduğu gibi yani, tek fark bu defa hissettiği yegâne duygunun acı olmasıydı. Korku, çaresizlik, özlem, ufak ümitler ve hayaller, hepsi kaybolmuştu, bedeninin her noktasını kaplayan ızdırap, tek gerçekti artık.

Demir zırhların kendilerini mikroptan koruması için pek de inanmadıkları tanrılara dua eden askerler, taşıdıkları kafesi salonun tam ortasına bıraktılar. Komutanlarının bir baş işaretleriyle dönüp arkalarına bakmadan oradan uzaklaştılar. Sarayın yaşlı başbüyücüsü, yüzünde öfkeli bir ifadeyle yaklaştı, kafesin üzerine örtülmüş kalın, portakal rengi örtüyü sert bir çekişle yere indirdi. Parmaklıkların arkasına sinip kalmış adamı gören tüm seyirciler, içten bir hayret ve korkuyla irkildiler.

"İşte," dedi büyücü, gözlerini buz kesmiş prensesten ayırmadan. "Eğer o kokuyu birkaç defa kullanmış olsaydınız, başınıza gelecek olan buydu haşmetlim!"

Olein, alt dudağını sertçe ısırdı. Ağzının içine yayılan acının onu az da olsa rahatlatmasını umut etti. Parfüme eklediği zehri, işi bitmiş yaşlı bir atın ya da bir domuzun üzerinde deneyeceklerini düşünmüştü, Gül Sarayı'nda esirlerin hayvanlardan daha değersiz oldukları aklına gelmemişti. Şimdi odadakilere sorsa bu adamın suçunu, neden zindana atıldığını kimsenin söyleyemeyeceğine kalıbını basardı. Birkaç saniye sonra içindeki suçluluk duygusunu yenmeyi başardı, yapılması gereken neyse onu yapıyordu, bu mahkûmun çektiği ve çekeceği acılar onun iradesine bağlı değildi. Dudağında sıcak bir ıslaklık hissedince dişlerini araladı, çenesine doğru süzülen bir damla kanı başparmağı ile durdurdu.

Meria, karşısındaki perişan adama büyülenmiş gibi bakıyordu. Öylesine kendinden geçmişti ki sıktığı yumruklarının titrediğini, uzun tırnaklarının avucunda kırmızı izler bıraktığını dakikalar sonra fark etti. Yerinden yavaşça doğruldu, ona doğru yaklaşan Olein'i sert bir el hareketiyle yerine çivileyip kafese doğru yürüdü.

"Çok yaklaşmasanız iyi olur efendim," dedi büyücü, tedirgin bir sesle. Çocukluğundan beri hizmet ettiği prensese şefkatle baktı, bu bakışta kendisini görevine adamış bir adamın hassasiyeti kadar bir babanın esirgeyiciliği de vardı. "Ne kadar bulaşıcı olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Henüz denek üzerinde çalışmalarımız devam ediyor. Havadan bulaşma riski de var."

Prenses, kafese üç, dört adım kala durdu. Parmaklıkların arkasında titreyen ve kıvranan adamı büyük bir dikkatle seyretti. Her geçen saniye suratındaki öfke büyüyordu.

"Demek sevgili ağabeyim benim için böyle bir son planlamış. Benden bu kadar nefret ettiğini hiç bilmiyordum. Kendisinden başka kimseyi sevmediğini çocukken de bilirdim, ama bu kadarını... Bana bunu yapabileceğini... Bu sadece hırslı olmakla açıklanamaz, yüreğinde sınırsız bir kin besliyor demek."

Bir hışımla döndü ve askerlerin yanında dimdik duran Olein'e seslendi.

"Bunun bir cezası olmalı! Babama bir an evvel haber vermeliyiz. O alçak, yaptıklarının, yapmaya cüret ettiklerinin bedelini ödemeli! Babam bunu öğrenince kalesini başına yıkacaktır. O soysuz, kendi kanında boğulmayı hak..."

Genç kadının sesi birden kesildi. O andan sonra olanlar herkes için gerçeküstü bir rüya gibiydi, Meria'nın ellerini karnına götürmesi, oraya saplanmış minik okun etrafında bir kızıl gölün büyümesi ve çok geçmeden dizlerine doğru dökülen bir nehre dönüşmesi, ileri doğru birkaç dengesiz adım atması,

gözleriyle çaresizlik içinde yardım dilenmesi, dizlerinin üstüne çökmesi ve yüzükoyun mermer zemine kapanması, hepsi topu topu birkaç saniye sürmüştü.

Büyücü ve korumalar telaşla ona doğru koşarlarken, odadaki kalabalıktan arka arkaya korku dolu çığlıklar yükselmeye başladı. İçlerinden yalnızca biri, yaşananların dehşetinden çabucak sıyrılmış ve elini kaldırıp üst kattaki balkonlardan birini işaret etmişti.

"İşte orada!" diye haykırdı Olein, bir aslan gibi kükreyerek. "İşte orada, kaçırmayın!"

Kendisini çabuk toplayan birkaç asker, başlarını kaldırıp baktılar, balkonda yüzü maskeli bir adamın arbaletini omzuna astığını, tavana saplı bir oka bağlanmış kalın bir halata tırmanmaya başladığını gördüler. O ana kadar sinsice gizlenmiş, herkesin dikkati odaya getirilen kafese yöneldiğinde ortaya çıkmış olmalıydı.

Gül Sarayı'nın incelerek yükselen kulelerinden birindeydiler. Bu kulelerin üst katları iç bölümdeki salonu bir çeper gibi çevrelerdi, salona bakan sayısız balkon vardı. Adam tavandaki havalandırma deliklerinden birine ulaşmaya çalışıyordu, başarabilirse onu çatılarda kovalamak çok zor olurdu. Yaylarını geren askerler oklarını fırlattılar ama ipin ucunda oradan oraya sallanan bir hedefi vurmak kolay değildi. Olein koşarak geldi, iri yarı bir korumanın elindeki yayı hışımla çekip aldı. Oku kundağa yerleştirdi, dikkatle nişan aldı, nefesini tutup tetiğe bastı.

Kurtulmak üzere olduğunu düşünen suikastçı, birdenbire ense kökünde büyük bir acı hissetti. Bir saniye sonra bilincini kaybetti, parmakları açıldı, onlarca metre yüksekten aşağıya, etrafa kaçışan kalabalığa doğru düşmeye başladı.

Genç adam, bedenini tamamen boşlukta duyumsadığı an, zaman onun için olabildiğince yavaşladı. Tavan ve havalandırma deliği git gide uzaklaşıyor ve o düşüyordu. Dağlarda Nas-

ralarla geçen uzun yıllar, zindanda çektiği dayanılmaz acılar ve hissettiği çaresizlik, Olein'in ona özgürlüğünü bağışlarken aldığı söz, zihninde birbiri ardına yıldırım gibi çakıp sönüyordu. Okun ucundaki ip, nazlı nazlı sallanıyor ve o düşüyordu. Olein onu esaretten ve mutlak bir ölümden kurtarırken, "Bir gün gelecek, sana armağan ettiğim bu hayatı geri almam gerekecek," demişti. Genç kadına o gün geldiğinde kendisini affedeceğine dair söz vermişti. Yere çarpmadan önce içinden geçen son düşünce buydu.

Seni affediyorum...

Prenses için yapılabilecek hiçbir şey kalmadığını anlayan başbüyücü, Meria'nın yanından hüzün ve öfkeyle ayrıldı, yerde bir kan gölünün içinde yatan katile doğru yürüdü. Adamın bir kolu, insanın içini kaldıracak kadar bükülmüş, kanlı bir kemik parçası dirseğini parçalayıp dışarı fırlamıştı. Mermer zemine çarptığı an kırılan okun bir parçası hâlâ sırtındaydı, kuyruğu ise metrelerce uzağa savrulmuştu. Eğilip başındaki maskeyi yırtarcasına çıkardı. Karşısındaki aşina yüzü görünce, yüreğindeki hiddet patlamak üzere olan bir volkana dönüştü.

"Bu adamı tanıyorum. Adı Harrikon. Prens Aksonit'in korumalarından biri. Zehirli parfümü saraya getiren kafiledeydi, iblisin dölü birkaç saat önce askerlerimizle birlikte gülüp eğleniyordu."

Olein, yaşlı adamın yanına gidip elini omzuna koydu.

"Yarım kalan işi bitirmeye gelmiş. Aksonit hiçbir şeyi şansa bırakmamış. O alçak, bunun cezasını çekecek, son nefesimi bu uğurda verecek olsam da Meria'nın kanı yerde kalmayacak! Prensesimizin ruhunu huzura kavuşturacağım, sana söz veriyorum."

Büyücü, omzundaki güven veren, güçlü eli tuttu ve sertçe sıktı. O an, içinden benzer bir yemin ediyordu. Sultan'ın kendisine emanet ettiği, çocukluğundan beri koruyup kolladığı, üzerine titrediği sevgili prensesinin öcü alınacaktı.

Başını çevirip şaşkın bir halde emir bekleyen askerlere seslendi.

"Bu leşi alın buradan. Zindanda boş bir kafese koyun. Sabah Sultan'ın sarayına doğru yola çıkıyoruz, katili ona göstermemiz gerek. Aksonit'in kafilesindeki herkesi derdest edip bir hücreye tıkın, onlara ne yapacağımıza Sultan'la görüştükten sonra karar vereceğim. Olein, sen de hazırlan, saraya birlikte gidiyoruz. Aksonit'e karşı şahitliğine ihtiyacım olacak."

Zincir lideri, sessizce başını sallayarak onayladı. Ayaklarından sürüklenerek odanın dışına taşınan Harrikon'un ardından, duygularını yüzüne yansıtmamaya özen göstererek hüzünle baktı. Genç adamın ardında kandan bir yol oluşuyordu, bu yolun onları daha da kanlı günlere götüreceğini biliyordu. Kafesteki bahtsız mahkûm, nedenini bilmediği bir ızdırabın pençesinde kıvranmaya devam ediyordu. Kendi elleriyle şekillendirdiği geleceğin, çekilen ve çekilecek bunca acıya değmesini umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

8

"Şuna bak, kim geliyor," dedi Ulek, yaklaşan genç kadını bıçağının ucuyla işaret ederek. "Hem de salına salına, etrafa caka satarak! Hadi gel, şu kaltağa haddini bildirelim!"

Toroy, oturduğu yerde başını kaldırıp kale kapısından girmekte olan kafileye baktı. Siyah bir aygırın üzerinde dimdik oturan Olein'i görünce bir an suratı öfkeden kıpkırmızı oldu. Bu şerefsizi Periltan Kalesi'nde günlerce beyhude beklemişlerdi, sözünü tutmamış, onlarla buluşmaya gelmemişti. Sultanlık Sarayı'na dönerken başkomutana onu kaybettiğini nasıl anlatacağını, yiyeceği azarı düşünerek akla karayı seçmişti. Başkomutanın bir süre saraydan uzakta olacağını, Sultan'ın da sağlık sorunları yüzünden dinlenmeye çekildiğini öğre-

ninee derin bir soluk almıştı, ama bunun sadece kaçınılmazı geciktireceğini, er geç ona Olein'i soracaklarını biliyordu. Uykusuz geçen gergin gecelerden sonra, genç kadın ansızın çıkagelmişti ve ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Bir yanı başkomutandan önce döndüğü için sevinçle ellerini öpmek, diğer yanı kendisini bu duruma düşürdüğü için kalbini sökmek istiyordu.

Heyecan ve öfkeyle olduğu yerde tepinen Ulek'in koluna yapıştı, delice bir şey yapmaması için onu dizginledi. Olein'in arkasından avluya giren atlıyı görünce, aklından geçenlerin hiçbirini yapamayacağını anlamıştı.

"Sakin ol, aptallık etme! Olein'in birlikte geldiği herifi görmüyor musun? Büyücü Ilazkaran o, Gül Sarayı'nın başbüyücüsü. Olein'in boğazına onun yanında mı sarılalım?"

Ulek'in bıçak tutan eli yanına düştü. "Ilazkaran ha?" diye mırıldandı dişlerinin arasından. "Keyat Savaşı'nın kahramanı Ilazkaran mı?"

"Ta kendisi. Gençken zamanının en güçlü büyücüsüymüş. Isteseydi kolayca efsun konseyinin başına geçerdi, derler. Ama o Sultan'ın ricasıyla kızının koruyuculuğunu üstlenmiş. Keyat Savaşı'ndaki kahramanlıkları geçmişte kaldı, fakat hâlâ Sultan'ın en yakın dostlarından biri."

"Olein onu görmeye mi gitmiş? Bunu bizden niye gizledi ki? Gül Sarayı'na birlikte gidebilirdik, bunu bize neden yaptı?"

Toroy, cevabını bilmediği bu soruyu duymazdan geldi. O an dikkati Zincir Lideri'nin ve büyücünün hemen ardından avluya giren sekiz zırhlı süvaride ve onları takip eden at arabalarındaydı. Üç kocaman araba da üstlerinde kalın örtüler olan, küp şeklinde devasa kafesler taşıyordu. Örtüler rüzgârda açılmasın, sakladıkları gizleri açık etmesin diye kafeslere sıkıca çivilenmişti.

Çiğnediği ekşi otun ağzında kalan parçalarını yere tükür-

dü. Kolunu sertçe çekerek Ulek'i yanına oturmaya zorladı.

"Sanırım büyük bir şeyler olacak. Burnumuzu sokmasak daha iyi. Biz işimize bakalım."

Sultanlık Sarayı, çat kapı gelen ilgi çekici kafilenin haberiyle çalkalanıyordu. Başbüyücü Ilazkaran, Gül Sarayı'ndan pek uzaklaşmamakla meşhurdu, yıllardır kimse onu Sultanlık Sarayı'nda görmemişti. Prenses Meria'nın yanından hiç ayrılmadığı, genç kadını korumayı hayatının tek amacı olarak benimsediği söylenirdi. Bu yüzden kafilede Meria'nın taht arabasını da göreceğini umanlar olmuş, ama hayal kırıklığına uğramışlardı.

Efsunbaşı Terikan, Ilazkaran'la ve Olein'le ayaküstü birkaç cümle konuştuktan sonra, allak bullak olmuş bir suratla onları içeri davet etti. Olan biteni merakla seyreden avludaki ahali ve saraydaki soylular, askerlerin örtülerle kaplanmış kafesleri sırtlayıp içeri taşıdıklarını görünce, söylentiler büyük bir hızla yayılmaya başladı. Kimi Meria'nın sevgili babasına eşi benzeri görülmedik hediyeler gönderdiğini iddia etti, kimi de kafeslerin Nasra çetecilerinin kelleleriyle dolu olduğunu.

Ilazkaran ve Olein, akşam Sultan'ın karşısına çıkacakları saati sükûnetle beklediler. Ikisinin de kalbinde farklı nedenlerle fırtınalar kopuyordu, ama bunu ne suratlarına ne de sözlerine yansıttılar. Sonunda zaman geldiğinde, yan yana taht odasına yürüdüler ve içeri birlikte girdiler.

Sultan Arterus görkemli tahtına çöküp kalmış, sanki bin yaşındaymış ve bir türlü ölemiyormuş gibi perişan görünüyordu. Artık acı veren kabartılar, vücudundan suratına da sıçramış, siması tanınmaz hale gelmişti. Derin derin nefes alıyor, her soluk alışında boğazından hırıltılar geliyordu. Son günlerde hizmetkârları yanına yaklaştırmadığı için tırnakları uzamış ve kırılmış, saçı sakalına karışmıştı. Gene de gözlerinde aklının başında olduğunu hissettiren, yaşama tutunmaya çalışan bir ışıltı vardı.

"Hoş geldin Ilazkaran," dedi Sultan, yorgun bir sesle. "Görüşmeyeli çok oldu. Eski güzel günleri ve paylaştıklarımızı hatırlıyorum, benim için gerçekten değerliydi. Ne yazık ki epeydir dostluğundan mahrum bıraktın beni."

Yaşlı büyücü, Sultan'ın bitkin ifadesine, kirli ellerine, bir deri bir kemik kalmış vücuduna hüzünle baktı. Hastalığı kulağına çalınmıştı, lakin bu raddeye ulaşmış olduğunu hayal bile etmemişti.

"Sohbetimden mahrum bıraktım belki," dedi saygılı ve şefkatli bir ifadeyle. "Ama dostluğumdan asla... Tüm zamanım sevgili kızınızın, prensesimiz Meria'nın yanında geçiyordu. Size onu koruyup kollayacağıma dair bir söz vermiştim sultanım. Bütün gücümle yapmaya çalıştım bunu, kızınıza hayatımı adadım. Lakin ancak bugüne kadar tutabildim bu sözü. Olanlar için çok üzgünüm sevgili dostum, anlayış ya da af dilemeyeceğim. Uygun bulacağınız her cezaya razıyım."

Sultan, zorlukla başını kaldırdı ve yaşlı adama baktı. Onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi ilgiyle inceledi. Sonra birden doludizgin bir öksürük krizine tutuldu, sanki ciğerleri dışarı fırlayacaktı. Yeniden normale döndüğünde, derin bir iç çekti.

"Ah, sevgili dost... Sevgili Ilazkaran. Duyduklarım doğruysa, bu konuda yapabileceğin fazla bir şey yokmuş. Cezalandırılması gereken sen değilsin. Belki herkesten çok benim. O vicdansız canavarı ben yarattım. Hırslarını, bencilliğini hep göz ardı ettim, gençliğine verdim. Zamanla geçer dedim. Öz oğlumun nasıl bir iblise dönüştüğünü göremedim, bunu engelleyemedim."

Başbüyücü, üzgün bir ifadeyle başını eğdi. Sultanını böyle yıkılmış ve çaresiz görmek dayanılmazdı.

"Olein, sana teşekkür ederim," dedi Arterus, genç kadına bakarak. "Duyduğuma göre sen olmasaydın katil elimizden kaçacakmış. O zaman bu hainliği kimin yaptığına dair aklı-

mızda hep bir şüphe olurdu. İçimde sana karşı büyüyen kuruntular için özür dilerim. İdeallerimize daima yürekten bağlı oldun sen. Evlatlarımın sana benzemelerini isterdim. Ben yakında Kadim Diyar'a göçtüğümde, Sultanlık, yeteneklerine her zamankinden daha çok ihtiyaç duyacak."

"Ağzınızdan yel alsın, sultanım," dedi Olein. Yumruk yaptığı elini kalbinin üzerine götürdü. "Kadim Güçler sizi başımızdan eksik etmesin. Size daha uzun yıllar hizmet etmek isterim."

"Zor..." dedi Arterus, içten bir kabullenmişlikle. "Çok zor..."

O ana kadar bir köşede sessizce bekleyen Efsunbaşı Terikan, tahtın yanına yürüdü ve Sultan'ın kulağına eğildi.

"Kafesleri getirmişler hünkârım. İçeri alsınlar mı?"

Sultan, ses etmeden başını öne arkaya salladı.

Her biri altı güçlü kuvvetli asker tarafından taşınan üç kafes, birbiri ardına odaya alındı ve tahtın dört, beş metre ötesine yan yana dizildi. Üzerlerini kaplayan kalın örtülerin çivileri sökülmüştü. İlazkaran, bir adım öne çıkıp Sultan'a sordu.

"Önce hangisini görmek istersiniz?"

"Bana kızımı göster," dedi Arterus, tahtında toparlanıp sırtını dikleştirerek. Ayağa kalkacak gücü yoktu, ama biricik Meria'sının, gururundan dolayı onu sevdiğini hiç söyleyemediği kızının naaşına saygı göstermek istemişti.

Yaşlı büyücü usulca örtüyü çekti ve köşelerine güller çizilmiş beyaz camdan kafes gözler önüne serildi. İçinde kuştüyü bir yatak vardı, Meria sade ve şık, koyu kırmızı bir elbisenin içinde uyur gibi yatıyordu.

"Ne kadar masum uyuyor," dedi Arterus, gözleri ondan başka kimseyi görmeyerek. "Benim tatlı kızım... Bana hep annesini hatırlatırdı. Bir daha hiç uyanmayacak, öyle mi?.."

Olein, Meria'nın sırf kaprisleri yüzünden hayatlarını mahvettiği, istediği herhangi bir şeyi anında yapamadıkları için

zindanda çürüttüğü onca masum insanı düşündü. Yan gözle kafesin içinde uzanan kadına baktı. Bu şımarık kaltağın masum görünebileceği tek an, şu an olsa gerekti.

"Katili gösterin," dedi Arterus, dikkatini bir sonraki kafese yönelterek.

Ilazkaran ikinci örtüyü indirdiğinde, demir parmaklıklarla çevrilmiş perişan bir ceset görüldü. Olein, Harrikon'un paramparça bedenine nefesini tutarak baktı. Onu yalnızca sırtından bir okla vurmuştu, bu hale gelmesine ne sebep olmuştu? Ilazkaran'ın yüzüne yerleşen nefreti görünce, prensesi koruyamamış olmanın hıncını, genç adamın cansız bedeninden çıkardığını anlamakta zorlanmadı. Sadece suratına dokunmamıştı, o da kimliği belli olsun diyeydi herhalde. Günü geldiğinde, diğerleri gibi Ilazkaran'a da yaptıklarının bedelini ödeteceğine yemin etti.

"Aksonit'in adamlarından biri olduğuna eminsin, öyle değil mi?" dedi Arterus. Kendisine anlatılanlardan şüphe duymaktan daha çok, bunları odadaki herkesin duymasını istediği için sormuştu.

Ilazkaran, Sultan'a dönüp başını salladı.

"Hiç kuşku yok efendim. Adı Harrikon. Saraya oğlunuzun kafilesiyle birlikte geldi. Onu daha önce de görmüştüm, senelerdir Aksonit'in himayesinde. Hayatını ona adamış bir silahşor. Kızınızı vurduğu balkona bu sayede kolayca sızabilmiş. Balkonun kapısında iki zavallı askerin cesedini bulduk. Sarayın misafiri olarak tanıdıkları için, Harrikon yanlarına geldiğinde şüphelenmemiş olmalılar. Kendilerini savunmak için parmaklarını bile kıpırdatmamışlar. Boyunlarını hunharca kesmiş, maskesini takıp balkona çıkmış. Sonrasını biliyorsunuz."

"O askerlerin ailelerine ikişer kese altın verin. En derin üzüntülerimi iletin. Başka ne ihtiyaçları varsa karşılayın."

"Emredersiniz hünkârım."

Arterus, dalgın bir ifadeyle üçüncü kafese baktı.

"Bunun içinde ne var?"

"Aksonit'in önce kızınızı zehirlemeyi denediğini anlatmıştım. Zehrin eklendiği parfüm, prensin mührüyle kapatılmış bir kutuda geldi, saraya ulaşır ulaşmaz incelemeye aldık, yolda ya da sarayda değiştirilmiş olamaz. Bu planı başarısız olunca suikastçı devreye girdi. Zehrin insan üstünde etkilerini anlamak için mahkûmlardan birine uyguladık, sonuçlarını görmenizi istedim. Oğlunuzun ne kadar aşınıya gidebildiğini bilmeniz, alacağınız kararı etkileyebilir."

"Gösterin o zaman."

Büyücübaşı, kafese doğru yürüdü ve örtüyü ağır ağır indirdi. İçerideki mahkûm hâlâ hayattaydı, ama acıdan bilincini yitirmişti, kafesin ortasında baygın yatıyordu. Üstündeki kıyafet lime lime olmuştu, ellerindeki parçalara bakılırsa bunu kendisi yapmıştı.

Sultan Arterus, adamı birkaç dakika sessizce inceledi. Odada kimseden çıt çıkmıyordu. Sonra herkesi şaşırtacak şekilde aniden dinçleşti, tahtından kalktı, önündeki beş basamağı hızla inip kafese doğru birkaç adım attı. Efsunbaşı Terikan, yaşlı adamın düşebileceğini düşünerek gayriihtiyarî hareketlendi. Fakat Sultan sert bir el işaretiyle onu olduğu yere çiviledi.

"Terikan... Bu yaralar... Adamın vücudundaki bu şişlikler... Kadim Güçler aşkına, bunlar..."

Terikan, o zaman dönüp iki büklüm yatan mahkûma dikkatle baktı. Çok geçmeden Sultan'ı bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anladı.

"Evet hünkarım," dedi hayretler içinde. "Bunlar sizin hastalığınızın belirtilerine fazlasıyla benziyor."

Birdenbire Arterus'un dizlerinin bağı çözüldü. Tam yere düşecekti ki ileri atılan Ilazkaran kollarına girip onu tuttu. Hemen ardından Terikan da yetişti, iki büyücü, sultanlarını

zorlukla tahtına taşıdılar. Yaşlı adam, uzun süren bir öksürük krizini atlattıktan sonra, acı içinde onlara baktı.

"Benim oğlum... Benim öz oğlum... Beni o zehirlemiş! Nasralar değil... Düşmanlarım değil... Öz oğlum..."

"Önce sizi, sonra Meria'yı yolundan kaldırmak istemiş," dedi Ilazkaran, büyük bir nefretle. "Sıranın Torin'de olduğunu tahmin etmek zor değil. Onu korumak için yanına seçkin birliklerinizi gönderin efendim. Bu iblisin ne planladığını ancak Kadim Güçler bilir."

Arterus, keşfettiği korkunç gerçeği sindirmek için bir süre sessizce tahtında oturdu. Uzun zamandır çektiği onca acı, bedeninin çürüyüp gitmesi, bir türlü sebebi bulunmayan öksürük krizleri, hepsi oğlunun eseriydi demek. "Nasıl yapabildin," diye inledi dişlerinin arasından, "Benden nasıl bu kadar çok nefret edebildin?.."

Sonra öfkesine hâkim oldu, sırtını az biraz dikleştirdi, uzaktan olan biteni seyreden Olein'e döndü.

"Olein, en deneyimli askerlerden ve ajanlardan bir birlik kur, Torin'in sarayına git. Onu gece gündüz koruyun. Bir an bile yanından ayrılma, bunu özellikle senden istiyorum. Kim bilir o iblis, Torin için neler planlamıştır. Oğlumu hayatta tut, ne pahasına olursa olsun!"

"Emredersiniz sultanım," dedi Zincir Lideri. Topuklarını birbirine vurdu, başını saygıyla eğip kaldırdı.

"Terikan, bana başkomutanı çağır," diye dişlerinin arasından tısladı Arterus. Yüzü bu kez acıdan ya da hayal kırıklığından değil öfkeden çarpılmıştı. "Sultanlık Ordusunu toplayıp Aksonit'in sarayına yürüsünler. Orada taş üstüne taş bırakmasınlar."

Terikan "Emredersiniz!" demek üzereyken, odada Olein'in kendinden emin, güçlü sesi çınladı.

"Hünkârım, bu en iyi çözüm olmayabilir. Aksonit'in sarayı iyi korunuyor, çevresine kendisine sadık adamlar topladığını

biliyorum. Yok yere birçok değerli askerinizi kaybetmeyin. Bana izin verirseniz, birkaç gün sonra Aksonit'in sarayına varırım, size onun kellesini bir sepetin içinde getiririm. Kimsenin ruhu duymaz. Sonra da hemen Torin'in yanına giderim. Aksonit'in suikastçıları ordaysa, hepsini bir bir temizlerim. Bunu yapabilirim, güvenin bana."

Sultan, genç kadına minnetle ve sevgiyle baktı. Onun gibi bir kızı olmasını ne çok isterdi.

"Git ve söylediğini yap o zaman," dedi. "Bana o şerefsizin kellesini bir sepetin içinde getir. Birkaç gün içinde senden haber alamazsam, orduyu Aksonit'in üstüne yollayacağım. Ama Torin'i korumaları için şimdiden seçkin adamlarını göndermeyi ihmal etme. Hayatta kalacak tek çocuğumu riske atamam. Benim zamanım dolmak üzere; Torin, topraklarımın başına geçecek, bu ülkenin sultanı olacak, onu da Aksonit köpeğine yem edemem."

"Nasralar ne olacak sultanım?" diye sordu Olein, "Bu konuda yapılan hazırlıklar... Birkaç hafta içinde harekete geçeceğimizi söylemiştiniz."

"Şu an Nasralar en son düşündüğüm konu," dedi Sultan, bitkin bir ifadeyle. "Ben onlarla uğraşırken kendi kanımdan biri altımı oymuş... Beni düşmanlarım değil, öz oğlum zehirlemiş. Bugün iki evlat birden kaybettim ben. Bırakın da yasımı tutayım, onların da zamanı gelir er geç."

Olein, yumruğunu kalbinin üstüne koydu, başıyla buyruğu onayladı. Topuklarının üstünde dönüp hızlı adımlarla taht odasından çıktı. Koridorda büyük bir neşeyle yürürken neredeyse bağırarak dans edecekti. Başarmıştı, sonunda başarmıştı! Çekilen onca acı, kaybedilen sayısız dost, vazgeçilen nice mutluluk boşa gitmemişti. Aksonit'in kellesini kendi elleriyle alacak olmak planının en güzel yanıydı. Evet, henüz her şey bitmiş değildi, belki de tam tersi en zor mücadele şimdi başlıyordu, tahtın tek varisi kalacak Torin'i saraydaki ve dışarıda-

ki hasımlarına karşı korumak zorundaydı. Nasra katliamına karşı olduğunu bilen pek çok güçlü insan, onu bir an evvel yollarından çekmek isteyecekti. Ama en azından epey zaman kazanmıştı ve bu da çok değerliydi.

Parmağındaki siyah taşlı yüzüğü sıvazladı, zihnini aylardır görmediği genç bir kadının hayaliyle doldurdu. Kaye öyle uzaklara gitmiş olmalıydı ki onunla bir türlü iletişim kuramıyordu, yüzüğün gücü yetersiz kalıyordu, gene de kendisini duyabilmesini umdu. Başına bir şey geldiği için ulaşamıyor olma ihtimalini düşünmek istemiyordu.

"Her şey yolunda gidiyor," diye geçirdi içinden. Dudakları hiç kıpırdamamıştı, kelimeleri yalnızca zihninde canlandırıyordu. "Görevim tamamlanmak üzere. Döndüğünüzde bambaşka bir Delkarna bulacaksınız! Sultanlığın Nasraları katletme planı ertelendi. Orada bize yardım edecek dostlar varsa, şimdi tam sırası!"

Perg Denilen Topraklar

1

Kadın, iki yanından lavların aktığı bir tepenin zirvesinde dimdik duruyordu. Uzun boylu, atletik yapılıydı, üzerinde lime lime olmuş, kire pasa bulanmış bir ceket ve külle kaplanmış bir pantolon vardı. Yüzüne sıçramış kanı elinin tersiyle sildi ve çatık kaşlarıyla kararmış gökyüzüne baktı. Sanki hayatının en önemli kararını vermek üzereydi, öyle bir karar ki sadece kendisini değil tüm kâinatı etkileyecekti, bir tek bugüne değil yarına da damgasını vuracaktı. Kaye onu camdan bir kafesin içinden seyrediyor gibi hissediyordu, bir yandan varlığının her zerresiyle oradaydı, diğer yandan ona ulaşması imkânsızdı. Bu kadının adını biliyordu, bildiğini hatırlıyordu, ama bir türlü dilinin ucuna gelmiyordu.

Kadının elleri ansızın yanmaya başladı, önce başparmakları tutuştu, çok geçmeden işaret parmakları alev aldı. Acısı suratından okunabiliyordu, gene de onları söndürmeye çalışmıyor, bağırmıyor, yardım istemiyor, çırpınmıyordu. Ellerini kaldırdı ve kıvılcımlar saçan parmaklarına yakından baktı, bir süre ilgiyle inceledi, sanki kendisine ait olup olmadıklarını anlamaya çalışıyordu. Sonra onlara karşı ilgisini yitirdi, tepeden aşağı ağır adımlarla inmeye başladı.

O sırada nereden peydahlandıkları belli olmayan dört kadın, farklı yönlerden ona doğru koştular. Hepsi aynı boydaydı, suratlarında geniş, korkutucu maskeler, ellerinde parıldayan kılıçlar vardı. Kadının elinde benzer bir kılıç belirdi,

sanki birdenbire yoktan var olmuştu. Dizlerini kırıp gardını aldı, üzerine savrulan keskin çeliklerden çevik hareketlerle kurtuldu. Onu kılıç kullanırken seyretmek, bir bale gösterisi seyretmek gibiydi, kadınların üçünü birkaç dakika içinde kolayca yere serdi. Sonuncu daha zorlu bir rakip çıktı, hareketleri son derece ahenkliydi, aynı anda geri çekilip aynı anda ileri atılıyorlardı. Kılıcını karnına yarıya kadar soktuğunda, hasmının yüzündeki maske kayıp yere düştü, Kaye her ikisinin de aynı kişi olduğunu ancak o zaman anlayabildi.

Birdenbire kadının ayaklarının altındaki kayalar titredi, parçalara ayrıldı ve devasa bir canavar dışarı fırladı. Yaratığın belli bir şekli yoktu, her an biçim değiştiriyor, dev bir yengeçten sekiz kollu bir örümceğe, bacakları olan bir köpekbalığından yapış yapış bir yılana dönüşüyordu. Canavarın kıskaçları kadını kaptığı gibi parçalara ayırmaya başladı. Her kopan parçasında kadın biraz daha küçülüyor, ama çırpınmak yerine huzurla gülümsüyordu. Acı ona yaşadığını hissettiren tek duygu gibiydi. Canavar kurbanıyla işini bitirip kayaların altındaki karanlık dehlizine döndüğünde, geriye taşların arasına yayılmış kızıl bir bulamaç kalmıştı.

Beyaz bir at tepeyi koşarak çıkmaya başladı. Olan biten her şeyden akıl alabildiğince uzak, kendi halinde bir kısraktı. Çok güzel ve saftı, olabildiğince huzurlu bir hali vardı. Etraftaki toz toprak, üzerinde hiç leke bırakmıyordu. Tepenin yarısına kadar ulaştıktan sonra bedeni patladı, milyonlarca parçaya bölündü, parçalar aynı saniye içinde birleşerek çırılçıplak, genç bir kıza dönüştü. Belirgin bir suratı olmayan kız, tüy gibi hafifti, esen rüzgârla havalandı, bir yaprak gibi havada süzülerek, dönerek uzaklaştı.

Sonra aniden, gökyüzünden binlerce kelebek yağmaya başladı. Hayal edilebilecek tüm renklerde, irili ufaklı kelebeklerdi bunlar, canlıydılar fakat kanatlarını çırpmıyor, usul usul aşağı süzülüyorlardı. Kelebekler üzerine yağdıkça taşların

arasına yayılmış bulamaç yeniden şekillenmeye, az önceki kadının bedenine dönüşmeye başladı. İlkin kadının suratı geri geldi. Sonra bedeni yavaş yavaş eski halini aldı. Her zamanki gibi gözlerinde derin bir ızdırabın izleri vardı.

Kadın yeniden kayaların üzerinde dimdik durdu, Kaye'ye hem çok güçlü hem de insanın içini acıtacak kadar hüzünlü bir ifadeyle baktı. Her nasıl becerdiyse dudaklarını bir nebze kıpırdatmadan ona seslendi.

Görevim tamamlanmak üzere. Döndüğünüzde bambaşka bir Delkarna bulacaksınız! Sultanlığın Nasraları katletme planı ertelendi. Orada bize yardım edecek dostlar varsa şimdi tam sırası!

Kaye, döktüğü terden sırılsıklam olmuş yatağında huzursuzlukla uyandı. Bir süre hiç kıpırdamadan, örümcek ağlarıyla dolu tahta tavanı seyretti, tavan yer yer kararmıştı, üzeri binbir farklı lekeyle kaplanmıştı. Boğazı kurumuştu, az ötede duran komodinde bir kâse su bekliyordu ama uzanıp alacak kadar güçlü hissetmiyordu, odada onu getirecek birinin olmasını çok isterdi. Uyandığı saniye, rüyasında gördüğü kadının kim olduğunu hatırlamıştı, Olein'den başkası değildi bu, Zincir'in amansız lideri, şaman katili, eli kanlı bir işkenceci, fakat aynı zamanda Delkarna'nın en büyük şansı, müttefikleri ve Melkara'nın hayatını kurtaran kahramandı. Peki, ona seslenişi yalnızca bu kabusun bir parçası mıydı, yoksa zamanı geldiğinde yapacağını söylediği gibi, kendisiyle zihninden mi konuşmuştu. Parmağındaki siyah taşlı yüzüğü okşadı, Olein'e odaklanmaya, ona seslenmeye çalıştı, aklında canlandırdığı cümleler bir hedefe akmak yerine boşlukta dağılıp gitti. Beceremiyor muydu acaba, bir şeyleri yanlış mı yapıyordu? Belki de Delkarna'dan çok uzaklaştıkları için, yüzükleri yeterince güçlü bir bağ kuramıyordu. Az önce seyrettiği dehşet verici sahneleri henüz sindirememişti. Gene de zihninde yankılanan sözlerin Olein'den gelen bir mesaj olma ihtimalini göz ardı edemez, bunları duymazdan gelemezdi.

Kalkıp suratına bir avuç ılık su çarptı, üzerindeki terli kıyafeti rahat bir gemici gömleğiyle değiştirip kamarasından çıktı.

Dışarıda serin, insanı canlandıran bir hava vardı. Yüzünü okşayan rüzgârın kokusu tanıdıktı, yıllar önce zirvesine tırmandığı Klop dağının keskin çam kokusunu hatırlatıyordu, o dağda yakışıklı bir kiralık kılıçla unutulmaz bir macera yaşamıştı. Hâlâ denizin ortasında oldukları düşünülürse, herhalde ciddiye almaması gereken bir yanılsamaydı bu. Geminin burnuna doğru bakınca, bir fıçının üzerine oturmuş kucağındaki haritayı inceleyen kaptanı gördü, neşeli adımlarla oraya yürüdü. Yanına gelince elini omzuna koydu ve gülümsedi.

"Yaşlı adam, bana doğruyu söyle. Bunca zamandan sonra sence artık yaklaştık mı? En azından doğru yolda mıyız?"

Gura başını kaldırdı ve ona dikkatle baktı, sanki zihni çok meşguldü.

"Öyle olduğunu umuyorum. Güneyde, birkaç günlük mesafede, enteresan bir şey keşfettik. Haritada işaretli yerlerden birine benziyor, gene de ancak yaklaştığımız zaman emin olabiliriz. Kendin bak istersen."

Kaye, kaptanın uzattığı dürbünü aldı, gözlerine götürüp işaret ettiği yöne doğrulttu. Dürbünün dikdörtgen şeklindeki camında denizden yükselen iki kartal kanadı görülüyordu. En azından o mesafeden bakıldığında görülen şey, buna benziyordu. Bu kadar uzaktan seçilebildiğine göre inanılmaz boyutlarda olmalıydı.

"Enteresan derken abartmamışsın. Bu yolculuğun sürprizlerle dolu olacağını tahmin ediyordum, ama her geçen gün daha fazla hayrete düşüyorum. Sence bu dev kanatlar suyun üstünde mi duruyor?"

"Belki de gerçek bir hayvanın kanatlarıdır, kim bilir? Bize çok yabancı bir yerdeyiz. Tek bildiğim haritadaki yerlerden birine benzediği, bu yüzden ona doğru gitmeliyiz."

"Bu konuda haklısın. Bize devam etmemiz gereken yönü gösterebilir."

"Darok'u gördün mü?" diye sordu Gura, gözleri güvertede dolaştı. "Bu sabah ortalarda yok."

"Azıcık tembellik etmek ağabeyimin de hakkı. Son günlerde onu biraz süzülmüş görüyorum, sık sık uzaklara dalıp gidiyor. Sanırım Harnan şehrinde bıraktıklarını özlüyor."

"Ne kastettiğini anladım," diye kocaman güldü kaptan. "O genç bir adam, bir kadını sevmek onun da hakkı. Umalım da yakında birbirlerine kavuşsunlar."

"Umarım..." dedi Kaye, ileriki günlerde onları bekleyenlerden duyduğu kaygıyı saklayarak.

"Uykudayken sanırım Olein bana seslendi," dedi birdenbire. Yaşadıklarının bu olduğundan şüphe duysa da.

"Ne dedi?" diye kaşlarını kaldırdı Gura. Zincir lideri onda hiç güzel duygular uyandırmıyordu, kötü bir haber duymaya hazırlandı.

"Görevinin tamamlanmak üzere olduğunu söyledi. Döndüğümüzde farklı bir Delkarna bulacakmışız. Yardımı dokunacak dostlar varsa şimdi tam sırasıymış. Böyle şeyler."

"O iblisin hasta aklından neler geçtiğini kim bilebilir..." dedi kaptan, bir laneti kovalamak ister gibi ayaklarının arasına tükürdü. "Hiç işimize karışmasa çok mutlu olurdum. Melkara'ya duyduğum saygı olmasa yüzüne bakmam mendeburun."

"O kadın çok acı çekmiş... Bizim için anlaşılması zor bir yoldan yürüyor, ama sanırım gerçekten doğru olanı yapmaya çalışıyor."

"Seni etkilemiş," dedi Gura, biraz şaşırarak. "Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum," dedi Kaye. "Bir yanım Olein'den ölesiye tiksiniyor. Fakat onunla ilgili duygularım bundan ibaret değil. Tam bir karmaşa aslında, tarif etmem zor. Şu bir gerçek ki

Sultanlık'a karşı savaş verirken müttefik seçme şansımız yok."

Gura, hiç hazzetmediği Nasra çeteleriyle yaptığı zorunlu işbirliklerini düşündü, şaman bu konuda haksız sayılmazdı. Başını önündeki haritaya eğdi, bu tür duygulardan ve düşüncelerden daha fazla anlamlandırabildiği çizgilere, şekillere, yön işaretlerine dalıp gitti. Bir tanesinin üzerine parmağını koydu.

"O kanatlar haritadaki şu şekli andırıyor. *Hunsa'nın Kanatları*... Oregtorn altına böyle yazmış."

"Hunsa neyin adı acaba, bir tür hayvanın mı?"

"Zannetmiyorum, bu kelime haritada bir iki yerde daha geçiyor, sanırım Pergliler denizi bu isimle anıyorlar."

Kaye, gözlerini uçsuz bucaksız maviliğe çevirip gülümsedi.

"Öyleyse dua edelim de Hunsa bizi dostça karşılasın."

Sonraki iki gün, Kılıçbalığı'ndaki herkes için gitgide artan bir heyecanla geçti. Denizden yükselen olağanüstü kanatlar yaklaştıkça daha belirginleşiyor, gemicilerde ve harman savaşçılarında yarattığı hayranlık büyüyordu. Bu kanatların suyun üzerinde nasıl durduğuna dair çeşitli fikirler ortaya atılıyor, lakin kimse iddia ettiği şeyden emin olamıyordu. Kanatların birbirine bağlanmış dev salların üzerine monte edildiğini söyleyenler vardı, ya da içlerinin hava dolu olduğunu ve yüzüp gitmemeleri için denizin dibine zincirlendiklerini... Güçlü bir büyücünün eseri olduklarına inananlar eksik değildi, onlara göre kanatların arasından geçtiklerinde önlerinde efsunlu bir kapı açılacak, kendilerini Perg isimli o masal diyarında bulacaklardı. Kaptan Gura ise konuşulanların hiçbirine kulak asmıyor, gerçeği yakında keşfedecek olmanın heyecanıyla sadece mümkün olduğunca hızlı yol almaya çalışıyordu.

Kanatlara ulaşacakları günün sabahı, gemide neredeyse kimseyi uyku tutmadı. Erkenden gözlerini açan korsanlar ve savaşçılar, kalyonun parmaklıklarına inci gibi dizilerek saat-

lerin akmasını coşkuyla beklediler. Gün ağardı, önce bir dağ gibi yükselen kartal kanatları, sonra da aralarına girmek üzere olan gemi, ışığa boğuldu. Gözleri kamaşan heyecanlı seyirciler, birkaç saniye sonra ortama alışınca bellerine kadar eğilip aşağı baktılar, denizin dibindeki sırrı keşfetmeye çalıştılar. Hepsi yavaş yavaş aynı şeyi gördü, fısıltılar yayıldı, sonunda coşkulu bağrışmalara dönüştü.

"Şunu gördün mü! Sen de görüyor musun!"

"Kadim Güçler aşkına, bu da ne böyle?"

"Canlı olabilir mi, bence kesin canlıydı, büyücüler taşa çevirmiş olmalı."

"Deniz hâlâ çok derin, dün demir atınca zincir dibi zor gördü, bu hayvan neyin üzerinde duruyor?"

Gura, suyun altında belirgin şekilde görünen dev kartalı ilgiyle inceleyen Darok'a döndü ve sordu.

"Buna bir açıklaman var mı, bilge şaman? Hiç böyle bir şeyle karşılaşmış mıydın?"

"Bütün hayatım yolculuklarla geçti. Ama Delkarna'nın hiçbir köşesinde bununla kıyaslanabilecek bir heykele rastlamadım. Bu dev bir heykel, bundan şüphem yok, bildiğimiz beyaz taştan yapılmış, fakat inanılmaz ölçülerde. Böyle bir kütlenin suyun içinde durabilmesi imkânsız, çok yüksek bir platformun ya da bir adanın üzerine yerleştirilmiş olmalı. Bir şekilde suya batmış ve kanatları dışarıda kalmış."

"Eğer kartalları bu boydaysa, kim bilir Pergliler ne boydadır?" diye kafasını kaşıdı kaptan. "Sence bir devler ülkesine gidiyor olabilir miyiz?"

"Hiç fikrim yok sevgili dostum. Fakat çok yakında bunu öğreneceğiz sanırım."

Gura, şamanın kendisine işaret ettiği yöne, kartalın kanatlarının ardında kuzeye doğru uzanan ufka baktı. Orada gördüğü kahverengi, yeşil çizginin bir kara parçasına ait olduğunu anlamakta zorlanmadı. Aralarında iki üç günlük me-

safe vardı. Bu uzun zamandır hasretini çektiği, görmeyi hayal ettiği bir manzaraydı, yine de yüreğindeki kaygılar yüzünden içinden haykırmak, adamlarına kara göründü diye bağırmak, bir kutlama yapmak gelmedi. Sadece sakin bir şekilde olduğu yerde durdu ve güç almak istercesine Darok'un omzunu sıvazladı. Birlikte buraya kadar gelmişlerdi, bundan sonrasını da yine birlikte yürüyeceklerdi.

2

Kornoz, üzerindeki dayanılmaz ağırlığın verdiği rahatsızlıkla uyandı, çatal dilini zorlukla çıkarıp huysuz huysuz tıslադı. Genellikle Coro'nun bacaklarının arasına düzgün bir şekilde kıvrılır, sabaha kadar başını dışarıda tutabileceği güvenli bir pozisyon alabilirdi. Ama iri kıyım harnan savaşçısı, huzursuz ve kâbuslarla dolu bir gece geçirdiği, rüyasında devasa yaratıklar tarafından kıyasıya kovalandığı için sürekli oradan oraya dönmüş, sonunda yılan kuyruğu kaslı bacağının altına sıkışmıştı. Bir süre ne yapacağını bilmez halde bekledi, üzerindeki ağırlık onu öldürmezdi fakat canı çok yanıyordu, üstelik günün ışımasına daha epey vardı, o kadar vakti böyle acı çekerek geçiremezdi. Ağzındaki geçici felç yapan sıvıyı diliyle iyice temizledi, sonra sivri dişlerini fazla bastırmadan harnanın bacağına geçirdi. Coro yattığı yerde aniden irkilince, çevik bir hareketle bacağın altından kurtuldu ve derin bir nefes aldı. Boynunu havaya kaldırıp oradan oraya kıvrılarak ezilmiş kaslarını açtı. Birkaç saniye sonra, harnan yeniden horuldayarak hülyalara dalmış, yılanbaş ise uykusu kaçmış bir halde gökteki yıldızları seyre koyulmuştu. Özellikle iki tanesi dikkat çekici ölçüde büyük ve parlaktı. Onlara uzun uzun bakmak ruhuna iyi geliyordu.

"Harnanik'te deee... Tısss... Yıldızlar böyleee... Tısss... Güzel parlarrr..."

Kornoz, başını yan çevirip sesin geldiği yöne baktı, biraz ötede uyumakta olan bir harnanın kuyruğu kendisini ilgiyle süzüyordu. Bu yılanbaş epey gençti, onunla daha önce sohbet ettiğini hatırlamıyordu. Aslında diğerlerinin kuyruklarıyla pek laflamazdı, sahibi gibi o da yalnızlığı ve etrafı gözlemeyi, daima tetikte olmayı severdi. Fakat o an gecenin karanlığında yapacak daha iyi bir iş yoktu.

"Öyledirrr...." dedi yeniden yıldızlara bakarak.

"Tısss... Harnanik'teee... Her şeyyy... güzeldirrr."

"Orayı ben de özledimmm..." dedi yılanbaş havada kıvrılıp gerinerek. "Bir gün şehrimizeee.. Tısss... Dönebilecek miyizzz senceee?"

Kornoz yılanbaşa güçlü bir ifadeyle bakıp gözlerini kıstı. "Elbetteee..." dedi kendinden emin bir sesle. "Şehrimize döneceğizzz ve diğer yılanbaşlaraaa... Tısss... Benzersiz maceralarımızın... Tısss... anlatacağızzz..."

Yılanbaş, Kornoz'un ona verdiği cesaret ve inançla gülümsedi, duygulu gözlerle yıldızları bir kez daha süzdü. Coro'ya ve kuyruğuna güveniyordu, onların peşinden bu bilinmezlerle dolu maceraya atılan sahibini hiç sorgulamamıştı. Madem Kornoz öyle söylüyordu, ülkesini ve dostlarını yeniden görecekti, bunu düşünmek çok güzeldi.

Aniden geminin burnundaki nöbetçiler heyecanla çanları çalmaya başladılar. Dev kartal heykelini arkalarında bırakıp, gizemli bir karaya doğru yol almaya başladıklarından beridir, otuz harnan savaşçısı beklenmedik tehlikelere karşı güvertede uyuyordu. Harnan savaşçıları birer birer uyanıp toparlandılar, gözlerindeki çapakları ellerinin tersiyle temizleyip ayaklandılar. Coro, belindeki gürzün kabzasını sıkıca kavrayıp nöbetçilere doğru koştu. Diğer savaşçıların hemen arkasından seyirttiklerini güçlü ayak seslerinden anlayabiliyordu.

"Neler oluyor?" dedi parmaklıklara sıralanmış adamların yanına vardığında. Başını çevirip yakında ya da uzakta düş-

man donanmaları, o kartal heykeli boyutunda devasa canavarlar aradı. Kornoz uzanıp sol koluna dolanmış, her tehdide hazır halde dili dışarıda bekliyordu. Sonra nöbetçilerin ürpertiyle işaret ettiği yöne, aşağıya baktılar ve onları neyin bu kadar şaşırttığını anladılar.

Kılıçbalığının önünde ucu bucağı görünmeyen bir gemi mezarlığı uzanıyordu. Kırık yelken direkleri, tahta parçaları, delik deşik fıçılar, oklar, kalkanlar, yemek artıkları, yelken bezleri, her renkten kumaş parçaları, aralarından geçmeyi zorlaştıracak yoğunlukta suyun üzerinde başıboş yüzüyordu. Burada yakın zamanda ya çok büyük bir fırtına kopmuş ya da görkemli bir savaş yaşanmıştı. Etrafta hiç ceset yoktu, muhtemelen çoktan balıklara yem olmuşlardı. Bazı tahtaların ve yelkenlerin üzerindeki kurumuş kan lekeleri, yeni doğan günün loş ışığında bile belli oluyordu.

"Kaptan'ı uyandırın," dedi Coro, gözlerini bu yıkımdan ayırmadan. "Gemiyi hemen durdurun ve demir atın. Nöbetçiler gözlerini dört açsın. Direklere ikişer adam çıkarın, dürbünlerle etrafı kolaçan etsinler. O ne yapacağımızı söylemeden buradan ileri gitmiyoruz."

Kaptan Gura, alelacele üstüne geçirdiği kıyafetiyle onlara katıldığında, gün biraz daha aymıştı. Kamarasından o kadar hızlı çıkmıştı ki çorapları bile farklı renkteydi. Denizin üzerindeki savaş kalıntıları artık daha net seçiliyordu. Gura bir süre etrafı kaygıyla inceledikten sonra, "Burada en azından yirmi farklı kalyonun enkazı var," dedi. "Tahtaların renginden, yelkenlerden, güverte parçalarından rahatça anlaşılıyor bu. Belki de yirmi beş, kesin rakam vermem mümkün değil. Perg'in ıssız bir toprak parçası olmadığından eminiz artık. Bu savaş yeni olmamış, ama asırlar öncesinde de yaşanmamış. En fazla bir iki haftalık enkaz bunlar."

"Belki hayal ettiğimizden bile daha büyük bir yer burası," dedi Coro, koluna sarılan kuyruğunu sıvazlayarak. Kazanan-

ların burada olmadığını düşünürsek, belki de kırk geminin katıldığı bir savaş olmuş."

"Haklı olabilirsin. Bu boyutta bir çarpışma Delkarna'da uzun zamandır görülmedi."

"Bir savaştan kaçarken daha büyüğünün ortasına mı düştük yani?"

Gura, Coro'ya yan gözle baktı ve sessiz kaldı. Aynı şeyi düşünüyordu ve bu onu hiç iyi hissettirmiyordu.

Yanlarındaki harmanlardan biri, denizdeki bir ok yığınını işaret ederek, "En azından o kartal heykeli boyutunda devlerle karşılaşmayacağız," dedi. "Bu oklar olsa olsa iri yarı bir insanın fırlatabileceği büyüklükte."

"İnsan ebatlarında bir canlı diyelim," dedi Gura. "Perg'te ne tür yaratıkların yaşadığından emin değiliz hâlâ. Bu donanmayı helak edenlerin boyutlarını da bilemeyiz."

"İlerlemeye devam edecek miyiz kaptan?" diye sordu Coro. "Gemileri batıranlar yakında olabilir." Konuşmanın gidişatını merak eden Kornoz, harmanın beline sarılarak gözlerini yaşlı adama dikti.

"Evettt... Tısss... Devam edecek miyizzz?"

"Hayır diyebilmeyi isterdim," dedi Gura, gözlerini ilerideki yeşil ve kahverengi çizgiden ayırmadan. "Ama çok uzaklara geldik, artık geri dönemeyiz. Burada neler olduğunu anlamadan, yardım bulup bulamayacağımızı kesinleştirmeden olmaz. Delkarna'nın geleceği bize bağlı. Bir ümit göremezsek döneriz, ama korkularımıza teslim olarak değil."

Coro, bir kez daha etraflarını saran kalyon kalıntılarına baktı ve acı acı güldü.

"Perglilerin bizim yardımımıza daha fazla ihtiyacı olabileceğini göz ardı etmeyelim."

Gura bu yoruma bir karşılık vermedi.

Birkaç saat sonra gemideki herkes uyanmış, önlerinde uzanan enkazlar kulaktan kulağa yayıldıkça büyüyen yeni

kaygılara yol açmıştı. Harnan savaşçıları durumu biraz daha metanetli karşılasa da, korsanların çoğu lanetli bir yere geldiklerine inanıyordu. Kaptanlarına ölümüne sadık olmasalar, Kılıçbalığı'nın burnunu gerisin geri çevirip bu belalı yerden olanca hızlarıyla uzaklaşırlardı. Özellikle sol bacağını beyaz bir köpekbalığına, sağ elini ise dev bir yengece kaptırdığı için tayfa arasında Hayvan Yemi lakabıyla anılan huysuz ihtiyar Klemandir, gemi enkazlarının arasından geçmenin ne kadar büyük uğursuzluk getirdiğini, ölü denizcilerin ruhlarının kendilerine bu şekilde saygısızlık edenleri lanetlediklerini bire bin kattığı eski hikâyelerle destekleyerek önüne gelene anlatıyordu.

Bu öykülerin en popüleri, asırlar önce Delkarna'yı kasıp kavuran namlı korsanlardan biri olan Kör Testere lakaplı Kaptan Nelikor'a dairdi. Bu enteresan lakabı nasıl aldığıyla ilgili birçok söylence vardı, fakat en çok kabul göreni, zamanında denizlerin hâkimiyeti için kendisine meydan okuyan bir başka namlı haydudu saklandığı ininde kıstırıp kör bir testere ile bacaklarını bir miktar kısaltmış olmasıydı. Klemandir'in anlattığına göre, Nelikor uzun yıllar boyunca kimsenin onunla boy ölçüşememesi yüzünden gün geçtikçe mağrurlaşmış, bilgelerin sözlerine ve uyarılarına kulak asmayan, hep burnunun dikine giden bir adam olmuş. Günün birinde yedi kalyonluk bir filoyla seferden dönerken, karşısına fırtına yüzünden batmış iki geminin enkazı çıkmış. Yanındaki yaşlılar, ona yolunu değiştirmesini, ölü denizcilerin ruhlarını rahat bırakmasını tembihlemişler, ama Nelikor bu uyarılara gülüp geçmiş, bunların boş inançlar olduğunu, doğruysa da hayaletlerin bile kendisine meydan okuyamayacağını söylemiş. Filosunu dosdoğru enkazın üzerine sürmüş ve önüne çıkanı dağıtarak aralarından geçip gitmiş. O gece büyük bir fırtına çıkmış, göz gözü görmez olmuş, kabaran dalgalar dağ boyundaymış. Kör Testere'nin gemileri çaresizce oradan ora-

ya savrulmuş, birbiri ardına sulara gömülmüş. Hayatta kalan birkaç korsanın anlattığına göre, şimşekler çaktıkça direklerde, güvertede, parmaklıkların üzerinde öfkeli ruhlar görünüyor, birer pençeye dönüşmüş elleriyle tahtaları ve yelkenleri parçalıyorlarmış. O lanetli geceden sonra bir daha Nelikor'u gören olmamış.

Gura, Darok ve Kaye ile durumu uzun uzun tartıştıktan sonra, adamlarının tedirginliğine kulak asmayarak aldığı kararın arkasında durdu. Gemilerin kalıntıları göz alabildiğince uzanıyordu, etraflarından dolaşmak onlara çok vakit kaybettirecekti. Yakın zamanda büyük bir savaş yaşanmış bir yerden ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar güvende olurlardı. Birileri buraya dönüp batan gemilerden ganimet toplamaya çalışabilir, ya da bu kalyonları batıranlar civarda dolanıyor olabilirdi. Kaptanın herhangi bir itirazı isyan sayacağını ve sert şekilde cezalandıracağını bilen korsanlar, yola devam etmeleri için verdiği emre hoşnutsuzca boyun eğdiler. Kılıçbalığı, önüne çıkan enkazları iki yana savurarak ya da ezerek, ağaçları seçilir olmuş kıyıya doğru olanca hızıyla ilerledi.

Karaya ulaşmalarına yarım günlük mesafe kala Gura, şaman dostlarını çalışma odasına çağırdı. İki kardeş, yaşlı kurdun aklından neler geçtiğini merak ederek zaman kaybetmeden oraya seyirttiler.

"Merhaba Kaptan," dedi Darok, kapıyı kaparken. "Bizi çağırmışsın, her şey yolunda mı?"

"Hoş geldiniz," dedi Gura. Onlara çalışma masasına oturmalarını işaret etti. Kendisi de hemen karşılarına kuruldu.

"Bir şeyler içer misiniz? Özel stokumda hâlâ birkaç yudum var, dibini birlikte görmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkürler Kaptan," dedi Kaye. "Belki daha sonra. Neden buradayız, merak ediyorum."

"Sizlerden bir ricam olacak. Kısa zaman sonra kıyıya varacağız, ama orada bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrimiz

yok. Gücünüzü korumak istediğinizi biliyorum, her an bir tehlikeye düşebiliriz. Bizleri korumak için dinç kalmanız gerek. Lakin eğer bir tehlike varsa bunu önceden bilip gardımızı almak, yüzleştiğimiz zaman onunla baş etmeye çalışmaktan daha güvenli olur. Bu yüzden havadan bir keşif turu yapmanızı rica ediyorum."

"Aslında biz de aynı şeyi konuşmuştuk," diye gülümsedi Kaye. "Güçlerimizi epeydir kullanmıyoruz, son birkaç günde iyi dinlendik, böyle bir keşfin bizi zorlayacağını sanmam."

"Bence de yapalım," dedi Darok. "Yabancı bir kıyıya bodoslama gitmekten daha akıllıca."

"Teşekkür ederim. Ama lütfen temkinli olun, fazla alçaktan uçmayın. O ağaçların neler sakladığını bilmiyoruz. Yalnızca yukarıdan bir bakın bakalım, neler göreceksiniz; sahili boydan boya kaplayan ağaç sırasının ardında neler gizli, bunu merak ediyorum."

O akşam şamanlar birer kartala dönüşerek güçleri yettiğince uzağa uçtular, fakat göz alabildiğince uzanan görkemli bir ormandan başka bir şey keşfedemediler. Ağaçların yaprakları o kadar büyüktü ki daha önce hiç böylesiyle karşılaşmamışlardı. Orta boylu bir insan üstlerine otursa, muhtemelen ağırlığını taşırlardı. Ormanın içinde her ne varsa tamamen bu görkemli yaprak örtüsünün altına gizlenmişti. Bu yüzden gemiye döndüklerinde onları heyecanla bekleyenlere anlatacak bir hikâyeleri olmadı. Battaniyelerine sarılıp keyifsiz bir halde odalarına, dinlenmeye çekildiler.

Kılıçbalığı hiç bitmeyecekmiş gibi görünen yolculuğunun sonuna bir gece yarısı vardı ve gerekirse hızla kaçabilecekleri bir noktada demir attı. Darok, Kaye, Coro'nun liderliğinde yirmi seçkin harnan savaşçısı ve bir o kadar güçlü kuvvetli korsan, kayıklara doluşup sahile doğru kürek çektiler. Gura, herhangi bir tehlike durumunda Kılıçbalığı'nı hazır tutmak için gemide kalmıştı.

Yaşlı kaptan, her biri dostlarıyla dolu kayıklar Perg denilen gizemli ülkeye ağır ağır yaklaşırken, Kadim Güçler'in onları korumasını diledi. Gene de bu yabancı topraklarda Kadim Güçler'den başka güçlerin hâkim olabileceği düşüncesi, aklının bir köşesine diken gibi batıyordu.

3

Nazkor ayısı, sivri pençesini önündeki geniş gövdeli ağaca sürterek iyice bir kaşıdı. Topraktaki minik taşlar, uzun süren yürüyüşü sırasında avuçlarını epey rahatsız etmişti. Etraftaki ağaçların dev yapraklarının gölgesinde her şey biraz flu görünüyordu, sanki burada gerçeklik ve rüya arasındaki çizgi Delkarna'da olduğu kadar kalın çizilmemişti. Yakın dallardan birinde kocaman bir arı yuvası vardı, enfes bal kokusu burnunun direğini sızlatıyordu, çok uzun zamandır tatmadığı bir keyifti bu. Uzanıp o yuvayı yere indirmesi, koca ağzını bala bulayarak ziyafet çekmesi birkaç saniyelik işti, arılar biraz canını yakardı ama devasa gövdesini kaplayan kalın kıllar onu korurdu. Gene de yabancı topraklarda olma duygusu kendisini bu basit eylemi yapmaktan bile alıkoyuyor, neme lazım diyerek cazibeli yuvadan uzak duruyordu. Kim bilir, belki Perg diyarının arıları Delkarna'dakilerden daha tehlikeliydi ya da bal kokan şey ölümcül bir zehir olabilirdi.

Kaye, karnının zil çaldığını unutup dikkatini etrafına vermeye çalıştı. Buraya gelme amacına odaklandı, çevrede herhangi bir tehlike olup olmadığını anlamalı, sonra kampa dönüp diğerlerine bilgi vermeliydi. Agabeyi keşif turunu fazla uzatmaması, çabucak yanına dönmesi için onu tatlı sert uyarmıştı. Başkalarının sözüne uymaya alışık olmasa da, sevdiği birinin onunla ilgileniyor olması hoşuna gidiyor, içindeki fırtınaları yatıştırıyordu. Kendisi dinlenmeye çekildiğinde, bu kez Darok bir nazkor ayısına dönüşecek ve ormanın sırlarını

çözmeye çalışacaktı. Bu defa o ateşin başına oturup ağabeyini merak edecek, nerede kaldı diye huysuzca söylenecek, dönmesini beklediği birinin olmasından tuhaf bir haz duyacaktı.

Uzun zamandır etrafında dolanan kocaman bir geyik dışında henüz dikkat çekici bir şeye rastlamamıştı. Geyiğe dönüp birkaç adım yaklaştığında, güzel hayvan hemen boynunu dikip bacaklarını geriyor, bir adım daha gelirsen koşarak kaçarım der gibi iri gözlerini büyük büyük açıp gözlerine dikiyordu. Nedense bu hayvanın sessiz yarenliği hoşuna gitmişti, dev yaprakların gölgesinde hissettiği yalnızlık ve kaybolmuşluk hissini azaltıyordu. Delkarna'daki sıradan geyiklerin tıpatıp aynısıydı, hiçbir aykırılığı yoktu, içindeki yabancılık duygusuna iyi geliyordu. Bu yüzden kaçmasını istemiyor, onu ürkütmemeye özen gösteriyordu.

Kaye, bir süre daha gezindikten sonra, artık bedenini hayvan şeklinde tutmakta zorlandığını fark etti. Hücreleri normal düzenlerine dönmek için sabırsızlanıyordu. Kalbinin çarpıntısı artmış, hafif bir terleme baş göstermişti. Bilinmezlerle dolu ormanın ortasında çırılçıplak ve savunmasız kalmak hiç tercih edeceği bir seçenek değildi, bu yüzden hızlı adımlarla kampa doğru yürümeye başladı. Yolunu kaybetmemek için geçtiği yerlerde bazı ağaç gövdelerine çizik atmıştı, bıraktığı izleri takip ederek diğerlerini bulması zor olmadı.

Darok, ateşin başında ellerini ısıtırken, uzaktan yaklaşan devasa ayıyı gördü ve rahat bir nefes aldı. Ayağa fırlayıp biraz ötedeki geniş battaniyeyi kucakladı, hayvana doğru aceleyle koştu. Ayının bedeni aralarında dört, beş adım kala birden patladı, milyonlarca parça halinde etrafa dağıldı, parçalar aynı saniye içinde yeniden birleşerek genç bir kadının vücuduna dönüştüler. Kaye bitkin bir halde dizlerinin üzerine çöktü, sevgili ağabeyinin çıplak bedenini battaniyeyle sarmasına, onu tüy gibi kaldırıp kamp ateşine taşımasına izin verdi.

Genç kadın, gözlerini araladığında Darok, elindeki kase-

den bir yudum su içmesi için onu zorladı. Dudaklarında serinliği hissetmek iyi geldi, ağabeyine minnetle gülümsedi.

"Bize anlatacak bir hikâyen var mı?" diye sordu Darok, kollarında şefkatle tuttuğu kadına.

"Ne yazık ki ilginç bir şey yok," dedi Kaye. Biraz toparlanıp şamandan uzaklaştı, bacaklarını büküp bağdaş kurdu.

"Ne zamandır uyuyorum? Çok oldu mu?"

"Birkaç saat kestirdin sadece. Pek rahat değildin, sürekli dönüp durdun. Bu yapraklar sadece ışığı değil, temiz havayı da engelliyor, iç karartan, ruhu yoran bir yer burası. Bir an evvel bir çıkış yolu bulsak iyi olacak."

"Ben uyurken sen etrafı turladın mı?"

"Hayır, uyanmanı bekledim. Coro birkaç harnan alıp dolaştı, fakat o da eli boş döndü. Buralar epey ıssız görünüyor."

"O gemi enkazları bir hayal değildi Darok. Perg ıssız bir yer değil, bunu biliyoruz."

"Elbette öyle, ama Perg'in bu ormandan ibaret olmama ihtimalini göz ardı etmeyelim. Yerleşim yerleri yürüme mesafesinde olmayabilir. Belki de gemiye dönüp başka bir sahile demir atmalıyız."

Kaye, uzanıp ağabeyinin elindeki kâseyi aldı, kurumuş dudaklarına götürüp doya doya içti. Elinin tersiyle ağzını silerken, az ötede, iki ağacın arasında gergin bacaklarıyla duran geyiği fark etti.

"Şu geyik... Uzun zamandır mı orada?"

"Evet, sen uyuduktan az sonra geldi. Bizim korsanlar yakalamaya niyetlendiler, ama yaklaştıkları an toz oldu. Sonra biz onu unutunca yine peydahlandı. Henüz bir erzak sıkıntımız yok, fakat ileride olursa ormanda yiyebileceğimiz hayvanların bulunması güzel."

Kaye, oturduğu yerde sırtını dikleştirdi, geyiğe dikkatle baktı. Birkaç saniyeliğine hayvanın bu bakışlara karşılık verdiğine, onu ilgiyle ve tanımaya çalışarak, hatta neredeyse

ölçüp biçerek süzdüğüne yemin edebilirdi. Tam ağzını açıp bu düşüncesini ağabeyine söyleyecekti ki, geyiğin yanındaki ağacın ardından iri bir kurt çıktı ve birkaç adım yürüyüp tam çaprazında durdu. Hemen ardından üç dört metre ötede bir kaplan göründü, biraz ufak tefek bir hayvandı ama gösterişli pençeleri vardı. Genç kadın bir şaman içgüdüsüyle başını çevirip arkaya baktı, orada kendilerini seyreden iri bir kısrak görünce olan bitenleri anlamak için zihni hızla çalışmaya başladı.

Etraflarını saran hayvanları diğerleri de fark etmişti. İlk önce Coro ayaklandı, bir tehlike duygusuyla belindeki gürzü eline alıp kamp ateşinin yanında durdu. Yükselen alevlerin görkemli bedenine vuran ışığında mağrur ve yıkılmaz görünüyordu. Yılanbaşlı kuyruğu, sivri dişlerini göstererek kaplana doğru tısladı, sahibinin sırtını sağlama almak için çatal dilini çıkarıp dikkat kesildi.

Diğer harnanlar ve korsanlar da toparlanıp silahlarını kuşandılar. Neler olduğu hakkında bir fikirleri yoktu, fakat liderleri Coro'nun ve şamanların ayaklanmış olması, onlar için yeterli bir uyarıydı.

"Bu hayvanlar birer şaman olabilir mi?" diye mırıldandı Darok, gözlerini ilerideki attan ayırmadan. At onları tek tek süzüyor, sanki bakışlarıyla tartıyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Kaye. "Yakınlarda bir şaman olsaydı hissederdik, öyle değil mi? Bunu her zaman yapabildik biz."

"Belki Perg'in şamanları bizden farklıdır," dedi genç adam. "Onlarla iletişim kurmayı deneyelim mi? Sanırım hayvanlar gibi beden diliyle anlaşabiliriz."

Kaye, bu öneriyi makul bulduğunu söyleyecekti ki, davetsiz misafirleri erken davrandı.

Çevrelerini saran hayvanlardan ilk önce geyiğin görüntüsü dalgalandı. Bir şamanın bedeninin patlaması gibi değildi olan

biten, sanki saydam bir perde, hayvanın önünden ağır ağır çekiliyor ve gerçek görüntüsü ortaya çıkıyordu. Birkaç saniye sonra geyiğin durduğu yerde uzun cübbesinin eteği toprağı süpüren, uzun boylu ve keçi sakallı bir adam dikiliyordu. İkiye ayrılarak at kuyruğu şeklinde örülmüş, mavi ve beyaz taşlar takılmış saçları omuzlarına kadar iniyordu. Omuzlarından birinden küçük ve kırmızı bir pelerin sarkıyordu, üzerine sürüyle bacağı olan bir ejderha figürü işlenmişti. Sonra sırasıyla kaplan, kurt ve at şekil değiştirdi, her biri farklı renkte cübbeler giymiş, bazılarının parmaklarında yüzükler, boyunlarında iri taşlı kolyeler olan irili ufaklı adamlara dönüştüler. Kaye de Darok da karşılarındakilerin birer şaman olmadığını hemen anlamışlardı, bu yaptıkları bedensel bir değişim değildi, yalnızca görüntüleriyle oynuyor, kendilerine bakanın algılarını yanıltıyorlardı. Delkarna'da bazı deneyimli büyücülerin ve sihirbazların yaptığı gibi göz aldatmacasıydı sadece. Ama onları bu kadar uzun süre kandırabilecek kadar başarılı bir efsundu bu.

Az önce bir geyik görünümünde Kaye'yi takip eden büyücü, bir adım öne çıkıp kollarını iki yana açtı, sakin ve tok bir sesle onlara seslendi.

"Yabancılar! Korkmayın! Sizlere zarar vermeyeceğiz. Ben Kıdemli Efsunbaşı Terolin Kage'yim. Perg Federasyonu adına sizlere kim olduğunuzu, nereden ve neden geldiğinizi soruyorum. Barış için geldiyseniz, bu topraklarda barış bulacaksınız. Bizler sizin düşmanınız değiliz."

Adamın söylediği her kelimeyi anlayabilmek, şamanları hayrete düşürmüştü. Büyücü daha önce duymadıkları bir lehçeyle konuşuyordu, ama eski Delkarna dillerinden birini kullanıyordu. Biraz dikkatli dinlemek, kelimeleri ayırt edebilmelerine yetiyordu. Bu kadar uzak bir ülkede garip yaratıklara ya da ürkütücü devlere rastlasalar o kadar şaşırmazlardı, lakin kendileriyle aynı lisanı konuşan bir adamla karşılaşmak

hayret vericiydi. Birbirlerine baktılar, sonra sözü Darok aldı.

"Biz de düşmanlık için gelmedik. Çok uzak bir diyarda yaşıyoruz. Aylar süren bir yolculuktan sonra bu ormanı bulduk. Dostluk ve yardım arıyoruz, başka bir beklentimiz ya da art niyetimiz yok."

Terolin, diğer büyücülere bakıp sanki onlarla zihninden konuştu. Sonra küçük bir tebessümle, "Uzun bir yoldan geldiğinizi tahmin etmiştik," dedi. "Yılankuyruklu dostlarınızı daha önce Perg'de hiç görmemiştik. Sizin kıyafetleriniz de oldukça enteresan... Geldiğiniz yer hakkında bilgi edinmeyi gerçekten çok arzuluyoruz. Bunun için silahlarınızı bırakıp bizimle Federasyon Temsilciliğine gelmeniz gerekiyor. Bu konuda işbirliği yapmanızı rica ediyorum, kılıçlarınız ve oklarınız toplanırken direniş göstermeyin. Aksi takdirde bunu bir tehdit olarak algılayabiliriz."

Coro, huzursuzca kıpırdandı ve elindeki gürzü daha bir sıkı tuttu. Bu yabancılar onda iyi hisler uyandırmamıştı, silahlarını teslim etmeye hiç niyeti yoktu. Birkaç korsan da benzer kaygılarla yaylarını gerdiler ve büyücülere doğrulttular.

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum," dedi Kaye, güven vermeye çalışan bir ifadeyle. "Bizi anlayın lütfen, yabancı topraklardayız ve hiçbir koşulda silahlarımızı bırakamayız. Sizinle bahsettiğiniz yere geliriz, dilediğiniz kişiye bilgi veririz, uzun uzun konuşuruz, ama özgürlüğümüze dokunulmamalı. Ya da burada oturup söyleşebiliriz, suyumuz ve etimiz var, size güzel bir ziyafet hazırlarız, birbirimizi daha iyi tanırız. Bizim de aklımızı kurcalayan sürüyle soru var."

Terolin'in suratı biraz asıldı. İnce gözlerini iyice kısarak, "Durumu doğru anladığınızdan pek emin değilim," dedi. "Bizler Federasyon Ordusu'nu temsil ediyoruz ve sizlere silahlarınızı bırakmanızı emrediyoruz. Toprağımıza davetsiz ve izinsiz girdiniz. Kim olduğunuzu, neden geldiğinizi tam olarak anlamadan bu ormanda silahlarınızla dolaşmanıza izin

veremem. Bize zorluk çıkarmadan söyleneni yapmanız, sizin açınızdan en iyisi olacaktır. Federasyon temsilcileri bir tehdit oluşturmadığınıza ikna olursa, hürriyetinizi geri alabilirsiniz. Bu benim verebileceğim bir karar değil."

Coro, karşılarındaki dört çıtkırıldım adamın neye güvenerek böyle tehditkâr konuştuklarını anlayamıyordu. Büyücülerin ve sihirbazların güçlerine saygı duyardı, ama kendileri kırk kişi civarındaydı ve okçuları oldukça iyi nişancıydı. Onlar birer ateş topu bile yaratamadan işlerini görürlerdi, ıskaladıkları biri olursa onu da şamanlar hallederdi. Elindeki gürzü kafalarına fırlatması dahi basit bir büyü yapmak için ihtiyaç duyacakları vakitten kısa sürerdi. Alçak perdeden, sadece Darok'un duyacağı bir sesle, "Silahlarımızı bırakmıyoruz," dedi. "Bu adamlara güvenmiyorum. Dostluk kurmak için çaba harcamaya niyetli değiller. Söyle basıp gitsinler, yoksa canları yanacak."

Darok, mağrur bir ifadeyle bakan büyücüye elinden geldiği kadar dostça gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Ne yazık ki isteğinizi yerine getirmemiz mümkün değil. Kardeşimin dediği gibi, ne bu toprakları ne de sizi tanıyoruz, silahlarımızı bırakamayız. Buraya sorun çıkarmaya gelmedik, içimizde düşmanlık yok, bilakis bize yardım edecek dostlar arıyoruz. Fakat özgürlüğümüzü kısıtlayamazsınız, bunu kabul edemeyiz. Lütfen oturun, burada konuşalım."

"Yeterince konuştuk!" dedi Terolin, sesini yükseltip kaşlarını çatarak. "Biz ormana piknik yapmaya gelmedik! Başımızı ağrıtan isyancıların izini sürüyoruz. Onları buraya kadar takip ettik, gel gör ki karşımızda sizi bulduk. Belki de onlarla buluşacaktınız, kaçabilsinler diye bizi oyalıyorsunuz, nereden bilelim? Ne olursa olsun daha fazla zaman kaybedemeyiz. Her geçen saniye o hainleri yakalama ihtimalimiz azalıyor."

Büyücünün bakışları, kendisini yiyecekmiş gibi süzen

Coro'da, arkasına sıralanmış harnanlarda ve havada kıvrılıp duran sinirli yılan kuyruklarda gezindi.

"Hiver aşkına... Siz ne tür iblislersiniz?.. Hangi lanetli diyardan çıkıp geldiniz? Biz Pergliler zamanında Tshermon'un canavarlarına haddini bildirmiş bir milletiz, sizlerden korkacak değiliz!"

Terolin, kollarını iki yana açtı ve Darok'la Kaye'nin asla tekrarlayamayacağı bir dilde üç uzun cümle söyledi. Diğer büyücüler de hemen arkasından bu cümleleri bağırarak tekrar ettiler. Birdenbire ağaçların arasındaki hava dalgalanmaya başladı. Sanki oraya konulmuş devasa aynalar vardı ve yavaş yavaş çözülüyor, soluklaşıyor, arkalarına saklanmış gerçekliğin görünmesine ancak şimdi izin veriyorlardı. Coro, çevrelerini saran tepeden tırnağa zırhlı kırk kadar asker bir bir seçilir oldukça havada tuttuğu gürzün kabzasını daha bir sıkı kavradı. Askerler uzun boylu, yapılı adamlardı, hepsinin elinde uçları onlara çevrilmiş kocaman ok tüfekleri vardı. Zırhlı kollarına monte edilmiş kenarları keskin, yuvarlak kalkanlar, tepeleri tüylü miğferler ve bellerindeki geniş ağızlı uzun kılıçlarla bir meydan muharebesine hazır görünüyorlardı. Bunca zamandır orada sessizce dikilmiş, büyücünün vereceği kararı beklemiş olmalıydılar. Efsunbaşı ormana kendileri için gelmediğini söylemişti, bu minik ordu izlerini sürdükleri isyancılar için toplanmış olmalıydı. Neye isyan ettiklerini bile bilmediği o herifler yüzünden boyunlarına kadar çamura batmış olmak Coro'yu iyice çileden çıkardı. Yalnızca dostluk ve yardım bulmak için gelmişlerdi buraya! Savaşmaktan, düşmanlıktan yorulmuştu, ölmekten, öldürmekten, korkmaktan ya da korkutmaktan. Ama madem başka yol yoktu, daima yaptığı gibi şamanları ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. Koluna sarılıp yanağına yaklaşmış olan Kornoz'a yan gözle baktı, "Sakin ol dostum," dedi. "Daha kötülerini de görmüştük. Üstesinden geliriz." Kornoz çatal dilini çıkarıp Perglilere tehditkâr bir biçimde tısladı.

Tüm askerler görünür olduktan sonra, Terolin kollarını indirdi ve taviz vermez, sert bir sesle "Perg Federasyonu'nun bana tanıdığı yetkiyle, sizlere son defa teslim olmanızı öneriyorum," dedi. "Federasyon binasına götürülüp sorgulanacaksınız. Ülkemize gelme nedeniniz ve isyancılarla ilişkileriniz kesin olarak anlaşılana kadar gözetim altında tutulacaksınız. Yapacağınız itiraflar, kaderinizin belirlenmesinde esas kriter olacaktır. Şimdi silahlarınızı bırakın ve diz çökün. Askerlerimiz sizleri zincire vururken karşı koymayın. Federasyon'a karşı her türlü direniş, en sert şekilde cezalandırılacaktır."

Büyücü o kadar rahat ve ezberden konuşuyordu ki, Kaye buna benzer cümleleri sık sık kurduğuna bahse girebilirdi. Bu adamlar, Federasyon dedikleri yapının av köpekleri olmalıydı, muhtemelen ormanları ve köyleri gezip bahsettikleri isyanla ilgili her şüpheliyi topluyor, zincire vuruyorlardı. Masumiyetlerini ispatlamaları mümkün değildi, adı sanı bilinmeyen bir ülkeden gelmişlerdi, süregelen bir isyanla bağlarının olmadığını nasıl kanıtlayabilir, kimi tanık gösterebilirlerdi? Onlara teslim olurlarsa bir daha gün yüzü görebileceklerini hiç zannetmiyordu. Böyle zamanlarda ilk hamleyi yapmak her zaman faydalı olurdu, bir adım öne çıktı ve derin bir nefes aldı. İçindeki gücü toplayıp hayal edebildiği en büyük nazkor ayısına dönüşmek için hazırlandı. Yanına gelen ağabeyinin de benzer bir hazırlık içinde olduğunu fark etti.

O sırada birdenbire dört büyücü de ellerini birleştirdiler ve kendilerine özgü efsunlu bir dilde bir cümle haykırmaya başladılar. Terolin, genç kadının dev bir hayvana dönüşebildiğini daha önce görmüştü, bunun yeniden olmasını beklemeye niyeti yoktu. İki şaman, aynı anda ellerini boğazlarına götürdü, sanki biri boyunlarına kalın bir halat sarmış ve karşı konulmaz bir güçle sıkmıştı. Nazkor ayısına dönüşme fikri, çevrelerini saran askerlerden duydukları kaygı, büyücülere karşı güvensizlikleri, iç yakıcı yabancılık hissi, hepsi birer

birer eridi, nefes alamamak tek gerçeklik oldu. Dizlerinin üstüne düşüp acıyla kıvranmaya başladılar. Arkalarına dönüp bakabilseler, Coro dâhil tüm dostlarının benzer durumda olduğunu görebilirlerdi.

Terolin, yerde çaresizlik içinde çırpınan yabancılara tiksinerek baktı, bunun ne kadar başarılı bir av olduğunu düşündü. Birkaç sersem isyancının peşine düşmüşken, ülke temsilcilerine benzersiz bir hediye armağan edecekti. Başka bir diyardan çıkagelmiş yabancılar, federasyonda muhakkak büyük bir heyecan yaratacaktı, olasılıklar tartışılırken keşfin sahibi olarak gözlemleri ve deneyimlerine mutlaka başvurulacaktı. Ne de olsa yabancıları bulan, onlarla ilk konuşan ve zindanda her türlü işkenceyle sorgulayan kendisi olacaktı. Belki şu iblislerden birkaçının yılan kuyruklarını kestirir, âlimlere ne menem bir şey olduklarını inceletirdi. Kariyerinde önemli bir eşikte olduğunu hisseder ve bunun hazzını duyarken, yabancıların havasızlıktan ölmelerinin tüm planları bozacağını fark edip yanındaki subaya harekete geçmelerini işaret etti. Askerler, esirleri zincire vurmak ve silahlarını toplamak için ileriye doğru birkaç adım attılar.

O andan sonra olanlara ne Terolin ve adamları, ne de düşüp kaldığı yerde bir yudum nefes için çırpınan Kaye hazırlıklıydı. Genç şaman, gözleri yarı kararmış bir halde önüne bakarken, ağaçların arasından döne döne gelen kocaman bir balta gördü. Balta, zaferinin tadını çıkarmakta olan Terolin'in iki kürek kemiğinin arasına saplandı, onu birkaç metre öteye savurdu. Sonra kaynağı belirsiz bir ok yağmuru başladı, her yönden yağıyorlardı, on kadar asker eklem yerlerine ustaca isabet ettirilen sivri uçlarla acılar içinde yere yığıldılar.

Kaye, dev yaprakların gölgesinden çıkan uzun boylu, cübbeli bir kadın gördü, siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Onu hayli bulanık görüyordu, yine de kendinden emin, mağrur havasını fark edebiliyordu. Kadın, en yakındaki büyücüye

doğru ellerini uzattı, parmak uçlarından fırlayan ateş sütunu adamı bir saniyede aleve boğdu. Delkarnalılar, yattıkları yerde boyunlarındaki baskının biraz azaldığını hissettiler, az da olsa nefes alabildiler, gene de büyünün etkisi tam kaybolmamıştı. Askerler panik içinde oklarını yeni gelenlere doğrultmaya çalışırlarken, ağaçların tepelerinden onlarca adam atladı. Kıyafetleri hırpaniydi, savaşçıya benzeseler de miğferleri ya da zırhları yoktu, federasyon askerlerinin üstüne kâbus gibi çöktüler. İçlerinden bir tanesi dikkat çekecek ölçüde yakışıklıydı, kılıcını ustaca savuruşu Kaye'ye Olein'i hatırlattı, neredeyse onun kadar hızlı ve yetenekliydi. Hemen yanındaki sıradan görünümlü, ufak tefek adam kısa bir kılıç kullanıyordu, ama o haliyle bile yakışıklı arkadaşından daha etkileyiciydi. Çünkü mütevazı kılıcını o denli çevik kullanıyordu ki, üzerine gelen okları havada ikiye bölebiliyordu. Genç adamın düzensiz hareketlerini takip etmek çok zordu, hani bunun mümkün olmadığını bilmese, kılıç kendi kendine sağa sola savruluyor, adam yalnızca ona güç bela hâkim olmaya çalışıyor diyecekti.

Havasızlıktan gözleri yavaş yavaş kararırken, Kaye'nin yüreğinde garip ama huzur veren bir duygu büyüdü, o an için en anlamsız duyguydu belki, uzun zamandır yalnızken ailesi yanına gelmiş ve onu kucaklamış bir çocuk gibi hissediyordu. "Her şey güzel olacak," diye geçirdi içinden, "Her şey yoluna girecek." Bilinç dışı bir düşünceydi, fakat ona çok iyi geldi. Bu tatlı duyguyla gözlerini kapadı, kendisini karşı koyamadığı ve koymak da istemediği derin bir uykunun kollarına bıraktı.

4

Ufak tefek Olopo, tepesinde vızıltıyla dönen onlarca minik pervaneden güç alarak dev yapraklara kadar yükseldi, bulduğu aralıklardan süzülerek birkaç saniyeliğine tüm ağaçların üzerine çıktı. Mavi gökyüzü huzur vericiydi, irili ufaklı beyaz

bulutlar, yüzlerce metre yüksekte sakin sakin süzülüyordu. Onlara daha fazla yaklaşması mümkün değildi, şu an bile sınırlarını hayli zorluyordu, fakat arada böyle başını gölgelerden çıkarmak ve gökyüzünü görmek içini neşeyle doldurduyordu.

Pervanelerin hızını azaltıp yavaş yavaş alçaldı, yapraklara çarpmamaya özen göstererek yeniden ağaçların seviyesine indi. Biraz ötede kızıl kanatlarını hızla çırparak oradan oraya uçan bir mavi potlentus gördü, bu leziz avın peşinden seyirtmeye niyetlendi, kovalamaca havasında olmadığı için vazgeçti. Yatay uçmak oldukça kolaydı, ama yukarı çıkmak onu epey yormuştu.

Biraz dinlenip kuvvet toplamak için ince dallardan birine kondu. Yaşadığı minik bataklıktan oldukça uzaklaşmıştı, bu civarda yalnızca usta bir avcı değil daha büyük hayvanlara av da olabilirdi, bu yüzden soluklanırken etrafta olanlara dikkat kesildi. Çok geçmeden aşağılarda bazı mırıltılar duydu, bunlar tanıdık sesler değildi, içgüdüleri bir tehdit uyarısı yapmıyordu, gene de temkinli olmakta fayda vardı. Birkaç dakika dinlendikten sonra havalandı, yabancı seslerden uzaklaşmayı hedefleyerek ormanın derinliklerine doğru uçtu.

Bagdaş kurduğu yerden Olopo'nun çevik hareketlerini seyrederken, Darok'un yüreğinde o rahatsız edici yabancılık hissi büyüdü. Hayatını hayvanları tanımaya, farklı türleri keşfetmeye adadığı halde, Delkarna'da buna benzer bir yaratık gördüğünü hatırlamıyordu. Önünde oturduğu ateş, çevresinde toplanmış insanlar, giydikleri kıyafetler ve konuştukları dil ona uzak değildi, yine de ara ara gördüğü böyle enteresan bir hayvan, yeni dostlarının kullandığı ilginç bir deyim ya da dem vurdukları tarihi bir olay, aslında hiç tanımadığı ve acemisi olduğu topraklarda bulunduğunu hatırlatıyordu. Her şeye rağmen bu yabancı diyarda kendilerine güven veren birileriyle karşılaşmaları çok güzeldi. Yanı başında ateşi karış-

tıran kardeşini süzdü, Kaye'nin umut dolu ifadesinde benzer hisleri paylaştıklarını gördü.

"Demek o kadar uzaklardan geldiniz!" dedi karşılarında oturan uzun boylu, yakışıklı silahşor. "Kâşif Oregtorn'un Perg'den çok uzaklarda farklı milletlerin yaşadığına inandığını, hayatını bu diyarları keşfetmeye adadığını duymuştum. Fakat başarıya ulaştığına dair hiçbir şey işitmemiştim! Demek yaşlı kâşif oralara kadar gitmiş, üstüne üstlük bir de harita çizmiş ha! Tarih ve coğrafya kitaplarımızın yeniden yazılması gerekecek! Sizinle hemen hemen aynı dili konuşuyoruz, birkaç değişik kelime, biraz telaffuz farkı, hepsi o kadar. Muhakkak iki diyarın ortak bir geçmişi olmuş, bunun başka bir açıklaması yok. Âlimler heyecandan deliye dönecek."

"Âlimlerin duyması için o kadar hevesli olma Leofold," diye güldü, yanı başında oturan ufak tefek adam. Kısa kılıcını bacaklarının arasına saplamış, ıştahla elindeki somunu dişliyordu. "Şu ara hemen hepsi federasyonun kuklası. Bu bilgileri ilim uğruna kullanmayacaklarına eminim ben, diyarı yönetenlerin çıkarlarına uygun bir tarih yazacaklardır. Gerçek tarih, onları ancak işlerine geldiği kadar ilgilendiriyor."

"Guorin haklı olabilir," diye başını salladı silahşor. "Uzun zamandır okullarda yalnızca temsilcilerin onayladığı konular, yine onların onayladığı şekilde işleniyor. Çocukların zihinlerini saçma fikirlerle, karanlık düşüncelerle dolduruyorlar."

"Bu federasyon dediğiniz, bir tür sultanlık mı?" diye sordu Kaye. "Bize saldıran büyücü bozuntusu federasyonu temsil ettiklerini söylemişti. Bunun onları ayrıcalıklı kıldığını düşünüyor gibiydi."

"Uzun yıllar önce Perg'de büyük bir iç savaş yaşandı," diye açıkladı Leofold. "Sürgünden dönen Savaş Tanrısı Tshermon yanında getirdiği canavarlarla bütün diyarı birbirine kattı. Sonunda savaşı insanlar kazandı, ama dökülen onca kan ve yaşanan korkular, büyük çoğunluğu ülkeleri birleştirecek, yeni-

den böyle bir tehdide maruz kalmaktan koruyacak güçlü bir federasyon kurma fikrinde buluşturdu. Her ülkenin yönetimde nüfusu oranında temsilcisi olacaktı. Fikir olarak güzeldi belki, fakat federasyon bütün gücü elinde toplayınca gaddarlaştı, zoraki olarak Tshermon'a hizmet eden prom ırkını köleleştirdi, koyduğu kurallara karşı çıkan herkesi hain ilan etti. Bir süre sonra çoğunluğun tercihleri herkesin uymak zorunda olduğu kutsallar gibi görülmeye başlandı. Çoğunluktan farklı yaşamak, farklı düşünmek, farklı şeylere inanmak, diyardaki düzene ve halkın güvenliğini tehdit olarak kabul edildi. Çoğunluk böyle istiyor bahanesiyle akla hayale gelmedik zulümler yapıldı. Bizlerse özgürlüğü kısıtlanan bu insanlar ve promlar için yıllardır mücadele ediyoruz."

"Demek büyücünün bahsettiği şu isyancılar sizsiniz. Ormana sizi yakalamak için geldiklerini söylemişti."

"Evet, uzun zamandır peşimizdeler, fakat onlardan hep bir adım öndeyiz. Ormanı avucumuzun içi gibi biliriz, o yüzden burada tuzak kurmuştuk, avucumuza düşmelerini bekliyorduk. Siz hem onlar için hem de bizim için büyük bir sürpriz oldunuz."

"Federasyon, Perg'de bu kadar baskı kurduğuna göre isyanınıza katılan çok olmalı," dedi Kaye. "Neden saklanıyorsunuz, onlarla göğüs göğüse savaşamaz mısınız?"

"Ne yazık ki henüz o kadar kalabalık değiliz," diye güldü Guorin. "Ezilen kesimlerde federasyona karşı büyük bir öfke birikmiş durumda, bizi koruyorlar, kolluyorlar, ama kendilerini, daha önemlisi ailelerini riske atabilecek kadar bize güvenmiyorlar. Federasyona karşı topyekûn bir savaş başlatırsak kazanabileceğimize inanmıyorlar. Temsilciler de ellerindeki tüm güçle hakkımızda yalanlar yayıyor, düzeni bozan bir avuç haydut olduğumuzu söylüyor. Biz onlara bu düşünceyi aşılayana, bir umut olduğuna inanmalarını sağlayana kadar davamıza katılmazlar."

"Peki, siz buna inanıyor musunuz?" diye sordu Kaye. Gözleri dağınık bir şekilde oturan hırpani kılıklı adamların üzerinde gezindi, düzenli bir orduyla başa çıkabileceğe benzemiyorlardı "Yani kazanabileceğinize?"

Ağaçların arasında derin bir sessizlik oldu.

"Peşimizdeki tek federasyon birliği, ormandaki değil," dedi bir kadın sesi. Kaye ve Darok başlarını çevirip baktıklarında, uzun saçlı, büyücü cübbeli kadının az ötede durup kaygıyla ormanı süzdüğünü gördüler. Kadın, yanlarına gelip ateşin başına oturdu, bir kolunu Guorin'in beline sardı, diğer elini dizine koydu. "Burada fazla kalamayız aşkım, biliyorsun, yola devam etmemiz gerek. Bu seferkiler dişimize göreydi, ama bir sonrakiler daha kalabalık olabilir. Korman'la buluşmadan gevşeyemeyiz."

"Nela doğru söylüyor," dedi genç adam. Kadının elini belirgin bir tutkuyla okşadı, uzanıp dudaklarını özlemle öptü. Darok, onları seyrederken ister istemez Eymar'ı düşündü ve derin bir özlem duydu.

"Bu kadar dinlendiğimiz yeter, artık yola koyulmamız lazım."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Darok. "Hayatlarımızı kurtardınız, size borçluyuz. Güvende olacağınız yere kadar eşlik etmek isteriz. Büyücüler bizi gafil avladılar, fakat aslında savaş konusunda pek tecrübesiz sayılmayız. Delkarna'da gaddar bir sultanın ordusuna karşı yıllardır mücadele veriyoruz. Hepimiz benzer zorbalardan muzdaripiz. Belki birbirimize faydamız dokunur. Sizinle gelmemize izin verirseniz seviniriz."

Leofold ve Guorin birbirlerine baktılar. Bu bakışta yıllarca paylaşılmış acı tatlı birçok anının, maceranın ve yolculuğun eseri tereddütsüz bir güven vardı. Ağızlarını açmadan, neredeyse gözleriyle konuştular, Guorin, Nela'nın kulağına birkaç cümle fısıldadı, genç kadının başını, olur, anlamında sallamasından sonra şamana gülümsedi.

"Şu an herhangi bir müttefiki geri çevirecek durumda değiliz. Düşmanımız fazlasıyla kuvvetli. Sizi burada kaderinize terk etmek de bize yakışmaz. Bahsettiğiniz ülke hakkında birçok sorumuz var; siz bize diyarınızı anlatırsınız, biz de size bu toprakları. Yol arkadaşlığınızdan memnuniyet duyarız."

"Peki, yolculuk nereye?" diye sordu, o ana kadar lafa karışmamış olan Coro. Koluna sarılmış, her sözü dikkatle dinleyen Kornoz, gözlerini büyük büyük açıp yeni dostlarına merakla baktı. Daha ilk izlenimde onları korkutmamak için boş bulunup tıslamamaya özen gösteriyordu.

"Şu an Munia'dayız, Uzroy isimli komşu ülkenin sınırına yakın bir noktada. Yolumuzun üzerinde Simes nehri var, onu aştıktan sonra efsanevi Buhur kuşlarının mekânı olan vadiye ulaşacağız. Hızlı yürürsek dört beş günde varırız. Vadinin açıklarında, dostumuz Korman'ın gemisi Durkgador bizi bekliyor. Durkgador buraların en hızlı kalyonudur, Korman da harika bir kaptandır, federasyon donanmasına yakalanmadı hiç. Durkgador'a kapağı attıktan sonra güvende sayılırız, isyancıların önemli liderleri şu an gemide, hep birlikte oturup bir sonraki hamlemizi tartışacağız. Sizler de dilerseniz bu oyunda kendinize bir rol biçebilirsiniz. Dediğim gibi, düşmanımız çok güçlü ve her türlü yardıma ihtiyacımız var. Biz de size gaddar sultanınıza karşı elimizden geldiğince destek oluruz."

"Bizim de bu yakınlarda bir gemimiz var," dedi Darok, ellerini uzatıp oynak ateşin sıcaklığında biraz ısındı. "O da iyi bir kalyondur ve kaptanı çok deneyimlidir. Madem ormanda sizi takip eden federasyon birlikleri var, neden Durkgador'a denizden gitmeyelim? Gemimiz Kılıçbalığı hızıyla meşhurdur, çok daha kısa sürede dostunuzla buluşabiliriz."

"Fena fikir değil," dedi Leofold. Guorin ve Nela'ya yan gözle baktı, itiraz etmeyeceklerini anlayınca, "Bunu deneyebiliriz," dedi. "O zaman önce sizin kalyona gidelim, sonra

hep birlikte bizimkine geçeriz. Geminizdeki dostlarınız da Durkgador'a gelebilirler, muhtemelen orada daha güvende olacaklardır."

"Kılıçbalığı küçük bir gemi değil," dedi Kaye, "En az birkaç yüz tayfası var. Durkgador'a hepimizin sığabileceğinden emin misin?"

Leofold ve Guorin imalı bir şekilde gülerek birbirlerine baktılar.

"Birkaç yüz kişi Durkgador için sorun olmayacaktır," dedi silahşor, "Bundan kaygınız olmasın."

Perg isyancıları, Leofold, Guorin ve Nela'nın liderliğinde toplandılar ve yola çıkmaya hazırlandılar. Darok, Kaye ve Coro da adamlarını bir düzene sokup alınan kararları hepsine uzun uzun anlattı. Bu yabancı topraklarda kimsenin gittikleri yer hakkında gereğinden fazla endişe duymasını istemiyorlardı. Korsanlardan bazıları, bir savaştan kaçmışken bir başkasında taraf olma fikrine hiç sıcak bakmamıştı, gene de Kaptan Gura şamanların her sözünü emir saymalarını söylediği için tereddütlerini kendilerine sakladılar.

Hep birlikte Kılıçbalığı'nın demirlediği kıyıya doğru yürürlerken, Kaye, Perg hakkında daha fazla bilgi edinme arzusuyla adımlarını sıklaştırdı, ağabeyinin yanından ayrılıp ön grupta yürüyen Leofold'a yetişti. Yakışıklı silahşor, genç kadını fark edince nazikçe gülümsedi, kendisine kolay ayak uydurması için biraz yavaşladı. Bu arada gözü gayriihtiyarî şamanın yanağını boydan boya kaplayan, çenesine kadar inen yara izine kaydı. Kaye bunu hissedince, yalnızca bir konuşma başlatmak için alınmış gibi baktı, hâlbuki bu tür tepkilere uzun yıllar önce alışmıştı.

"Bir kadının yarasına böyle bakmak hiç hoş değil. Senin gibi nazik bir adama yakışmıyor. Ama seni suçlamıyorum, o mükemmel suratınla çirkin görünmenin nasıl bir his olduğunu anlayamaman doğal."

Leofold birden gülmeye başladı. Kaye, o zaman gerçekten alınır gibi oldu, ama genç adamı bu kadar eğlendiren şeyin kendi sözleri olmadığını çözmekte gecikmedi. Silahşorun bakışları kısa bir süre için uzaklara dalmış, sanki onun için çok özel bir anıyı yâd etmişti.

"Bundan pek emin olma," dedi Leofold, sakin ve dostça bir sesle. "Çirkin görünmenin nasıl bir his olduğu hakkında deneyimlerim seni şaşırtabilir. Aslında bu konuda hemen hemen bilge sayılırım. Yara izin dikkatimi çekti, doğru, ama görüntüsü nedeniyle değil, bir kılıcın ya da okun eseri olmadığına kalıbımı basarım, ne olduğunu merak ettim, o kadar." Genç adamın sesi durgunlaştı. "Yara izleri konusunda da tahmin edemeyeceğin kadar bilgim var. Öyle uzun zamandır savaşıyoruz ki... Bu süreçte birçok dostumu kaybettim, bir sürü iyi adam ve kadın kucaklarımda tarif edemeyeceğim yaralarla öldüler. Emin ol, gördüklerimin yanında yüzündeki oldukça mütevazı bir iz."

"Haklısın, o bir silah izi değil," dedi Kaye. "Uzun hikâye, belki bir gün anlatırım. Sen de belki şu çirkin görünmekle ilgili öykünü anlatırsın, senin kadar yakışıklı bir adamın böyle bir duyguyu ne zaman ve nasıl tattığını cidden merak ettim! Her neyse, ben asıl Perg hakkında bir şeyler soracaktım. İki ülkenin sınırındayız demiştin, bu diyarda kaç ülke var böyle? Yaklaşık nüfusu ne?"

"On yedi ülke var," dedi Leofold. "İçlerinden yalnızca biri, burfenlerin yaşadığı Fuoli federasyona katılmayı reddedip, bağımsızlığını korudu. Diğerleri federasyonun atadığı temsilciler tarafından yönetiliyorlar. O yüzden hepsini tek bir ülke olarak düşünebilirsin. Tam bir sayı veremem, sanırım en küçüğünde otuz bin civarı, Turayfor gibi büyüklerde ise yüz binlerce kişi yaşıyordur."

Şaman, aklında kabaca bir hesap yaptı, sonra ulaştığı rakama hayret edip kısa süre durakladı. Leofold, genç kadının

yaşadığı şaşkınlığı fark etmişti, yeniden yanına gelmesini bekledi.

"Perg'in nüfusu Delkarna'dan en az beş altı kat fazla," diye mırıldandı Kaye. "Bizim gözü dönmüş Sultan burayı fethetmeye kalkar diye sizi uyarmaya gelmiştik, ama gücü yetmezmiş zaten. Boşuna arıyormuş burayı."

"Dua edelim, asıl bizim gözü dönmüş federasyon Delkarna'dan haberdar olmasın. Sizi bir tehdit olarak görecek lerinden korkarım. Her türlü yabancıya karşı derin bir nefret besliyorlar."

Kaye, ormanda karşılaştıkları büyücüleri düşündü, gözlerindeki o garip ifadeyi şimdi daha iyi anlamlandırıyordu. Neredeyse iğrenmeye yakın bir rahatsızlık vardı o bakışlarda.

"Ama siz öyle değilsiniz," diye gülümsedi silahşora. "Bizi çok kolay benimsediniz, hatta harnanları bile. Yılan kuyruklarından ya da boynuzlarından hiç ürkmediniz."

Leofold'un gözleri ormanın derinliklerine kaydı. Genç kadın onu göz ucuyla seyrederken, adamın yeniden geçmişe ait günlere, unutulması zor anılara daldığını hissetti.

"Guorin, Nela ve ben, yılan kuyruklu dostlarından çok daha garip yaratıklar gördük. Sizin geldiğiniz yerden çok daha uzaklara gittik. İyiliğin ve kötülüğün görünüşe bağlı olmadığını birçok kez deneyimledik. Sadece karşılaştığımız kişiler sayesinde değil, bizzat kendi içimizde de..."

"Bir gün bana bu yolculuklarınızı mutlaka anlatmalısın," diye gülümsedi Kaye.

"Durkgador'a ulaştığımızda, karım Ermira daha güzel anlatır. Ailemizin öykü anlatıcısı odur."

"Demek evlisin... Böyle tehlikeli bir hayat sürerken zor olmuyor mu? Karın başına gelebileceklerden korkmuyor mu?"

"Ah, Ermira benden daha korkusuzdur. Aslında çok da iyi bir silahşordur, ama karnında altı aylık bir bebekle savaşmak kolay olmuyor! O yüzden bir süreliğine gemide kalması için anlaştık."

Kaye, genç adamın karısı ve doğacak çocuğu hakkında konuşurken gözlerinin ışıldadığını fark etti, ne zamandır yalnız olduğunu hatırlayarak onu biraz kıskandı. Sonra böyle hissettiği için kendine kızdı, bu iyi adamın sevdikleriyle birlikte mutlu olması için Kadim Güçler'e dua etti.

Yarım günlük bir yürüyüşten sonra, dev Truni ağaçlarını geride bırakarak karaya ayak bastıkları sahile ulaştılar. Gölgelerden ilk çıkan Darok oldu, hemen ardından kollarını iki yana açıp diğerlerini yerlerinde kalmaları için uyardı. Sadece Kaye ve Leofold, genç şamanın yanına gelerek onu böylesine kaygılandıran manzaraya baktılar.

Kılıçbalığı bıraktıkları yerde demirliydi. Fakat yalnız değildi, etrafı en az kendisi kadar büyük üç gemiyle çevrilmişti. İki görkemli kalyon da biraz açıkta mancınıklarını ona döndürmüş bekliyordu. Tüm gemilerin bayraklarında, büyücülerin pelerinlerinde olduğu gibi sürüyle bacağa sahip ejderha figürleri vardı. Askerler kayıklarla Kılıçbalığı'na gidip geliyor, ipten merdivenlerle üstüne tırmanıyorlardı. Leofold, sırtına asılı bohçadan silindir şeklinde bir dürbün çıkarıp güverteyi dikkatle inceledi. Yılan kuyruklu harnanlar ve saçı sakalı birbirine karışmış haydut tipli adamlar, zincirlere vurulmuş halde askerlerin ve büyücülerin arasında diz çökmüşlerdi.

"Çok üzgünüm..." dedi dürbünü indirirken. "Maalesef geç kalmışız. Geminiz federasyon donanmasının eline düşmüş. Çok kalabalıklar, beş kalyon dolusu askerle başa çıkamayız, yanlarında bir sürü büyücü de var."

Kaye, kılıcının kabzasını eli titreyecek kadar sert sıktı, ileriye doğru birkaç adım attı. Darok yetişip omzundan sıkıca tutmasa, denize doğru koşacak gibiydi.

"Onları kaderlerine terk edemeyiz. Onlar bizim dostlarımız..."

"Öyle bir şey yapmayacağız," dedi Leofold, seçenekleri tartarak. "Arkadaşlarınıza yardım edeceğiz, sadece hemen şimdi

değil. Şu an sakin olmamız gerek. İlk başta planladığımız gibi, Durkgador'u bulalım, isyanın liderleriyle bir araya gelelim. Federasyon'un önemli mevkilerinde casuslarımız var, dostlarınızı nereye götürdüklerini muhakkak öğreniriz. Böylesine ilginç mahkûmlar herkesin dikkatini çekecektir. Sonra onlar için ne yapabileceğimizi planlarız."

Kaye, silahşorun sözleriyle pek rahatlamasa da elinden bir şey gelmeyeceğini bildiği için ağır ağır geriledi. En az kendisi kadar çaresiz ve öfkeli olduğundan şüphe duymadığı ağabeyinin koluna girdi. İki şaman, içlerinde binbir kaygı ve hüzünle, Leofold'un ardından yürüyerek ormanın karanlığına geri döndüler.

5

Perg'in küçük ama zengin ülkelerinden Durs'un kuzeyinde yükselen görkemli Federasyon Binası, kesinlikle diyarın en güzel yapılarından biri değildi, öyle olmaması için de büyük özen gösterilmişti. Federasyon, lordlar çağından kalan gösterişli saraylara tarihi önemleri yüzünden değer verirdi, birer anıt olarak koruyup kollardı, lakin aslında onları küçümserdi. Sarayların her köşesine dikilmiş irili ufaklı binbir şekilde heykel, ince bir zevkin ürünü süslü havuzlar, her biri onlarca ustanın aylarına ve bazılarının gözlerine mal olan, duvarları boydan boya kaplayan işleme ve kabartmalar güzel olmasına güzel bulunurdu; fakat aynı zamanda halkın oturduğu evlerin sıradanlığıyla kıyaslandıklarında, soyluların kendilerine atfettikleri içi boş üstünlüğü vurgulayan geri kalmış bir zihniyetin simgeleri olarak görülürdü.

Federasyon'da görev yapan ülke temsilcileri ise halk tarafından seçilmiş sıradan insanlardı, onları seçkin kılan aileleri değil, ülkelerine hizmet etmek için duydukları tutkuydu. En azından sistem bu inanç üzerine kurulmuştu. Bu nedenle

Federasyon Binası halkın parasını en az harcayacak şekilde tasarlanmış, yalnızca amacını yerine getirmek için planlanmış bir yapıydı. Gökyüzüne doğru uzanan devasa, silindir bir kutuya benziyordu, güvenlik açısından etrafına yüksek surlar çekildiği için en alt dört katı dışarıdan görünmezdi. Hiçbir detayında güzellik unsuruna dikkat edilmemiş, süsten özellikle kaçınılmış, ama bir amacı da federasyonun gücünü ve azametini cümle âleme hatırlatmak olduğu için fazlasıyla büyük, en görkemli tarihi sarayı bile gölgede bırakacak cüssede inşa edilmişti.

Lanetlenen geçmişin gösterişli saraylarından olabildiğince farklı görünmesi için, binanın ruhsuz ve kişiliksiz, sadece işlevsel olması istenmişti. Fakat unutulan bir şey olmuştu, ruhsuz ve kişiliksiz olmak da aslında bir karakter özelliğiydi. Bina, zaman içinde bu nitelikleriyle anılır olmuş, devasa büyüklüğü, bembeyaz dümdüz duvarlarıyla ülke temsilcilerini köylerdeki sıradan halktan ayıran, onların çiçeklerle, renkli boyalarla, minik süslerle kendilerine özgü kıldıkları sıcak yuvalarına yabancılaştıran bir niteliğe bürünmüştü.

Ülke temsilcileri gerçekten de halk tarafından, dürüst bir oylama ile seçiliyorlardı, ama Perg'de yaşayan herkesi temsil ettiklerini söylemek doğru olmazdı. Önce köylerde köy temsilcileri seçiliyor, sonra bu kişiler kendi aralarında bölge temsilcilerini belirliyor, bölgeler bağlı oldukları şehrin temsilcisine, onlar ise ülke temsilcilerine karar veriyorlardı. Eğer herhangi bir konuda azınlıksanız, bu seçim sürecinin basamaklarında sesiniz er geç duyulmaz olur, en tepeye ulaşamazdı.

Savaş Tanrısı Tshermon'un yarattığı tahribat, Perg ülkelerinin bir daha böyle bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamak adına birleşmelerine ve federasyonun kurulmasına yol açmıştı. Lakin bununla sınırlı kalmamış, zamanla Perglilerin yaşam tarzlarını belirleyen bir konuma gelmişti. Federasyon, günün

birinde Tshermon'un geri döneceğinden ya da benzer bir karanlık gücün sevgili diyarlarının üzerine çökeceğinden emindi. Kötülük er geç gelecekti, buna hazırlık yapmak ve daima güçlü olmak, ülke temsilcilerin en önemli görevi, kendilerini seçenlere karşı başlıca sorumluluklarıydı. Bu yüzden diyarın birliğini sarsacak her türlü aykırı görüş, tek bir ideal uğruna yaşama arzusunu zedeleyecek en ufak bir farklılık, sert şekilde cezalandırılıyordu. Okullarda öğrencilere her şeyden önce bu ülkü öğretiliyor, çocuklarına bu düşünceyi aşılamakta zayıflık gösterdiğinden şüphe duyulan aileler uyarılıyor, ikazlar işe yaramazsa çocukları ellerinden alınıyordu. Bu çocuklar, bir süre Federasyon Binası'nda inanmaları gereken doğrular konusunda yetiştirilip zihinleri iyice temizleniyor, sonra bağlılıklarını kanıtlamış ailelere düzgün ve itaatkâr Pergliler olarak büyütülmek üzere teslim ediliyorlardı.

Binanın en üst katında, ülke temsilcilerinin önemli konuları görüşmek üzere bir araya geldikleri geniş bir toplantı salonu vardı. Toplantılar genellikle çoğunluk esasına göre yapılır, herhangi bir karar almak için temsilcilerin büyük kısmının iştirak etmesi yeterli sayılırdı. Bugün, tüm temsilcilerin eksiksiz olarak orada bulunması, konuşulacak konunun önemine dair güçlü bir mesaj veriyordu. Federasyon Binası'nda çalışan herkes bu mühim konuyu merak etse de, içlerine işlemiş teslimiyet duygusu nedeniyle kimse dedikodusunu yapmıyordu.

Federasyon Başkanı Birseran, oturduğu rahat ve geniş koltukta ellerini kavuşturdu, tam karşısında yuvarlak bir masaya dayanmış yaşlı adama heyecanlı bir ifadeyle seslendi.

"Sevgili Karelmat, bizim şanlı baş tarihçimiz... Unutulmaz bir an paylaştığımızın farkındasındır umarım. Sen hep geçmişte yaşanmış sıra dışı olayları anlattın bizlere, ileride bir gün bir başka âlim de bugün yaşadıklarımızı tarihimize damga vurmuş bir olay olarak öyküleyecek."

Sürekli eski yazıtları ve silik el yazmalarını okumaya ça-

lışmakıan gözleri yarı kör olmuş ufak tefek adam, başkana gülümseyerek bakıp "Haklısınız efendim," dedi. "Bugün gerçekten hiç unutulmayacak. Burada alınacak kararlar geleceğimizi şekillendirecek. Dün geceden beri yabancıların gemisinde bulunan haritayla arşivimizdeki el yazmalarını karşılaştırıyorum. Bu haritanın düşündüğümüz gibi Kâşif Oregtorn'un kaleminden çıkmış olduğuna ikna olduğumu söyleyebilirim."

Salonda bir uğultu koptu. Birseran'ın güçlü ve karizmatik ifadesiyle gözlerini etrafta gezdirmesi sessizliği geri getirmeye yetti.

"Komutan Lezgol da öyle söylemişti," dedi Turayfor temsilcisi Animat. Büyük bir ülkenin temsilcisi olmanın mağrurluğu her hareketinden hissediliyordu. "Yabancılara birçok farklı sorgulama tekniği uygulamışlar, işkenceden ölenler olmuş, konuşmaya razı olanların hepsi aynı hikâyeyi anlatmış."

"Konuşanların hepsi insanmış, ben öyle duydum," dedi salondaki iki kadından biri olan Kadi temsilcisi İnelkin. "Şu boynuzlu iblisler epey inatçı çıkmış diyorlar. Konuşmaya yeltenen iki tanesini yılan kuyrukları boğazlarından ısırıp gebertmiş, hemen ardından kendilerinin de ölmesi pahasına."

"Lezgol'e saygı duyarım, sorgulama tekniklerine de," diye sözü aldı Federasyon Başkanı. "Ama bazen insanlar aynı yalanı tekrarlamak konusunda şaşırtıcı bir irade gösterebilirler. Ya da onlara doğrunun bu olduğu öğretildiği için, bilmeden ve istemeden sizi yanıltabilirler. Ben şu an daima gerçeği söyleyen, koşulsuz güvenebileceğimiz şeylere, tarihi belgelere ve el yazmalarına kulak vermek istiyorum. Onlar sana ne anlattı Karelmat, bizimle paylaş lütfen."

Yaşlı tarihçibaşı, federasyon başkanının kendisine gösterdiği hürmete bakışlarıyla teşekkür etti. Sonra derslerde öğrencilerine yaptığı gibi tane tane anlatmaya başladı.

"Kâşif Oregtorn'un yeni diyarlar keşfetmek için yolculuklara çıktığı, Perg'ten çok uzaklara gittiği kimse için sır de-

gil. Ama bu yolculuklarda akıllı varlıkların yaşadığı yerlere ulaştığını söyleyen el yazmalarını pek az kişi bilir. Notların Oregtorn'un gemisinde yolculuk eden bir tayfaya ait olduğunu sanıyoruz. Ünlü kâşif, kimse buluşlarına sahip çıkmasın diye kalyonuna sadece okuma yazması olmayan, cahil gemicileri kabul edermiş, bu kişi her nasılsa aralarına sızmış olmalı. Gene de Oregtorn'un korktuğu gibi onun keşiflerini çalmaya değil, bilakis ünlendirmeye çalışmış. El yazmaları uzun yıllar boyunca meşhur koleksiyoncu Lord Karketon'un arşivinde kalmış, federasyon tüm soyluların mallarına el koyduğu zaman varlıklarından haberdar olduk. Biz de Karketon gibi bu yazmaların gerçekliğinden şüphe duyduk, yine de onları özenle saklamaktan geri durmadık. Yabancıların gemisinde bulunan haritayla bu el yazmalarını karşılaştırınca, ikisinde de aynı yerler ve tasvirler olduğunu gördüm. Bu yalnızca bir tesadüf olamaz, benzerlikler hem yazmaların hem de haritanın gerçekten Oregtorn'un yolculuklarına ait olduğunu gösteriyor."

"Peki, yabancıların bizimle neredeyse aynı dili konuşmaları? Bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu başkan. "Evet, biraz lehçe farkı var, yine de birbirimizi anlayabiliyoruz. Bu ortak bir tarihe işaret ediyor, öyle değil mi?"

"Haklısınız efendim," dedi Karelmat. "Pek az kişi bilir, ama Perg dili aslında Güç Sahipleri'nin dilidir. Kadim dildir. Kadim Güçler, diyarlara düzen getirmek için Güç Sahipleri'ni gönderdiklerinde, farklı halklar, farklı lisanlar konuşuyordu. Güç Sahipleri'yle anlaşabilmek için herkes er geç onların lisanını öğrenmek zorunda kaldı. Bu arada yerel dillerini tamamen unutanlar da oldu, iki dilli bir yaşama alışanlar da. Elbette her millet eski lisanından kadim lisana kelimeler ve deyimler kattı, onu bir miktar farklılaştırdı. Yabancıların da bir tür Pergce konuşması, geçmişte diyarlarında aynı Güç Sahipleri'nin hâkim olduğunu gösteriyor."

"Güç Sahipleri daha önce orada bulunduysa, bir gün yeniden dönebilirler," dedi Kadi temsilcisi. "Savaş Tanrısı'nın geri gelmesini engellemek için biz burada elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, bütün emareleri takip ediyoruz, riskleri anında ortadan kaldırıyoruz. Lakin oralarda bir yerde, kimlerin yaşadığını, neler olduğunu bilmediğimiz koca bir ülke var. Tshermon oraya gitmenin yolunu keşfedebilir ve yeniden güç kazanarak kendisine bir ordu kurabilir. Eskisinden güçlü bir şekilde üstümüze çöreklenebilir. Bizim ruhumuz bile duymadan hem de..."

"Bunun olmasına izin veremeyiz!" diye sesini yükseltti Omnif temsilcisi. Yaşlı ve kambur bir adamdı, fakat konuşulan ihtimal onu öyle öfkelendirmişti ki sırtı dikleşmiş, yüzüne gençlik ateşi gelmişti.

"İki oğlumu o iblisle yaptığımız savaşta kurban verdim ben. Onu tepeleyip buradan gönderdik, kanımızla canımızla başardık bunu, boşa gitmesine izin veremeyiz! Oğullarımın yok yere ölmüş olmasını kabullenemem!"

Salonda bir uğultu koptu. Temsilciler yanlarında oturanlarla hararetli tartışmalara giriştiler. Federasyon Başkanı, bir süre onlara konuşmaları ve rahatlamaları için zaman verdi, biraz da kendisine düşünme fırsatı tanımak istemişti. Omnifli doğru söylüyordu, böyle bir riskin varlığını bile bile yataklarında rahat uyuyamazlardı. Delkarna'da olabilecekler, Perg'de yapmaya çalıştıkları her şeyi anlamsızlaştırabilirdi. Ama bunun ötesinde, o uzaklardaki ülkeyi bulup federasyona katmak kendisi için ayrı bir anlam da taşıyordu. Delkarnalılar ve oradaki tuhaf ırklar, federasyon bünyesinde azınlık olacaklardı, o ülkenin zenginlikleri ve imkânları Perg halkının hâkimiyetine geçecekti. Bu kendisini seçenlerin yararınaydı. Olayın her iki yönünü de iyice düşündükten sonra kararını verdi.

"Beni dinleyin dostlarım!" dedi azametli bir sesle. Kalkıp

salonun ortasına yürüdü, temsilcilerin tam ortasında, tarihçinin birkaç adım sağında durdu.

"Bu federasyonu kurmak ve Perg halkına kalıcı bir barış, sürekli esenlik sağlamak için pek çok iyi insan büyük fedakârlıklar yaptı. Bizden önceki ülke temsilcileri, hayatlarını bu uğurda harcadılar, suikastlara uğradılar, isyancılar tarafından yataklarında katledilenler oldu, fakat yılmadılar. Hem onlara karşı, hem de bizi seçip buraya gönderen halklarımıza karşı bir sorumluluğumuz var. Bu yabancılar Perg'e kadar gelebildilerse, günün birinde Delkarna'da yaşayan herkes gelebilir. Dostça geleceklerini nereden bilebiliriz? Savaş Tanrısı Tshermon'un ya da bir başka iblisin orada kök salıp büyümeyeceğinden, biz gevşemiş ve tehlikeyi unutmuşken üstümüze çökmeyeceğinden nasıl emin olabiliriz? Delkarna ya federasyona katılmalı, bizim kurallarımıza uymalı ya da en azından burfenlerin Bataklık Ülke'si gibi denetimimiz altında olmalı, orada olan bitenleri bilmeli, gerektiğinde müdahale edebilmeliyiz. Kaybedecek zamanımız yok! Her geçen gün Perg'in ve insanlarımızın güvenliği için bir tehdit! Delkarna'nın Perg'e nazaran küçük bir yer olduğunu biliyoruz, esirleri biraz daha zorlayıp orduları hakkında detaylı bilgi edinelim, sonra güçlü bir donanma hazırlayıp oraya gönderelim. Yılanın başını küçükken ezelim ki, çocuklarımızın ve torunlarımızın geleceğini korkusuzca kurabilelim."

O gün toplantı salonunda pek çok tartışma yaşandı, ama genel kanı Kadi Temsilcisi ve Federasyon Başkanı'nın haklı olduğu yönündeydi. Bu tehlike göz ardı edilemezdi, her akşam başlarını yastığa koyduklarında Delkarna denilen yerde olanlardan korkarak uyuyamazlardı. O toprakları Perg federasyonunun kontrolüne almadan kendilerini emniyette hissedemezlerdi. Hem böyle uzak bir diyarda bir federasyon ülkesinin bulunması pek çok yeni fırsat sunabilirdi. Çoğunluğun hoşlanmadığı, aykırı düşüncelere sahip kişiler Delkarna'ya

sürülebilir, Perg üzerindeki etkileri azaltılabilirdi. Buradaki ihtiyaç fazlası ürünler orada değerlendirilebilir, belki de orada federasyonun işine yarayacak değerli madenler, malzemeler ve köleler bulunabilirdi.

Kılıçbalığı isimli gemide ele geçirilen korsanların sorgusuna şiddetle devam edilmesi, Delkarna hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi edinilmesi kararı alındı. Bu arada Perg donanması da planlanan fetih için hazırlık yapmaya hemen başlayacaktı.

O akşam tüm temsilciler federasyon binasında kendilerine tahsis edilen odalara çekilip onları ve Perg'i bekleyen görkemli günlerin hayaliyle uyumaya çalışırken, içlerinden yalnızca biri hava iyice kararana kadar çalışma masasından kalkmadı. Gün boyunca yaşanılan her şeyi, toplantıda konuşulanları ve alınan kararları bir parşömene tek tek yazdı. Şifreli bir dil kullanıyordu, parşömene bakan kişi şayet kâğıttaki uyduruk kelimelerin gerçekte hangi sözcüklerin yerine geçtiğini bilmiyorsa, hiçbir anlamı olmayan bir cümleler yığını olduğunu sanırdı.

İşi bitince, daima yanında taşıdığı kafesin üstündeki örtüyü kaldırdı. Kafeste uyuklayan yeşil renkte tellok kuşunun başındaki beyaz tüyleri şefkatle okşadı.

"Zamanı geldi, küçüğüm," dedi. "Çok uzun zamandır bekliyorsun, biliyorum, bunun için beni affet."

Parşömeni siyah bir deri kutunun içine koydu, kutuyu kuşun bacaklarının gövdesiyle buluştuğu yere sıkıca bağladı. Ardından kafesi açık duran pencerenin önüne getirdi, kapısını usulca açtı.

Tellok kuşu, önce birkaç saniye neler olup bittiğini anlamadı. Serin rüzgâr tüylerini gıdıklayınca birden dikildi ve şaşkın şakın etrafa bakındı. Önünde çoktandır alıştığı o demir çubukların yerine sonu görünmeyen gökyüzünün uzandığını anlayınca içinde bir heyecan büyüdü. İçgüdüleri uyan-

dı, kanatları gerildi, ileriye doğru birkaç adım attıktan sonra kendini boşluğa bıraktı.

Tellok kuşu nadir bulunan bir hayvandı, tüm kanatlılar içinde hafızası en güçlü olan ve en uzağa uçabilenlerden biriydi. Ama daha önemlisi ailesine çok düşkündü, bu yüzden haber taşımak için iyi eğitimli bir güvercinden bile daha güvenilirdi.

Darok, Kaye ve Coro, Perg isyancılarıyla birlikte ormanın karanlığında binbir kaygılarla yürürlerken Tellok kuşu uçmaya devam etti. Eymar denize uzun uzun bakıp Darok'u hayal ederken ve ona büyük bir özlem duyarken, Tellok kuşu uçmaya devam etti. Olein, atının terkisinde Prens Aksonit'in kanlı kellesiyle sultanlığa dönerken ve bu nefret dolu yerde Torin'i sinsi düşmanlarından koruyup koruyamayacağını merak ederken Tellok kuşu uçmaya devam etti.

Sonunda o çok iyi hatırladığı çiftlik evini görünce heyecanla alçaldı, geniş kanatlarını açıp süzülerek aralık pencereden içeri daldı.

Kuş eve girdiğinde, çiftliğin yaşlı sahibi Ilmarat, sallanan sandalyesinde uyukluyordu. Tellok, oturma odasında coşkuyla uçup ortalığı birbirine katınca önce neler olduğunu anlamayıp bir hışımla ayağa fırladı. Ormandan bir karga geldiğini sanmıştı, duvara dayalı tırmığını alıp ona doğru birkaç kez savurdu. Sonra kuşun parlak yeşil rengini fark edip dondu kaldı, tırmığı tutan eli yanına düştü.

"Sen..." dedi yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle. "Geri döndün!"

Tellok kuşu, o sırada odanın bir köşesinde ayaklı bir kafesten ona bakan, heyecanla kanat çırpan ikinci Tellok'u fark etti. Hızla yanına uçup kafesin parmaklıklarına tünedi, gözlerini içerideki kuşun gözlerine kenetledi. İki kuş hasretle ve sevgiyle uzanıp gagalarını birbirlerine sürttüler.

Ilmarat, iki sevgilinin oynaşmasını seyrederken duygulan-

dı, sonra hayvanın bacağındaki parşömen kutusunu fark edip heyecanla o tarafa yürüdü.

"Merak etme, ikinizi aynı kafese koyacağım, doya doya hasret giderirsiniz," diye mırıldandı kuşu avuçlarına alırken. Parşömeni dikkatle çözdükten sonra dediğini yaptı.

İki âşık Tellok, birbirilerine doyarlarken, yaşlı çiftçi kutudan çıkardığı kâğıdı çatık kaşlarla okudu. Parşömende yazanlar o kadar çılgıncaydı ki, bir an şifreyi yanlış hatırladığını sandı. Ama hayır, her şey gözlerinin önündeydi işte. Bir hata filan yoktu. Sonra yapması gerekeni anımsadı, kâğıdı yeniden kutuya koyup sağlam bir zincirle boynuna astı.

Bir saat kadar sonra, İlmarat çiftliğin yanındaki sahilde aylardır yerinden kıpırdamadan bekleyen yelkenli kayığını suya indirmiş, rüzgârın hep böyle güçlü esmesi için tanrılara dua ederek denize açılmıştı. Aldığı haberi Durkgador'daki dostlarına bir an evvel ulaştırması gerekiyordu.

"Eğer doğruysa, bu her şeyi değiştirecek..." diye geçirdi içinden. "Tüm tanrılar aşkına, hem de her şeyi..."

***

IKINCI KITABIN SONU